

ВЪЧНОТО БЛАГО

СЪБОРНИ БЕСЕДИ
ОТЪ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1944

Вѣчното благо

Размишление върху мисълта: Богъ е вѣчниятъ изворъ на живота.

Въ десета глава отъ Евангелието на Матей Христосъ обръща вниманието на ученицитѣ си върху онова, което имъ е нужно въ живота. Така Той иска да ги освободи отъ излишни грижи и потрѣби.

Въ 12 глава отъ Марка Христосъ отговаря на въпроси, зададени отъ фарисеитѣ и садукеитѣ. Тѣ оставатъ очудени отъ отговоритѣ на Христа, макаръ че не имъ понасяло.

Като изучаватъ свещенитѣ книги, въ които е описанъ живота на миналитѣ поколения, хората виждатъ предразположението на човѣка къмъ погрѣшки и опущения. Всички хора искатъ да угодятъ на Бога, че, като отидатъ на онзи свѣтъ, да живѣятъ добре, да бждатъ между ангели и светии. Ако искашъ само да надзърнешъ въ онзи свѣтъ, да видишъ, какъ живѣятъ възвишенитѣ сщества, това е лесна работа. То е все едно, да отидешъ на театръ, да видишъ, какъ играятъ актьоритѣ и да се върнешъ у дома си. Обаче, това не е постижение. Има смисълъ да отидешъ на онзи свѣтъ, но да живѣешъ както живѣятъ възвишенитѣ сщества, да се приобщишъ

къмъ тѣхъ. Евреитѣ разбраха буквално Писанието, поради което и доднесъ страдатъ. И доднесъ още тѣ носятъ последствията на своето криво разбиране за истинския животъ. Не се живѣе по буквата на нѣщата. Буквата умъртвява, а Духътъ оживява.

Съвременнитѣ хора, християни или не, изпадатъ въ погрѣшкитѣ на евреитѣ. Днесъ християнски народи воюватъ помежду си. Въ името Божие тѣ вършатъ нѣща, които не сж угодни на Бога. Върѣки това, тѣ казватъ, че, каквото става на земята, е въ реда на нѣщата. Но да оставимъ настрана работитѣ на външния свѣтъ. Ние нѣмаме право да сждимъ никого. Който е създалъ свѣта, Той има право да сжди. Защо воюватъ хората, това е тѣхна работа; защо се върти земята, това е нейна работа; защо грѣе слънцето, това е негова работа; защо растатъ дърветата, това е тѣхна работа; защо текатъ рѣкитѣ, това е тѣхна работа; защо човѣкъ живѣе така, а не иначе, и това е негова работа. Ние нѣмаме право да се бъркаме въ нѣща, които сж далечъ отъ насъ.

Задачата на човѣка е да намѣри сжщественото въ живота. - Кое е сжщественото? — Вътрешнитѣ прояви на живота, изявенъ чрезъ чувствата и мислитѣ на човѣка. Казано е за човѣка, че Богъ вдѣхналъ въ ноздритѣ му дихание, и той станалъ жива душа, започналъ да чувствува. Значи, първо се явили чувствата въ човѣка, а после — мислитѣ му. Ка-

то резултатъ на чувствата и мислитѣ се явяватъ човѣшкитѣ постѣпки. Щомъ чувствата и мислитѣ на човѣка сж прави, и постѣпкитѣ му ще бждатъ прави. Ще кажете, че, за да постѣжива право, човѣкъ трѣбва да бжде ученъ. Не е така. Не всѣки ученъ постѣжива право. Важно е да мисли и чувствува право. Христосъ дава примѣръ за лошия и недобросъвѣстенъ домоначалникъ, който ялъ и пилъ и не изгълнилъ волята на своя господарь. Този домоначалникъ не управлявалъ мислитѣ и чувствата си, както трѣбва. Той се разпусналъ, заради което господарьтъ му не останалъ доволенъ отъ него. На всѣки човѣкъ е дадена задачата да бжде домоначалникъ на своитѣ мисли и чувства, да ги направлява правилно. Но той яде и пие съ тѣхъ и не изпълнява работата си добре. Така той измъчва ума, сърдцето и душата си. Следъ това се запитва: Какво ме очаква на онзи свѣтъ? — Скърцане съ зѣби.

Какво трѣбва да се прави, за да се наследи добъръ, чистъ животъ? Всѣки иска да живѣе добре, въпрѣки това, пренебрегва своя животъ, а се интересува, кой какъ живѣе. Постоянно чувате да се казва, че нѣкой не живѣе добре, не мисли и не чувствува право, не ходи ритмично. Така трѣбва да постѣжива само онзи, който е изправилъ живота си. Но, който се изправилъ, той помага на хората и никого не сжди. — Какъ трѣбва да ходи човѣкъ? — Това е въпросъ отъ голѣмо

значение. Не е безразлично, какъ стъпвашъ и какъ се движишъ. Разумниятъ свѣтъ държи смѣтка за всѣка неправилно изразходвана енергия. На всѣка изразходвана енергия отговаря известна придобивка. Следователно, човѣкъ има право да изразходва известно количество енергия, но срещу нея трѣбва да е спечелилъ или придобилъ нѣщо. Можешъ да ходишъ по театри, по концерти, но непременно трѣбва да придобиешъ нѣщо. Така се оправдава употребената енергия. Ако нищо не придобивашъ, ще те държатъ отговоренъ за енергията, която си изразходвалъ. За всичко въ живота се плаща. Който не разбира този законъ, самъ се пита, защо работитѣ му не вървятъ добре. — Много просто — правишъ погрѣшки. Какво се иска отъ цигуларя, който свири въ симфонически оркестъръ? — Чистота и точностъ въ свиренето. Ако грѣши и не свири чисто, ще го изпядятъ. Който живѣе въ широкия свѣтъ, може да прави погрѣшки. Но ако се готви за Царството Божие, тамъ не могатъ да го приематъ. Въ Царството Божие приематъ хора, които не грѣшатъ, които се отказали вече отъ слабоститѣ на обикновения човѣкъ.

Нѣкой критикува ближнитѣ си и се готви да влѣзе въ Царството Божие. Това е невъзможно. Тамъ критиката е абсолютно изключена. Той критикува своя ближень, но самъ не знае, какъ да постъпва. Ако го поставятъ на мѣстото на неговия ближень, и той ще направи сжщитѣ погрѣшки, а нѣкога

и по-голъми отъ него. Разговарятъ се двама приятели. Единиятъ пита другия: Защо се подхлъзна? — Не можахъ да се задържа. — Защо не можа да се задържишъ? — Наклонътъ бѣше голѣмъ. Хванахъ се, но наклонътъ ме повлѣче. — Слабохарактеренъ си, затова не издържа. — Покажи ми, какъ да се държа. Какво става въ края на краищата? Онзи, който морализира приятеля си, стѣпва на наклонната площъ, но веднага се подхлъзва и пада полошо отъ първия. И това е естествено. Кой обикновенъ човѣкъ, хвърленъ въ гореща вода, не се изгорилъ? Ще кажете, че внимание се изисква. Колкото и да си внимателенъ, горещата вода ще те изгори. Нѣкои хора сж крайно внимателни, но, въпрѣки това, сж изгаряли крака, ржката си съ гореща вода. Важно е, какво да се прави противъ изгореното. Най-напредъ трѣбва да се намаже съ кисело млѣко.

Да се върнемъ къмъ сжщественото. Кое е сжщественото въ живота? — Служенето на Бога. Да служишъ на Бога, това значи, да си готовъ на всѣкакви жертви за любовта. Кой човѣкъ би напусналъ нощемъ топлото си легло, за да отиде да помогне на нѣкой страдащъ? Той ще се върти на една, на друга страна въ леглото си и ще отложи излизането си за другия день подъ предлогъ, че времето не е хубаво, че не е разположенъ и др. Той говори за служене на Бога, за любовъ къмъ ближния, а не е готовъ на най-малката жертва. Това не е

служене, не е любовъ. Като не иска да изпълни Божията воля, човѣкъ казва: Тази работа не е за мене. — Коя работа е за тебе? Мжжътъ се отказва отъ своето предназначение; жената се отказва отъ своето предназначение, децата — сжщо и, въ края на краищата, всички сж недоволни отъ живота си. Мжжъ, който не може да въздействува на жена си съ своя умъ, не е на мѣстото си; жена, която не може да въздействува на мжжа си съ своето сърдце, сжщо не е на мѣстото си. И най-после, ако майката и бащата не могатъ да въздействуватъ съ ума и сърдцето си на своитѣ деца, тѣ не сж на мѣстото си. Не е майка, нито баща онзи, който само ражда децата си, безъ да може да имъ въздействува. Това раждане е подобно на излюпването на яйца въ инкубаторитѣ. Пиленцата се излюпватъ, но майка нѣматъ. Следователно, не е лесно да родишъ дете; не е лесно да родишъ една свѣтла мисль, едно свѣтло чувство или една възвишена постѣпка. Раждането подразбира минаване презъ голѣми изпитания и страдания.

Мнозина се питатъ, защо трѣбва човѣкъ да страда. На този въпросъ се поставя другъ: Защо пъкъ да не страда? Да се задава такъвъ въпросъ, това значи, да питате, защо човѣкъ трѣбва да диша, да яде, да пие вода. Не може ли да живѣе безъ въздухъ, безъ вода и храна? Който иска да живѣе безъ въздухъ, безъ вода и храна, да отиде въ другия свѣтъ, дето престава и дишането, и храненето. Обаче, до-

като е на земята, човѣкъ диша, пие вода и се храни. Нѣма по-голъмо благо за човѣка отъ това, да възприема свѣтлина, въздухъ, вода и храна. Животътъ на земята безъ ядене е цѣлъ адъ. Значи, раятъ на земята се крие въ яденето. Когато нѣкое възвишено същество иска да види земния рай, то слиза между хората, въ време на ядене. Ако иска да види небесния рай, човѣкъ се качва на небето въ моментъ, когато тамошнитѣ жители ядатъ.

И тъй, човѣкъ трѣбва да има ясна представа за храненето. Велико нѣщо е да ядешъ отъ храната, която Богъ е приготвилъ за човѣка отпреди хиляди години. Още при създаването на човѣка, у Бога възникнала идеята за неговото хранене. Да се хранишъ, това подразбира да възприемашъ Божествения животъ. Да възприемашъ Божествения животъ, това значи, да се хранишъ съ свѣтлина, въздухъ, вода и хлѣбъ. Човѣкъ трѣбва да има свещено отношение къмъ свѣтлината, въздуха, водата и хлѣба, да ги разбира. Не е достатъчно да отворишъ очитѣ си и да кажешъ, че около тебе е свѣтло; не е достатъчно да разширишъ дробоветѣ си и да поемешъ въздухъ; не е достатъчно да пиешъ вода, да ядешъ хлѣбъ и да кажешъ, че си задоволилъ жаждата и глада си. Това е механическо отнасяне къмъ нѣщата. Ти ще използвашъ разумно благата на живота, само когато ги приемашъ съзнателно и съ любовъ. Иначе, ще виждашъ свѣтлината около себе си, но

ще живѣешъ въ тъмнина; ще дишашъ въздухъ, и пакъ ще се задушавашъ; ще пиешъ вода, и все жаденъ ще ходишъ; ще ядешъ вкусни ястия, но, въпрѣки това, ще остарявашъ. Възприемайте всичко съ любовь. Само така ще се ползвате отъ Божието благословение. Вършете всичко съ любовь. Любовта трѣбва да присѣтствува въ всѣка мисль, въ всѣко чувство и всѣка постѣпка. При любовта плодоветѣ зрѣятъ и сладки ставатъ; безъ любовь плодоветѣ оставатъ зелени и горчави. При любовта водата тече и върши работа; внѣ отъ любовта, водата престава да тече, хваща жабунякъ и се вмирисва. Дето е любовта, тамъ има хармония и красота. Внѣ отъ любовта, хората се критикуватъ, сърдятъ се, плачатъ, страдатъ, и животътъ имъ се обезсмисля. Дето е любовта, тамъ е райтъ. Въ безлюбието пѣкъ е адтъ. Въ рай царя законтъ на свободата и любовта, а въ ада — законтъ на ограничението, насилието и безлюбието. На вратата на ада виси надписъ: Тукъ управляватъ силнитѣ. Следователно, ако мислишъ, че силата ще ти помага, знай, че всѣкога ще се намѣри по-силенъ отъ тебе. Въ рай, силниятъ слугува на слабия по любовь; въ ада, слабиятъ слугува на силния по принуждение.

Какво означава слугуването? — Да слугувашъ, това значи, да изпълнявашъ разумно закона на любовта. Лесно се говори за служенето, но трѣбва да знаешъ, какъ да служишъ. Какъ

ще кърми майката новороденото си дете, ако нѣма млѣко? Значи, служителътъ трѣбва да има млѣко, храна, съ която да подѣржа живота на онѣзи, на които служи. Това означава стихътъ: „Ако не ядете плѣтъта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си.“ Ще кажете, че има нѣщо противоречиво въ този стихъ. Защо детето може да се храни съ млѣкото на майка си, а възрастниятъ не може да се храни съ плѣтъта и кръвта на Христа? Каквото представя майчиното млѣко за детето, такова е Христовата плѣтъ и кръвъ за Неговитѣ последователи. Плѣтъта и кръвта на Христа представятъ Божието Слово. Затова Христосъ казва: „Не само съ хлѣбъ може да се живѣе, но и съ всѣко Слово, което излиза отъ устата на Бога.“ Казано е още въ Евангелието: „Всичко, каквото искате, ще ви се даде. Каквото вържете на земята, ще бжде вързано и на небето; каквото развържете на земята, ще бжде развързано и на небето. Ако кажете на тази планина да се премѣсти, тя ще се премѣсти.“ Всичко това е възможно, когато се върши въ името Божие, когато прилагате Божието Слово. — Може ли да се мѣстятъ планини? — Планината символизира известна мѣчнотия. Защо, въ името Божие, да не премѣстишъ мѣчнотията отъ пѣтя си и да продължишъ свободно движението си?

Голѣмо изкуство е да знае човѣкъ да мѣсти мѣчнотията и изпитанията си. За да се справятъ съ мѣчнотията си, религиозниятъ

си служи съ вѣрата, а учениятъ — съ знанието си. Но за това сж нуждни силна вѣра и голѣмо знание. Единъ беденъ, религиозенъ човѣкъ постоянно се молѣлъ на Бога да се подобри животътъ му по нѣкакъвъ начинъ. Макаръ и беденъ, той билъ доволенъ отъ положението си, но жена му постоянно го ругаела, натяквала му за вѣрата и упованието му въ Бога и казвала: Каква полза имашъ отъ вѣрата си въ Бога? Вижъ, съседитѣ не вѣрватъ въ Бога, не правятъ добрини, но всѣки день животътъ имъ се подобрява: хамбаритѣ имъ сж пълни, говедата се увеличаватъ, паритѣ — сжщо. Дотегнало на бедния човѣкъ да слуша укоритѣ на жена си, но пакъ не роптаелъ. Случило се, че най-богатиятъ му съседъ заболѣлъ и билъ на смъртно легло — никой не могълъ да му помогне. Богъ внушилъ на бедния човѣкъ, да вземе 20 върбови листа, да ги свари и да даде на болния си съседъ да пие, съ условие, да го възнагради щедро. Ако му плати добре, ще оздравѣе; иначе, ще отиде на онзи свѣтъ. Бедниятъ съседъ изпълнилъ съвета на Господа и се явилъ при болния съ готово лѣкарство. Той предалъ думитѣ на Господа, както му било внушено. Богатиятъ, доволенъ отъ щастливия случай, казалъ на съседа си: Приятелю, давамъ ти 200,000 лева. Ако е нужно, ще ти дамъ двойно. — Достатъчно ми сж 200,000 — отгорорилъ бедниятъ и скроменъ съседъ. Бол-

ниятъ пилъ отъ лѣкарството, и следъ нѣколко деня здравето му се подобрило.

Ще кажете, че бедниятъ си послужилъ съ изнудване. Това не е изнудване, но методъ, чрезъ който богатиятъ се учи да разтваря сърдцето си. Ако е въпросъ за изнудване, всички съвременни хора си служатъ съ насилие, предъ което съзнателно затварятъ очитѣ си, да не виждатъ и разбиратъ. На кого принадлежи златото въ свѣта? На кого принадлежи житото? На кого принадлежатъ всички блага въ живота? Всичко принадлежи на възвишенитѣ, на разумнитѣ същества, които работятъ съ името на Бога. Въпрѣки това, хората взиматъ тѣзи блага и разполагатъ съ тѣхъ, както намиратъ за добре. Съ тѣхното злато се вършатъ голѣми престѣпления. Американцитѣ, които минаватъ за уменъ народъ, преди години, въ голѣмото изобилие на жито, решили да си служатъ съ жито, вмѣсто съ вжглища. Тѣ намѣрили, че при това плодородие, житото ще замѣсти вжглищата за индустриални цели. Ако това е станало, не е ли насилие? Житото е дадено за храна на хората, а не за гориво.

Всѣки народъ има известно неразбиране на Божия законъ, поради което носи последствията. Мнозина злоупотрѣбватъ съ житото. Ако сж производители, искатъ да го продаватъ скжпо, да печелятъ. Ако сж купувачи, искатъ да го купуватъ евтино, съ същото желание — да печелятъ. Не е позволено да се

злоупотрѣбява съ житото. Продай го на цена, която да посрещне разходитѣ и труда ти. Купи го на цена, която да не ощети производителя. Голѣмото плодородие се дължи не толкова на външнитѣ условия, колкото на вътрешнитѣ. Като съедините външнитѣ и вътрешнитѣ благоприятни условия, изобилието ще бжде още по-голѣмо. Днесъ земеделецътъ се оплаква отъ лоша година, отъ неплодородие и т. н. — Защо? — Защото работата му е безъ любовъ. Той оре нивата си безъ любовъ: бие воловетѣ си, кара се съ работницитѣ си, съ жена си и децата си. Той жъналъ, млѣлъ житото си пакъ безъ любовъ. Фурнаджията мѣсилъ и пекълъ хлѣба безъ любовъ. Какво може да даде такъвъ хлѣбъ? Направете опитъ да посѣтите единъ декаръ земя съ жито, но презъ всичкото време да работите съ любовъ: да разорете земята, да посѣтите и ожънете житото съ любовъ; да го смѣлите на воденицата съ любовъ; да го омѣсите и опечете съ любовъ. Яжте следъ това този хлѣбъ и ще видите, какъвъ ще бжде резултатътъ. Презъ всичкото време на работата си да не кажете една лоша дума, да не отправите единъ лошъ погледъ, да не допуснете една лоша мисълъ, или лошо чувство. Това значи, да работи човѣкъ съ любовъ.

Кое е отличителното качество на добрия човѣкъ? Какъ се познава, кой живѣе добре и кой води лошъ животъ? На това вие сами ще отговорите. Важно е, че Богъ благославя

всѣки, който прави добро. Ето, тази година българитѣ направиха едно добро, заради което имъ се даде голѣмо плодородие. Какво е това добро, нѣма да кажа, да не се съблзнятъ. Ако продължаватъ да правятъ добрини, въ бждеще ги очаква по-голѣмо благословение. Ако не живѣятъ добре, всичкитѣ блага ще имъ се отнематъ. У Бога нѣма лицепритие. Всѣки човѣкъ, религиозенъ или свѣтски, трѣбва да се отличава поне съ едно добро качество. Свѣтскиятъ човѣкъ е откровенъ, готовъ да признае погрѣшката си. Когато е трезвъ, той е затворенъ въ себе си. Като се напие, става откровенъ. Срѣщамъ единъ пиянъ, който се клати по улицата, спира ме за моментъ и казва: Господине, вижъ, какъ съмъ се напилъ като магаре. — Имашъ грѣшка, магарето не се напива, защото пие само чиста, хубава вода. Ако вървишъ следъ него, ще научишъ, кжде се намира най-хубавата вода. Ти пнешъ отъ бѣчвитѣ на кръчмаритѣ, затова се напивашъ. — Вижъ, господине, Господъ, ме създалъ човѣкъ, съ достоинство, пѣкъ азъ ходя да мѣря улицитѣ, да падамъ и ставамъ по тѣхъ. Какво да правя, за да се освободя отъ тази слабостъ? Цѣли 20 години служа на виното. Искамъ да се освободя отъ този господарь, но той ме яхналъ здраво, кара ме да пия, а после ми се подиграва. Азъ падамъ, удрямъ глава си, а той стои настрана и се подсмива. — Отъ тебе зависи да напуснешъ този господарь. Ако имашъ искрено желание

да се освободишъ отъ него, азъ ще ти помогна, ще те науча да пиешъ чиста вода, вмѣсто вино.

Често хората се гнѣвятъ и даватъ ходъ на гнѣва въ себе си да се прояви. Така тѣ развалятъ доброто си разположение. Тъкмо дошълъ нѣкой възвишенъ духъ у тѣхъ, създакъ имъ добро разположение и условия за работа, и той се разгнѣви, започне да вика, да се сърди и загубва доброто, което придобилъ. Защо да не се въздържа? Посети ли те любовта, бжди внимателенъ да не я изгубишъ. Единъ младъ българинъ се оженилъ, но работитѣ му не вървѣли добре. Заплатата му била малка, едва се прехранвали. Родило му се детенце. Той се чудѣлъ, отде ще вземе пари да го кръсти. На другия день, като отивалъ на работа, намѣрилъ на земята сто лева. Взелъ ги и се зарадвалъ, че ще си помогне съ тѣхъ, да кръсти детето си. Тогава сто лева бѣха много пари. Не се минало много, директорътъ го повишилъ. Отъ день на день работитѣ му трѣгнали напредъ, положението му се подобрило. Така продължавало шесть години. Единъ день той се провинилъ въ нѣщо, направилъ нѣкаква погрѣшка. Скоро детето му заболѣло и умрѣло. Следъ това го уволнили отъ работата му, и всичко трѣгнало назадъ. — Защо? — Той сгрѣшилъ по отношение на любовта. Следователно, бждете внимателни къмъ любовта. Когато ви посети, тя носи голѣми блага и благословения. Направите ли нѣ-

каква погрѣшка къмъ нея, тя веднага ще ви напусне. Щомъ загубите любовта, загубвате и богатата, които тя носи. Като знаете това, не се отказвайте отъ любовта.

Време е вече хората да приематъ любовта и да влѣзатъ въ новия животъ. Земята излиза отъ 13-та сфера, въ която е била досега — сфера на изпитания и страдания, на нещастия и мъчности. Въ бъдеще нѣма да дохождатъ лоши хора на земята, нѣма условия за тѣхъ. Тѣ ще изчезнатъ така, както сж изчезнали голѣмитъ допотопни животни. Казано е въ Писанието: „Кроткитъ ще наследятъ земята.“ Колко отъ сегашнитъ хора сж кандидати за това наследство? Малко хора сж готови да наследятъ земята. Много цигулари има днесъ, но малцина могатъ да участвуватъ въ симфонически оркестъръ. Много християни има на земята, но малцина свирятъ въ симфоничния оркестъръ на живота. Не е лесно да свиришъ по всичкитъ правила на новата музика. Време е всѣки да направи опитъ, да прояви изкуството, силата и уменияето си въ свирене, въ правене на добро.

Преди години плтувахъ съ параходъ, връщахъ се въ България. До мене седѣше едно младо момиче, добре облѣчено, а до него — единъ апашъ, който дебнѣше да го обере. Тъкмо се приготви да бръкне въ джоба, азъ го погледна и му се закая. Той видѣ, че го разбирамъ, и се отказа отъ намѣрението си. Азъ се загледахъ нѣкжде. Въ това време апа-

штътъ си помисли, че съмъ го забравилъ, и пакъ се приготви да бръкне въ джоба на момичето, но азъ го погледнахъ въ очитѣ и му се заканихъ. Той спрѣ, даде видъ, че нѣма лошо намѣрение. Като видѣ, че азъ постоянно го следя, той си помисли, че съмъ по-голъмъ майсторъ отъ него, и се отказа отъ мисълта си да обере младото момиче. Пакъ го погледнахъ и мислено му казахъ: Ако си тръгналъ да обирашъ хората, иди поне при нѣкой голѣмъ богаташъ. Като го оберешъ, ще има и за тебе, и за него. Какво ще вземешъ отъ това момиче? То едва има за себе си. Следователно, ако си апашъ, трѣбва да знаешъ, кжде да отидешъ и кого да оберешъ. Ако си пророкъ или гадателъ, кажи на човѣка, какво му липсва. Нѣкой отива при гадателъ, да му каже, кога ще се ожени, ще бжде ли щастливъ и т. н. Това е човѣшка работа. Кажи на човѣка, какво му недостига, да знае, какъ и върху какво да работи. Ако съмъ гадателъ, ето какво ще кажа на съвременнитѣ хора: Сърдцата ви сж студени, а умоветѣ ви сж въ тъмнина. — Защо? — Защото сърдцата ви сж затворени за Божията Любовь, а умоветѣ ви за Божията Мждрость и свѣтлина. Каква любовь е тази, която днесъ топли, а утре смразява човѣка? Дойде единъ младъ момъкъ въ дома ви, приемате го добре, но той отвлича дъщеря ви. Тя напуща дома си и бѣга съ младия момъкъ, който ѝ говори за любовь. Следъ една година тя напуща дома на своя възлю-

бенъ и се връща пакъ при васъ. Това не е любовъ.

Често идатъ при мене да ме питатъ, отъ Бога ли съмъ изпратенъ, или не. Отъ Бога съмъ изпратенъ. Не само азъ, но всички хора сме изпратени отъ Бога. Въ това нѣма съмнение. Важно е, обаче, дали вършимъ Божиата воля. България, напримѣръ, изпраща свой посланикъ въ нѣкоя държава, да я представя. Че е посланикъ, никой не се съмнява, но важно е, дали той върши необходимото, за да бжде въ услуга на своята държава. Нѣкой минава за добъръ човѣкъ, но важно е, дали, като учителъ, е добъръ. Способниятъ учителъ се издига предъ своитѣ ученици. Хората нѣматъ още ясна представа за Бога и за отношенията си къмъ Него, затова мислятъ, че могатъ да живѣятъ, както разбиратъ. Не е така. Ако растението, рибата, птицата, млѣкопитаещото живѣятъ, както разбиратъ, иматъ право на това. Но на човѣка не е позволено да живѣе, както разбира. Ако дѣдо ти е билъ пияница, и ти вървишъ по неговия пѣтъ, не може да се оправдавашъ, че така разбирашъ живота. Преди всичко, това не е твое разбиране. Право разбиране има само свободниятъ човѣкъ. Свободенъ е онзи, на когото умътъ, сърдцето, душата и духътъ сж свободни.

Свободата на човѣка се опредѣля отъ прилагане на любовта, мъдростта и истината. Тѣй щото, ако си българинъ, ти трѣбва

да бждешъ свободенъ, да прилагашъ великитѣ Божии закони и добродетели. България има нужда отъ добри, умни и справедливи майки и бащи, учители и свещеници, чиновници, управници. Отде ще дойдатъ тѣзи българи? Отъ чужбина ли? Пакъ отъ България, но тѣ трѣбва да се приготвятъ. Българскиятъ народъ трѣбва да започне съзнателна работа, да приготви истински музиканти, писатели, учени, художници, поети. Българитѣ трѣбва да бждатъ носители на Божията Любовъ.

Има два вида хора на земята: едниѣ сж носители на любовта, а другитѣ — носители на безлюбието; носители на свѣтлината и носители на тъмнината; носители на правдата и носители на неправдата. Отъ прилагането на едното или на другото се опредѣлятъ резултатитѣ. Сегашнитѣ войни, смутове и безпорядкъкъ се дължагъ на прилагането на безлюбието, на тъмнината и неправдата. Това се дължи на миналото на човѣчеството. Сега е краятъ на вѣка, или, споредъ индуситѣ, ликвидирание на човѣшката карма. Дошло е време да се платятъ всички полици. Никакво отлагане на дълговетѣ не се позволява. Щомъ се платятъ дълговетѣ, човѣшкитѣ умове и сърдца ще се обновятъ. — Остарѣхме вече не можемъ повече да работимъ. — Сега, именно, сте за работа. Сега трѣбва да възприемете новата свѣтлина и топлина, които ще повдигнатъ умоветѣ и сърдцата ви. — Не мога

самъ да се повдигна, трѣбва да имамъ добра жена и добри деца, да ми помагатъ. — Споредъ мене, добрата жена, добритѣ приятели, въ едно отношение, спѣватъ човѣка. Добрата жена задоволява всичкитѣ нужди на мъжа си, а добритѣ приятели ядатъ и пиятъ съ него по цѣли дни, докато го опропастьятъ. Добре е по нѣкога жената и приятелитѣ на човѣка да бждатъ лоши, да държатъ мисълта му постоянно на щрекъ. Така той ще се научи да работи, да влага ума, сърдцето и волята си въ действие.

Мнозина говорятъ за нови идеи, за нови хора. — Какъ се изявява новиятъ човѣкъ? — Въ вжтрешнитѣ възможности, които се криятъ въ него. Не е важно да има човѣкъ много знания; важно е да прилага това, което знае. Една баба ми разказваше: Не зная, синко, какво става съ мене. Не съмъ учена, нѣмамъ знания, а като туря ржцетѣ си върху нѣкой болень, следъ нѣколко часа той оздравява. Каквото и да го боли — глава, гърди, коремъ, кракъ или ржка, достатъчно е да го пипна на болното мѣсто, за да мине болката му. И азъ не зная, какъ лѣкувамъ хората. Пари отъ никого не взимамъ. Ако нѣкой ми даде нѣщо доброволно, отъ любовъ, приемамъ го съ благодарность. Ако не ми даде, и за това благодаря. Който не вѣрва въ този начинъ на лѣкуване, търси лѣкаръ. И това е добре, но ако нѣма лѣкаръ, по-добре да се остави на лѣкуването на нѣкой напредналъ братъ или сестра,

да положи ржцетѣ си върху него и да го излѣкува.

И тъй, помнете: безъ любовь животѣтъ е мжчение; съ любовь животѣтъ е рай и блаженство. Дето е любовьта, тамъ всичко е приятно. Ако любовьта е и у васъ, българитѣ, трѣбва ли да се безпокоите и смущавате? Вижте, колко е хубавъ днешниятъ день! Вие гледате слънцето, радвате му се, но се питате: Дали нѣма да дойдатъ аероплани отгоре, да ни очукатъ? — Отъ васъ зависи. Ако дадете мѣсто на любовьта въ себе си, никой нѣма да посегне върху васъ; ако не приемете любовьта, ще ви биятъ. Значи, биятъ обикновено хората на безлюбието. Днесъ се биятъ християнски народи, защото нѣматъ любовь помежду си. Не могатъ ли да се обърнатъ къмъ Господа, да приложатъ любовьта? При това, днесъ се биятъ умни хора. — Защо се биятъ съвременнитѣ народи? — Това е тѣхна работа, тѣ носятъ отговорността за това, което правятъ. Нѣкой мисли, че се обърналъ къмъ Бога, а продължава да се бие съ ближнитѣ си. Кой човѣкъ е извършилъ Божиата воля, както трѣбва? Кой е свирилъ на хората безкористно, безъ да мисли за плащане? Всѣки излиза на сцената да свири, но има предъ видъ, колко ще му платятъ. Нѣкой обича нѣкого, но има предъ видъ, какво е направилъ този човѣкъ за него. — Това не е важно. Първо ти трѣбва да се научишъ да обичашъ, а после — другитѣ да те обичатъ. Единъ

младъ човѣкъ разправяше, че преди да се влюби, билъ голѣмъ побойникъ: биелъ помалкитѣ си братя и сестри. Като се влюбилъ, престаналъ да бие. — Възможно ли е това? — За онзи, който знае да свири, всичко е възможно.

Единъ българинъ обичалъ да проповѣдва за Господа. Дето отивалъ, все проповѣдвалъ. Като го слушали само да говори, казвали му: Това всѣки знае. Я се впрегни на работа, да те видимъ, какъ работишъ. Той извадилъ цигулката си и започналъ да пѣе и да свири. — Всички се захласнали въ него. Като свършилъ, казали: Този човѣкъ заслужава да го нагостимъ. Нахранили го добре и го поканили и другъ пѣть да имъ пѣе и свири. Това е любовъ. Който не знае да пѣе и да свири, нѣма любовъ въ себе си.

Какво прави младата мома, като се влюби? — Започва да пѣе. Щомъ изгуби любовта, тя млѣква, не се чува вече гласътъ ѝ. Значи, първиятъ признакъ, по който познаваме присѣтствието на любовта, е пѣнието. За това е казано: „Който пѣе, зло не мисли“. Любециятъ има отличителни белези. Ако хванешъ ржката му, ще усѣтишъ приятна, мека топлина. Сжщевременно той се разширява и физически, и психически. Ако измѣрите ржката или врата му, преди да прояви любовта си и следъ като я прояви, ще забележите известно разширяване. Отъ лицето на любеция излиза свѣтлина. Той е свързанъ съ разумна-

та природа. Да любишъ; това значи, да разполагашъ съ капитала на цѣлата природа. Любещиятъ се ползува отъ живота на всички хора. Тази е причината, дето той лесно решава задачитѣ си и лесно се справя съ мъчнотиитѣ.

Какво се иска отъ съвременнитѣ хора? — Да приложатъ любовта къмъ всички живи същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ. Който люби, има еднакви отношения и къмъ растенията, и къмъ хората. Той познава нуждитѣ на всички същества и на време имъ се притича на помощъ. Растението се нуждае отъ добра почва и вода. Ако не го поливашъ, то изсъхва скоро. На сжщото основание казвамъ: Животъ, който не се полива отъ любовта, е изложенъ на страдание. Умъ, който не се полива отъ любовта, е изложенъ на ограничения и заблуждения. Душа, лишена отъ любовъ, е осждена на страдание и смъртъ. Единственото нѣщо, което прави човѣка безсмъртенъ, е любовта. Тя е причина да дойде човѣкъ на земята. Следователно, изучавайте любовта въ всичкитѣ ѝ прояви, като започнете отъ материалната и дойдете до Божествената. Всѣка постѣпка, въ която участвува любовта, внася благодарностъ и доволство въ човѣка. Кой боленъ нѣма да благодари на онзи, който го излѣкувалъ? Кой нѣма да благодари на лѣкаря, който намѣстилъ счупения му кракъ? Какво ще бжде положението на онзи, когото бесятъ, ако го

свалите отъ вжжето и му подарите живота? Той ще заживѣе новъ животъ и ще ви остане благодаренъ за вѣчни времена. Мислите ли, че, ако влѣзете въ единъ домъ и внесете миръ и съгласие между членоветъ, нѣма да ви благодарятъ? Ако хората се нуждаятъ едни отъ други и взаимно си помагатъ, защо трѣбва да сжществуватъ раздори, несъгласия и огорчения? Хората ли създадоха земята, че я дѣлятъ помежду си? Богъ създаде и небето, и земята.

Следователно, хората трѣбва да изпълняватъ Божиитъ закони, които сж написани въ тѣхнитъ умове, сърдца и души. Който изпълнява Божиитъ закони, лесно ще изпълни и човѣшкитъ. Който не изпълнява Божиитъ закони, самъ се натъква на противоречия и мжчноти. Какво иска съвременниятъ човѣкъ? Ако иска земя, достатъчно има. Не го ли задоволи земята, да отиде на Луната, на Юпитеръ, на Венера, дето има голѣми пространства. Защо да нѣмаме довѣрие въ Бога, Който ни изпратилъ на земята? Щомъ живѣемъ и се движимъ въ Него, Той има предъ видъ нашитъ нужди и ги задоволява. Защо тогава да не Му служимъ съ любовъ и довѣрие? Защо да не сме готови да се жертвуваме за Него поне дотолкова, доколкото мжжътъ се жертвува за жената, жената за мжжа, родителитъ за децата? Ако всички хора се жертвуватъ за Бога, за великата любовъ, труднитъ въпроси щѣха лесно да се разрешатъ.

Човѣшкиятъ животъ е времененъ. Следователно, и благата, къмъ които хората се стремятъ, сж временни. Има вѣчни блага, но тѣ сж въ самия човѣкъ. Въпрѣки това, всѣки се стреми къмъ онова, което днесъ може да придобие. Малцина мислятъ за бждещето, което имъ носи вѣчнитѣ блага. Какво е положението на войника, който отива на бойното поле? Какво е положението на майката, на която децата умиратъ едно следъ друго? Какви блага я очакватъ? Всички хора страдатъ, търсятъ причината за страданията си, но и да намѣрятъ причината, мъчно се изправятъ. За всѣко нѣщо има причина. Често децата умиратъ отъ омраза. Бащата се влюби въ друга жена, която влиза въ стѣлкновение съ първата му жена. Ако дветѣ жени не се примирятъ, децата на първата започватъ едно следъ друго да умиратъ. Ще кажете, че този мъжъ постѣпилъ честно, развелъ се съ жена си и се оженилъ за втората. Това, обаче, не примирява дветѣ жени. Следъ време мъжътъ може да се влюби въ трета жена и да изневѣри на втората. Тогава ще се яви омраза между втората и третата жена, и ще започнатъ да умиратъ децата на втората. Не е позволено да се злоупотрѣбява съ любовта. За да не се изопачава любовта, преди всичко, човѣкъ трѣбва да обича Бога. И тогава любовта къмъ Единния ще бжде любовъ къмъ всички. И любовта къмъ всички ще бжде любовъ къмъ Единния. Не изхожда ли отъ любовта

къмъ Бога, човѣкъ става разточителенъ въ любовта си. И, въ края на краищата, той започва да се страхува отъ хората, да се ржководи отъ общественото мнение. Той не иска да знае, какво мисли Богъ за него, но има предъ видъ мнението на обществото и на хората. Всѣки иска да си поживѣе, както разбира, а после да става съ него, каквото е опредѣлено. Ако умре, да умре, но поне да си е поживѣлъ.

Какво представя смъртта? Знаете ли, какво значи да умрешъ? Ще кажешъ, че като умрешъ, ще те заровятъ, и всичко се свършва съ тебе. Не е така. Тѣлото ти ще се разложи, наистина, ти ще престанешъ да дишашъ, но ще запазишъ съзнанието си: ще чувашъ всичко, което става около тебе, ще се мжчишъ и ще обикаляшъ гроба си, безъ да можешъ да се отдѣлишъ отъ него. Помнете: човѣкъ не е дошълъ на земята да се удоволствува само, но да учи, да твори, да приема и предава Божията Любовь. Кажете ли нѣкой, че не може да обича, той не говори истината. Истински човѣкъ е този, който възприема и предава любовта. Пазете се да не изгубите доверието на Онзи, Който ни е изпратилъ на земята. Богъ гледа еднакво на всички сжщества. На всички дава свобода да се проявятъ, както тѣ разбиратъ. Той оставя всѣки самъ да понесе последствията на своя животъ. Ако е живѣлъ добре, ще понесе последствията на доброто; ако е живѣлъ лошо, ще понесе последствията на злото. Кой каквото е по-

сълъ, това ще пожъне. На лошия човѣкъ казва: Промѣни живота си. На добрия казва: Следвай този път и върви напредъ. Христосъ казва: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога.“ Христосъ дойде на земята, когато свѣтътъ бѣше пльень съ езически идеи. Въпрѣки това, Той проповѣдваше Словото Божие, проповѣдваше любовта, съ единственото желание да освободи човѣшкитѣ умове отъ заблужденията, да внесе свѣтлина въ тѣхъ, да ги просвѣти. Съвременитѣ християни сж сравнително по-свободни отъ езичницитѣ, на които Христосъ проповѣдваше. Сегашната свобода на хората се дължи на християнството, на християнскитѣ майки и бащи. Трѣбва ли човѣчеството да спре дотукъ? Защо съвременнитѣ хора не работятъ върху сърдцето си, да придобиятъ истинската любовъ, която да ги освободи напълно отъ езичеството? Любовта е въ състояние да преобрази свѣта. Мислете върху любовта, работете съ нея, за да подобрите живота си.

Муозина се оплакватъ отъ страданията си, отъ беднотията и търсятъ начинъ да се освободятъ, да заживѣятъ добре. Само любовта може да освободи човѣка отъ страданията и сиромашията. Ако си беденъ и нѣмашъ никаква работа, събирай костилки отъ праскови, зарзали, сливи и започни да ги сядишъ. Следъ нѣколко години ще израстнатъ хиляди плодни дървета, които ще те напра-

вятъ богатъ. Посаждай сѣмена и костилки отъ плодни дървета, но съ любовъ. Ако не можешъ да направишъ това, напълни една стомна съ чиста, прѣсна вода и започни да посещавашъ улицитѣ, по които се разхождатъ богатитѣ хора. Като ожадняватъ, тѣ ще поискатъ вода, да уталожатъ жаждата си. Предлагай вода на всички жадни, безъ да очаквашъ нѣщо отъ тѣхъ. Като останатъ доволни отъ тебе, тѣ сами ще те възнаградятъ. Прави всичко съ любовъ и не мисли за възнаграждението. Любовта ще ти проправи пътя. Тя разполага съ много методи, чрезъ които човѣкъ може да подобри живота си. Снахата се оплаква отъ свекърва си. — Защо се оплаква? — Защото не се отнасяла къмъ нея съ любовъ. Нека снахата приложи любовта къмъ свекърва си. Какъ ще я приложи? Като ѝ готви, като пере дрехитѣ ѝ съ любовъ. Въмъсто да мачка дрехитѣ ѝ и да я нарича изедница, нека пере спокойно, като презъ всичкото време мисли добро за свекърва си. Защо снахата да не гледа на свекърва си като на своя майка? Щомъ обича сина ѝ, защо да не обича онази, която го е родила? Чудно е, какъ можешъ да обичашъ ябълки или круши, а да не обичашъ дървото, което ги родило! Ще кажете, че свекървата и свекърътъ сж лоши. Не е така. Всѣко дърво, което ражда добри плодове, е добро. Отглеждайте дървото съ любовъ, за да бждатъ плодетѣ му бри. Христосъ казва: „Който не влиза презъ

вратата на любовта, е крадецъ и разбойникъ.* Който е дошълъ на земята и не служи на Бога, той е крадецъ и разбойникъ. Който служи на Бога, той е добъръ човѣкъ.

Желая ви да бъдете служители на любовта. Прилагайте любовта въ най-малкитѣ работи. Ако имате своя земя, садете въ нея различни плодни дървета. Ако нѣмате своя земя, садете въ чужди ниви и градини. Важно е да се занимавате съ плоднитѣ дървета. Като изгрѣва слънцето, изпѣйте си по една пѣсень, или изсвирете нѣщо на цигулката или на пиано. Добре е сжщо, следъ изгрѣвъ слънце, да отидете на нѣкой чистъ изворъ, да си донесете прѣсна вода. Не съжالياвайте, че ще изгубите малко време. Трудътъ ви ще се възнагради. Носенето на вода обновява и укрепва човѣшкия организъмъ. Ще кажете, че идатъ старини и трѣбва да пазите силитѣ си. Дето е любовта, тамъ старостъ не сжществува. Старостта подразбира безлюбие. Казано е въ Писанието: „Който очаква любовта, ще се обнови.“ Обновяването има отношение къмъ възкресението. Да възкрѣснешъ, това значи, да влѣзешъ въ Царството Божие. Който живѣе въ Царството Божие, той е готовъ да реализира всичко, което Богъ е вложилъ въ него. Ако музикалното чувство е добре развито въ човѣка, той ще работи въ музиката и ще се прояви като музикантъ. Значи, музикантътъ ще служи на Бога чрезъ музиката, художникътъ — чрезъ художеството, зе-

медълецътъ — чрезъ земята. Докато е на земята, човѣкъ ще служи на Бога съ всички срѣдства и методи, които земниятъ животъ му дава.

Идатъ нови времена, нови условия, новъ животъ. — За кого? — За добритъ хора. Само добритъ и любещитъ хора иматъ бждеще. Само тѣ иматъ добри условия. За лошитъ хора и за онѣзи, които живѣятъ въ безлюбието, нѣма бждеще, нѣма добри условия. Това е законъ, който сами ще опитате. Който иска да смекчи сждбата си и да избѣгне отъ закона на кармата, трѣбва да приложи доброволно любовта, а не насилствено. Любовта освобождава човѣка отъ всички мъчнотии и страдания, отъ всички противоречия и заблуждения. Достатъчно е гжсеницата да се превърне на пеперуда, за да се освободи отъ мъчнотиитъ си. Пеперудата се храни съ чиста, хубава храна. Ето защо, прилагайте любовта и вървете напредъ.

Какво представя любовта? За нѣкои любовта е праздна работа, нищо не дава. Не е така. Любовта е мощна сила. Ако човѣкътъ на любовта мине покрай болния и отправи погледа си къмъ него, болестта веднага ще го напусне. Ако любещиятъ мине покрай просякъ, на когото чинийката е праздна, достатъчно е мислено да се наведе и му даде една монета, за да направятъ сжщото всички минувачи. Който мине покрай просяка, ще се наведе и ще му тури известна сума въ чи-

нийката. Въ единъ два часа чинийката ще бжде пълна съ пари. Съзнателно, или несъзнателно, хората вървятъ по стъпките на любещитѣ и имъ подражаватъ. Като знаете това, прилагайте любовта смѣло и непрестанно. На онзи, който прилага любовта, косъмъ отъ главата му не пада безъ Божията воля. Така е казалъ Христосъ. Отъ този стихъ се вижда, че косъмътъ представя нѣщо ценно.

Единъ руски князь се оженилъ за млада, красива графиня. Той носѣлъ само княжеската титла, но пари нѣмалъ — изпадналъ князь. Жена му била крайно суетна и взискателна. Тя искала да живѣе богато, въ голѣмъ разкошъ, задоволена въ всичките си желанія. Понеже я обичалъ, князътъ искалъ да задоволи желаніята ѝ. Като окултистъ, той билъ въ връзка съ едно общество на гноми, къмъ които се обърналъ за съветъ, какъ да си достави повече пари, да задоволи желаніята на жена си. Тѣ му казали, че ще му даватъ по една торба злато срещу десетъ косъма отъ главата му. Князътъ се зарадвалъ, приелъ задължението и подписалъ договора. Почти всѣка седмица получавалъ една торба злато, срещу която давалъ по десетъ косъма. Седмицитѣ вървѣли една следъ друга, и главата на княза постепенно оголявала. Единъ день гномитѣ го посрещнали съ думитѣ: Договорътъ е вече безсиленъ. — Защо? — Защото главата ти е вече съвсемъ гола, нѣмашъ нито единъ косъмъ на нея. Обезсърденъ и от-

чаянъ, той се върналъ при жена си съ оголѣла глава и безъ петъ пари въ джоба си.

Какво представятъ космитѣ? — Антени, чрезъ които човѣкъ се съобщава съ Божественния свѣтъ. Докато главата ти е покрита съ косми, ти си щастливъ, защото имашъ връзка съ възвишенитѣ сщества. Щомъ главата ти оголѣе, нещастия и страдания те сполетяватъ — връзката ти съ възвишенитѣ сщества се прекъсва. Човѣкъ е доволенъ, радостенъ, докато радиото му работи. Щомъ се развали радиото му, той става недоволенъ и скръбенъ.

Желая ви, тази година да приложите доброволно любовта. При каквито условия да се намирате, както да ви приематъ хората, приложете любовта. Когато ученицитѣ на Христа ходѣли по градоветѣ да проповѣдватъ, на много мѣста не ги приемали. Тѣ казвали на Христа: Учителю, прати огънь отъ небето, да накаже онѣзи, които не ни приематъ.“ Христосъ имъ отговорилъ: „Синъ чловѣчески дойде да помогне на хората въ името на любовта, а не да ги погуби.“ Сега и на васъ казвамъ: Прилагайте любовта, безъ да очаквате нѣщо отъ Бога и отъ хората. Всѣки има поне по една дарба въ себе си, на която може да разчита. Разчитайте на доброто, което Богъ е вложилъ въ васъ. То ще даде своя плодъ. Въпрѣки това, хората сж недоволни отъ живота си и сж въ постоянно противоре-

чие съ Бога. Но Богъ е решилъ да ги примири съ себе си и да оправи свѣта по начинъ, какъвто никой не предполага. Засега хората оправятъ свѣта, по стария начинъ. Богъ се заелъ вече да оправи свѣта, но по новъ начинъ — чрезъ любовта. Затова е казано въ Писанието: „Който чуятъ гласа на Бога, ще оживѣятъ, ще станатъ и ще възкръснатъ“. Когато дойде любовта въ свѣта, Богъ ще тури новъ редъ и порядъкъ между хората; недоразуменията и кръвопролитията ще престанатъ; навсѣкжде ще има изобилие: жито, плодове, храни. Майките ще раждатъ най-много по две деца: момче и момиче. Учителитѣ ще иматъ най-много по двама ученика: единъ ученикъ и една ученичка.

Помнете: Единствената сила, която може да оправи свѣта, е любовта. Тя иде вече. Дали вѣрвате въ това, или не, не е важно. Който е създалъ свѣта, Той ще го оправи. Той е обещалъ да изпрати любовта си между хората и ще изпълни обещанието си. Каквото е казалъ, ще го изпълни. Въ Неговитѣ обещания нѣма обратни решения. Бъдещето е на Бога. Той ще посети добритѣ хора, като изпълни душитѣ и сърдцата имъ съ своята любов. Отъ памти-вѣка Богъ е посещавалъ хората съ любовта си, но тѣ не сж я приемали. Нека всѣки си каже: Господи, съзнахъ погрѣшката си. Любовта Ти дойде при мене, но не я приехъ, поради което останахъ на-

задъ въ нжтя си. Решихъ вече да я приема и приложа. Посети ме, Господи, пакъ. Готовъ съмъ да изпълня Твоята воля и да приложа любовта.

*

1. Беседа отъ Учителя, държана на
15 августъ, 1943 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Същественото въ живота

Животътъ има една реална страна, която трѣбва да се постави за основа. Вѣчнитѣ желанія иматъ отношение къмъ реалния животъ, а временнитѣ — къмъ нереалния. Напримѣръ, едно отъ временнитѣ, преходнитѣ желанія на човѣка е да стане царь, да заповѣдва на нѣкого. Това е желание не само на хората, но и на животнитѣ. Тази е причината, че и животнитѣ се подчиняватъ на най-силното животно между тѣхъ, като на царь. Най-силниятъ слонъ е царь на слоноветѣ; най-силниятъ лъвъ — царь на лъвоветѣ, най-силниятъ орелъ — царь на орлитѣ; най-мѣдриятъ човѣкъ — царь на хората. Мнозина желаятъ да бждатъ царе, но не могатъ. Изобщо, човѣкъ се отличава съ много желанія. Не е лошо, че има много желанія; лошото е въ незнанието да реализира желаніята си. Нѣкой иска да бжде добъръ и, като не знае, какъ да прояви доброто, самъ се изопачава. Човѣкъ, самъ по себе си, е добъръ. Богъ е вложилъ доброто въ него още отначало; нищо друго не му остава, освенъ да се прояви такъвъ, какъвто е роденъ. Преди да познавашъ това, което е вложено въ тебе, ти трѣбва да изучишъ своя организъмъ, съ вътрешнитѣ и външнитѣ органи.

Човѣкъ има очи, уши, носъ, уста, рѣце, крака, стомахъ, гърди, но не ги изучава, не знае тѣхната външна и вътрешна функция, поради което нѣма правилно отношение къмъ тѣхъ. Нѣкой казва: Трѣбва да се освободя отъ стомаха си. — Защо иска да се освободи отъ стомаха си? — Защото смѣсва понятието „търбухъ“ съ „стомахъ“. Търбухътъ е мѣсто на нисши желанія, а стомахътъ се занимава съ възвишена работа. Ако задоволява нисшитѣ си желанія, човѣкъ живѣе въ противоречия, отъ които мъчно се освобождава. Противоречията и отрицателнитѣ нѣща се дължатъ на Сатурна. Който се намира подъ влиянието на Сатурна, казва, че не вѣрва въ Бога, на нищо не вѣрва. Той говори така, защото самъ не се познава. Не само, че вѣрва, но вѣрата му отива до суевѣрие. Като чуе, че се продаватъ лотарийни билети, веднага бърза да си купи поне единъ билетъ, да спечели нѣщо. Значи, той вѣрва въ възможноститѣ на лотарията, а не вѣрва въ Бога. Вѣрата крие въ себе си всички възможности на живота. Нѣкой казва, че вѣрва въ Бога, а се оплаква, че това и онова нѣмалъ. Това не е истинска вѣра, но вѣрване. — Защо страда човѣкъ? — Защото иска да се осигури. Нѣкой се осигурява за сто години, безъ да знае, ще живѣе ли толкова години. Да се осигуришъ, това значи, да носишъ непосиленъ товаръ на гърба си. Природата осигурява животѣ сщщества само за единъ день — отъ изгрѣвъ до залѣзъ слънце. Какъвъ сми-

сълъ има да натрупашъ цѣли купове книжни пари, които всѣки моментъ могатъ да изгубятъ стойността си? Разчитайте на положителното знание, което никога не губи цената си. Съ това знание ще намѣрите скритото богатство въ земята. Който разполага съ истинското знание, отъ единъ декаръ земя може да изкара богатството на 20 декара. Ако посѣе нивата си съ жито, ще изкара едри класове, отъ които сто грама само могатъ да задоволятъ глада на гладния, или да излѣкуватъ безнадеждно болния. Това жито е обработвано съ любовъ. Дето присѣтствува любовта, тамъ е изобилието и радостта. Житото на сегашнитѣ хора е дребно, слабо, защото не живѣятъ въ любовъ. Тѣ постоянно се критикуватъ, обиждатъ, измъчвйтъ се и, въ края на краищата, всѣки се оплаква, че животътъ е лошъ. Не е лошъ животътъ, но хората сж станали крайни материалисти, уповаватъ повече на материята. Не е лошо да вѣрва човѣкъ въ материята, но сжщевременно трѣбва да вѣрва въ живота, като сжщина на Бога.

Често религиознитѣ хора, за да подчертаятъ своята набожностъ, казватъ, че не се нуждаятъ отъ пари. — Отъ какво се нуждаятъ? — Отъ животъ. На всѣки човѣкъ е даденъ животъ, но малцина се ползватъ отъ него, както трѣбва. Въ това отношение, хората приличатъ на онзи български адвокатъ, който пжтувалъ отъ Търново за Севлиево; по пжтя билъ нападнатъ отъ разбойници. Тѣ го обрали,

взели паритѣ му и двата револвера, които носѣлъ съ себе си. Главатарѣтъ на разбойниците го попиталъ: Защо носишѣ два револвера съ себе си? — За „зорѣ заманѣ“. — Каквѣ по-голѣмѣ зорѣ може да те сполети отѣ този? Той носи два револвера, но не може да ги използва. Много хора иматѣ пари, безѣ да могатѣ да се ползватѣ отѣ тѣхѣ. Едни хора иматѣ знание, сила, животѣ, но не могатѣ да се ползватѣ отѣ тѣхѣ. Други пѣкъ иматѣ гласѣ за пѣние, но като дойде време да го приложатѣ, не могатѣ — нѣкаква простуда ги хванала, поради което гласѣтъ имѣ пресипналѣ. Ще кажете, че това се дължи на отсъствието на култура между хората. Така не се говори. Това сж въпроси, които никоя раса досега не е разрешила. И бѣлата раса нѣма да ги разреши. — Какво означава бѣлиятъ цвѣтъ? — Освобождаване отѣ тъмнината на живота, отѣ гжстата материя. — Какво означава черниятъ цвѣтъ? — Животѣ въ гжстата материя. Въ далечното минало черните хора пожелали да станатѣ господари на свѣта, поради което паднали толкова низко, че и донесѣ още не могатѣ да се повдигнатѣ. Докато е въ тъмнина, човѣкъ не може да направи нищо. Бждещата раса ще реализира идеалитѣ на цѣлото човѣчество. Тя е свѣтла раса. Хората на бждещата раса ще иматѣ две лица, ще виждатѣ на всички страни. Тѣ отдалечѣ ще предвиждатѣ, кой мисли да прави зло и веднага ще му напишатѣ пи-

смо, да го предупредятъ. Тѣ знаятъ, че никой нѣма право да изнасилва брата си, да мисли и върши зло.

Съвременнитѣ хора сж ограничени въ разбиранията си, поради което бащата казва на сина си: Ти трѣбва да ми бждешъ благодаренъ! Азъ те отхранихъ, азъ те спасихъ и т. н. — Никой никого не е изхранилъ. Слънцето е работило и постоянно работи върху животѣ сжщества, а Богъ ги възраства и поддържа живота имъ. Въпрѣки това, ще се яви човѣкътъ съ своето съзнание, да казва, че той изхранилъ нѣкого, или го повдигналъ. Ако подъ „азъ“ разбирашъ Бога въ себе си, правъ си. Но ако мислишъ, че ти, човѣкътъ, си направилъ всичко, на кривъ пжтъ си. Каквото правишъ, прави го въ името Божие. Считай, че Богъ въ тебе прави доброто. Той помага и повдига хората. Той ги кредитира, а ти само се подписвашъ на полицата за поржчителъ. Дадешъ ли пари на нѣкого, дай ги съ довѣрие. Какъ ще разполага той съ тѣхъ, това е негова работа. Знай, че този човѣкъ, преди да поеме нѣкакво задължение къмъ тебе, първо се задължава къмъ Бога. Вложи довѣрието си въ своя ближень и не се страхувай. И той ще ти отговори съ довѣрие. Какво виждаме днесъ? Хората сж недоволни едни отъ други и постоянно следятъ, на кого колко е дадено. Единъ се радва, че получилъ много; другъ се оплаква, че получилъ малко. На едного се дава повече по две съображе-

ния: или защото може да използва даденото разумно, или го изпитватъ, какъ ще се справи съ богатството. На другъ се дава малко, за да го заставятъ да работи, да приложи дарбитъ и способнитъ си. Ако му дадатъ голъмо богатство, той ще напусне училището и ще престане да се развива. Нѣкой се оплаква, че освенъ една цигулка, нищо друго не е получилъ отъ баща си. Радвай се на цигулката си. Настрой я добре и започни да свиришъ, да веселишъ хората, да ги заставишъ да пѣятъ и играятъ. — Не искамъ да стана цигуларъ. — Споредъ мене, за предпочитане е да свиришъ и пѣешъ, да си изкарвашъ прехраната съ цигулката, отколкото да чакашъ наготово да те хранятъ.

Какво прави природата? И тя пѣе и свири, и тя заставя хората, животнитъ и растенията да скачатъ и играятъ. Достатъчно е да духне вѣтърътъ, за да разиграе и хората, и животнитъ, и растенията. Дърветата се огъватъ, клоноветъ пѣятъ и свирятъ своята пѣсенъ. Ако вѣтърътъ не огъва дърветата, не навежда и не изправя растенията, тѣ не биха се развивали. Това показва, че въ природата има разумность. Благодарение на тази разумность, нищо не е произволно. Мнозина се плашатъ отъ бомби, бѣгатъ, криятъ се, да не ги изненадатъ. За да се запазятъ отъ бомбитъ, започватъ да се молятъ. Тѣ търсятъ Бога въ страшни моменти на живота си. И това е добро. Иначе, тѣ никога нѣмаше да помислятъ

за Него. Страшно е, наистина, да те изненада бомба. И въ природата има бомби, но резултатитѣ сж добри. Снѣгътъ, дъждътъ падатъ въ видъ на малки бомби, но всички живи сжщества ги очакватъ съ радостъ. Тѣ носятъ своето благословение. Даже и градътъ, който причинява известни пакости, носи своето благословение. Когато вали градъ, въздухътъ се озонира. Използвайте благата, които разумната природа праща на земята. Въ всѣко нѣщо се крие нѣкакво добро. Даже и въ злото се крие известно добро. Това вижда само разумниятъ човѣкъ, който може да различава нѣщата.

Съвременнитѣ хора сж склонни да виждатъ повече лошото и злото въ свѣта, отколкото доброто. — Защо? — Защото не знаятъ, какъ да се пазятъ. Тѣ сж обиколени отъ невидими сжщества, които не ги обичатъ и постоянно мислятъ, какъ да имъ причиняватъ пакости и злини. Въ това отношение, и смъртъта е единъ отъ невидимитѣ неприятели на човѣка. Тя го обира, като разбойникъ, и го занася на онзи свѣтъ. Ако не любите Господа, ще ви ограбятъ и изядатъ. Обаче, казано е въ Писанието: „Нѣма да оставишъ подобния си да види изтление“. Значи, Богъ нѣма да остави човѣшката душа да погине.

Днесъ отъ всички се изисква да работятъ върху себе си, да придобиятъ повече свѣтлина, топлина и сила. Това се постига чрезъ съзнателна, вътрешна работа. Ще работите, докато придобиете начинъ да превръ-

щате злото въ добро. Само така ще разберете, че злото иде като възмездие на онзи, който не люби. Доброто иде като възмездие на онзи, който люби. Който люби, той е готовъ да работи, да учи, да придобива знания. Така ще научите Божествения порядъкъ. Следвайте пжтя на любовта, която дава възможность на човѣка да познае Бога, своя ближень и себе си. Който следва пжтя на любовта, той може да изправи погрѣшкитѣ си и да подобри своя животъ.

Казано е въ Биетието: „Въ начало създаде Богъ небето и земята. А земята бѣше неустроена и пуста; и тъмнина бѣ върху бездната. И Духъ Божи се носѣше върху водата“. (— 1 и 2 ст.). — Богъ създаде небето и земята, но земята се нуждае отъ небето. Богъ и разумниятъ свѣтъ и доднесъ още устройватъ земята. И човѣкъ, съзнателно или несъзнателно, чрезъ космитѣ на главата си, като чрезъ антени, възприема мисли отъ висшитѣ свѣтове и продължава да се усъвършенствува. Ще кажете, че това не ви интересува, то се отнася до ученитѣ хора. И вие сте били учени. Ако проследите историята на вашето минало, ще видите, колко тонове научни и философски книги сте написали, колко закони сте създали, какъвъ редъ и законность сте внесли въ свѣта. Ако нѣкой се осмѣлявалъ да не изпълни волята ви, веднага получавалъ наказанието си. Сега сте дошли на земята инкогнито, да не ви познаятъ неприятелитѣ ви. Вие

сте облѣкли дрехата на смирението и сте дошли като ученици — да учите, да възприемете новото знание и да изправите погрѣшките си. Следователно, като се срѣщате, не се питайте, отде идете и какво носите, но вижте, отъ какво се нуждаете. Ако единъ отъ васъ е гладенъ, другиятъ трѣбва да го нахрани. Като нахраните човѣка, той ще се разположи, ще се отвори и ще започне да ви разправя историята си, отъ която ще научите нови нѣща.

Мнозина дохождатъ при мене и ме питатъ: Отде идешъ? — Оттамъ, отдето идешъ и ти. — Азъ нищо не зная за себе си, нищо не помня. — Влѣзъ въ архивата на своя животъ, дето е написана цѣлата ти история, и чети. Азъ зная твоята история. Тя датира отъ времето на създаването на първия човѣкъ. Тогава ти си билъ въ рая, при добри условия, но единъ день въ райската градина влѣзе адептъ, въ форма на змия, и те изкуси. И донесъ още носишъ последствията на това изкушение. И змията пострада, но и хората, родени отъ Адамъ и Ева, още не сж свободни отъ тази змия. Ще дойде день, когато тѣ ще приематъ доброволно закона на любовта и ще му се подчинятъ. Който живѣе въ любовта, той е свободенъ.

Съвременнитѣ хора иматъ криво понятие за любовта. Тѣ смѣсватъ чувствата и страстите си съ любовта. Тѣ се влюбватъ, женятъ се и мислятъ, че това е любовъ. Момъкътъ обича една мома и, за да я накара да

му обърне внимание, той колѣничи предъ нея, нарича я божество, своя спасителка. Той е готовъ да се жертвува за нея. Момата го поглежда и си мисли: Ще видишъ, какво божество съмъ! Нека се оженимъ, тогава ще се разберемъ. Момъкътъ колѣничи, но и той си мисли, че това е временно. Ще дойде день, когато тя ще колѣничи предъ него. Тогава ще ѝ покаже, какво е той. Момъкътъ и момата се гледатъ въ очитѣ, но погледътъ имъ е мжтенъ, лишенъ отъ Божествената свѣтлина. Момата не трѣбва да оставя момъка да колѣничи предъ нея; и момъкътъ не трѣбва да оставя момата да колѣничи предъ него. Защо да не отидатъ при единъ чистъ планински изворъ и тамъ да колѣничатъ? Защо да не отправятъ погледа си къмъ Бога и на Него да уповаватъ? Ще кажете, че като колѣничатъ, момата и момъкътъ изразяватъ смиренieto си. Не е така. Смирениятъ човѣкъ не е слабъ. Отъ него и смъртъта се страхува. Смирениятъ е свободенъ човѣкъ. Той е обиколень съ приятели. съ които сподѣля мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ си. Той сподѣля съ тѣхъ стремежитѣ на своята душа и духъ. Какви по-добри приятели може да има човѣкъ отъ своя умъ, своето сърдце, своята душа и отъ своя духъ? Който има тѣзи четири приятели, той е богатъ. Около него всѣки день ще се групиратъ все повече и повече хора, които ще му помагатъ. Приятелството се подържа чрезъ честность и разумность.

Ако не си честенъ и разуменъ, приятелитѣ ще те изоставятъ. Дали си учитель, свещеникъ, или търговецъ, ще бждешъ честенъ. Днесъ човѣчеството се нуждае отъ честни, добри, силни и справедливи хора.

Една бедна жена заболѣла и се обърнала къмъ лѣкаръ за съветъ. Лѣкарътъ ѝ препоръчалъ да пие по три лъжици на день дървено масло. Обаче, тя нѣмала пари, да изпълни съвета на лѣкаря. Помислила си, какво да прави, съ какво да замѣсти дървеното масло. Изведнѣжъ ѝ дошло на умъ да го замѣсти съ свинска масъ. Понеже имала достатъчно свинска масъ, тя я стопила и прекарала презъ една дървена цевъ. Значи, вмѣсто дървено масло, тя пила свинска масъ, но съ вѣра, че ще се поправи. Наистина, въ скоро време тя се поправила. Навсѣкжде разправяла, какъ замѣстила дървеното масло съ свинска масъ и се излѣкувала. Въ сжщностъ, свинската масъ не е за препоръчване. Свинята е символъ на краенъ индивидуализъмъ. Ако само една свинска клетка влѣзе въ човѣшкия организъмъ, други четири-петъ клетки трѣбва да я обиколятъ и пазятъ, да не направи нѣкаква пакостъ. Свинскитѣ клетки причиняватъ по-голъми пакости, отколкото могатъ да свършатъ нѣкаква полезна работа. Като знаеше това, Мойсей забрани на евреитѣ да ядатъ свинско месо. Ако бѣха приложили Мойсеевия законъ, евреитѣ щѣха да бждатъ въ подобро положение, отколкото сж днесъ. Но тѣ

приложиха само онѣзи закони, които бѣха въ тѣхенъ интересъ. Последователитѣ на Мойсея разбираха много нѣща буквално, поради което се натъкнаха на голѣми противоречия и недо-разумения. Като се натъкнаха на закона за жертвата, евреитѣ започнаха да колятъ агнета, овце, кокошки — да ги принасятъ въ жертва, за да омилостивятъ Господа, но Той имъ отговори чрезъ пророцитѣ. Кой ви даде право да жертвувате живота на другитѣ същества? Днасъ отъ всички се изискватъ чисти умове. Жертва се прави въ човѣшкия умъ и човѣшкото сърдце, да се познае човѣкъ, какво представя той.

Каквото и да се говори на съвременнитѣ хора, повечето отъ тѣхъ затварятъ очитѣ и ушитѣ си, не искатъ да виждатъ и чуватъ. Обаче, ако имъ говорите за злато, за богатство, широко отварятъ очитѣ и ушитѣ си. Всички хора търсятъ златото, всички искатъ да бждатъ богати. Лесно можете да намѣрите злато. Въ природата има злато на много мѣста. Достатъчно е да развиете обонянието си, за да го намѣрите. То има ухание като карамфилъ; насочете носа си къмъ него и ще го намѣрите. Обаче, както цвѣтията могатъ да се кжсатъ въ краенъ случай, за цѣръ, така и златото въ земята може да се разрови само въ специаленъ случай. Не е позволено на човѣка да кжса цвѣтията за удоволствие. Ако ги кжса за удоволствие, трѣбва да върне живота имъ.

Млади момичета и булки се кичатъ съ цвѣта, но не знаятъ, че единъ день трѣбва да върнатъ живота имъ. Редътъ и порядъкътъ въ природата изисква това и се налага на хората. Като не знаятъ нейнитѣ закони, хората кжсатъ цвѣтията, отнасятъ се небрежно къмъ тѣхъ и казватъ: Това сж цвѣтя, тѣ нѣматъ никакви усѣщания, какво съзнание. Не е така. Ясновидецътъ вижда задъ всѣко цвѣте по едно разумно същество. Така видими и невидими същества се грижатъ за човѣка. Човѣкъ е разумно същество, но, въпрѣки това, се страхува. Аеропланъ мине надъ главата му, и той започва да трепери, да не хвърли нѣкаква бомба отгоре. Ако аеропланътъ мине и нищо не хвърли, човѣкъ казва: Този пътъ се спасихъ, но другъ ще дойде. Вѣрата на човѣка е слаба. И религиозниятъ, и свѣтскиятъ човѣкъ се заканватъ на авиаторитѣ, искатъ да имъ отмѣстятъ. Защо да не пожелаятъ да заспятъ и да се върнатъ назадъ, а трѣбва да ги убиватъ? Убийството е забранено. Човѣкъ разполага съ много методи. Защо да не приложи такъвъ методъ, който да повдигне и него, и неприятеля му?

Когато войската на единъ отъ израилскитѣ царе била така притисната отъ неприятеля, че трѣбвало да загине, пророкъ Елисей се явилъ при царя и му казалъ: Царю, ела да видишъ, какъ ще бжде поразена неприятелската войска. Царътъ отговорилъ: Неприятельтъ е по-многочисленъ отъ насъ. — Ела

съ мене, да видишъ, колко сж съ насъ, казалъ пророкътъ. Той го завелъ въ гората и му отворилъ очитъ да прогледа. Царьтъ се очудилъ на голъмото количество войска, която била скрита въ гората. Следъ това Елисей ослъпилъ неприятелската войска. Царьтъ го запиталъ: Да ги убия ли всичкитъ? — Нъма да убивашъ нито единъ; ще ги завържешъ и изпратишъ при тѣхния господарь.

Следователно, когато ви се даде власть, не злоупотрѣбвайте съ нея. Не пожелавайте на човѣка по-голмо зло отъ това, което го сполетѣло. Не желайте злото на никого. Ако желашъ злото на ближния си, и на тебе ще се случи сжщото. Тогава ще разберешъ, какво значи, да желашъ злото на човѣка. Ако искашъ да живѣешъ добре, желай на всѣки човѣкъ това, което желашъ за себе си. Като постъпвашъ така, предъ тебе ще се отвори широкъ, необятенъ свѣтъ. Днесъ всички се запитватъ, кой ще победи. Казвамъ: Силниятъ, умниятъ и добриятъ ще победи. Ако не стане така, победата ще бжде временна. Новото иде съ всичката си сила въ свѣта и ще се наложи.

Съвременнитъ хора се страхуватъ отъ новото, да не разклати основитъ на живота имъ. Не се страхувайте отъ новото. То не създава катаклизми, защото постепенно измѣства старото. Дръжте се за старото, но не отхвърляйте новото. Пѣйте старитъ си пѣсни, но приемайте и новитъ. Всѣка пѣсенъ е на мѣстото си. „Който пѣе, зло не мисли“, казва бъл-

гарската поговорка. Пѣй, весели се и не мисли зло на никого. — Какъ да пѣя? — Ще пѣешъ соло, като герой или героиня на сцената; ще пѣешъ и въ хоръ. Важно е да пѣешъ, да проявишъ доброто въ себе си. Честенъ, добъръ и справедливъ ще бждешъ, ако искашъ да пѣешъ хубаво. Като пѣешъ, ще се научишъ да се молишъ. Молитвата има отношение къмъ музиката.

Нѣкои религиозни мислятъ, че като се молятъ на Бога, всичко имъ се нарежда добре. Каквото пожелаятъ, ще стане. Така е, но при условие, че вършите Божията воля. Който е въ съгласие съ Бога и върши Неговата воля, получава отговоръ на молитвата си. Който не е въ съгласие съ Бога, не получава отговоръ на молитвата си. Който върши Божията воля, всѣкога се нагажда къмъ онова, което Богъ е предвидилъ. Той може да каже, че молитвата му е приета. Обаче, който не върши Божията воля, ще се чуди, защо не получава отговоръ на молитвата си. Ето, тази година българитѣ се радватъ на голѣмо плодородие. То е резултатъ на малкото добро, което тѣ сж направили въ миналото. Какво е това добро, ще остане тайна. Нѣкога тѣ сами ще разбератъ, кое е това добро, за което днесъ Богъ щедро ги възнаграждава. Значи, за малко добро, Богъ щедро отплаща. Ще кажете, че за голѣмо добро ще получите още по-голѣмо възнаграждение. Не е така. Богъ възнаграждава човѣка за малкото добро, което прави; за го-

лѣмото добро оставя на други, да му благодарятъ. Много естествено. Всички виждатъ голѣмитѣ добрини; всички говорятъ за тѣхъ и благодарятъ. Богъ плаща за малкитѣ добрини, едва видими.

Единъ богатъ американецъ се прочулъ съ голѣмитѣ си добрини. Направилъ църква, сиротопиталище, училище, за които пожертвувалъ хиляди долари. Всички вестници писали за него, хвалѣли го и благодарили. Дошълъ краятъ на живота му, и той се преселилъ на онзи свѣтъ. Като се видѣлъ между близкитѣ си, той не искалъ да остане при тѣхъ, но веднага се отправилъ къмъ вратата на рая и потропалъ. Свети Петъръ го посрещналъ и запиталъ: Какво искашъ? — Искамъ да влѣза въ рая, между праведнитѣ. — Какви добрини си правилъ на земята, за да имашъ право на тукашенъ жителъ? — Направихъ една голѣма църква, сиротопиталище, училище, болница. — Какво получи срещу това? — Благодарността и похвалата на хората. Всички вестници писаха за мене, за голѣмитѣ добрини, които правѣхъ. — Значи, платено ти е за това добро. Спомни си нѣкое добро, което никой не знае и за което не ти е платено. Американецътъ се почесалъ по главата и започналъ усилено да мисли, да намѣри поне едно добро, за което никой не писалъ. Най-после си спомнилъ, че единъ день го спрѣла на пжтя една бедна, нещастна вдавица, която го молѣла да ѝ помогне. Понеже много бързалъ, той не обър-

налъ внимание на нея, но тя го последвала и настоятелно го молѣла за помощъ. За да се освободи отъ нея, той ѝ подхвърлилъ единъ доларъ и продѣлжилъ пѣтя си. Свети Петъръ казалъ: Това добро заслужава разглеждане. Да отидемъ при Господа, Той да се произнесе, какво възнаграждение ти се пада. Богъ изслушалъ внимателно свети Петъръ и казалъ: Дайте му два долара и го пратете отново на земята. Едва сега американецътъ разбралъ погрѣшката си. Не трѣбваше да се възмуцава той отъ бедната вдовица, но да се спре, да я изслуша внимателно и да я покани у дома си, дето можеше да я нахрани, облѣче и подобри положението ѝ.

Христосъ казва: „Боленъ бѣхъ, не ми помогнахте; жаденъ бѣхъ, не ме напоихте; гладенъ бѣхъ, не ме нахранихте; въ затворъ бѣхъ, не ме посетихте.“ Нѣкой човѣкъ е боленъ, нуждае се отъ помощта на ближния си, но той казва: Нѣмамъ време да се занимавамъ съ болни хора. Предприелъ съмъ голѣми работи, които поглѣщатъ всичкото ми време. Да се занимава човѣкъ съ голѣми работи, това значи, прѣждевременно да остарѣе. Старостта представя зимата на живота. Презъ това време дърветата сж покрити съ снѣгъ, безъ листа и плодове. Разумнитѣ и добри хора посрѣщатъ зимата съ радостъ. Затова казваме, че зима, лошо време сжществува за лошитѣ хора; пролѣтъ и добро време сжществува за добритѣ хора. Лошитѣ хора живѣятъ

на северния полюсъ, а добритѣ — на екватора и въ умѣрения поясъ. Кой човѣкъ е добъръ и кой — лошъ, това се познава по енергиитѣ, които изтичатъ отъ различни мѣста на организма. Достатъчно е да пипнешъ човѣка по ржцетѣ, по носа, по ушитѣ, по скулитѣ, за да познаешъ, колко е добъръ и здравъ. Ако погледнешъ лицето му отъ дветѣ страни на скулитѣ, ще разберешъ, какво е състоянието на стомаха му. Ако лицето му подъ скулитѣ е хлътнало, стомахътъ му е слабъ. Не е ли хлътнало, стомахътъ му е здравъ, силенъ, добре работи. За такъвъ човѣкъ казватъ, че лицето му е като месечинка. Здравъ е човѣкътъ. По-добре ли е да е сухъ, съ пожълтѣло лице и хлътнали страни? Казватъ за нѣкого, че е жълтъ, изпитъ, като светия. Не е право това. Светията не е изпитъ и жълтъ. Лицето му има особенъ цвѣтъ, особени чърти. Той е художникъ и скулпторъ, самъ рисува чъртитѣ на лицето си, самъ вае своята статуя.

Ще кажете, че животътъ на светията е недостъпенъ за обикновения човѣкъ. Значи, да водишъ чистъ и светъ животъ е недостъпно, а да посветишъ цѣлия си животъ на една жена или на единъ мъжъ, това е възможно. Защо момата и момъкътъ да не посветятъ живота си на нѣкаква велика идея? Защо да не служатъ на Бога? Добро нѣщо е женитбата. Още по-добре е хората да се обичатъ. Но когато младата мома се жени, трѣбва да пита Господа, харесва ли нейния избранникъ.

Ако не го харесва, не трѣбва да се жени за него. Богъ може да не хареса и втория, и третия избранникъ, тя трѣбва да чака. Може дванадесетиятъ по редъ да се хареса на Господа, тя трѣбва да чака и да търпи. Ако бърза, тя ще се натъкне на такива страдания, каквито не е очаквала. Всѣко нѣщо трѣбва да се извършва на опредѣленото за него време. Всѣка мисль, всѣко чувство трѣбва да се възприематъ и приложатъ на своето време. Често хората се готвятъ за нѣща, които сж далечъ отъ тѣхъ, и не мислятъ за близкото бждеще.

Преди години дойде при мене една млада мома, иска да я приема, да ѝ кажа нѣщо, отъ което зависи щастието ѝ. Понеже бѣхъ много заетъ, отказахъ да я приема. Тя започна да се моли и да настоява да я приема. Отъ моя приемъ зависи нейното щастие. Най-после я приехъ. Какво искаше да знае? Интересуваше се, дали ще бжде щастлива, ако се ожени за своя възлюбенъ. Погледнахъ я и разбрахъ, какво я очаква. Не искахъ да ѝ казвамъ, но налагаше се да бжда прѣмъ, да не премълчавамъ истината. Запитахъ я: Готова ли си да ти кажа истината? — Готова съмъ. Слушай тогава: Никаква женитба не те чака. Ти трѣбва да се готвишъ за онзи свѣтъ. Ще живѣешъ още две години. Презъ това време трѣбва да четешъ Евангелието, да се приготвишъ за другия свѣтъ. Има една вѣроятность да избѣгнешъ ранната смъртъ, но това е единъ

случай на хиляда Пригответи се за невидимия свѣтъ, дето животътъ е смисленъ, богатъ съ блага и възможности. Ако минешъ кризата благополучно, пакъ ела при мене. Но до това време бжди будна. Чети Евангелието и го прилагай.

Сега и на васъ казвамъ: Отворете книгата на любовта и четете, какво е писалъ Богъ въ нея. Тази книга крие въ себе си знанието на цѣлия свѣтъ. Въ нея е писано за растенията, животнитѣ, камънитѣ, водитѣ и т. н. Като изучавате растенията, ще видите, колко голъмо е тѣхното търпение и трудолюбие. Изучавайте водитѣ, които извиратъ, текатъ и напояватъ земята и растенията, утоляватъ жаждата на пѣтниците и ще видите, какъ тѣ губятъ своята чистота, безъ да се възмуцаватъ. Очиствайте ги, безъ да се смуцавате, защото и васъ понѣкога ви калятъ. Изучавайте въздуха, свѣтлината, топлината и вървете напредъ. Научете се да изпитавате Божията воля като животнитѣ, растенията, камънитѣ, водитѣ, въздуха, свѣтлината и топлината, за да бждатъ доволни отъ васъ, както съществата на земята, така и тѣзи, които живѣятъ на небето. Богъ изпитва човѣка чрезъ животнитѣ, чрезъ растенията, чрезъ всичко, което го обикаля. Като видишъ едно животно, ти казвашъ: животно е това. Ако е конь, казвашъ: Конь е това. Така говори само онзи, който не разбира цената на Божественото. Той не знае, че Божественото Начало е скрито въ всѣко

живо сщество. Въ невидимия свѣтъ животнитѣ иматъ съвършено другъ видъ отъ този, който представятъ на земята. Задъ всѣко животно стои по едно разумно, възвишено сщество, което го управлява. Който гледа на живитѣ сщества съ почитъ и уважение, той цени още повече своитѣ ближни. Ако срещне една бедна вдовица, той не гледа на нея съ пренебрежение, но въ лицето ѝ вижда Бога, Който го изпитва. Той веднага ще я покани у дома си, ще я нагости и ще ѝ помогне материално, безъ да я морализира, безъ да ѝ проповѣдва, какво да прави и какъ да живѣе.

Единъ американски проповѣдникъ канѣлъ всѣки недѣленъ день на обѣдъ у дома си по едно бедно дете, на което давалъ обѣдъ и малка парична сума. Преди да започвали обѣдътъ, проповѣдникътъ прочиталъ заедно съ детето „Отче нашъ“. Следъ това детето се нахранвало добре и си отивало. Единъ недѣленъ день проповѣдникътъ поканилъ едно бедно дете, което му дало добъръ урокъ. Започнали да четатъ „Отче нашъ“. Проповѣдникътъ четѣлъ, и детето повтаряло следъ него. Като дошли до стиха „Който Си на небето и на земята“, детето се замислило и замълчало. — Повтаряй следъ мене! — казалъ проповѣдникътъ. Детето мълчало. — Повтаряй, иначе нѣма да ти дамъ обѣдъ. Детето пакъ мълчало. Най-последно проговорило: Наистина ли Богъ е нашъ Баща? — Да, Богъ е нашъ Баща — по-

твърдилъ проповѣдникътъ. — Тогава, ти си мой братъ — казало детето и млъкнало.

И тъй, бждете внимателни къмъ всички хора, животни и растения, къмъ които и Богъ е внимателенъ. Всѣко растение, къмъ което Богъ е внимателенъ, е лѣковито. Като проявява внимание къмъ по-малкитѣ същества отъ себе си, човѣкъ се самообзпитавя, става добъръ слуга на своя умъ, на своето сърдце, на своята душа и на своя духъ. Като имъ служи, той се учи отъ тѣхъ. Единственитѣ нѣща, чрезъ които човѣкъ се развива, това сж неговиятъ умъ, сърдце, душа и духъ. Чрезъ тѣхъ се проявява Божественото. Ето защо, вѣрвайте на първата мисълъ и на първото чувство, които минаватъ презъ ума и сърдцето ви. Всѣка следваща мисълъ или чувство могатъ да ви излъжатъ. Като разчиташъ на Божественото, всѣкога ще бждешъ радостенъ и веселъ. Който разчита на Божественото Начало въ себе си, никога не се смущава, никога не се обезвѣрява.

Следователно, ако видите човѣкъ съ вѣра въ Бога, въ ближния си и въ себе си, ще знаете, че той е далъ ходъ на Божественото Начало. Работете върху ума си, да се справите съ страха. Колкото по-безстрашливи ставате, толкова по-лека ще бжде раницата, която носите. Работете за усиление на вѣрате си. Защо трѣбва да се безпокоите, какво ще стане съ България? Защо се безпокоите за жена си и децата си? Богъ, Който е съз-

далъ свѣта, има предъ видъ всички народи. Той е промислилъ и за България, и за вашитѣ деца. Ще имате страдания и изпитания, но ще се справите съ тѣхъ. Щомъ имашъ деца, ще имашъ изпитания; щомъ имашъ мжжъ, ще имашъ изпитания; щомъ имашъ жена, ще имашъ изпитания. Колкото си по-богатъ, толкова по-голъми ще бждатъ изпитанията и страданията ти.

Приемете Божията Любовь и я приложете. Радвайте се на всичко, което виждате: на небето, на слънцето и луната, на звездитѣ, на дърветата, на цѣлата природа. Въ всичко виждайте проява на Бога. Дето е Богъ, тамъ е любовта и свѣтлината. Тамъ е истината и свободата. Дето е любовта, тамъ е раятъ. Който живѣе въ любовта, той е памѣрилъ вече своитѣ братя и сестри, които го обичатъ и чиято любовь съществува презъ вѣковетѣ. Неизчерпаеми съкровища се криятъ въ човѣшката душа, но тя трѣбва да се отвори, да проникне въ нея Божествената свѣтина, топлина и сила.

2. Беседа отъ Учителя, държана на 15 августъ, 1943 г. 10 ч. пр. обѣдъ. София. — Изгрѣвъ.

День на любовта

Казано е въ Писанието, че знанието възгордява. — Кое знание прави човѣка горделивъ? — Обикновеното, човѣшкото знание. Който е придобилъ Божественото знание, той е скромнъ и смиренъ. Обаче, не всѣки ученъ е горделивъ. Има прости и неучени хора, които сж крайно горделиви. Обикновено, младитѣ моми сж горделиви. За тѣхъ гордостта е като червилото и бѣлилото, съ които мажатъ лицата си. Както се бѣлосватъ кжщитѣ отвънъ и отвътре, така момитѣ се бѣлосватъ и червисватъ отвънъ, а отвътре внасятъ гордостта. Въ този смислъ, гордостта е вътрешна мазилка. Както дждътъ и вѣтърътъ развалятъ мазилката на кжщата, така и вътрешнитѣ и външни условия на живота разтрѣсватъ съзнанието на човѣка и постепенно го освобождаватъ отъ гордостта. Остане ли гордостта за дълго време въ човѣка, той постепенно се смалява, докато най-после се пригърби и остарѣе.

Стариятъ казва, че животътъ нѣма смисълъ и започва да слиза надолу. Слизането подразбира остаряване, а качването — подмладяване. Слизането е свързано съ по-малко опасности отъ качването. Като слиза,

човѣкъ отива въ долината на живота, дето има ядене и пиене. Ленивиятъ се стреми къмъ долината и равнината, защото тамъ условията за живота сж по-леки. — Какъвъ е произходътъ на леностята? Кой я роди? — Гордостята. Горделивиятъ е подобенъ на фаръ, който освѣтява пѣтя на параходитѣ. Значи, горделивиятъ стои на едно мѣсто и свѣти на хората. Той мисли, че е разрешилъ всички въпроси, за което хората трѣбва да му се кланятъ. Обаче, всѣки фаръ услужва само на едно пристанище, а не на всички. Тѣй щото, каквато и да е свѣтлината на горделивия, тя свѣти само до известно мѣсто. Минешъ ли тази граница, свѣтлината на горделивия не може да се използва. Даже и нашето слънце, което свѣти на цѣлата слънчева система, не може да изисква всички системи да отправятъ погледа си къмъ него. Всѣка система отъ планети си има свое слънце, къмъ което нейнитѣ планети отправятъ погледа и вниманието си. Трѣбва ли малкото дете, като се види въ огледалото и се хареса, да пожелае да остане завинаги сжщото? Колкото и да си красивъ на известна възраст, не пожелавай да останешъ завинаги съ сжщата красота и развитие. Хората остаряватъ по единствената причина, че не познаватъ себе си. Да познавашъ себе си, това значи, да любишъ себе си, т. е. да любишъ Бога въ себе си. Безъ любовь и безъ обичъ никакво познаване не сжществува. Познаването е резултатъ на любовта, а лю-

бовъта е процесъ на съграждане. Който не гради, той престава да живѣе. Който не люби Господа, лесно се поддава на изкушения.

Разправяха ми за една отъ опитноститѣ на единъ богатъ и добродетеленъ човѣкъ. Често го посещавали бедни, нуждаещи се, да му искатъ помощъ. Между тѣхъ било и едно десетгодишно момиченце, което отъ време на време носѣло писмо отъ майка си. Въ писмото майката описвала положението си и опредѣляла отъ каква сума се нуждае. Сумата се движела отъ 300 — 1000 лв. Момиченцето било чисто, добре облѣчено и се държало доста кокетно. Докато чакало отговоръ на писмото, то се разхождало изъ градината и си откъсвало по единъ плодъ. Особено му харесвали лешницитѣ, откъсвало си по нѣколко да си хапне, а нѣкога туряло въ джоба си за своята майка. Единъ день го запитали: Защо берешъ лешници безъ позволение? То отговорило надменно: Колкото съмъ взела, ще ги платя. Така отговаря гордиятъ човѣкъ. Това момиченце иска помощъ отъ богаташа, а казва, че ще плати лешницитѣ. Не е въпросъ за плащането. Важно е, че човѣкъ нѣма право да бере плодове или къса цвѣтя безъ позволенieto на господаря. Въ случая, господарьтъ е богатиятъ човѣкъ, а Господарь на цѣлокупната природа е Богъ. Той помага и благославя онѣзи, които Го любятъ, които изпълняватъ Неговата воля. Следователно, ти можешъ да очаквашъ на помощта на онзи, съ когото си свързанъ.

Две души, които любятъ Бога, взаимно си помагатъ.

Една красива мома срѣща младъ момъкъ и въ нея се явява желание да го вземе за себе си. Момата представя малкото момиченце, което вижда лешниците и пожелава да вземе нѣколко за себе си и нѣколко за майка си. Не може ли красивата мома да види младия момъкъ, безъ да го пожелае за себе си? Нека се радва, че всички могатъ да гледатъ момъка, да се възхищаватъ отъ него, безъ да принадлежи на нѣкого. Красивата мома и красивиятъ момъкъ принадлежатъ на Бога. Той има право да се разпорежда съ тѣхъ, но, въпрѣки това, оставя ги свободни. Ето защо, красивата мома трѣбва да иска позволение отъ Бога, да вземе ли момъка за себе си. Така трѣбва да постѣпва и красивиятъ момъкъ, по отношение на момата. Красивата мома и красивиятъ момъкъ сж лешници, които никой нѣма право да задържа за себе си, или да ги носи на майка си, безъ позволенieto на Онзи, Който ги е създалъ. Който пожелава красивитѣ нѣща за себе си, безъ позволенieto на тѣхния Създател, върши престѣпление. Красивитѣ нѣща сж достояние на всички. Красотата е изразъ на истината.

Истината освобождава човѣка, знанието и мъдростъта го правятъ силенъ, а любовта му дава животъ. — Защо трѣбва да любя? — За да живѣешъ. — Защо трѣбва да придобивамъ знание? — За да бждешъ силенъ. — За-

що трѣбва да обичамъ истината? — За да бждешъ свободенъ. Значи, ако не си свободенъ, не обичашъ истината; ако си слабъ, невежа, нѣмашъ отношение къмъ знанието и мъдростта; ако нѣмашъ животъ въ себе си, ти си далечъ отъ любовта. Щомъ изгубишъ любовта, ставашъ недоволенъ. Ако знаешъ причината на недоволството, можешъ да подобришъ живота си; ако не я знаешъ, страдашъ, мъчишъ се, докато нѣщата изгубятъ смисълъ за тебе.

И тъй, щомъ сте недоволни, търсете причината за недоволството въ отсъствието на любовта въ живота ви. Кога сте изгубили любовта си, не знаете. Затова казваме, че недоволството не е ваше. Вие го носите въ себе си, но сте го наследили отъ вашитѣ дѣди и баби, които сж живѣли хиляди години преди васъ. Въ който моментъ ви посети недоволството, спри се и си кажи: Какво искамъ отъ живота? Защо съмъ недоволенъ? Слънцето ме грѣе, праща своята свѣтлина и топлина; вѣтърътъ ме милва, водата ме разхлажда, хлѣбътъ задоволява глада ми. Какво повече искамъ? Ще кажете, че се нуждаете отъ любовта на хората. Ако е за любовъ, търсете любовта на Бога. Търсите ли любовта на хората, вие се намирате въ кръчмата на живота. Кръчмарятъ налива своето вино, упоява ви, развеселява ви, но това веселие продължава кратко време. Стремете се къмъ вѣчнитѣ нѣща, къмъ любовта на Бога. Казано

е: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.“ Познаването на Бога има отношение къмъ любовта. Ще познаешъ Бога и ще Го възлюбишъ. Щомъ възлюбишъ Бога, ще възлюбишъ и ближния си, и себе си.

Въ природата съществува разуменъ порядъкъ, който не трѣбва да се нарушава. Злото не е въ това, че момиченцето изяло нѣколко лешника, но въ незачитане порядъка на природата. И Ева изяде единъ плодъ отъ забраненото дърво и даде отъ него на другаря си, но за този плодъ ги изпждиха отъ рая. Понѣкога малкитѣ погрѣшки носятъ лоши послѣдствия. Кибритената клечка е малка, но ако запалите съ нея сламата въ плѣвника на земеделеца, нищо нѣма да остане отъ сламата и отъ плѣвника; ако я запалите и поставите между взривни вещества, тѣ ще произведатъ катастрофа. Въ човѣка има слама, която може да се запали, и взривни вещества, които могатъ да експлодиратъ. Достатъчно е да драснете една кибритена клечка, за да създаде нещастия и страдания на човѣка. Въ човѣка има различни бомби, останали отъ миналото, които всѣкога могатъ да го изненадатъ. Едни отъ бомбитѣ сж избухнали вече, и вие носите послѣдствията отъ тѣхното разрушително действие. Има бомби, които още не сж избухнали, тѣ сж съ закъснително действие. Когато най-малко очаквате, тогава ще избухнатъ и ще причинятъ голѣми пакости и нещастия. Изправяйте разру-

шепието на избухналитѣ вече бомби. Пазете се огъ тѣзи, които въ бждеще ще избухнатъ. Нѣкой иска да стане царь, или прѣвъ министъръ въ отечеството си, или поне владика. Това сж все голѣми желанія, които единъ день ще избухнатъ и ще причинятъ катастрофи. Какво ще направи човѣкъ, ако стане царь? Много царе сж сжществували, много министри сж управлявали своитѣ държави, много владци сж повдигали гласъ къмъ народа си, но свѣтътъ още не е изправенъ. Свѣтътъ е пъленъ съ министри, учени, философи, майки и бащи, проповѣдници и свещенини, но и тѣ още правятъ погрѣшки.

Преди години обикаляхъ България, правѣхъ научни измѣрвания на човѣшкитѣ глави и черепи. Мнозина ме питаха, дали виждамъ погрѣшкитѣ имъ и защо правя тѣзи измѣрвания. — Погрѣшкитѣ на хората не ме интересуватъ. Виждамъ ги и чрезъ тѣхъ уча себе си. Правя научни измѣрвания, за да намѣря добритѣ чърти на хората. Като намѣря нѣщо добро, веднага го купувамъ и турямъ въ торбата си. При това, радвамъ се, когато срещна млада мома и младъ момѣкъ, които иматъ чисти, възвишени желанія. Тѣ могатъ да се обичатъ, но не имъ е позволено да желаятъ да ги носятъ на ржце или на грѣбъ. Младата мома, която е здрава и силна, нѣма право да желае да се качи на грѣба на момѣка, да я носи. Това желание е неестествено. Майката и бащата носятъ на ржцетѣ или на грѣба си

малкото си дете, което още не може да ходи. Това е въ реда на нѣщата. Обаче, не е позволено на пълнолѣтния вече синъ или пълнолѣтната дъщеря да се качватъ на гърба на родителитѣ си, да ги носятъ. Това желание е неестествено. Ще кажете, че родителитѣ носятъ децата си на ръце отъ любовъ. Любовта е ценна дотогава, докато проявитѣ ѝ сж естествени. Щомъ се яви една неестествена проява, или едно неестествено желание, любовта изгубва своята цена и смисълъ. Такова нѣщо е и яденето. Всѣко ядене, което се отразява на стомаха добре, е приготвено съ любовъ. Ако стомахътъ се разстрои, яденето е приготвено безъ любовъ. Пазете се отъ мисли, чувства и постѣпки, които разстройватъ организъма. Пазете се отъ храна, която разстройва стомаха.

Едно се иска отъ човѣка: да мисли, чувствува и постѣпва правилно; да пѣе и свири хубаво; да се храни съ чиста и здравословна храна. Ако пѣешъ и свиришъ, ще пѣешъ така, че болниятъ да оздравѣе, а умрѣлиятъ да възкрѣсне. Това значи да прилагашъ новата музика. Ако пѣешъ или свиришъ и възврънешъ живота на изсъхналото цвѣте, ти прилагашъ новата музика. Ако пѣешъ и свиришъ на цвѣте, което цвѣти и се радва на живота, и скоро следъ това изсъхне, ти прилагашъ старата музика.

Време е вече хората да се освободятъ отъ старитѣ форми. Откажете се отъ всички ми-

сли и постъпки, които не се импулсиратъ отъ любовта. Любовта се изявява чрезъ даването. Само здравиятъ може да дава. Като дава, човѣкъ се радва, защото е послужилъ на Божествения потокъ въ себе си. Божественото се изявява чрезъ даване, чрезъ пѣние и свирене, чрезъ прави мисли и чувства. То прави човѣка красивъ. Външно може да не е толкова красивъ, но вътрешно е красивъ: лицето му е озарено, засмѣно, отворено за доброто и красивото въ живота. Често външно красивитѣ сж вътрешно грозни и обратно: външно грознитѣ сж вътрешно красиви. Външно красивиятъ човѣкъ представя хубаво шише, пълно съ вода. Щомъ се изпраздни шишето, човѣкъ обеднява и погрознява. Вътрешно красивиятъ е езеро, което постоянно се пълни отъ притоцитѣ си. Той пои градинитѣ и ливадитѣ, и всичко около него се радва на животъ.

Какво представя красотата? — Това е въпросъ, на който мжно може да се отговори. Гледайте известно време единъ красивъ човѣкъ, за да намѣрите на лицето му такава основна чѣрта, която при всички условия на живота остава неизмѣнна. Линиитѣ на лицето въ красивия човѣкъ сж постоянни и неизмѣнни. Кое е красивото въ човѣка? Ще кажете, че очитѣ сж красиви. Очитѣ безъ лицето сж страшни. Клепачитѣ правятъ очитѣ красиви. Споредъ нѣкои, красотата на човѣка се крие въ лицето. Обаче, самò лицето не е красиво.

Очитъ, носа, устата, брадата правятъ лицето красиво. Ако устнитъ увиснатъ, характерътъ на човъка се изопачава. Въ мъжетъ това се скрива подъ мустацитъ, а въ женитъ — съ бѣлилото и червилото. Момцитъ казватъ: Ние ще вървимъ нагоре, а вие — надолу и така ще оправимъ живота си. Добриятъ животъ подразбира добро свирене. Не е достатъчно да имашъ хубава цигулка и лжкъ, но трѣбва да свиришъ на нея. Красотата трѣбва да се тури на работа. Музикантътъ трѣбва да свири, пѣвецътъ — да пѣе, но да не бждатъ кранове, които всѣки може да отваря и затваря. Ще свиришъ и пѣешъ на време и на мѣсто.

Често хората затварятъ умоветъ и сърдцата си и казватъ, че сж остарѣли. Тѣ постоянно говорятъ за младинитъ си, когато сж любили. Тѣ мислятъ, че сж познали истинската любовъ, но сж я изгубили. Въ сжщностъ, хората сж минавали и минаватъ презъ човѣшката любовъ. Малцина сж познали любовта като неизмѣнна, вѣчна и могща сила. Любовъ, която се измѣня, не е истинска. Тя води къмъ разочарования и смъртъ. Единъ младъ, красивъ французинъ често се подигравалъ съ една стара баба. Тя решила да му отмъсти и да му даде добъръ урокъ въ живота. За тази цель тя се дегизирала така, че никой не могълъ да я познае. Представила се като млада, енергична, пѣргава мома. Понеже била опитна, тя успѣла да увлѣче младия момъкъ. Той се влюбилъ въ нея и се оженилъ. Още

първата вечерь тя започнала да сваля маската на заблудението: извадила изкуственитѣ си зѣби и перуката си; следъ това измила лицето си отъ червилото и бѣлилото и му се представила въ истинския си видъ. Като я видѣлъ, той се ужасилъ и избѣгалъ, излъганъ и разочарованъ. Грозна е бабата, защото изгубила силата, свободата, вътрешната си красота. Старата баба означава изгубване на истинската любовъ. Нѣма по велико нѣщо за човѣка отъ това, да възприеме живота, който иде отъ Бога. — Кога ще стане това? — Когато дойде редътъ ти. — Много време чакамъ, но нищо не получавамъ — Зависи, кога си подалъ молбата. Ти не си единствениятъ. Миллиони хора чакатъ реда си, и ти ще чакашъ. Докато сте на земята, вие трѣбва да дадете възможность на Бога да се прояви чрезъ васъ. Като отидете на онзи свѣтъ, Той ще ви даде възможность да се проявите, както знаете.

Кое е правото: ние да се проявимъ, или Богъ да се прояви? Кое, въ сжщность, наричаме право? Правото участвува въ онѣзи постѣпки, които се диктуватъ отъ любовта, мъдростта и истината. Истината носи свобода, мъдростта — знание, знанието — сила, любовта животъ, — а животътъ — движение. Ако не се радвашъ на живота, не се движишъ и не си полезенъ на ближния си, ти не разбирашъ любовта. Единственото нѣщо, отъ което хората не се отегчаватъ, е любовта. Щомъ се отегчавате, щомъ животътъ ви се

обезмисля, вие сте далечъ отъ любовта. Който остарява преждевременно, той е вѣнъ отъ любовта. — Защо остарявашъ? — Защото носишъ тежъкъ товаръ на гърба си. Снеми тежката си раница и тури по-лека, която можешъ да носишъ безъ пригърбване. За да не влѣзете преждевременно въ старостта, вие трѣбва да се пазите отъ изкушения и съблазни. Иначе, ще внесете всичкото си довѣрие въ хората, а после ще се отдрѣпнете. — Защо? — Нѣкаква реакция е станала въ васъ. Въ това отношение, ние приличаме на Настрадайнъ Ходжа, който миналъ презъ единъ мостъ и си казалъ: Ако нѣкой остави на моста 99 лири, нѣма да ги взема, ако не сж сто. Чулъ го единъ турски бей и решилъ да го изпита. Турилъ на моста 99 лири, когато Настрадайнъ Ходжа минавалъ по този пѣтъ. Като видѣлъ паритѣ, Ходжата бързо се навелъ да ги вземе. Въ това време богатиятъ го запиталъ: Ходжа, защо взе паритѣ? Нали каза, че ако не сж сто лири, нѣма да ги вземешъ? Една лира да е по-малко, ще се откажешъ отъ тѣхъ. Ходжата отговорилъ: Който е далъ 99 лири, ще даде още една, да станатъ сто. Значи, не можешъ да не вземешъ 99-тъ лири, защото ще се намѣри нѣкой да ги открадне. Обаче, едната лира никой не може да открадне. Тя е фиктивна, нереална. Истинскитѣ нѣща всѣки може да краде, а нереалнитѣ — никой.

Днесъ всички се питатъ, кога ще дойде мирътъ и кой ще го донесе. Трѣбва да се

знае, че хората могат да правятъ войни, но никога не могатъ да донесатъ миръ. Мирътъ иде отъ възвишения свѣтъ, отъ Бога. — Кога ще дойде мирътъ? — Когато любовта влѣзе между хората. Тѣй щото, очаквайте мира отъ Бога. Мнозина се разочароватъ, не вѣрватъ въ любовта. Какъ ще вѣрватъ въ любовта, когато не отварятъ сърдцата си за нея? Тѣ никога не сж обичали, а говорятъ за любовта. Това е все едно да рисуващъ карикатури и да казващъ, че си добъръ художникъ. Само онзи има право да говори за любовта, който е любилъ. А само онзи люби истински, който произвежда радостъ въ душитъ на окръжаващитѣ. Любовь, на която цѣлиятъ свѣтъ се радва, е истинска. Ако никой не се радва на моята любовь, тя не е истинска. Когато яде овце, вълкътъ се радва, но куршумъ го очаква. Ще кажете, че той обича овцетѣ. Обича ги, но тази любовь носи нещастieto му.

Отворете сърдцата си за Божията Любовь и бждете доволни отъ това, което имате. Радвайте се на всѣки човѣкъ, като на себе си. Знайте, че той живѣе въ васъ, и вие въ него. Ако той е красивъ, красотата е и ваша; ако е грозенъ, и грозотата му е ваша. Каквото виждате въ природата, знайте, че е заради васъ. Слънцето изгрѣва, растенията и дърветата цвѣтятъ, рѣкитѣ текатъ заради васъ.—Възможно ли е това? — Ако се радвате на слънцето, ще знаете, че то изгрѣва за васъ. Ако се радвате на дърветата, тѣ растатъ и цвѣ-

тятъ за васъ. Ако се радвате на рѣкитѣ, и тѣ текатъ за васъ. — Това е невъзможно! — Тамъ е погрѣшката на съвременнитѣ хора. Тѣ не вѣрватъ, че Богъ живѣе въ тѣхъ. Щомъ повѣрватъ, че Богъ живѣе въ тѣхъ, ще разбератъ, че всичко, което става въ природата, има отношение къмъ своя Създателъ. Значи, слънцето изгрѣва, вѣтроветѣ духатъ, рѣкитѣ текатъ, растенията растатъ и цвѣтятъ, птичкитѣ пѣятъ, животнитѣ играятъ, хората мислятъ и чувствуватъ все заради Господа, за Онзи, Който ги е създалъ. Въ който моментъ Богъ напусне човѣка, цѣлата природа спира движението си. Тогава човѣкъ казва, че животътъ е изгубилъ смисъла си за него, че му е притъмнѣло предъ очитѣ и т. н. Докато държи въ ума си идеята за Бога, като за нѣщо красиво, възвишено, мощно, човѣкъ е радостенъ и веселъ. Щомъ изгуби тази идея, радостта го напуца. Достатъчно е да зърнешъ крайчеца на дрехата на Господа, за да бждешъ щастливъ презъ цѣлия си животъ. Мойсей видѣ само края на дрехата Му и се зарадва, придоби такава сила, че можа да изпълни задачата, която му бѣше дадена.

И тѣй, бждете благодарни за всичко, което ви е дадено. Бждете благодарни, че слънцето изгрѣва за васъ и се ползувате отъ свѣтлината му. Бждете благодарни за свежия въздухъ, който дишате. Бждете благодарни за водата, която пиете. Бждете благодарни за хлѣба, който ядете всѣки день. Какво по-го-

лъмо благо може да искате отъ това? Свѣтлината сама влиза въ очитѣ ви, въздухътъ самъ влиза въ дробоветѣ ви, водата лесно влиза въ организма ви и хлѣба съ радостъ приемате въ устата си. — Защо трѣбва да обичамъ? — За да възприемешъ живота на сжществата, които обичашъ. Дали обичашъ човѣкъ, животно или растение, ти черпишъ нѣщо отъ него. Ако четешъ книга, и отъ нея черпишъ нѣщо. Обичайте, за да ви обичатъ. Изядешъ единъ плодъ — посѣй сѣмето му. Така ще познаешъ любовта. Възприемешъ една Божествена мисль — приложи я. Вземете ножицитѣ и прерѣжете всички връзки, съ които сте свързали и оплели Господа въ себе си. Вие Го държите само за себе си и следъ това искате да ви помага. Искате невъзможното. Махнете плочата, която сте турили върху Господа. Сами сте я турили, сами ще я вдигнете. Само така ще възкрѣсне Богъ въ васъ. Възкресението е новиятъ животъ.

Възлюбете Господа въ себе си, да оживѣе и възкрѣсне Той. Богъ ви е възлюбилъ, но вие не сте доволни отъ Неговата Любовь и търсите човѣшката. Какво представя човѣшката любовь? — Блато, пълно съ миазми, или мочури, въ които само се каляте. Божията Любовь е дълбока вода: бистра, чиста, въ която плуватъ само героитѣ и онѣзи, които любятъ Бога. Бждете и вие дълбоки води, да влизатъ въ васъ само добритѣ плувци. Който не може да плува, да не влиза тамъ. Бждете

дълбоки води, най-малко девет километра дълбочина. Приемете любовта въ себе си, за да ви помогне Богъ. Ще кажете, че любовта е недостъпна за васъ. Най-достъпното нѣщо е любовта, но за онзи, който я търси искрено. Щомъ влѣзе въ човѣка, тя го подмладява и повдига. Отъ тебе зависи да се подмладишъ. Като станешъ сутринъ отъ сънь, погледни се въ огледалото и кажи: Днесъ съмъ по-младъ отъ вчера. Нѣщо вжтре въ тебе ще ти каже: Остарѣлъ си вече. Кажи: Не се преструвай. Снеми маската отъ лицето си и ще видишъ, че си младъ и красивъ.

Помнете: Богъ е великъ, милосърденъ, всеблагъ. Той нѣма да остави страдание, което да не превърне въ радостъ. Вие си причинявате едни на други страдания, но Той не търпи това. Взима четката и и заличава. Той не позволява да разваляте Неговитѣ картини. Не разваляйте Божественитѣ картини. Не бутайте Божественитѣ работи въ себе си. — Лошъ човѣкъ съмъ. — Не говори така. По отношение на Бога ти си добъръ, но не си работилъ достатъчно, да проявишъ доброто въ себе си. Работи, не стой на едно мѣсто, да не станешъ инвалидъ. — Лоши сж условията на живота: нѣмаме пари, нѣмаме кжщи, боледуваме, убиватъ ни и т. н. Какво да правимъ? Казвамъ: Днесъ цѣлиятъ свѣтъ страда, пѣшка, мжчи се, вика за помощъ. Свѣтътъ е бурно море, можете да се удавите. Ако не знаете да плувате, не влизайте самъ въ морето. Обърнете

се къмъ Бога, Той да бжде съ васъ, при всички случаи на живота ви. Безъ Него вие сте загубени.

Преди години бѣхъ въ Варна. Единъ день стоя на брѣга на морето и размишлявамъ. Следъ малко дойде отъ близкитѣ лозя единъ едъръ, снаженъ човѣкъ и веднага се хвърли въ морето, да се кже. Поглеждамъ къмъ него, виждамъ, че се дави и вика за помощъ. Отправихъ погледа си къмъ Бога, съсрѣдоточихъ мисълта си къмъ давещия и гледамъ, той изплува надъ водата. После пакъ потъна. Отново съсрѣдоточавамъ мисълта си, и той пакъ изплува. Тази борба се продължи два-три пжти, докато изплува надъ водата и излѣзе на брѣга. Защо се дави този човѣкъ? Билъ изпотенъ, а водата — студена и станало бързо свиване на кръвоноснитѣ сждове. Като излѣзе на брѣга, казахъ му: Втори пжтъ да не влизашъ изпотенъ въ морето, че можешъ да се удавишъ. Благодарни на Бога, че бѣхъ на брѣга и видѣхъ, какъ се давишъ, та можахъ да ти помогна.

Днесъ любовта казва и на васъ: Не влизайте въ морето сами. Докато любовта е съ васъ, вие сте въ безопасностъ. Щомъ ви напусне, ще се удавите. Любовта носи новото въ свѣта. Потърсете я, и тя ще ви обнови. Това се отнася до Божията Любовъ, а не до човѣшката. Ако разчитате на човѣшката любовъ, загубенн сте. Ето защо, каже ли нѣкой, че ви обича, поставете го на известно разсто-

яние отъ васъ и оттамъ гледайте. Попадне ли на вашия фокусъ, и той ще ви бжде приятенъ, и вие на него. Тогава и грозниятъ, и красивиятъ ще ви бждатъ приятни. Иначе, ще дѣлите хората на добри и лоши, на красиви и грозни. Следователно, всички нѣща, поставени на своя фокусъ, сж красиви. Всички нѣща, поставени вѣнъ отъ своя фокусъ, сж грозни. Ако искате да бждете добри и красиви, не търсете любовта, но фокуса на любовта, и тамъ застанете. Измѣстите ли се съ единъ милиметъръ отъ фокуса на любовта, вие губите добротата и красотата си.

Христосъ казва: „Вие сте солта на земята, и ако солта обезсолѣе, съ какво ще се осоли?“ Солта представя здравословното състояние на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърдце. Тя представя фокуса на любовта. Който попадне въ този фокусъ, той познава Бога и себе си. Той не пита, какъ е обичалъ въ миналото, но какъ обича днесъ. Всички познаватъ миналата любовъ, която е внесла страданията и разочарованията въ живота, затова се стремятъ къмъ новата любовъ, къмъ любовта на настоящето, чрезъ която Богъ се изявява. Въ миналата любовъ си давалъ на ближния си да пие вода отъ шишето, но днесъ го завеждашъ при извора съ чиста кристална вода и казвашъ: Пий, колкото искашъ. Гребни вода отъ извора, иди да си измиешъ лицето, рждетъ и краката си. Тази вода ще те очисти и освежи; тя ще внесе

вжтрешенъ миръ и спокойствие въ тебе. Водата символизира живота. Колкото е по-чиста и отъ по-високо мѣсто иде тя, толкова животътъ е по-възвишенъ и чистъ. Този животъ прави човѣка доволенъ.

Съвременнитѣ хора не сж доволни, всѣки иска нѣщо повече отъ това, което му е дадено. Ако е чиновникъ или учителъ въ нѣкой градъ или село, търси по-хубаво мѣсто. Това е неразбиране на нѣщата. Хубаво е мѣстото, дето човѣкъ е намѣрилъ Бога. Следователно, дето и да сте, търсете Бога. Между беднитѣ, страдащитѣ и нещастнитѣ има добри условия да намѣрите Бога и да имъ помогнете. Този е нжтътъ, по който можете да проявите силата си. Като работи за другитѣ, човѣкъ закрѣпва, става силенъ. Тѣй щото, работете за ближнитѣ си, помагайте имъ, за да помагатъ и на васъ. Всѣки день влагайте по една нова мисль въ ума си и по едно ново чувство въ сърдцето си. Можете ли да направите това, вие влизате въ деня на любовта, въ който се изграждатъ красивитѣ, мощнитѣ и сладкитѣ нѣща.

Желая ви тази година, ако не всѣки день, поне единъ день да живѣете въ любовта. Прекарате ли такъвъ день, нѣма да се страхувате отъ бомби, отъ болести и страдания. Като се намѣри предъ нѣкаква мжчнотия, българинътъ казва: „Мечка страхъ, мене не ме е страхъ“. Щомъ каже така, той се качва на крушата и отвисоко гледа на мжчнотията.

Като слъзе отъ крушата, той не казва, че бѣгалъ отъ мечката, но казва, че се качилъ на дървото, да гледа отвисоко мечката.

„Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наследятъ земята.“

Желая да бждете отъ кроткитѣ хора, отъ хората на любовта, да наследите земята.

Да служимъ поне единъ день на любовта, както Богъ изисква.

✽

3. Беседа отъ Учителя, държана на 22 августъ, 1943 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Новото въ живота

Често хората се запитватъ, защо остаряватъ, но не могатъ да си отговорятъ на този въпросъ. Какво ще правите, ако се създаде законъ, споредъ който, всѣки преждевременно остарѣлъ, да се накаже.

Въ едно предание се казва, че въ древността, когато бащата доживѣвалъ до 120 години, синътъ го турялъ въ кошъ и занасялъ въ гората, тамъ да умре. Единъ синъ изпълнилъ този обичай: турилъ баща си въ кошъ и го занесълъ въ гората. Съ сина заедно трѣгнало и малкото му момченце, да изпрати дѣдо си. Като се връщали, детето запитало баща си: Татко, защо остави коша въ гората? Да се върнемъ назадъ да го вземемъ.—Защо ти трѣбва коша? — За да има съ какво и азъ единъ денъ да те занеса въ гората. Бащата се засрамирлъ отъ думитѣ на детето си, върналъ се въ гората и завелъ баща си обратно въ дома си, дето спокойно умрѣлъ.

Нѣма по-голѣмо благо за човѣка отъ това, да бжде младъ и постоянно да се подмладява. Който говори за старостъ, той не разбира законитѣ на живота. Нѣкой е на

*) I. Послание на Иоана.

45 — 50 години и вече мисли, че е старъ, че разбира нѣщата и може да съветва младитѣ, какъ да живѣятъ. Ако е въпросъ за старостъ, за мъдростъ, идете при Господа. Той е най-мъдриятъ, и може да учи всички хора. Колко старъ е 120 годишниятъ човѣкъ? Една слънчева година е равна на 200 милиона земни години. Значи, да се обърне слънцето единъ пжтъ около своята ось, нуждни му сж 200 милиона земни години. Изчислете тогава, каква частъ отъ времето представятъ 120 човѣшки години по отношение на една слънчева година. Като знаете това, не говорете за старостъ. Щеславие е да мислишъ, че си старъ. Само боговетѣ сж стари. Като ви е пратилъ на земята, Богъ ималъ предъ видъ да научите закона за подмладяването. Досега сте изучавали закона за остаряването; отсега нататкъ ще изучавате закона за подмладяването. Затова Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ деца, не можете да влѣзете въ Царството Божие“.

Влизането въ Царството Божие подразбира новитѣ условия на живота. Ако не си здравъ, ако нѣмашъ свѣтли мисли, топли чувства и възвишени постжпки, не можешъ да използвашъ новитѣ условия. Какъвъ смисълъ ще иматъ за тебе хубавата храна, чистия въздухъ, чистата вода и приятната свѣтлина? Ядешъ, но тежко ти става на стомаха и на главата. Дишашъ чистия въздухъ, но дробоветѣ ти сж слаби, задушавашъ се. Пиешъ

чиста вода, но стомахътъ ти не я понася. Свѣтлината влиза въ очитѣ ти, но бързо ги затваряшъ, слаби сж, не можешъ да се ползувашъ и отъ свѣтлината. Викашъ лѣкаръ да ти помогне. Туря те на легло, прави ти инъекции, но и тсва не помага. Казвашъ: Наказахъ се, остарѣхъ вече, нѣма спасение. Вината не е само у васъ. Много условия, външни и вътрешни, сж причинили преждевременното остаряване. Погрѣшката е въ лековѣрието на човѣка. Той повѣрвалъ, че друго същество, а не Богъ, може да му донесе благото на живота. Въ всички вѣрвалъ, на всички се надѣвалъ, но не и на Бога. Какво ще бжде положението ви, ако ви съблѣкатъ голъ и намажатъ тѣлото ви съ медъ? Пчелитѣ ще ви накацатъ и ще ви жиятъ безпощадно. Виновни ли сж пчелитѣ? Тѣ кацатъ върху васъ за меда, ни най-малко не мислятъ, че ви е неприятно кацането и жиленето имъ. Вината е въ онзи, който ви е съблѣкълъ голъ и оставилъ на пчелитѣ да събиратъ медъ отъ васъ. Вината е у васъ, че сте повѣрвали на този човѣкъ. Той ви казалъ, че ще станете щастливи, и вие сте повѣрвали.

Единъ французинъ описва една отъ своитѣ опитности въ топлитѣ страни. Като обикалялъ забележителнитѣ мѣста на тропическитѣ области, той получилъ слънчевъ ударъ и падналъ на земята полумъртавъ, но вътрешно запазилъ съзнанието си. Въ това време една кобра легнала върху него, като върху неодушевенъ

предметъ, и спокойно очаквала нѣкаква жертва. Ужасъ го обхваналъ. Той си помислилъ: Едно малко помръдване отъ моя страна, и азъ съмъ въ устата на кобрата. Не стига това, но той почувствувалъ, че небето се заоблачава, става тъмно, всѣки моментъ ще завали. Какво да прави при това положение? Той лежалъ въ долина, а дъждътъ носѣлъ голѣми порои, които могатъ да го залѣятъ отгоре и удавятъ. Намиралъ се между две голѣми опасности: кобрата и страшния порой. Помолилъ се вътрешно, повдигналъ съзнанието си къмъ Бога. Какво усѣтилъ? Една лекота. Кобрата се мръднала, отдалечила се отъ него, и съзнанието му постепенно се възвърнало. Станалъ на крака и бавно поелъ пжтя си. Следъ десетина минути дъждътъ завалѣлъ. Пороятъ се спусналъ къмъ долината, но той билъ вече вънъ отъ опасността. Никога въ живота си той не е изпитвалъ такова напрежение и такъвъ ужасъ.

Не ходете безъ любовта на опасни мѣста. Не правете голѣми усилия, за да не изразходвате излишна енергия. Едни хора остаряватъ отъ безразборно изразходване на жизнена енергия. Други пъкъ остаряватъ отъ безработене. Едни много работятъ, други — малко; едни много ядатъ и преяждатъ, други малко ядатъ и повече гладуватъ. Това сж крайности въ живота, които сж причина за преждевременното остаряване. Балансирайте крайноститѣ, и вие ще се подмладите. Съберете на едно мѣсто онѣзи, които не работятъ

и които много работятъ. Съберете на едно мѣсто богатитѣ и беднитѣ, и тѣ взаимно ще си помогнатъ. Богатиятъ ще даде частъ отъ яденето си на бедния; бедниятъ пъкъ ще предаде частъ отъ работната си енергия на богатия и, въ края на краищата, двамата ще бждатъ здрави и ще се подмладятъ.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ естествени, разумни движения. Докато е малко, детето живѣе естествено, движенията му сж свободни. Колкото повече расте, животътъ му се изопачава, става неестественъ. — Защо? — Защото се намира подъ влиянието на много учители. Единъ го учи по единъ начинъ, другъ — по другъ начинъ. Единъ му казва: Това не прави. Другъ казва: Това прави. Най-после човѣкъ дохожда до положение да не знае, какво да прави и какво да не прави. Седнешъ, не знаешъ, какъ да поставишъ краката си. Туряшъ дѣсния кракъ върху лѣвия, лѣвия върху дѣсния, но пакъ не си доволенъ. Почешешъ се отгоре на главата, почешешъ се задъ тила, но не си доволенъ и казвашъ, че животътъ ти дотегналъ. Започвашъ да се молишъ на Господа, но не знаешъ, какъ да се молишъ. Представи си, че слънцето е Богъ. Какъ ще се молишъ тогава? Ще излѣзешъ вѣнъ, на открито, и ще започнешъ да гледашъ къмъ него. Ако слънцето грѣе силно, ще затворишъ очитѣ си и тихо ще се помолишъ. Следъ това ще обърнешъ гърба си къмъ него да възприемешъ лжчитѣ му. Богъ не иска да

му се говори много. Ако си гладенъ, ще кажешъ: Господи, гладенъ съмъ. Ако си беденъ, ще се помолишъ да ти помогне. Нѣкой се моли и разправя цѣлата си история, че баща му и майка му умрѣли. Въ сжщностъ, това не е истина. Нито баща му е умрѣлъ, нито майка му. Тѣ сж забѣгнали нѣкъде, скрили се отъ сина си, който не работи и очаква всичко наготово. Бащата заминава за онзи свѣтъ, когато синътъ е ленивъ и не иска да работи. Като остане самъ, синътъ се принуждава да работи, да изкарва прехраната си.

Едно се иска отъ човѣка: да дойде до положителното. Въ какво се заключава положителното? — Въ любовта. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да люби и да обича. Всѣки се стреми къмъ това, но не знае, какъ да обича и да люби. Какъ ще обичашъ едно цвѣте, една птица или едно животно? Като обичашъ човѣка, цѣлувашъ го, милвашъ го, пригръщашъ го. Какъ ще цѣлунешъ цвѣтето? Какъ ще пригърнешъ птицата? Ако цѣлувашъ и пригръщашъ цвѣтията, ще ги развалишъ. Достатъчно е да благодаришъ за уханието на цвѣтията. Тѣхното ухание е цѣлувка. Щомъ изпращатъ своитѣ цѣлувки, ти ще имъ благодаришъ. Ще кажете, че цѣлувкитѣ и пригърдкитѣ сж приети въ сегашния порядъкъ на нѣщата.

Време е да напуснете стария порядъкъ. Той е отживѣлъ вече времето си. Той представя нѣщо архаично, каквото представятъ

днесъ допотопнитѣ животни. Какъвъ смисълъ има днесъ сжществуването на мамонта? За да се изхрани, нуждни сж му хиляди килограма храна. И доднесъ има остатъци отъ мамонтитѣ. Това сж ненаситнитѣ човѣшки желанія. Нѣкой има пълни хамбари съ жито, но и тѣ не му стигатъ, още повече иска. Както сж изчезнали голѣмитѣ, допотопни животни, така ще изчезнатъ ненаситнитѣ човѣшки желанія. Нѣкой иска да стане виденъ човѣкъ, светия, всички да му се кланятъ. Какво значи, да бждешъ светия? Азъ уподобявамъ светията на златно перо, съ което можешъ да напишешъ едно любовно писмо, което внася свѣтлина въ човѣшкия умъ и топлина въ човѣшкото сърдце. Любовта на светията минава презъ перото, съ което пише. Не е светия онзи, който не свѣти и не разнася благословието си навсѣкжде. Добре е да се стремишъ къмъ свѣтостъ, да те посрѣщатъ навсѣкжде съ радостъ, но трѣбва да отговаряшъ на известни изисквания. Светията е узрѣлъ, сладъкъ плодъ, който всикчи желаятъ.

Какво правите, ако ви дадатъ киселъ, незрѣлъ плодъ? Вкусвате го и веднага го хвърляте на земята. Светията е доволенъ отъ положението си. Следователно, ти не можешъ да бждешъ светия, ако си недоволенъ. Бедниятъ е недоволенъ, че нѣма пари, кжщи, имоти. Болниятъ е недоволенъ, че не е здравъ. Всѣки се стреми къмъ това, което му липсва. Какво се иска отъ човѣка, за да пре-

върне недоволството въ доволство? — Да работи, да придобие онова, което му е нужно.

Кой човѣкъ е здравъ? — На когото и майка му, и баща му сж здрави. Децата не могат да бждатъ здрави, ако родителитѣ не сж здрави. Ако бащата е здравъ, и децата, които вървятъ по бащина линия, сж здрави, съ здрави зжби. И обратното е върно: ако бащата не е здравъ, и децата, които вървятъ по негова линия, не сж здрави. Сжщото се отнася и до майката. Това е законъ, който постоянно се провѣрява въ живота. Отъ какво се развалятъ зжбитѣ? — Отъ рѣзката температура. Не е позволено да пиешъ студена вода следъ горещо кафе или чай. Въ това отношение, американцитѣ живѣятъ неестествено. Следъ горещо кафе тѣ ядатъ сладоледъ. Тази е причината, дето зжбитѣ на повечето американци сж развалени. Тѣ страдатъ и отъ разстройство на стомаха. Любовта не търпи рѣзки промѣни. Омразата е ледено течение на човѣшкото сърдце, а любовта — топло течение. Затова, именно, любовта изключва омразата. Какво ще стане съ човѣка, ако се движи между едно топло и едно студено течение? Нѣма да се мине много време, и той ще започне да страда отъ разстройство на стомаха и болки въ зжбитѣ.

Мнозина се запитватъ, защо нѣматъ успѣхъ въ живота си. Много просто, тѣ се занимаватъ съ чужди работи; занимаватъ се съ реформи на чуждия животъ. Тѣ искатъ да

преобразятъ живота на другитѣ хора и ги критикуватъ. Чувате, напримѣръ, да се говори, че нѣкой мжжъ билъ воденъ за носа отъ жената, или мжжътъ водѣлъ жена си за носа. Носътъ е символъ на човѣшкия умъ. Какво лошо има въ това, ако една умна жена води мжжа си, или единъ уменъ мжжъ води жена си? Разумниятъ мжжъ или разумната жена има предимство въ живота. По-добре ли е да се качите на кола, карана отъ лудъ, необузданъ конь? Той рита, изправя се на краката, не иска да върви. Ако се оставите на такъвъ конь, той ще ви хвърли въ пропастьта.

Като изучавате човѣшката глава, ще видите, че въ мозъка има различни центрове, които се отразяватъ различно върху неговия характеръ. Ако бутнете задната частъ на главата, въ тила, ще предизвикате единъ родъ енергии; ако бутнете предната частъ на главата, ще предизвикате другъ родъ енергии; ако бутнете главата отстрана, ще предизвикате трети видъ енергии. Хора съ широки глави сж крайно издържливи. И 20 години да го обсаждашъ, той може да издържи. Хора съ дълги глави сж кавалеристи или летци. Тѣ постоянно нападатъ. Вечеръ, когато не ги очаквашъ, тѣ идатъ съ аеропланитѣ си и хвърлятъ бомби отъ различенъ калибъръ. Сегашнитѣ хора се възмущаватъ отъ бомбитѣ, безъ да подозиратъ, че тѣ си служатъ съ думи, които иматъ разрушително действие, както бомбитѣ. Една силна дума — напримѣръ, „мразя те“, следъ четири

поколѣния ще произведе голѣми разрушения. Защо да не кажешъ на ближния си „обичамъ те“, и да се ползувашъ отъ благото на любовята? Следъ четири поколѣния тази дума ще донесе голѣмо благословение. — Какъ да му кажа, че го обичамъ, когато не заслужава моята любовъ? — Ти заслужавашъ ли любовята на Бога? Ти по-красиво и по благоуханно цвѣте ли си отъ ближния си? Малко хора съмъ срѣщалъ, отъ които да се разнася благоухание, подобно на карамфилъ, теменуга, роза и др. Повечето хора разнасятъ лоша, неприятна миризма. Какъ ги търпятъ възвишенитѣ същества, а тѣ не могатъ да търпятъ никого!

Хората се нуждаятъ отъ знания, които да ги въведатъ въ новия животъ. Не е достатъчно да слушашъ, какво ти се говори, и да кажешъ, че разбирашъ всичко. Не е достатъчно да кажешъ, че си слушалъ хубава музика, но и ти трѣбва да свиришъ. Прилагайте музиката на всѣка стѣпка въ живота си. Безъ музика нѣма успѣхъ. И земеделецътъ трѣбва да си служи съ музиката. Правилъ съмъ опитъ съ музика при посаждане на житото и зная, какъ расте при различнитѣ гами. Прилагайте музиката като методъ за лѣкуване. Напримѣръ, заболѣе нѣкой религиозенъ и очаква да дойде ангелъ да го излѣкува; ако е безбожникъ, търси лѣкаръ. Защо и двамата да не изпѣятъ една пѣсень на Господа, като молитва или хваление? Нека болниятъ се обърне къмъ Бога и мислено или гласно да изпѣе пѣ-

сеньта · Обичамъ те, Господи. Обичамъ Твоитѣ дрѣвчета и тревици, Твоитѣ извори и рѣки, Твоитѣ долини и планини. Обичамъ, Господи, всичко, което си създалъ. Жената е недоволна отъ мъжа си и постоянно се оплаква, че Господъ ѝ изпратилъ толкова лошъ човѣкъ, цѣлъ животъ да се разправя съ него. Защо обвинявате Господа? Вие сами намѣрихте този мъжъ. На всичко отгоре му дадохте 200-300 хиляди лева. Вие сами си купихте този мъжъ, а търсите вината отъвнѣ. Сърдите се, че той изялъ паритѣ ви. Не се сърдете на никого, но благодарете, че сте се свързали съ човѣкъ, отъ когото можете да научите нѣщо. Велика е науката за живота. Скъпо струва тя.

Единъ американецъ се оженилъ за една богата арменка. Той обичалъ да разполага съ пари, и всѣки день изразходвалъ голѣми суми. Дошълъ деньтъ, когато употребилъ и последната пара. Като видѣлъ, че нѣма вече нито стотинка, той се обърналъ къмъ жена си съ думитѣ: Дай ми пари! — Нѣмамъ нищо, ти ги изразходва. — Иди при баща си, той има сръдства, длъженъ е да ти даде. Тя отишла при баща си, но повече не се върнала. Не злоупотрѣбвайте съ любовта. Не злоупотрѣбвайте съ довѣрието на своя ближенъ. Съ други думи казано: Не злоупотрѣбвайте съ ума и сърдцето си, нито съ ума и сърдцето на своя ближенъ. Само така ще бждете свободни.

Човѣкъ е дошълъ на земята като пжтникъ, който трѣбва да извърви известенъ пжтъ. Той трѣбва да бжде свободенъ, самъ да туря и сваля раницата си. Ако знаешъ само да се товаришъ, а не знаешъ да се разтоваряшъ, ти разбирашъ живота наполовина. Ако знаешъ само да се разтоваряшъ, а не знаешъ да се товаришъ, ти разбирашъ живота наполовина. Трѣбва да знаешъ и да се товаришъ, и да се разтоваряшъ. Това значи пълно разбиране и познаване на живота. Нѣкой иска да стане богатъ и търси начинъ за леко забогатяване. Купува лотарийни билети, но милионътъ не иде. Защо да не развиешъ обонянieto си и да намѣришъ златото по миризмата му? Златото има особена миризма. Който има развито обоняние, лесно може да открие златото въ природата. Въ земята има заровено злато на много мѣста и въ голѣмо количество. Хората го търсятъ подъ единъ или другъ камѣкъ, наречени „камъни на щастието“, но то не може лесно да се намѣри. Който има обичъ къмъ златото, по-лесно ще го намѣри, отколкото да очаква на лотария. При лотарията взима участие математиката. Трѣбва да изучавате висшата, духовна математика и тогава да знаете, кой билетъ печели. По-лесно е да придобиете обичъ къмъ златото, отколкото да станете математикъ, който се ползува отъ законитѣ на висшата математика. Ако спрете вниманието си на номерата отъ три последователни печалби на милиона, ще можете съ една малка погрѣшка,

най-много до единица, да намърите номера на следващата печалба.

Ще кажете, че печалбитъ, щастието сж случайни пѣща. Не е така. Нищо въ природата не е случайно. Въ разумната природа нѣма случайности и произволи. За да спечели нѣкой на лотария, трѣбва да гласуватъ за него. Колкото повече сжщества отъ невидимия свѣтъ гласуватъ за него, толкова по-голѣма е вѣроятността да спечели той. Мнозина искатъ да спечелятъ, но малцина иматъ това щастие. Нѣкои идатъ при мене да ме питатъ, кой билетъ печели милиона. И обещаватъ, ако спечелятъ, да дадатъ голѣма сума на братството. Това не може да ме подкупи. Ако е за богатство, азъ зная, кжде колко скъпоценни камъни, злато и лѣчебни билки има въ природата. Ако е въпросъ за богатство, достатъчно е да излѣкувамъ единъ богатъ човѣкъ, за да получа голѣмо възнаграждение. Обаче, азъ никога не злоупотрѣбявамъ съ довѣрието, което ми е дадено. Всѣки самъ може да се лѣкува. Най-силното и сигурно лѣкарство срещу всички болести е любовта. Всѣки може да направи опитъ съ любовта и да се увѣри въ нейната сила. Като заболѣе нѣкой, нека напълни една чаша съ чиста, планинска вода и накара единъ добъръ, любещъ човѣкъ да потопи прѣститѣ си въ водата два-три пѣти. Следъ това нека изпие водата и следи, какъвъ резултатъ ще има.

На какво се дължатъ болеститѣ въ човѣшкия животъ? — На известенъ недоимѣкъ въ организма. Напримѣръ, малокръвието е резултатъ на недостатъчно количество червени кръвни тѣлца въ кръвта. Колкото по-голѣмъ е броятъ на червенитѣ кръвни тѣлца, толкова повече жизнена енергия има човѣкъ. Червениятъ цвѣтъ има отношение къмъ живота. Жълтиятъ цвѣтъ е храна за ума, синиятъ — за душата. Свѣтлината и топлината сж условия за смекчаване на сърдцето. Дето сж свѣтлината и топлината, тамъ е любовта. Значи, само любовта е въ състояние да смекчи сърдцето. — Кого да любя? — Ще любишъ Този, Който те е създалъ. Ще Го слушашъ, ще учишъ и ще изпълнявашъ Неговата воля. Ако чуешъ гласа Му рано сутринта, не се обръщай на едната или на другата страна да си доспишъ, но стани веднага. Колкото и да е рано, не се колебай. Стани веднага и започни своята работа: ако си художникъ, вземи четката, платното и боитѣ си, да нарисувашъ нѣщо; ако си писателъ, вземи перото и напиши нѣщо хубаво; ако си занаятчия, направи нѣщо отъ занятая си.

Въ турско време, въ Варна, живѣлъ единъ обуцаръ, когото всички наричали „щастливиятъ обуцаръ“. — Защо го наричали така? — Защото всѣка сутринъ, като отивалъ въ дюкяна си, намиралъ по единъ чифтъ готови обуца. Чудѣлъ се, кой влизалъ въ дюкяна му и ушивалъ по единъ чифтъ обуца. Той не подози-

ралъ, че причината за това се крие въ него. Понеже билъ сомнамбулъ, всѣка вечеръ той ставалъ отъ леглото си, отивалъ въ дюкяна и ушивалъ по единъ чифтъ обуца. Следъ това отново лѣгалъ да спи. На сутринята пакъ отивалъ въ дюкяна си и се чудѣлъ, кой влизалъ вътре и оставилъ новитѣ обуца. Макаръ и сомнамбулъ, той прилагалъ закона, да не отлага реализирането на Божественитѣ мисли. Като ги отлага, човѣкъ си създава лоши навици, отъ които мъчно се освобождава. Лошитѣ навици сж парчета отъ счупени шишета, изхвърлени по улицитѣ. Който мине босъ по тѣхъ, наранява се и страда. Като се натѣква на такива пѣтища, човѣкъ започва да ги избѣгва. Хубавитѣ улици и шосета сж станали недостъпни, именно, поради нахвърлянитѣ по тѣхъ стѣкла. Изчистете пѣтищата, по които вървите, да не си причинявате сами страдания.

Внимание се изисква отъ човѣка, да знае, какъ да върви и самъ да избира пѣтя си. Ето защо, като вървите по пѣтищата, никога не оставяйте своитѣ лоши мисли, чувства и постѣпки разхвърляни по тѣхъ. Щомъ се натѣкнете на лоши мисли и чувства на пѣтя си, върнете се обратно, да освободите ума и сърдцето си отъ погрѣшкитѣ на миналото. Така, именно, вие ще се радвате на това, което сте направили, и ще възлюбите Бога. Когато се обърнаха къмъ Христа съ думитѣ „Учителю благи“, Той отговори: „Защо ме наричате благъ? Благъ е само Богъ. Ние живѣемъ

въ Бога, Който е благъ“. Следователно, щомъ Богъ е благъ, и ние трѣбва да бждемъ благи. Това не се постига чрезъ насилие. Обаче, човѣкъ не може да бжде благъ, ако не прилага това, което му е дадено и вложено въ него. Не можешъ да бждешъ добъръ, ако не си храненъ съ доброкачествена храна. Не можешъ да се движишъ свободно по пѣтя, ако нѣмашъ достатъчно свѣтлина.

Казано е въ Писанието, че единъ день земята ще се запали и всичко, което се намира на нея, ще изгори. Това се отнася за днитѣ на безлюбието. Който живѣе въ любовта, не може да изгори. — Защо? — Той е облѣченъ въ дрехата на любовта, която не гори. Тя е подобна на азбестъ. И сега хората любятъ, но сами не сж доволни отъ любовта си. Ще дойде день, когато тѣ ще придобиятъ новата любовъ. Тѣ се приготвятъ за нея чрезъ сегашната любовъ. Колкото и да е несвършена любовта на съвременнитѣ хора, все пакъ тя е приготвление за бждещата. Безъ сегашната любовъ бждещата остава неразбрана. Човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да се освободи отъ желанието си да обсебва. Като обикне нѣкого, той пожелава да го задържи само за себе си и съ това разваля любовта. Щомъ си намѣрилъ хубавъ изворъ, ще го оставишъ на разположение на всички хора. И тѣ иматъ право да пиятъ отъ тази вода. Тѣ ще пиятъ отъ водата, която е определена за тѣхъ, а ти — отъ своята вода. Сле-

дователно, никой не може да отнеме твоята любов. Ти не можеш да пиеш отъ всѣки изворъ. Опредѣлено е на човѣка, отъ кой изворъ да пие, колко вода да пие и по кое време. Не е позволено на човѣка да пие вода по всѣко време. Отидешъ ли при единъ изворъ, първо ще го изчистишъ. После ще измиешъ лицето, ржцетъ и краката си, ще благодаришъ, че си го намѣрилъ, и следъ това ще гребнешъ нѣколко пѣти съ ржцетъ си и ще удовлетворишъ жаждата си. Учете се да благодарите за всичко, което ви се дава. При най-малкия неуспѣхъ хората сж готови да се оплакватъ. И като млади, и като стари, тѣ постоянно се оплакватъ. Нѣкой се оплаква, че баща му, или майка му го били. — Кога биятъ човѣка? — Когато не работи.

Единъ албанецъ, 60 годишенъ човѣкъ, се оплакалъ на пашата, че баща му го билъ. Това било въ времето на Херцеговинското възстание. Пашата се заинтересувалъ да види този баща, който бие 60 годишния си синъ. Заведатъ го при единъ стогодишенъ старецъ, здравъ, снаженъ човѣкъ. Пашата го запиталъ: Защо биешъ сина си? — Защото не работи. И моятъ баща има право да ме бие, ако не работя. Той завелъ пашата при своя баща, 140 годишенъ старецъ. Значи, и 60, и 100 годишенъ да си, ако не работишъ, ще те биятъ.

Пазете се отъ много говорене. Работи, безъ да казвашъ, какво правишъ или какво си направилъ. Говоришъ ли много за рабо-

тата си, всичко ще развалишъ. Оставете работата да говори сама за себе си. — Кога ще говори? — Когато, освенъ васъ, могатъ да се ползуватъ отъ нея и други хора. Всѣки денъ присаждай по едно дръвче, отъ диво да го превърнешъ въ питомно. Ще дойде денъ, когато и ти, и твоитѣ близки ще се ползуватъ отъ твоя трудъ. Това значи работа. Който мине покрай дръвчетата, ще си откъсне единъ плодъ, ще накваси гърлото си и ще те благослови. Който може да присажда дивитѣ дръвчета и да ги облагородява, ще облагородява и своитѣ чувства. Това значи, да превърнешъ ада въ рай, грозотата въ красота. И тогава, естествено, човѣкъ се стреми къмъ красотата. — Какво допринася красотата? — Тя храни свѣта. Тази е причината, дето всички хора се кланятъ на красотата. Човѣшката душа е красива. Когато се проявява, тя предава на лицето свѣтлина, подвижностъ и чистота. Ценете тази красота. Отговорете сърдцето си, да приемете свѣтлината и топлината на живота, да дадете възможностъ на душата си да се прояви. Нѣкой затворилъ ума и сърдцето си за богатата на живота и казва, че никой не го обича. Той не говори истината. Свѣтлината, въздухътъ, водата и хлѣбътъ го обичатъ, милватъ го, галятъ го, задоволяватъ жаждата и глада му, и следъ това той казва, че не го обича никой. Не говорете невѣрни нѣща. Бждете искрени и

чистосърдечни, да се научите да виждате нѣщата въ тѣхната истинска проява.

Мнозина сж ми разказвали за онзи свѣтъ, но сведенията имъ се различаватъ. Едни сж по-близо до истината, а други сж далечъ. Единъ познатъ ми казваше, че ходилъ на онзи свѣтъ и видѣлъ тамъ своитѣ близки покойници, заедно съ други покойници, наредени около маси, върху които имало чинии, приготвени за ядене. Всички седѣли и мълчали, никой нищо не говорѣлъ. Другъ единъ ми разказваше за онзи свѣтъ, но неговитѣ сведения бѣха по-вѣрни. Въ края на живота си той постъпилъ калугеръ въ единъ манастиръ да служи на Бога. Единъ день той получилъ нови цървули. Старитѣ, скжсани цървули далъ на единъ отъ другаритѣ си, беденъ калугеръ. Една вечеръ сънувалъ, че се преселилъ на онзи свѣтъ и разказалъ на близкитѣ си, какво видѣлъ тамъ. На една голѣма маса били сложени чинии за ядене. Около масата били наредени всички покойници. Всѣки очаквалъ да му се даде ядене. И моятъ познатъ билъ на масата, но предъ него нѣмало чиния. Вмѣсто чиния, той видѣлъ своитѣ скжсани цървули. Дошълъ единъ отъ прислужницитѣ и започналъ да сипва на всички ядене въ чиниитѣ имъ. Като дошълъ до него, взелъ скжсанитѣ цървули, да му сипе ядене. — Моля ти се, не бързай да ми сипвашъ. Азъ не ямъ отъ скжсани цървули. Отдесте взели тѣзи цървули? — Това сж цървулитѣ, които си подарилъ на своя ближенъ. Съ

тѣхъ си искалъ да направишъ едно добро, но то не се приема горе. Каквото си правилъ на земята, това ще намѣришъ на небето.

Изобщо, земниятъ животъ е отражение на небесния и обратно: небесниятъ е отражение на земния. Важно е човѣкъ да разбира нѣщата и правилно да ги превежда. Затова е казано: „Каквото вържешъ на земята, вързано ще бжде на небето. И каквото развържешъ на земята, развързано ще бжде на небето“. Ще кажете, че не ви интересува онзи свѣтъ, не искате да знаете, ще ви посрещне ли тамъ нѣкой, или не. Не е така. И тамъ ще те посрещнатъ сжщества, както и на земята сж те посрещнали. Когато малкото дете слѣзе на земята, първо го посрѣщатъ майкаму и баща му. Ако има по-голъми братя и сестри, и тѣ го посрѣщатъ. Всички му се радватъ, гаятъ го, пѣсни му пѣятъ. Всѣки трѣбва да се запита: Кой ще ме посрещне на онзи свѣтъ? Каквито сж законитѣ на земята, такива сж и на онзи свѣтъ. Любовта, великиятъ законъ на живота, действува и на земята, и на небето. Колкото по-отзивчивъ и отворенъ е човѣкъ за любовта, толкова повече се изявява тя къмъ него. Земята може да стане рай. Това зависи отъ хората, отъ тѣхнитѣ мисли, чувства и постѣпки. Ако има нѣщо криво и изопачено на земята, това се дължи на лошитѣ мисли, чувства и постѣпки на хората. Лошиятъ животъ разстройва нервната имъ система, дробоветѣ, стомаха. За да се подбри

живота на хората, както и здравословното имъ състояние, на всички се препоръчва външна и вътрешна чистота. Чистотата е въ състояние да закрепи здравето на човѣка, да запази енергията и да продължи живота му.

Съвременнитѣ хора боледуватъ, защото не знаятъ, какъ да се хранятъ, кога да лягатъ и да ставатъ отъ сънъ. Мнозина ставатъ сутринъ въ 4 часа. Този часъ принадлежи на земята, затова не е удобенъ. Ако ставате въ два часа, това време е на луната, пакъ не е удобно. Добри часове сж 12 ч. срѣдъ полунощъ, единъ часа, три, петъ и шестъ часа. Повечето хора ставатъ въ шестъ часа. Нѣкои спятъ късно, до деветъ или десетъ часа — това е крайно нехигиенично време. Добре е да се образува една група отъ десетъ души, които да приложатъ Божественитѣ закони и да видятъ тѣхнитѣ резултати. Нека направятъ опитъ поне за една година, да не се интересуватъ отъ живота на хората. Че двама души се карали и били, това да не ги интересува. Ако вълкътъ яде овца, паякътъ смуче кръвта на мухитѣ, вѣтърътъ брули листата на дърветата — и това да не ги интересува. Кой каквото прави, добро или зло, това е негова работа. Ти, като човѣкъ, си решилъ да направишъ единъ опитъ и ще го направишъ. Всѣки е свободенъ да прави, каквото иска, но, въ края на краищата, ще носи последствията на своята свобода. Паякътъ смуче кръвта на мухитѣ, за което самъ ще носи отговорността.

Другъ е въпросътъ, ако той е благороденъ и може да послуша съвета ви. Казвате му да не напада мухитъ, но той може да ви послуша, може и да влѣзе въ споръ съ васъ. Има упорити паяци, които ще ви запитатъ, на какво основание се мѣсите въ тѣхната работа. Единъ день, когато съзнанието на паяка се пробуди, той ще разбере мисълта ви и ще ви слуша. Тогава нѣма да напада мухитъ. Вие гледате на мухитъ, на паяцитъ съ пренебрежение, като на дребни сжщества. Малки сж тѣ, но разумни. И' въ тѣхъ работи известна интелигентность. Който може да слѣзе до нивото на мухата, ще разбере живота ѝ. Той ще знае, че задъ нея, както задъ аероплана, автомобила, колата се крие разумно сжщество, което ги управлява. Въ този смисълъ, мухата, мравката, паякътъ сж превозни срѣдства, чрезъ които се пренасятъ нѣкои нѣща. Така тѣ възприематъ нѣщо ново отъ външния свѣтъ. Мухитъ обичатъ да се шегуватъ и закачатъ съ хората. Едва изгонишъ мухата отъ носаси, тя кацне на ухото; оттамъ я изгонишъ, тя кацне на челото.

Сега, като се върнете по домоветъ си, забравете на колко години сте и се върнете назадъ, до 12 годишна възраст. Това може да стане въ съзнанието ви. Ще си представите, че тежите малко, колкото тежи едно 12 годишно дете, на което материята е чиста, свободна отъ мазнини. Възрастниятъ човѣкъ има много мазнини, които сж причина на различни

тъ болести. Болеститѣ се причиняватъ отъ наслояванията въ човѣшкия организъмъ. Мазнитѣ трѣбва да изгорятъ, да стане коренно пречистване на организма. Затова пречистване се говори въ Писанието. Казва Богъ: „Ще създамъ ново небе и нова земя“. Старата материя трѣбва да се обработи и пречисти. Остане ли човѣкъ съ старата материя въ себе си, тя ще го отнесе на онзи свѣтъ. — Възможно ли е това? — Ще опитате. Обаче, не чакайте да дойде огънятъ, че тогава да се очистите.

При единъ български чорбаджия дошли турци, да му искатъ пари. Това било въ турско време. Първоначално той не искалъ да каже, кжде сж паритѣ му, но като видѣлъ нажеженитѣ вериги, казалъ: Ето паритѣ! Всичко оставямъ на ваше разположение. Радвамъ се, че ми се дава възможностъ да кажа истината. Тѣ взели паритѣ му, но следъ време ги върнали и казали: Понеже каза истината, вземи си паритѣ. Ние обираме само онѣзи, които не говорятъ истината.

Мнозина чакатъ да турятъ веригата на врата имъ и тогава да кажатъ истината. Говорете истината, преди да е дошълъ ножътъ на врата ви. Всички очакватъ нѣкаква победа, Ако чакате победа, нека бжде тя победа на любовта. Нека се обикнатъ всички мъже и жени, братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици. Нека се обикнатъ всички народи. Нека навсѣкжде цари обичта и любовта. — Кога ще стане това? — Въ нашитѣ вре-

мена. Въ сегашнитѣ времена ще стане такова чудо, каквото никога въ свѣта не е ставало. Които иматъ очи, ще го видятъ. Които нѣматъ очи, ще напуснатъ този свѣтъ и ще си отидатъ тамъ, отдето сж дошли.

Казано е въ Писанието: „Написалъ е Богъ името ти върху дланѣта си.“ — За кого се отнася този стихъ? — За онзи, който следва Божия пжтъ и изпълнява Неговата воля. Желая ви да бждете вѣрни на Господа, да изпълнявате волята Му, за да напише имената ви върху своята длань. Бждете смѣли и решителни. Каквото и да се случи въ живота ви, вървете напредъ. Щомъ вървите въ правия пжтъ, не се обиждайте отъ думитѣ на хората. Че нѣкой ви казалъ обидна дума, това не е още истината. Хората лесно се обиждатъ и сж готови да отмъщаватъ. Тѣ не познаватъ още обидата, не знаятъ, какво значатъ хули и огорчения. Не зная, дали има човѣкъ въ България, който да е получилъ толкова хули и обиди, колкото мене. Каквото престжпление да стане, все мене търсятъ виновенъ. Нѣкой умрѣлъ, азъ съмъ виновенъ; нѣкой полудѣлъ, азъ съмъ виновенъ; нѣкой напусналъ жена си, азъ съмъ виновенъ; нѣкой не искалъ да плати дълговетѣ си, азъ съмъ виновенъ; двама души се били, азъ съмъ виновенъ; нѣкой се сждятъ, пакъ азъ съмъ виновенъ. Понеже за всичко съмъ виновенъ, решихъ да оправя свѣта, да изправя живота на всички хора, на всички майки и бащи, на всички сждии и

управници, да не оставя човѣкъ на земята да прави погрѣшки и престѣпления. Който ме слуша, ще придобие любовта, и лицето му ще свѣтне. Който не ме слуша, остенъ ще играе по него. Като слушамъ постояннитѣ оплаквания и неблагодарностъ на хората, казвамъ: Господи, прости имъ. Тѣ не знаятъ, какво правятъ. Тѣ ядатъ, пиятъ и не благодарятъ. И като иматъ, и като нѣматъ, едно и сѣщо казватъ: Дай, Господи! И следъ това, каквото лошо става въ свѣта, все Ти си виновенъ за всичко.

Сега, да не се занимаваме съ свѣта. Ако е въпросъ за свѣтскитѣ хора, често тѣ проявяватъ по голѣма вѣра отъ религиознитѣ. Ако поискашъ пари на заемъ отъ религиозния, ще ти каже, че нѣма, не може да ти услужи. Питамъ го, внушавамъ ли му довѣрие, като ме гледа. Той ми казва, че нѣма пари. Обръщамъ се къмъ свѣтския човѣкъ за пари, той веднага брѣква въ касата и ми дава. — Да дамъ полица. — Нѣма нужда, ти ми внушавашъ довѣрие. Не мислете, че вѣрващитѣ хора сѣ само въ религиознитѣ общества. Тѣ сѣ прѣснати навсѣкжде по свѣта и слушатъ моитѣ проповѣди. Тѣ иматъ радио, съ което си служатъ. Богъ е навсѣкжде. Следователно, Той е прекрасна виделина, топлина и сила, съ които храни цѣлото човѣчество. Човѣкъ се храни съ свѣтлина, топлина и сила. Човѣкъ се храни отъ изобилието на любовта, на мъдростта и на истината. Тази храна носи свободата, зна-

нието и живота. Стремете се къмъ нея, за да бждете всѣкога здрави, любещи и красиви.

Днесъ ме слушатъ и стари, и млади. Старитѣ казватъ: Нашата работа се свърши вече, да му мислятъ младитѣ, предъ които е бждещето. — Какво прѣчи на старитѣ да бждатъ млади? Забравете, че сте стари, измѣнете възгледитѣ си за живота и ще се подмладите. Не гледайте подозрително на хората. Дойде нѣкой при васъ, говори ви, а вие се съмнявате въ него, искате да знаете, какво му е намѣрението. Много просто. Ако е съ стремежа на паяка, ще изсмуче кръвта ви. Ако е добъръ човѣкъ, намѣрението му е да ви даде нѣщо. Ако е любещъ, намѣрението му е да ви даде отъ своя животъ. Ако е човѣкъ на обичта, намѣрението му е да ви оцени, да ви даде заслуженото мѣсто. Той оценява нѣщата. Това сж нѣща строго опредѣлени. Защо се страхувате отъ онѣзи, които ви обичатъ? Вие живѣте и се радвате благодарение на тѣхнитѣ потици. Съвременниятъ човѣкъ още не вижда онѣзи, които го любятъ. Той минава край тѣхъ и не спира вниманието си да приеме тѣхната любовъ. Безброй цвѣтя цвѣтятъ заради него, изпращатъ му своята любовъ, но той не я разбира. Мине край едно цвѣте, помирише го и казва: Цвѣте е това! Той ще го откъсне, или ще го стъпче. Той не подозира, че благоуханието на цвѣтето е любовта му къмъ човѣка. Плодоветѣ се жертвуватъ за човѣка пакъ отъ любовъ; изворитѣ, вѣтърътъ, свѣт-

лината всички се жертвуватъ отъ любовъ за човѣка и му предлагатъ своитѣ блага. Защо да не благодаримъ за всичко това? Защо да не превърнемъ неблагодарността въ благодарностъ? Неблагодарността осакатява и преждевременно състарява човѣка, а благодарността оживява, възраства и подмладява.

Защо боледуватъ хората? — Защото сж неблагодарни. — Какво да правимъ, за да се излѣкуваме? — Приложете благодарността въ живота. Бждете благодарни за най-малкото благо, което ви се дава. То е скрито отъ погледа на обикновения човѣкъ, затова не може да се оцени. Разумниятъ и просвѣтенъ човѣкъ вижда и най-малкото благо, оценява го и му се радва.

Съвременнитѣ хора разполагатъ съ голѣми знания и богатства, но пакъ сж недоволни, искатъ нѣщо повече. Ще бждатъ ли доволни, ако иматъ свободенъ билетъ за Луната? Каго отидатъ на Луната, ще разбератъ, вѣрно ли е това, което ученитѣ пишатъ за нея. Това, което пишатъ за Луната, е отчасти вѣрно. Тѣ виждатъ само външната ѣ страна, не могатъ да проникнатъ въ вътрешността ѣ. Едно време турцитѣ носѣха часовници, затворени въ нѣколко капака. Външно часовникътъ бѣше голѣмъ като костенурка. Когато искаше да види, колко е часътъ, турчинътъ изваждаше часовника отъ джоба си и започваше да отваря капациѣ. Като отвори петъ капака, въ последния се виждаше едно малко часовниче. Поглед-

не, колко е часътъ, и следъ това затваря последователно всичкитъ капаци. Сжщественото е часовничето, а капацитъ сж ценни като сребро. Много отъ сегашнитъ хора сж затворени въ таквава капаца, които сж безпредметни. Единъ капакъ е достатъченъ. Останалитъ раздайте на беднитъ. Задръжете за себе си часовника и единъ капакъ, а съ четиритъ направете едно добро. Знаете ли, кой часъ отъ деня е опредѣленъ за правене на добро? Кой часъ е опредѣленъ за милосърдие, за възприемане и предаване на свѣтли мисли и чувства? Кой часъ е опредѣленъ за справедливи постъпки? За всѣко нѣщо има точно опредѣлено време, както въ музиката. Който спазва времето, свири добре; който не го спазва, не е добъръ музикантъ.

Служете на вашитъ свѣтли мисли и чувства. Служете на вашитъ благородни и справедливи постъпки. Тѣ сж красиви цвѣтя въ градината на вашата душа. Който иска да бжде здравъ, да не страда, нека отглежда цвѣтя. Тѣ лѣкуватъ, съживяватъ и подмладяватъ човѣка. Отворете сърдцата и умоветъ си едни за други, както цвѣтята се отварятъ за свѣтлината. Като срещнешъ единъ човѣкъ, погледни го спокойно въ очитъ, поздрави го мислено и му предай поздравъ отъ неговитъ близни. Вие не знаете, какъ да се обхождате съ близкитъ си, които сж между васъ, а очакватъ съобщение отъ заминалитъ за онзи свѣтъ. Невидимиятъ свѣтъ е пълненъ съ писма, които не отиватъ на мѣстоназначението си. — Защо?

— Не сж написани съ любовь. Тамъ се приематъ само писма, написани съ перото на любовта. Ако нѣмате любовь къмъ онѣзи, съ които се срѣщате всѣки день, не можете да имате любовь и къмъ покойниците си. Ще напишешъ едно писмо по задължение. Това не е любовь. Ще направишъ молитва по задължение, но нѣма да получишъ отговоръ. Трѣбва да се молишъ отъ сърдце. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка, да отпрати ума и сърдцето си къмъ Бога съ любовь. Тази молитва действува успокоително. Това е все едно, да станешъ сутринъ рано и да отидешъ на планината, при единъ чистъ, планински изворъ, който постоянно блика. Отдалечъ още виждашъ, че ще утолишъ жаждата си. Дето е Богъ, тамъ всички сжщества живѣятъ въ любовь и сж готови на услуги. Достатъчно е Богъ да отпрати мисълта си къмъ нѣкое страдащо сжщество, за да я възприематъ всички и да изявятъ желанне да отидатъ и му помогнатъ. Надпреварване има между тѣхъ, кой по-бързо да изпълни Божията воля. Въ това се заключава новото.

Чувате нѣкой да казва: Моля ти се, направи ми една услуга за Господа, да ти провърви. Нѣма защо да убеждавате човѣка така. И безъ това му върви. Човѣкъ е милиардеръ, разполага съ грамадно богатство. Само мозъкътъ му струва десетъ милиарда злато. Ще кажете, че като умре, човѣкъ ще остави това богатство на земята. Физическиятъ мозъкъ ще остане, но ще вземе на онзи свѣтъ ду-

ховния си мозъкъ, въ който е написана цялата история на неговия животъ. Въ мозъка сж складирани знанията, които човѣкъ носи отъ вѣкове. Нищо въ природата не се губи. Тѣлото на човѣка струва около 500 милиарда злато. Въ бждеще ще струва още повече. Който не разбира това, мисли, че нищо не струва. Радвай се на тѣлото си. Радвай се на ржката си, на прѣститѣ си. Всѣки прѣстъ е свѣрзанъ съ единъ разуменъ свѣтъ, отъ който изтичатъ жизнени енергии. Малкиятъ прѣстъ е свѣрзанъ съ Меркурий, отдето черпи своитѣ сили и възможности. Безименниятъ прѣстъ е свѣрзанъ съ Слънцето, отдето се ползува отъ живота, отъ изкуството и музиката. Срѣдниятъ прѣстъ е свѣрзанъ съ Сатурна, съ свѣта на справедливостта. Показалецѣтъ е свѣрзанъ съ Юпитеръ, съ свѣта на благородството. Палецѣтъ е свѣрзанъ съ Божествения свѣтъ. Ако искашъ да намѣришъ Бога, хвани палеца си, помилвай го и ще получишъ отговоръ на въпроса, който те интересува. Вие хващате прѣститѣ си грубо, чупите ги, дърпате ги. Това не се позволява. Ще милвашъ прѣститѣ си, ще се отнасяшъ съ тѣхъ нѣжно и съ любовъ. Ако готвишъ ядене, нѣма да бъркашъ съ прѣститѣ си направо въ тенджерата; нѣма да пържишъ лука и да горишъ ржцетѣ си. Който иска да бжде здравъ, ще яде непраженъ лукъ. Само болниятъ отъ грѣдна болестъ може да яде праженъ лукъ, като лѣкарство.

Който иска да бжде здравъ, да яде готвено отъ човѣкъ, който го обича. Който иска да придобива знание, да намѣри учителъ, който го обича. Сжщото се отнася и до шиене на дрехи, на обуца и др. Обръщайте се за услуга само къмъ онзи, който ви обича. Любовта трѣбва да се постави за основа на всички ваши предприятия въ физическия, духовния и умствения свѣтъ. Това е новото въ живота. Помнете: Всѣки човѣкъ е проводникъ на Божественото. Въ всѣки човѣкъ има желание да изпълнява Божията воля. Затова казвамъ: Не се връщайте къмъ миналото, но вървете напредъ, въ настоящето и бждещето, въ които е скритъ Божествениятъ животъ. Подмладяването и успѣхътъ зависятъ отъ новото, което иде вече въ свѣта. Ако вървате, работитѣ ще се наредятъ добре; ако не вървате, пакъ ще успѣете, но ще минете презъ голѣми мъчности. За да използвате условията на живота, трѣбва да бждете разумни.

Единъ опитенъ апашъ въ Англия попадналъ въ затвора, дето вързали ржцетѣ и краката му съ вжжета. Въ бързината си, надзирателятъ забравилъ въ стаята на апаша запалена свѣщъ. Апаштъ се огледалъ натукъ-натамъ, проучилъ обстановката и се домъкналъ до свѣщъта. Турилъ вжжето, съ което биди вързани ржцетѣ му, на свѣщъта, и то прегорѣло. Следъ това вдигналъ краката си къмъ свѣщъта да прегори второто вжже, и така освободилъ и краката си. Следъ това взелъ

чаршафа отъ леглото си, нахъсалъ го на дълги парчета, които вързалъ здраво едно за друго, да му послужатъ за вжже. Тихо отворилъ прозореца на стаята, закачилъ вжжето на дръжката и се спусналъ по него. Така той се освободилъ отъ ржцетѣ на английскитѣ полицаи. — Какво показва това? — Че колко и да е хитъръ дяволътъ, все ще остави една свѣщъ, която, ако си уменъ, можешъ да използвашъ. Следователно, щомъ те затворятъ, използвай свѣщта, която нѣкой по-уменъ отъ тебе е забравилъ. Умниятъ може да те затвори, но сжщевременно той оставя една свѣщъ да ти свѣти, да опита ума ти.

И тъй, прилагайте любовта въ всички области на живота си, и тя ще ви освободи. Прилагайте любовта, безъ да говорите за своитѣ постижения. Ще се хвали нѣкой, че ходилъ на Слънцето, на Сириусъ, на всички планети. Не трѣбва само да се говори, доказателства сж нуждни. Какъ ще докаже, че ходилъ на Слънцето? Другъ ще каже, че има любовъ въ душата си. Какъ ще докаже това? Че Слънцето има любовъ къмъ насъ, виждаме по благата, които ни дава: ябълки, круши, череши, сливи, жито и др. Онѣзи сжщества, които живѣятъ на Слънцето, изпращатъ чрезъ него благата си, обичатъ ви и мислятъ добре за васъ. На Слънцето има нѣколко депутати българи и нѣколко депутатки българки, които представятъ България. На Слънцето има и нѣколко българи студенти и

студентки, изпратени тамъ да се учатъ. — Кои сж тѣ? — Това е духовна тайна. Благодарете, че сте влѣзли вече въ Божествения свѣтъ, който постепенно се открива предъ васъ. Ако бждете вѣрни на любовта, въ този и въ бждещия животъ, ще се ползвате отъ всички блага, които тя носи; ще се ползвате отъ условията и възможноститѣ, които тя разкрива предъ васъ. На умъ не е дохождало на човѣка за това, което бждещето му носи. Голѣма тайна е скрита въ Божията Любовь.

Желая ви да приемете Божията Любовь и да пхтувате съ нея въ всички свѣтове. Само така ще разберете, какво значи радость, веселие, братство, равенство и любовь. Тогава всѣки ще каже: Заслужава си да страда човѣкъ, за да придобие Божията Любовь. Днешнитѣ страдания не могатъ да се сравнятъ съ радостта и славата, които ни очакватъ въ бждеще на земята, на слънцето и на звездитѣ.

Турете любовта за основа на живота си. Въ нея се криятъ условията и възможноститѣ за здраве, щастие и успѣхъ.

Т. м.

4. Беседа отъ Учителя, държана на 22 августъ, 1943 г. 10 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Гласътъ на душата

Мнозина се оплакватъ отъ неуспѣхъ въ живота си. — Защо не успѣватъ? — Защото движенията имъ не сж ритмични. Тѣ сж лишени отъ музикалность и хармония. Природата не търпи никаква дисхармония въ царството си. Вѣнъ отъ нейното царство, вѣнъ отъ органическия свѣтъ може да сжществува дисхармония, но въ самата природа дисхармонията е изключена. Който нѣма хармонични движения, носи лошитѣ последствия на дисхармонията въ себе си.

Като се говори за хармония въ движенията, имаме предъ видъ хармония въ мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ. Похвалишъ нѣкого и мислишъ, че си постѣпилъ право. Правата постѣпка се опредѣля отъ последствията си. Ако човѣкътъ, когото похвалишъ, е доволенъ, думитѣ ти сж хармонични. Ако не е доволенъ, думитѣ ти сж нехармонични. Като погалишъ котката си, и тя може да бжде доволна, или недоволна отъ тебе. Можешъ да я погладишъ така, че да ѝ стане приятно; можешъ и да прекалишъ въ милването си. Тогава тя започва да се дразни и може да те одраще. Ти си произвелъ въ нея повече електричество, отколкото трѣбва. Нѣ-

кой ви погледне красиво, каже ви нѣколко сладки думи, но вие не сте доволни отъ него. — Защо? — Думитѣ и погледътъ му сж външно красиви, но сж лишени отъ съдържание — движенията имъ не сж хармонични. Значи, и думитѣ иматъ движения. Казвашъ на нѣкого: Азъ те обичамъ. Съ какво движение ще изразишъ любовта си? — Азъ съмъ готовъ да се пожертвувамъ за тебе. — Съ какво движение ще изразишъ самопожертвуването си? Следователно, думитѣ иматъ съдържание, смисълъ и сила, когато отговарятъ на движенията, които ги придружаватъ. Ако нѣма хармония между думитѣ и движенията на човѣка, казваме, че той не говори истината. Какъ ще проявишъ любовта и обичта си къмъ нѣкого, ако движенията, които правишъ, не отговарятъ на думитѣ и чувствата ти? Казвашъ, че обичашъ, а сърдцето ти се свива. Каква любовъ е тази, която свива човѣшкото сърдце? Говорятъ за любовъ, а се страхуватъ отъ нея. Това е неразбиране на любовта. Говорятъ за любовъ, безъ да я изучаватъ въ всичкитѣ ѝ прояви, отъ нисшитѣ до висшитѣ. Поглеждате къмъ два гълъба, които си гукатъ, но не обръщате внимание на тѣхната любовъ. Казвате: Птича любовъ е това! Не заслужава да ѝ се обръща внимание. Въ сжщностъ, и въ тѣхната любовъ има нѣщо ценно. Наблюдавайте само да видите, какви красиви движения правятъ тѣ, когато изразяватъ любовта си. Нѣма по-велико нѣщо отъ движението. Голѣма

красота се крие въ движенията! Има велики цигулари, които движатъ ржката и пръститѣ си съ голѣма красота. При това, не всѣки пръстъ може да взима четвъртъ тонъ. Това се поддава само на безименния пръстъ. Този тонъ дава насока на пѣсенъта или на музиката. Дето участвува четвъртъ тонъ, тамъ всички работи ставатъ добре. Дето отсъствува любовъта, тамъ всичко е лишено отъ съдържание и красота. Като свири четвъртинни тонове, музикантътъ прави едва уловими движения, пълни съ хармония и ритъмъ. Каквито сж движенията на четвъртината тонъ, такива сж движенията и на двата пръста, палецътъ и показалецътъ, допрѣни единъ до другъ. Единъ е резултатътъ, когато се наведешъ да вдигнешъ нѣщо отъ земята съ палеца и показалеца; съвсемъ другъ е резултатътъ, когато вдигнешъ нѣщо отъ земята съ тритѣ, четиритѣ или петтѣ си пръста. Чрезъ палеца и показалеца се излива благородството и Божественото естество на човѣка. Чрезъ петтѣ пръста се излива човѣшкото и животинското му естество. Ето защо, за предпочитане е да хващашъ само съ двата си пръста, отколкото съ всичкитѣ пръсти, или съ цѣлата ржка.

Хората обичатъ да се морализиратъ, да проповѣдватъ едни на други, да се възпитаватъ. Не е лошо това, но, преди да морализирашъ другитѣ, вижъ, доколко ти си изправилъ живота си. Ще проповѣдвашъ на хората да бждатъ спокойни, да иматъ самообладание, а ти

самъ не владѣешъ удоветъ си. Говоришъ, а мигашъ съ очитъ си, или очитъ ти се движатъ нервни, неспокойно. Ако ти самъ не обърнешъ внимание на очитъ си, тази нервностъ ще причини разстройство на цѣлия организъмъ: ще те заболи глава, гърди, стомахъ и др. Понѣкога нервността на човѣка се изразява въ характера му. Той става сприхавъ, сърди се лесно, готовъ е да удари всѣкиго, който се изпрѣчи на пътя му. Ако е волева натура, ще се въздържи. Не е въпросъ въ въздържането, но човѣкъ трѣбва да измѣни движенията си, да ги направи хармонични. Ако движението на ржката ти е насочено навънъ, измѣни посоката му, отпрати го навътре, къмъ себе си. Така може самъ да си въздействуашъ. Ако плувашъ въ морето, естествено е да правишъ движения навънъ, за да се движишъ лесно. Понѣкога ще правишъ движения и навътре, а нѣкога ще плувашъ на грѣбъ. Така ще познаешъ, доколко можешъ да пазишъ равновесие. Ще дишашъ дълбоко, ще поемашъ въздухъ и леко ще се носишъ по вълнитъ.

Свѣтътъ е море. Който влиза въ него, трѣбва да знае да плува, да пази равновесие и да не се смущава. Какъвъ смисълъ има да казвашъ, че Богъ е всемждъръ, всеблагъ и вселюбецъ, а да си въ постояненъ страхъ и безпокойство? Това значи отсъствие на единство и хармония между думитъ ти и живота ти. Казвашъ, че Богъ е навсѣкжде, а самъ не вѣрвашъ на думигъ си. Говоришъ съ нѣкого

и си недоволенъ отъ него, че не се отнесълъ съ тебе, както трѣбва, и го критикувашъ. Божиятъ гласъ отвѣтре ти казва: Не си правъ, не мислишъ добре. Ти чувашъ гласа на Бога, но продължавашъ да критикувашъ ближния си. Защо не се вслушвашъ въ думитѣ на Онзи, Когото наричашъ свой Баща и Учителъ? Това е неразбиране на живота, на словото, което ти се проповѣдва. Следъ всичко това очаквашъ да отидешъ на онзи свѣтъ, да те приематъ съ музика и пѣсни, като герой отъ фронта. Други се питатъ, какво ще правятъ, като отидатъ на онзи свѣтъ. Наистина, не е лесно да отговорите на този въпросъ. Това е все едно, гжсеницата да пита, какво ще прави, като се превърне на пеперуда. Тя знае единъ пътъ на живота: да пълзи и да яде листата на дърветата. Какъ ще живѣе като пеперудата, не може да си представи. И човѣкътъ, който е живѣлъ само за земята, не може да си представи, какъвъ е небесниятъ животъ. Той пита: Има ли ядене и пиене на небето? Има ли разходки, обличане на нови дрехи, игри и забави? Има ли музика и пѣсни, както на земята? Каквото и да му говорите, той не може да има ясна представа за небето. Като не може да разбере небесния животъ, най-после човѣкъ казва: Нищо не ме интересува вече! Така казва и стариятъ човѣкъ.

И тъй, докато е младъ, човѣкъ се интересува отъ всичко. Щомъ остарѣе, интересътъ му къмъ живота постепенно намалява, докато

се ограничи въ нѣщо дребно, малко. За такъвъ човѣкъ казватъ, че издребнѣлъ. Такова е положението и на онѣзи търговци, които постепенно губятъ. Запримѣръ, нѣкой книжарь първоначално доставя различни пособия и книги — научни, литературни. Каквато книга потърсятъ, доставя я. Обаче, работата му постепенно намалява. Дойде нѣкой, иска една книга, нѣма я; иска втора, трета книга, и нея нѣма. Най-после, като се изредятъ всички книги, които по-рано ималъ, а днесъ ги нѣма, питатъ го: Какво продавате? — Календарчета. И това не е лошо; въ календарчето сж написани годишнитѣ времена, месецитѣ, седмицитѣ, днитѣ присѣтственитѣ и неприсѣтствени. Важно е, като продавашъ календарчета, да знаешъ, какво е предназначението на всѣки месецъ, на всѣка седмица и на всѣки день отъ годината. Не знаешъ ли това, ти издребнявашъ и преждевременно остарявашъ. Трѣбва да знаешъ предназначението на всичко, което имашъ въ себе си и вънъ отъ себе си. Казвашъ, че имашъ глава, сърдце, но трѣбва да знаешъ тѣхното предназначение. — За какво е предназначена главата? — Да мисли. — Сърдцето? — Да чувствува. — Волята? — Да работи. Ако размѣсите дейността на различнитѣ органи въ тѣлото си, животътъ ви се свършва. Не може главата да чувствува, сърдцето да мисли, волята да мисли, или да чувствува. Всѣки органъ, външенъ или вжтрешенъ, има точно опредѣлено предназначение.

Миналитѣ поколѣния забъркаха една каша, отъ която сегашнитѣ хора не сж доволни. Тѣ изтъкаха такива платове, отъ които сегашното поколѣние не е доволно. Ние носимъ дрехи, изтъкани преди хиляди вѣкове. Днесъ тѣ не ни харесватъ, не прилѣгатъ на тѣлото ни, но нѣмаме още нови, да ги измѣстимъ. Миналитѣ поколѣния развалиха стомаха на съвременния човѣкъ. Понеже не е доволенъ отъ стомаха си, той го нарича търбухъ и казва, че въ бждеще търбухътъ ще се унищожи. Стомахъ и търбухъ сж две различни състояния, презъ които човѣкъ минава. Стомахътъ е свързанъ съ естественото желание на човѣка да яде, да поддържа организма си. Търбухътъ е свързанъ съ неестественото желание на човѣка да преяжда, да се удоволствува, поради което е разстроилъ стомаха си. Който ялъ умѣрено, светия станалъ; който преяждалъ и се удоволствувалъ, станалъ червоугодникъ. И въ едното, и въ другото състояние се явява нѣщо ненормално. Като яде малко и лишавя стомаха си отъ необходимата храна, човѣкъ печели на негова смѣтка и го изтощава. Предвидено е, напримѣръ, сто лева дневно за стомаха. Той му дава 20-30 лв., а останалитѣ спестява. Така изтощава стомаха си. Другъ го претоваря; вмѣсто сто лева, опредѣля му 200-300 лв. Това е разточителность. Природата не търпи крайности. Тя не позволява нито много да постишъ, нито да преяждашъ. Постътъ се позволява само като почивка, като

методъ за каляване на волята, а не за въздържане. Който има здравъ стомахъ, е магнетиченъ, разположенъ човѣкъ. Симпатичната нервна система у него е въ хармония съ мозъчната система. Човѣкъ се храни не само съ хлѣбъ и вода, но още съ въздухъ и свѣтлина. Ето защо, за да бжде напълно здравъ, стомахътъ, дробоветъ и нервната му система трѣбва да бждатъ въ изправностъ. Ако една отъ системитъ не е въ изправностъ, това се проявява въ характера му. Той става недоволенъ, лесно се сърди. Каквото и да му даватъ, каквато услуга и да му направятъ, все е недоволенъ, все ще намѣри нѣщо, за което да се сърди. Такъвъ човѣкъ е подозрителенъ, въ всичко се съмнява. Той се съмнява, че ще го обератъ, ще взематъ паритъ му и се безпокои. Има нѣща, които сж свързани съ човѣка, но има нѣща, които стоятъ вънъ отъ него. Не е позволено да вземешъ на човѣка това, което е свързано съ него. Паритъ не сж свързани съ човѣка, тѣ сж вънъ отъ него. Следователно, не губи присѣствие на духа си отъ това, че нѣкой те обралъ. Обаче, не е позволено да отнемешъ ума или сърдцето на човѣка. Тѣ сж неразривно свързани съ него. Не е позволено да отнемешъ душата на човѣка. Всѣко нѣщо, вложено въ нея, принадлежи на самия човѣкъ. Има цигулари, които, при повреда на цигулката си, припадатъ и боледуватъ. Тѣ сж вложили нѣщо отъ душата си въ своята цигулка. Това показва, че душата принадлежи

на самия човѣкъ, като нейнъ собственикъ.

Стремете се къмъ хармонични движения на очитѣ, на рѣцетѣ, на цѣлото тѣло. Пазете се отъ дисхармоничнитѣ движения, като неестествени, чужди. Пазете се отъ подражания. Не всѣко движение, което прави човѣкъ, е хармонично. Добритѣ и праведни хора се отличаватъ съ правилни движения. Децата, докато сж още малки, свободни отъ чужди влияния, иматъ хармонични движения. Когато малкото дете гледа, първо то отправя погледа си нагоре, после погледне къмъ човѣка, който го забавлява. Съ това то иска да каже: Трѣбва да се живѣе така, както Богъ изисква, а не както хората учатъ. Дисхармоничнитѣ движения разстройватъ организма, както лошата и развалена храна. Наблюдавайте движенията си, както и тѣзи на своитѣ близки, за да се предпазвате отъ неправилнитѣ и неестествени. Казвате за нѣкого, че е ангелъ. Защо го наричате така? Защото всичко въ него е красиво и хармонично: думитѣ, движенията, постѣпкитѣ му. Какъ трѣбва да посрещнешъ човѣка? — Както посрѣщашъ слнцето. — Какъ трѣбва да гледашъ човѣка? — Както гледашъ изгрѣващото слнце. Излѣзъ рано сутринъ преди изгрѣвъ на слнцето, и почакай да видишъ първитѣ лжчи. Погледай най-много десетъ секунди и се прибери въ стаята си. Ако останешъ още една-две минути, ще изгубишъ хубавото, което си придобилъ. Видишъ ли нѣщо красиво, хвърли бързо погледъ къмъ

него и отпрати погледа си на друга страна. Не е позволено да задържашъ погледа си съ часове върху красивитѣ нѣща. Въ всѣки човѣкъ има нѣщо красиво. За да го намѣришъ, погледни набързо челото, носа, брадата му; следъ това спри погледа си на очитѣ, на ушитѣ, на веждитѣ му и благодари, че си възприелъ нѣщо хубаво отъ него. Даже и да не знаешъ, отде излиза красивото, не е важно; важно е, че всѣки човѣкъ излъчва нѣщо свѣтло отъ себе си. Ако гледашъ нѣкого дълго време, за да откриешъ нѣщо лошо въ него, той ще се затвори, ще се вкамени, и ти ще се уплашишъ. — Трѣбва ли човѣкъ да се затваря, да се крие отъ хората? — Човѣкъ е подобенъ на цвѣтията. Когато слънцето изгрѣва, цвѣтията се разтварятъ и растатъ. Щомъ залъзе слънцето, тѣ се затварятъ и скриватъ. Следователно, ако си лжчъ отъ изгрѣващото слънце, хората ще се отварятъ за тебе и ще ти се радватъ; ако си лжчъ отъ залъзващото слънце, всички ще се криятъ отъ тебе.

Въ свѣта сжществуватъ три закона, къмъ които се стремятъ всички хора, съзнателно или несъзнателно. Първиятъ законъ има отношение къмъ здравословното състояние на човѣка. Той е законътъ на любовта. Въ любовта не сжществуватъ болести. Любещиятъ е здравъ, силенъ, мощенъ човѣкъ.

Вториятъ законъ е на мъдростта, който изключва тъмнината и невежеството. Да живѣешъ въ закона на мъдростта, това

значи, да бждешъ вѣнъ отъ всѣкакви заблудения и противоречия.

Третиятъ законъ е на истината, който изключва ограниченията и робството. Не можешъ да бждешъ свободенъ отъ ограничението, ако не познавашъ закона на истината.

Какво нѣщо е любовта? — Това, което носи животъ и здраве на всички живи същества. — Какво нѣщо е мъдростта? — Това, което премахва противоречията и тъмнината въ живота. — Какво нѣщо е истината? — Това, което премахва робството и ограничението. — Къмъ какво трѣбва да се стреми човѣкъ? — Къмъ идеалното, къмъ реалното, което никога не се измѣня. Хората, животнитѣ, растенията сж подложени на постоянни промѣни. Това, което се измѣня въ тѣхъ, е нереално; обаче, има нѣщо неизмѣнно и въ човѣка, и въ животното, и въ растението. Хармонията, както и хармоничнитѣ движения, сж неизмѣнни. Въ тѣхъ всичко е на мѣстото си. Всѣка храна, всѣки плодъ, приети съ любовъ, отиватъ на мѣстото си; всѣка вдишка, направена съ любовъ, отива на мѣстото си. Всѣка мисль и всѣко чувство, приети съ любовъ, сж хармонични и лесно се реализиратъ. Ако тѣрсите хармонични движения, ще ги намѣрите и въ детето, което пълзи по земята, и въ възрастния, и въ стария човѣкъ. Който разбира тѣзи движения, въ тѣхъ се вижда таланта на човѣка. Ще кажете, че крадецътъ и апашътъ нѣматъ хармонични движения. Ако сж опитни,

и въ тѣхъ има нѣщо хармонично, обаче, низходещо. Човѣкътъ на хармонията знае, какъ да постъпва и съ апаша, и съ добродетелнитѣ хора.

Единъ добъръ, разуменъ човѣкъ усѣтилъ, че апашъ бърка въ джоба му. Той не се възмутилъ, но спокойно му хваналъ ржката, усмихналъ се и казалъ: Слушай, приятелю, остави азъ да бръкна въ джоба си; ще ти дамъ повече, отколкото ти можешъ да вземешъ съ твоята ржка. Не бъркайте въ чуждитѣ джобове. Не кжсайте плодове отъ чуждитѣ градини. Нѣкои деца кжсатъ плодове отъ дърветата и, като видятъ, че не сж още зрѣли, хвърлятъ ги на земята. Други кжсатъ зрѣли плодове, турятъ ги въ джобоветѣ си и отминаватъ спокойно. Тѣ не знаятъ, че всѣка кражба, всѣка лъжа носи своитѣ последствия даже въ далечното бждеще. Ще дойде день, когато нещастията ще се сипятъ върху тѣхъ. Тѣ сж резултатъ на кражби, лъжи и престъпления въ далечното минало.

Следователно, който иска да се освободи отъ последствията на миналото, трѣбва да прилага любовта, мъдростта и истината. Каквото правишъ, да е проникнато отъ любовъ, мъдростъ и истина. Любовта включва живота, мъдростта — знанието, а истината — свободата. Каквото правишъ, мисли за любовта, която носи живота; мисли за мъдростта, която носи знанието; мисли за истината, която носи свободата. Нѣкой мисли, че,

като отиде на онзи свѣтъ, ще научи всичко. Той и сега живѣе въ онзи свѣтъ, нѣма защо да отлага нѣщата. Този и онзи свѣтъ сж на едно и сжщо мѣсто. Човѣкъ изучава земния животъ съ помощъта на петъ сътивъ. Съ тѣзи сътивъ той си служи и въ музиката. Тамъ тѣ сж наречени петолиниѣ. На всѣко сътивно отговаря по една линия.

И тѣй, изучавайте живота, но изучавайте и музиката, като спомагателно сръдство на живота. Първата работа на ученика по музика е да се запознае съ петолинието, на което се пишатъ нотитѣ. Има разлика между нотитѣ, които се пишатъ на линиитѣ и на междулинията, както и между тѣзи, които се пишатъ на прибавенитѣ ноти подъ и надъ петолинието. Основниятъ тонъ на първата гама е „до“, който се пише на първата прибавена линия подъ петолинието. Този тонъ е положителенъ, дава нѣщо отъ себе си. Изобщо, всички ноти, които се пишатъ на линиитѣ, даватъ нѣщо отъ себе си. Тонътъ „ре“ означава движение напредъ, за да постигнешъ нѣщо. Можешъ да постигнешъ нѣщо, ако си поставилъ основа. Безъ основа никакво постижение не можешъ да имашъ. Може ли да се движи локомотивътъ, ако нѣма дърва и вжглища? Тонътъ „ми“ подразбира целъта, къмъ която се движишъ. Значи, при „до“ човѣкъ се ражда, при „ре“ започва да се движи, при „ми“ отива на училище. Тонътъ „фа“ е първоначалното училище; тонътъ „солъ“ — прогимназията, „ла“ — гим-

назията, а „си“ — университетътъ. Докато изпънешъ цѣлата гама, ти си се родилъ, подвижилъ напредъ, влѣзълъ въ училище, свършилъ си курса на наукитѣ и влизашъ въ живота, да приложишъ наученото.

Сега, като изучавате музиката, ще спрете вниманието си върху значението на тоноветѣ, съ които си служите. Не е достатъчно само да пѣнешъ нотитѣ „до, ре, ми, фа“ и т. н., но трѣбва да знаешъ, отде излизашъ и накжде отивашъ. Ако не излизашъ, подтикнатъ отъ любовта, ако нѣмашъ потика на мъдростта и не отивашъ къмъ потика на истината, не можешъ да имашъ идеалъ въ живота си. Като се движи, човѣкъ трѣбва да знае, че е здравъ, че може да махне противоречията отъ пътя си и да се освободи отъ ограниченията. Ще бждешъ здравъ, ще вървишъ напредъ и ще изучавашъ и прилагашъ музиката, която си служи и съ диези, и съ бемоли. Диезътъ има отношение къмъ ума, а бемолътъ — къмъ сърдцето. Така е въ органическата музика. Всѣко страдание е музикална пиеса, която се дава на човѣка да я изпълни по всички правила на музиката. Страданието трѣбва да се превърне въ радостъ. Затова е казано въ Писанието: „Жена, кога ражда, въ скръбъ е, но като роди дете, забравя страданието си, и скръбта ѝ се превръща въ радостъ“. — Докога ще страда човѣкъ? — Докато роди нѣщо, и скръбта му се превърне въ радостъ. Съ други думи казано: Страданието се превръща

въ музика и пѣсенъ. Музикалниятъ човѣкъ има красиви, хармонични движения.

Гледате единъ човѣкъ и казвате, че е красивъ. — Кжде се крие красотата му? — Въ челото, носа и брадата му. Това не е достатъчно. Между челото, носа и брадата на човѣка трѣбва да има известно съотношение. Нѣма ли съотношение между удоветѣ на лицето, човѣкъ не е красивъ и въ движенията му нѣма хармония. Красотата е свързана съ хармонията, която изразява вътрешно, душевно спокойствие. Не можешъ да бждешъ красивъ, ако умътъ, сърдцето, душата и духътъ ти не сж будни. Щастие е да срещнешъ такъвъ човѣкъ. На него можешъ да разчиташъ. Казвате: Отзивчивъ е този човѣкъ. — Защо е отзивчивъ? — Защото душата му е отворена за страданията и радоститѣ на хората. Тѣй щото, ако питате, какво нѣщо е душата, ще знаете, че тя е единствената сила въ човѣка, която никога не се отказва отъ доброто, никога не грѣши и не прави престѣпления. Душата запазва завинаги своята чистота. Тя не може да се петни, понеже не грѣши. Грѣхътъ и престѣпленията сж достояние на ума и на сърдцето, но никога на душата. Умътъ е извѣртливъ, хитъръ, а сърдцето — довърчиво и лесно се поддава на съблазни и изкушения. Душата не грѣши и не познава съблазнитѣ.

Мнозина минаватъ за учени, за философи, но лесно могатъ да се излѣжатъ. Обаче, има нѣща въ човѣка, които никога не се лѣжатъ.

Напримѣръ, душата не се лъже. Стомахътъ сжщо не се лъже. Езикътъ и устата се лъжатъ, тѣ лесно се подкупватъ. Достатъчно е да поставите нѣщо близо до очитѣ, устата и езика, за да го пожелаатъ, безъ да мислятъ, че могатъ да се излъжатъ. Устата и езикътъ приематъ всѣкаква храна, но щомъ влѣзе въ стомаха, ако не е чиста и здравословна, последниятъ казва: Вѣнъ! Скоро на двора! Храната не е добра, трѣбва да се изхвърли. Сърдцето и умътъ могатъ да допуснатъ нѣщо нечисто и нездравословно въ себе си, но душата — никога. Влѣзе ли нѣщо нечисто въ нея, тя казва: Скоро навѣнъ! Значи, три нѣща въ човѣка не се лъжатъ: стомахътъ, душата и духътъ, който го ржководи. Радвайте се и благодарете, че има въ васъ трима, които следятъ, какво възприемате и, ако не го одобрятъ, изхвърлятъ го навѣнъ.

Ще кажете, че знаете всичко, което ви се говори. Не е въпросъ за знанието, но за прилагането. Щомъ имате знания, приложете ги. Ако знаешъ да се молишъ, трѣбва да получишъ отговоръ на молитвата си. Ти се молишъ за хлѣбъ, но не го получавашъ, — не знаешъ да се молишъ. Не говори много на Господа, но кажи само две думи: Господи, гладенъ съмъ. Богъ разбира нуждитѣ на човѣка и му се притича на помощъ. Кой човѣкъ досега се обърналъ къмъ Бога съ молба, да му даде сила и условия да помага на своитѣ по-слаби братя? Колко души могатъ да се

изпратятъ днесъ между страдащитѣ да имъ помагатъ безкористно за Господа? Ще кажете, че сте готови за тази работа. Не само на думи да сте готови, но на дѣло. Лесно се говори, мъчно се изпълнява. Хората се нуждаятъ отъ истински моралъ, който е единъ и за земята, и за небето. Молишъ се на Бога, а същевременно отправяшъ лоши мисли и чувства къмъ ближния си. Ти не виждашъ това, не искашъ да го признаешъ, но разумнитѣ същества правятъ снимки на твоитѣ външни и вътрешни прояви. Затова е казано, че нѣма нищо скрито — покрито въ свѣта. Единъ день, като напуснешъ земята, ще отидешъ при разумнитѣ същества, и тѣ ще ти покажатъ фотографии отъ живота ти на земята. Трѣбва ли да се извинявате, че и хората се отнасяли зле съ васъ? Нищо не ви извинява. Двама стражари ще ви водятъ въ затвора, ще ви ругаятъ, ще ви биятъ, но вие ще се разговаряте съ Бога и ще вървите напредъ. — Какъ е възможно това? Да ме биятъ, безъ да кажа дума, безъ да се защитя! — За силния е възможно всичко. Той разрешава мъчнотиитѣ си при всички условия на живота. Слабиятъ не може да ги решава даже и при добри условия. Следователно, признайте, че сте слаби, и не се извинявайте. Не мислете за лошитѣ работи въ живота; не мислете за болести и страдания. За какво трѣбва да мислите? Като станете сутринъ отъ сънь, не мислете, че ви боли нѣщо, или че имате да плащате, но помислете за най-

добрия си приятел, за най-доброто си дете. После можете да мислите и за лошия си приятел, за лошото си дете, но първата ви мисъл трѣбва да бѣде свѣтла. Даже и да не е живо доброто ви дете, пакъ помислете за него. Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ. Умрѣлитѣ сж живи. Като изядете единъ орѣхъ, умира ли той? Орѣхътъ не умира, но влиза въ стомаха на богатъ, виденъ човѣкъ. Той е на по-добро мѣсто, отколкото е билъ по-рано. Следователно, като умира, и човѣкъ отива на по-добро мѣсто. Хората не вѣрватъ въ това и се страхуватъ; не знаятъ, кжде ще отидатъ следъ смъртъта си.

Често се запитвате, какво трѣбва да правите презъ живота си, за да се справяте съ мъчениитѣ си. — Слушайте гласа на душата си, която никога не се лъже. Ако си въ противоречие и не знаешъ, какъ да постъпишъ, спри се за моментъ въ себе си и драсни кибритъ, да запалишъ огъня на своя олтаръ. Огънятъ ще се запали, свѣтлина ще се яви, и ти ще чуешъ гласа на душата, който ще те упъти. Чуешъ ли този гласъ, ти ще разрешишъ противоречието си. Преди да чуешъ гласа на душата си, не говори нищо. Ако бързашъ да се произнесешъ за нѣщо, думитѣ ти ще бѣдатъ груби, нехармонични. Докато не чуешъ свещения гласъ на душата си, не трѣбва и да пѣешъ. Пѣсенъта трѣбва да минава по естественъ пѣтъ отъ една гама въ друга. Едва сега намѣрихъ пѣтя за прекарване на българскитѣ

пѣсни отъ човѣшката въ Божествената гама, отъ обикновената хармония въ възвишената, духовна хармония. Обикновената хармония предава на българските пѣсни нѣщо затворено, твърдо. Влѣзатъ ли въ Божествената хармония, тѣ се отварятъ и смекчаватъ. Едва сега открихъ причината за противоречието, въ което живѣе българинътъ. То се крие въ затворенитѣ интервали на неговата музика. Българинътъ е преживѣлъ нѣщо, поради което изгубилъ религиозното си чувство.

Българинътъ има добри чѣрти: справедливъ, съвѣстенъ, твърдъ е той — славянинъ по душа. Едно важно чувство му липсва — любовъ къмъ Бога. Мѣстото на това чувство е на горната частъ на главата. Тамъ трѣбва да работи българинътъ, да развие това чувство. Славянинътъ е съвѣстенъ, затова не допуска лъжата. Ако запали плѣвника на съседа си, едва се отдалечи нѣколко крачки отъ плѣвника, обърне се, погледне къмъ него и казва: Азъ, Стоянъ, запалихъ плѣвника на съседа си. Той признава погрѣшката си. Съседътъ може да го чуе и да разбере, кой извършилъ пожара. Това е обща чѣрта, отъ която страдатъ всички хора, не само славянинътъ. Всички хора правятъ погрѣшки, но не знаятъ, какъ да ги изправятъ. Школа е нужна за това. Изправяйте погрѣшкитѣ си, докато сте още на земята. Тукъ погрѣшкитѣ се изправятъ по-лесно, отколкото въ духовния свѣтъ.

Единъ английски мисионеръ отишълъ въ Африка да проповѣдва на туземното население. Една вечеръ, както почивалъ въ стаята си, предъ него застаналъ единъ старъ човѣкъ и му казалъ: Братко, азъ съмъ отъ невидимия свѣтъ. Живѣхъ преди 200 години на земята, въ Англия, въ еди-кой си градъ; проповѣдвахъ на хората, но направихъ много погрѣшки, които и доднесъ не мога да изправа. Проповѣдай и на мене, да просвѣтне съзнанието ми, да си пробия пжтъ нагоре. Проповѣдникътъ влѣзълъ въ положението му и започналъ да му говори. На другата вечеръ дошълъ още единъ човѣкъ отъ невидимия свѣтъ съ сжщата молба. Всѣка вечеръ броятъ на заминалитъ се увеличавалъ и въ продължение на единъ месецъ стаята се изпълнила съ слушатели отъ невидимия свѣтъ. Той се уморилъ толкова много, че не могълъ да продължи работата си. Трѣбвало да се върне въ Англия, да възстанови силитъ си. Тукъ той провѣрилъ даннитъ, които нѣкои отъ заминалитъ му изнесли, и се увѣрилъ, че наистина такива хора сж живѣли преди 200 и повече години. Следователно, изправайте погрѣшкитъ си още на земята. Тукъ една погрѣшка може да се изправа най-много за 40 години, а на онзи свѣтъ и за 200 години не може. Ползуйте се отъ условията на земята, за да изправите живота си.

Слушайте гласа на душата си, която никога не се лъже и не лъже.

— Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

x

5. Беседа отъ Учителя, държана на 23 августъ, 1943 г., 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Жилища на човѣшката душа

Всички хора говорятъ за непостигнатия си идеалъ, въпрѣки това се стремятъ къмъ него. Детето ходи на училище, иска да се научи да чете и пише. То незабелязано минава отъ едно отдѣление въ друго, отъ единъ класъ въ другъ, докато стане момъкъ и свърши университетъ. Чувате го да казва: Най-после постигнахъ идеала си, свършихъ университетъ. Какво постигналъ? Научилъ азбуката и съчетаването на буквитѣ въ срички, думи и изречения. Ако младежътъ е свършилъ музикална академия, казва: Постигнахъ идеала си, научихъ се да пѣя и свиря. — Какво научилъ? — Нотитѣ и тѣхното съчетание.

Нека всѣки се запита: Какъвъ е идеалътъ на моя животъ? Ако всички хора иматъ идеалъ, защо сж недоволни? Нѣкой е недоволенъ, че е низъкъ на рѣстъ и поставя за идеалъ на живота си да стане високъ. — Защо е низъкъ? — Малко ялъ. Отъ една капка вода става ли рѣка? Съ единъ конецъ прави ли се вжже? Високиятъ е недоволенъ, че е високъ, иска да се смали. — Защо е високъ? — Защото много ялъ. Кой е правилъ опитъ да знае, отъ колко нишки на паяжината може да се направи едно обикновено дебело вжже?

И да постигне желанието си, да стане високъ, или низкъкъ, човѣкъ пакъ ще бжде недоволенъ.

Защо сж недоволни хората? — Защото живѣятъ въ голѣмо еднообразие. Безъ да искатъ, тѣ повтарятъ нѣщата и сами се отегчаватъ. Природата не допуща никакво повтаряне. Колкото и да повтаряшъ една пѣсенъ, не можешъ да я изпѣешъ два пѣти по единъ и сжщъ начинъ. — Защо? — Защото и ти си се измѣнилъ, и публиката се измѣнила, и обстановката е измѣнена. Като гладенъ, пѣешъ по единъ начинъ; като ситъ, пѣешъ по другъ начинъ. Като младъ, пѣешъ по единъ начинъ; като възрастенъ, пѣешъ по другъ начинъ, а като старъ — по трети начинъ. Добре, че има разнообразие въ живота ви, иначе, щѣхте преждевременно да умрете. Однообразието умъртвява и състарява. То не носи животъ. Само новото носи животъ.

Помнете: Докато е на земята, човѣкъ трѣбва да се движи по всички посоки: на изтокъ, западъ, северъ и югъ. Ако строите къща, на коя страна ще турите лицето ѝ? Къща, която е изложена на северъ, се огрѣва отгоре, дето е слънцето; ако е изложена на югъ, огрѣва се отдолу; ако е изложена на изтокъ, пакъ се огрѣва отгоре; и най-последно, ако е изложена на западъ, пакъ се огрѣва отдолу. Въ източнитѣ къщи слънцето постоянно изгрѣва, а въ западнитѣ — постоянно залѣзва. Кое предпочитате: слънцето да из-

грѣва постоянно, или да залѣзва? Ако има да взимате пари отъ нѣкого, ще желаете слънцето да грѣе, за да намѣрите своя длѣжникъ. Ако сте длѣжни нѣкому, ще желаете слънцето да залѣзва, за да не ви намѣри кредиторътъ.

И тъй, когато се говори за четиритѣ посоки на свѣта, имаме предъ видъ четири степени, т. е. четири точки на съзнанието. Коя точка ще изберешъ, това зависи отъ нуждата, която моментътъ диктува. Какъ ще опредѣлишъ, кое благо искашъ: хлѣбъ, вода, въздухъ или свѣтина? Ако си гладенъ, хлѣбъ ще искашъ; ако си жаденъ, вода ще искашъ; ако се задушавашъ, въздухъ ще искашъ; ако си въ тъмнина, свѣтина ще искашъ. Отъ какво се нуждае пѣтникътъ въ потѣващия парадъ? — Отъ спасителенъ поясъ. — Отъ какво се нуждае човѣкъ прѣзъ зимата? — Ако трѣбва да излѣзе вънъ отъ къщата си, той се нуждае отъ топла дреха и здрави обуца.

Каква е разликата между четиритѣ посоки на свѣта, или четиритѣ точки на съзнанието? Изтокъ подразбира добритѣ условия на живота. Тамъ слънцето изгрѣва и носи животъ. Западъ подразбира нощъ. Тогава луната свѣти. Изтокъ означава слънчева къща, западъ — лунна къща, северъ — къща, поставена на видно мѣсто, а югъ — къща, поставена на пѣтъ, дето хората най-много минаватъ. Тамъ всички се спиратъ, ядатъ и пиятъ; един отъ тѣхъ плащатъ, а други нищо не плащатъ, поради което се явяватъ спорове и не-

доразумения. Значи, човѣкъ живѣе едновременно въ четири кѣщи. Той живѣе въ кѣщата на своя умъ, на своето сърдце, на душата и на духа си. Кѣщитѣ на всички хора се различаватъ. Ако си на физическия свѣтъ, ти живѣешъ въ тѣлото си. Щомъ влѣзешъ въ умствения свѣтъ, напушашъ физическото си тѣло и влизашъ въ умственото. Така човѣкъ се движи въ четири тѣла: физическо, сърдечно или астрално, умствено и причинно, т. е. въ ума и сърдцето, въ душата и духа.

Четиритѣ посоки на свѣта представятъ четиритѣ жилища, въ които обитава човѣкъ. Като съединимъ четиритѣ точки, образува се квадратъ, който е въ постоянно движение. При движението си, четиритѣ точки образуватъ окръжностъ. Премѣстването на човѣка отъ едно жилище въ друго е естественъ процесъ. Ти не можешъ да останешъ завинаги на една точка, както не можешъ да запазишъ завинаги богатството си. Ще бждешъ ту богатъ, ту беденъ. Като минавашъ презъ тѣзи състояния, ти постоянно ще се огъвашъ и изправяшъ. Каже ли нѣкой, че не иска да се огъва, това показва, че не разбира живота. Ако си беденъ, нѣколко деня не си ялъ и видишъ на пѣтя си една златна монета, нѣма ли да се огънешъ? Ще се наведешъ, ще вземешъ монетата и ще се изправишъ. Следователно, навеждането, за да вземешъ монетата отъ земята, е огъване. Навеждането има смисълъ, но когато човѣкъ

придобива нищо ценно. А тъй, да се огънешъ за нищо и никакво, това е безпредметно. Какво щѣше да стане, ако двама души едновременно намѣрятъ златната монета? И двамата ще се наведатъ: първиятъ ще хване единия край на монетата, а вториятъ — другия край. Докато не сж раздѣлили монетата, тѣ сж близко единъ до другъ. Щомъ раздѣлятъ монетата помежду си, тѣ се отдалечаватъ: единиятъ взима една посока, другиятъ — втора, и продължаватъ пжтя си. Значи, хората сж близки, докато не сж раздѣлили богатата, които животътъ имъ дава. Щомъ раздѣлятъ богатата си, тѣ се отдалечаватъ единъ отъ другъ, и всѣки поема своя пжтъ.

Колко блага дава животътъ? — Главно четири: хлѣбъ, вода, въздухъ и свѣтлина. Кое благо ще предпочете човѣкъ въ даденъ моментъ? Ако е гладенъ, ще поиска хлѣбъ; ако е жаденъ, ще поиска вода; ако е лишенъ отъ въздухъ и се задушава, ще поиска въздухъ; ако е въ тъмнина, ще поиска свѣтлина. — Къмъ кой удъ отъ човѣшкото тѣло има отношение храната? — Къмъ устата, която е символъ на разумното слово. Водата минава презъ устата и заедно съ храната, съ хлѣба отива въ стомаха. Хлѣбътъ и водата отиватъ на едно и сжщо мѣсто и взаимно си помагатъ. Въздухътъ има отношение къмъ носа и дробоветѣ. Той минава презъ носа и отива въ дробоветѣ. Свѣтлината има отношение къмъ очитѣ.

Често хората изпадатъ въ мрачни състояния на духа, чувствуватъ се неразположени и не знаятъ, какъ да си помогнатъ. Тѣ сж обиколени съ блага, които не знаятъ да използватъ. За такива случаи се отнася поговорката: „Вода гази, жаденъ ходи“. Четири елемента сж въ състояние да смѣнятъ неразположението, да го превърнатъ отъ мрачно въ свѣтло. Тѣ сж свѣтлината, въздухътъ, водата и хлѣбътъ. Като знаете причината на неразположението, ще приложите единъ отъ четиритѣ елемента, който отговаря за дѣдения моментъ. Причината за неразположението на единъ и сжщъ човѣкъ е различна. Тя може да се крие въ физическия, сърдечния, умствения или причинния свѣтъ.

Представете си, че срѣщате единъ учителъ отъ първоначалното училище. Разговаряте съ него, по виждате, че е недоволенъ отъ нѣщо. — Коя е причината за недоволството му? — Искане да стане гимназиаленъ учителъ, да заеме по-високо положение. Каква е разликата между единъ първоначаленъ учителъ, единъ гимназиаленъ и единъ професоръ? Споредъ мене, въ едно отношение, положението на първоначалния учителъ е най-добро. — Защо? — Ученицитѣ му най-много вѣрватъ въ него. Дойдатъ ли въ прогимназията, вѣрата на ученицитѣ въ учителитѣ се разколебава малко. Гимназиститѣ още по-малко вѣрватъ въ учителитѣ си, а студентитѣ даже критикуватъ професоритѣ си и спорятъ съ тѣхъ.

Какво представя критиката? — Търкане кожата на човъка. Ако влѣзешъ въ банята да се кжнешъ, добре е да те критикува нѣкой, да те изтърка, да махне киръта ти. Но ако излизашъ вече отъ банята и си окжпанъ добре, критиката не е на мѣсто, ще ти причини голѣма болка. И природата си служи съ подобни разтривки, но знае, кога и какъ да ги приложи. Като срещне нѣкой нечистъ човѣкъ, тя изважда изтривалката си и казва: Ела при мене, мое дете, да те изчистя. Ти имашъ нужда отъ чистене. Тя го разтрие добре, очисти го и го пуца на свобода. Следователно, има смисълъ да те критикува уменъ, справедливъ и любещъ човѣкъ.

Съвременнитѣ хора сж недоволни отъ живота, че не могатъ да постигнатъ желанията си. Ако, наистина, не могатъ да постигнатъ желанията си, тѣ трѣбва да се радватъ. — Защо? — Дава имъ се възможность да работятъ повече. Като работятъ, все ще постигнатъ нѣщо. Въ сжщность, хората сж недоволни, когато не се повтарятъ хубавитѣ нѣща. Това е не възможно. Природата ѝе обича еднообразието и повтарянето. Ти не можешъ да изпѣешъ една и сжща пѣсенъ два пжти, по единъ начинъ. Ако първиятъ пжтъ си я изпѣлъ добре, вториятъ пжтъ ще я изпѣешъ или похубаво, или по-лошо — състоянието, моментътъ сж различни. Напримѣръ, ако имате брашно, вода и соль, ще направите хлѣбъ. Ако втори пжтъ ви дадатъ брашно, сирене, вода и соль,

нѣма да направите пакъ хлѣбъ, но ще нато-
чите баница. Ето какъ знаете да постѣпвате.
Сами избѣгвате повтарянето на нѣщата. Защо
се сърдите на живота и на природата, когато
не ви позволяватъ да повтаряте едни и сѣщи
нѣща?

Ще кажете, че това сѣ обикновени ра-
боти. Вие не страдате за хлѣбъ и за баница,
но за това, че не сте постигнали нѣкаква велика
идея и възвишено желание. Напримѣръ, нѣкой
е недоволенъ, че не е станалъ ученъ. Въ какво
се заключава учеността? Ученъ човѣкъ ли е
този, който носи голѣмъ товаръ въ главата
си? Той разказва, какъ се създалъ свѣтътъ,
какъ се огъвали земнитѣ пластове, какъ про-
излѣзълъ животътъ и т. н. Главата му е пълна
съ теории, но следъ него дохожда другъ ученъ,
който опровергава първитѣ теории и създава
нови. Кой отъ двамата е по-близо до истината?
Истински ученъ е онзи, който носи абсолютно-
то, неизмѣнно знание.

Двама учени често се разговаряли върху
научни въпроси. Единиятъ билъ крайно често-
любивъ, не позволявалъ да му правятъ ни-
какви забележки. Единъ день, по невнимание,
облѣкълъ жилетката си наопаки. Срѣща го
вториятъ ученъ и му казва: Колега, жилетката
ти е наопаки. Понеже не обичалъ да му пра-
вятъ забележки, той не призналъ факта, но
се погледналъ и казалъ: Нарочно направихъ
това. Досега всѣкога съмъ носилъ жилетката
си на лице, днесъ я обърнахъ наопаки, да

видя, какъ ще изглеждамъ. Другарьтъ му билъ деликатенъ човѣкъ, не искалъ да спори повече и казалъ: Да, и това е нѣкаква научна работа. Въ сжщностъ, учениятъ облѣкълъ наопаки жилетката си отъ разсѣяностъ. Понеже този день ималъ да плаща една полица, той не мислилъ да прави научни опити, но търсилъ начинъ, какъ да плати дълга си.

Въ единъ американски университетъ имало единъ строгъ професоръ, на когото студентитѣ често устройвали шеги, да го предизвикватъ. Единъ день тѣ размѣстили колелата на файтончето му: преднитѣ колела турили отзадъ, а заднитѣ — отпредъ. Като се качилъ на файтончето си, професорьтъ видѣлъ, че нѣщо не е въ редъ, но не искалъ да се изложи предъ студентитѣ си и казалъ: Тѣзи дни дадохъ файтончето си на поправка, майсторьтъ е направилъ тази погрѣшка. Той знаелъ, че студентитѣ му устроили тази шега, но не искалъ да признае това.

Такива размѣствания ставатъ въ живота на всѣки човѣкъ. Ако сж на физическия свѣтъ, лесно се оправятъ. Обаче, мжно се оправятъ и разбиратъ размѣстванията въ духовния свѣтъ. Тази е причината, дето хората страдатъ, мчатъ се и не разрешаватъ задачитѣ си. Нѣкой страда, че останалъ назадъ въ развитието си, всички го изпреварили. Той не разбира закона. Ако 20 души юнаци излѣзатъ да се борятъ, кой ще бжде пръвъ? Пръвъ ще пуснатъ най-слабия, да се

бори съ слабъ. После ще пуснатъ по-силнитъ, а най-после ще пуснатъ най-силнитъ. Значи, най-силнитъ, героитъ, оставатъ назадъ и последни. Истинскиятъ герой остава последенъ, да се види силата му. Така постъпва и природата. Първо, тя пуца слабитъ борци на сцената, а силнитъ задържа за последния часъ. Тя не бърза, не дава нѣщата, когато човѣкъ ги желае. Силниятъ оставя последенъ, на заденъ планъ. Като разбира закона, той чака търпеливо времето си.

И тъй, като знаете това, не критикувайте природата. Каквото прави тя, всичко е за добро. Тя никого не повишава, нито понижава, но поставя всѣко сжщество на своето мѣсто. Който я разбира, чака времето си и се радва на своитъ придобивки. Който не я разбира, страда, мжчи се. Природата го гледа и тихо му нашепва: Почакай още малко, твоятъ часъ не е дошълъ. Когато майката храни децата си, на кое отъ тѣхъ дава първо храна? — На най-малкото. То се нуждае отъ малко храна. Достатъчно е да му дадешъ малко млѣчице или хлѣбецъ, и то е доволно. Дойде ли редъ до по-голѣмитъ, работата е по-сложна: ще наредишъ масата, ще сложишъ чаши, чинии, ще нарѣжешъ повече хлѣбъ, повече храна и т. н. Голѣмиятъ яде повече и е по-взискателенъ. Кое е по-добре: да ти сложатъ маса да се нахранишъ, или безъ маса, както на малкото дете и на пжтника? Ако си на планината и огладнѣешъ, ще търсишъ ли маса?

Човѣкъ е пѣтникъ, дошѣлъ на земята да се учи. Ако съзнавашъ това, не търси маса и тогава да идешъ. Не търси и първото мѣсто. При пѣтуване нѣма първи мѣста. Едва си мишалъ една стѣпка, и първото мѣсто става последно. Това, което е предъ тебе, е първо мѣсто; което си изминалъ вече, е последно мѣсто. Радвай се, че си извървѣлъ известенъ пѣтъ и си придобилъ една опитностъ. Не мисли, че мѣстото, на което стоишъ, е лошо. То е само за моментъ. Щомъ мръднешъ крака си, чака те ново, по-добро мѣсто. Бждещето носи нѣщо по-добро, по-свѣтло и величаво. Разбиране ти е нужно, за да виждашъ доброто навсѣкжде въ живота. Ако ти предстои дълъгъ пѣтъ, за предпочитане е да носишъ захаринъ въ торбата си, вмѣсто захаръ. Единъ килограмъ захаринъ се равнява на 500 кгр. захаръ. Обаче, захаръта е по-хранителна отъ захарина.

Често хората се стремятъ къмъ изящни нѣща, къмъ велики идеи, безъ да подозиратъ, че това е захаринъ, а не захаръ. Хубава е копринената дреха, но тя не подхожда за зимата. Облѣчешъ ли я презъ зимата, ще се простудишъ. Хубави гѣнки образува тя, прилѣга на тѣлото, но за лѣтото. Дреха, която не може да запази топлината на тѣлото, не е хигиенична; дреха, която не може да запази свѣтлината, не е хигиенична; ако не е чиста, тя пакъ не е хигиенична. Хигиенична дреха е тази, която има качествата на твърдата материя —

плътностъ, качествата на водата, на въздуха и на свѣтлината. На сжщото основание, казвамъ, че всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постѣпка трѣбва да съдържатъ четири качества: качеството на хлѣба — да задоволяватъ глада; качеството на водата — да утоляватъ жаждата; качеството на въздуха — да подобряватъ дишането и кръвообрѣщението; качеството на свѣтлината — да освѣтяватъ и най-скрититѣ мѣста въ човѣшкия организъмъ, да отварятъ пѣтя му и да го освобождаватъ отъ заблуждения и противоречия. Всѣка храна, която не носи качествата на твърдата, течната, въздухообразната и свѣтлинната материя, не е хигиенична.

Стремете се къмъ хигиенична храна, къмъ хигиенични мисли, чувства и постѣпки.

— Само свѣтлиятъ пѣтъ на мъдростъта води къмъ истината.

— Въ истината е скритъ животътъ.

*

б. Беседа отъ Учителя, държана на 27 августъ, 1943 г., 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Раждането

Размишление.

Зимата е приятел на леда. Докато зимата продължава, ледът е здравъ, якъ, всѣки може да минава по него. Пролѣтътa и лѣтото сж неприятели на леда. Щомъ дойде пролѣтътa, ледътъ започва да се топи, омеква и губи своята самостоятелностъ. Ако искате да минете пѣкоя рѣка безъ мостъ, трѣбва да чакате зимата. Тогава и пешеходци, и коли минаватъ по замръзналата рѣка безъ мостъ. Презъ пролѣтътa и лѣтото, за да минете рѣката, трѣбва да потърсите мостъ. Дълбока е рѣката, не можете да я прегазите безъ мостъ. Често мостоветѣ на хората се топятъ и преминаването отъ единия брѣгъ на рѣката до другия става невъзможно. — Защо се топятъ мостоветѣ на хората? — Защото иматъ неприятели. Пролѣтътa и лѣтото, които сж неприятели на леда, на леденитѣ мостове, сж добри приятели на здравето, на плодородието, на житото, на водата, на въздуха. Значи, това, което поддържа якостта на моста, става причина да треперятъ хората, да се свиватъ отъ студъ.

Мнозина иматъ криво разбиране за жи-

*) Иоанъ, 3 гл.

вота. Тъ се питатъ, защо се ражда човѣкъ. Това е все едно, да питате, защо изгрѣва слънцето. Слънцето изгрѣва, защото земята се върти около своята ось. Като се завърти единъ път около осьта си, земята ражда слънчевитѣ лъчи. Значи, родениятъ човѣкъ е лъчъ отъ слънцето на живота. — Какво представя смъртъта? — Събиране на слънчевитѣ лъчи, или залѣзване на слънцето. Въ този смисълъ, раждането означава излизане на слънчевитѣ лъчи отъ слънцето на живота; умираването означава прибиране или скриване на слънчевитѣ лъчи къмъ центъра на самото слънце на живота. Смъртъта е най-голѣмиятъ и страшенъ затворъ, въ който човѣкъ може да попадне. Страшенъ е този затворъ, защото е лишенъ отъ всѣкаква свѣтлина. Понѣкога смъртъта е най-голѣмото зло, което може да сполети човѣка, но понѣкога е най-голѣмото добро. Това зависи отъ схващането и разбирането на човѣка.

Съвременнитѣ учени разискватъ върху въпроса за създаването на земята, но и донесъ още не сж го разрешили. Много теории сжществуватъ по този въпросъ, но нито една отъ тѣхъ не се е домогнала до абсолютната истина. Всички деца питатъ майка си, кой направилъ Бога, но никоя майка не може да отговори на този въпросъ. Мжно може да се даде положителенъ отговоръ на този въпросъ, както е мжно да се отговори абсолютно на въпроса, какъ е създадена земята. Всички знаятъ, че

земята се движи около своята осъ, около слънцето, но кой я кара да се движи, това е неразрешенъ въпросъ. И тукъ се даватъ различни теории, но, доколко сж вѣрни тѣ, и доколко отговарятъ на абсолютната истина, това е въпросъ. Предположенията на ученитѣ не всѣкога сж абсолютно истинни. Знаете, че зимата е приятель на леда, а пролѣтътa и лѣтото — нейни неприятели, но защо е така, не можете да отговорите. Зимата е голѣмъ аристократъ, обича да си почива, да стои на едно мѣсто. Като види скования ледъ около себе си, тя казва: Не се безпокой, почини си! Нека други работятъ вмѣсто тебе. Като дойдатъ пролѣтътa и лѣтото, тогава ще работишъ. Тогава ще разберешъ, че съ седене на едно мѣсто нищо не се постига. Сега хората не се нуждаятъ отъ мостове. Трѣбва да се измѣнишъ, да станешъ вода и да поливашъ градинитѣ, тревитѣ и дърветата; следъ това ще тръгнешъ да търсишъ морето, отъ което си излѣзълъ. Ще се влѣнешъ въ него и ще станешъ съзнателна часть отъ Цѣлото.

Питате: Какъ да напусна мѣстото си? — Доброволно ще го напуснешъ. Ако не, насила ще те заставятъ да го напуснешъ. Слънцето заставя всички сщества да се движатъ. То не се нуждае отъ мостове. То заставя сществата да се движатъ, да работятъ, да изкарватъ прехраната си и да почиватъ. Следователно, слънцето е причина за нѣколко хубави нѣща въ свѣта: да огладнѣешъ, да се наядешъ,

да си починешъ и следъ това да отидешъ на работа. Ако си мостъ нѣкжде, не питай, защо си мостъ. Ще изгрѣе слънцето, ще те стопи, ще започнешъ да се движишъ и да вършишъ нѣкаква работа. Не питай, защо вече не си мостъ, защо се движишъ свободно отъ едно мѣсто на друго и вършишъ нѣкаква работа. Колкото и да търсишъ причинитѣ на нѣщата, нѣма да ги намѣришъ. — Кой е виновенъ за пропукването и стопяването на леда? — Слънцето. — Кой е виновенъ за замръзването на водата? — Пакъ слънцето. Въ първия случай слънцето изпраща лжчитѣ си по цѣлата земя; въ втория случай то ги събира къмъ себе си. Слънцето ту дава кредитъ на сжществата, ту го отнема. Защо дава кредита си и защо го отнема, това е негова работа. Нѣма защо да питашъ. Понѣкога зимата дава кредитъ, понѣкога пролѣтъта и лѣтото отнематъ кредита. И обратно: понѣкога зимата отнема кредита, а пролѣтъта и лѣтото го даватъ. Ще кажете, че това не е човѣщина. То е другъ въпросъ. Слънцето заповѣдва да се вдигнатъ мостоветѣ, и рѣкитѣ да потекатъ.

Много отъ съвременнитѣ хора иматъ разбиране подобно на това, което ледътъ има. Тѣ се питатъ, кой ги заставя да се движатъ и кжде трѣбва да вървятъ. Слънцето ги кара да се движатъ. Много естествено. Докато е зима, ще бждешъ мостъ и ще стоишъ на едно мѣсто. Щомъ дойде пролѣтъта, ще отстжнишъ отъ своето положение, ще се превърнешъ на

вода и ще работишъ. Какво е състоянието на р. Марица пролѣтъ и какво — презъ лѣтото? Презъ пролѣтъта тя е буйна, шуми, не може да се прегازی. Затова пѣятъ за нея: „Шуми Марица“. Презъ лѣтото тя става малка и навсѣкжде може да се прегازی. — Кой е виновенъ за това? — Сушата. — Какво носи сушата? — Гладъ. — Защо хамбаритѣ сж пълни? — За да ядатъ хората. — Защо хамбаритѣ сж праздни? — Защото ядатъ, гладни сж хората. — Защо трѣбва да се изпразватъ хамбаритѣ? — За да живѣятъ хората. Ако не се изпразваха хамбаритѣ, животътъ нѣмаше да сжществува. Следователно, когато ледътъ се топи, хората оживяватъ; когато водата замръзва, хората умиратъ, т. е. ограничаватъ се.

Зимата, пролѣтъта, лѣтото и есенъта иматъ своето значение, но когато хората ги разбиратъ. Ако не ги разбиратъ, тѣ се натъкватъ на противоречия, както пропадналиятъ търговецъ. Той седи въ магазина си, но нѣма стока, не дохождатъ клиенти, не знае, какво да прави. Такова е положението и на жадния пжтникъ, който стои предъ хубавъ планински изворъ, но му даватъ да пие вода отъ малко шишенце. Жаждата му е голѣма. Той поглежда къмъ чистия, кристаленъ изворъ, но не му позволяватъ да пие вода отъ него.—Защо трѣбва човѣкъ да минава презъ противоречия? — За да стане смиренъ. Преди да слѣзе на земята, човѣкъ е смиренъ, обикаля ту тази, ту онази майка, ту този, или онзи баща, убеждава

ги да го приематъ, да стане тѣхно дете. Той имъ говори: Приемете ме въ вашия домъ, готовъ съмъ на всичко. Ще порасна, ще се грижа за васъ, ще ви помагамъ, ще видите, какво дете сте родили. Нѣма да съжалявате, че сте ме прибрали. Като се роди, всички обещания се забравятъ, и детето се проявява такава, каквото е: започва да плаче, да се сърди, да се налага — генералъ става. То иска да го кжпятъ, повиватъ, да го хранятъ съ специална храна, приготвена отъ майката. Колкото повече расте, толкова по-самостоятелно става. И най-после, като стане 21 годишенъ момъкъ или мома, проявява се като майка си и баща си, има особено мнение за всичко. Синътъ и дъщерята започватъ да търсятъ своитѣ възлюбени. Щомъ ги намѣрятъ, искатъ да се отдѣлятъ отъ родителитѣ си. Тѣ ги напуцатъ и започватъ да живѣятъ сами

Какво трѣбва да правятъ родителитѣ, за да не страдатъ синоветѣ и дъщеритѣ имъ? Тѣ трѣбва да следватъ примѣра на пчелитѣ. Пчелитѣ казватъ: Ние не позволяваме на нашата царица да ни напуца, освенъ когато кошерътъ се рои. И тогава, тя не излиза сама, но цѣлиятъ кошеръ върви заедно съ нея. Следователно, който се осмѣли да изнесе вънъ отъ себе си една своя свѣтла мисль, или едно свѣтло чувство на показъ, предъ хората, скжпо плаща. Дръжете своята свещена мисль или идея въ душата си, никой да не я вижда, никой да не знае, какво живѣе въ ду-

ха или въ душата ви. Работничките излизатъ отъ кошера и се връщатъ назадъ по нѣколко пкти на денъ, да събиратъ медъ, но царицата седи въ кошера, снася яйца и не излиза навънъ. Щомъ излѣзе, всички я последватъ. Тя излиза навънъ съ голѣма свита. Това наричатъ пчеларитѣ „роене на кошера“. Всѣка пчела познава гласа на своята царица и ѝ се подчинява. Ако царицата изчезне, или сама напусне кошера, между пчелитѣ настава голѣмъ смутъ.

И тъй, докато Божествената царица живѣе въ вашата душа, всичките ви работи се нареждатъ добре. Щомъ тази царица напусне душата ви, всичко трѣгва назадъ. Мислитѣ, чувствата и постѣпките ви се объркватъ. При това положение, и животътъ изгубва смисълъ за човѣка. Докато царицата е въ кошера, пчелитѣ работятъ, животъ има между тѣхъ. Щомъ тя напусне кошера, между пчелитѣ настава пълна дисхармония. За да се възстанови хармонията, пчелитѣ започватъ да хранятъ нова царица, да замѣстятъ първата. Като порасне новата царица и започне да снася яйца, пчелитѣ отново се развеселяватъ и започватъ усилена работа. Следователно, като се обезсърдите, ще знаете, че вашата царица е напуснала кошера. Останете ли сами, животътъ ви се обезсмысля и ще се питате, какво представя животътъ, кой го е създалъ, защо е създаденъ и т. н. На тѣзи въпроси не може да се отговори. Животътъ е подобенъ на вода, която

постоянно тече. Животътъ на различнитѣ същества се различава по бързината си. Отъ наклона на водата зависи бързината на движението ѝ. Същото се отнася и до живота. Колкото по-голъма е височината, отдето слиза животътъ, толкова по-интенсивенъ е той. Височината на живота е толкова необходима, колкото е необходимъ наклонътъ на водата.

Въ притчата за блудния синъ се говори за онзи животъ, който се отличавалъ съ голъмъ наклонъ. Баща му билъ въ духовния свѣтъ. Тамъ синътъ се молѣлъ на баща си да му даде здраво тѣло, съ което да слѣзе на земята между хората, да се учи и да придобива знания и опитности. Като слѣзълъ на земята, той не изпълнилъ обещанието си. Въмѣсто да учи, той се запозналъ съ момии и момци, ялъ и пилъ съ тѣхъ, черпѣлъ всички, защото билъ богатъ. Като изялъ и изпилъ всичко, приятелитѣ му го напуснали. Той останалъ самъ, безъ никакви сръдства, и се принудилъ да стане свинарь. Но и тукъ положението му било тежко. Той не можелъ да се храни даже съ рожковитѣ, които служели за храна на свинетѣ. Разкаянъ и обезсърченъ той се принудилъ да напусне свинарството и да се върне при баща си, да му се помоли да го приеме като последенъ слуга. Ще кажете, че синътъ не билъ готовъ да се бори съ живота. Нѣма защо да се бори съ живота. Може ли комарътъ да се бори съ слона? Комаръ съ комаръ може да се бори, но излѣзе ли срещу него по-силно животно,

комарътъ трѣбва да отстѣпи. Следователно, животътъ е слонъ, съ който никой не трѣбва да се бори. Животътъ трѣбва да се изучава, но никой нѣма право да се бори съ него.

Изобщо, всѣка дума има смисълъ, когато се употрѣби на своето мѣсто. Напримѣръ, думитѣ „боря, чупя“ не сж хубави, ако се употрѣбаватъ безразборно. Това значи, да не разбираме тѣхния произходъ и съставъ. Напримѣръ, думата „чупя, чупи“ е съставена отъ две срички: „чу“ и „пи“. Сричката „чу“, отдѣлно взета, представя глагола „чувамъ, слушамъ“, а „пи“ означава глаголътъ „пия“. Достатъчно е да чувашъ правилно и да пиешъ на време и на мѣсто, за да не чупишъ главата си. Който не чува добре и не пие добре, лесно може да счупи главата си. Чупятъ се несъщественитѣ, нереални нѣща. Обаче, същественитѣ нѣща никой не може да ги счупи. Кой ще счупи хлѣба, водата, въздуха и свѣтлината? Никой не може да ги счупи. Ще кажете, че хлѣбътъ се чупи. Не е така, никой не може да счупи хлѣба. Отъ хлѣба изтича животътъ. Понеже животътъ нито се чупи, нито се дѣли, затова казваме, че и хлѣбътъ, който носи животъ въ себе си, не се чупи.

Често се казва, че човѣкъ умира. И това не е вѣрно. Човѣкъ не умира, но отива въ свѣта на мира, да се освободи отъ всички земни страдания. Умира, т. е. отива въ другъ свѣтъ, дето царува миръ и спокойствие. Докато си на земята, ти постоянно излизашъ на

бойни полета, дето си изложенъ на куршуми. На земята всѣки моментъ можешъ да бждешъ раненъ, осакатенъ или убитъ. Да умрешъ, това значи, да напуснешъ бойното поле и да отидешъ въ другъ свѣтъ, дето хората живѣятъ братски. Има ли нѣщо страшно въ смъртъта? Въпрѣки това, хората питатъ, защо умира човѣкъ. Много просто, за да влѣзе въ онзи свѣтъ, дето поправятъ всички счупени, развалени, изопачени нѣща. Ако кракътъ, ржката или главата ти е счупена на бойното поле, ще те изпратятъ на онзи свѣтъ, да намѣсвятъ счупенитѣ кости. Ако си изопачилъ ума или сърдцето си, пакъ ще те изпратятъ тамъ, да ги изправятъ. Следъ всичко това, стоишъ и питашъ, кжде е Господъ. Ако Го търсишъ вѣнъ отъ себе си, никога нѣма да Го намѣришъ. Богъ е създалъ вѣншния свѣтъ, но това не значи, че Той е само въ този свѣтъ. Вѣншниятъ свѣтъ е отражение на вжтрешния, на истинския свѣтъ, който считаме абсолютно реаленъ. Значи, вѣншниятъ свѣтъ е отражение на реалния, на вжтрешния, въ който Богъ се проявява. Че е така, познаваме по следния фактъ: човѣкъ счита свѣта за реаленъ, когато е въ съзнание. Щомъ изгуби съзнанието си, и свѣтътъ изчезва за него. Докато любовта присжтствува въ човѣка, и свѣтътъ сжществува за него. Щомъ любовта го напусне, и свѣтътъ престава да сжществува за него.

Всички хора четатъ молитвата „Отче нашъ“. Тамъ е казано: „Отче нашъ, Който си на небесата, да се свети името Твое, да дойде Царството Твое“ . . . Осветяването на Божието име има отношение къмъ любовта. Не можешъ да осветишъ Божието име, ако нѣмашъ любовъ. Който иска да освети Божието име, трѣбва да носи любовта въ ума, въ сърдцето, въ душата си, т. е. да бжде запаленъ съ любовта отъ всички страни. Когато се говори за Божието Царство и Божията Правда, имаме предъ видъ Божията Мждростъ. Безъ мждростта, Божието Царство и Божията Правда нѣматъ никакъвъ смисълъ. Божията воля пѣкъ има отношение къмъ Божията Истина. Следователно, никой не може да изпълни Божията воля, ако не носи истината въ себе си.

И тъй, ако въ душата ни не царува любовта, ако въ духа ни не царува мждростта и ако въ волята ни не царува истината, цѣлиятъ свѣтъ остава за насъ неразбранъ. — Защо е недоволенъ човѣкъ? — Защото не носи любовта въ душата си, мждростта — въ духа си, истината — въ волята си. Любовта, мждростта и истината сж създали свѣта като забава за всички живи същества. На всѣки човѣкъ е дадено нѣщо специфично, съ което да се занимава. Който не може да намѣри специфичното за себе си, той всѣкога е недоволенъ. Всѣки търси нѣщо голѣмо: голѣмо добро, голѣма сила, голѣма любовъ. Никой не подозира, че задъ голѣмитѣ нѣща се крие

злото. Влѣзешъ ли въ свѣта на злото, тамъ ще търсишъ голѣмото зло, за да намѣришъ малкото добро. Грѣшката на хората се заключава въ това, че тѣ търсятъ голѣмото добро и малкото зло. Голѣмото добро изисква голѣма жертва. Ако искашъ да бждешъ добъръ, трѣбва да си голѣмъ, неизчерпаемъ изворъ. Докато работишъ, докато имашъ енергия, ти си въ общение съ хората, всички те търсятъ, всички разчитатъ на тебе. Въ този случай, ти си изворъ, при който идатъ жадни пжтници да утолятъ жаждата си. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да съзнава, че служи на любовта, на мъдростта и на истината. Нѣма по-голѣмо благо за човѣка отъ това, да търси Царството Божие и Неговата Правда. Нѣма по-голѣмо благо за човѣка отъ това, да съзнава, че служи на Бога и изпълнява Неговата воля.

Какъ познавате, кое действие е съгласно съ Божията воля и кое не е съгласно? Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣко действие, изпълнени съ любовь, сж въ съгласие съ Божията воля. Слушашъ единъ добъръ пѣвецъ или добъръ музикантъ. Щомъ свърши пѣсенята, ти му ржкоплѣскашъ. Докато пѣе или свири, ти мълчишъ. Щомъ свърши концерта, ти ржкоплѣскашъ. Нѣкои не ржкоплѣскатъ, мислятъ, че като не нарушаватъ тишината, съ това изказватъ възхищението си. Не е така. И който ржкоплѣска, сжщо се възхищава, благодари и поощрява пѣвеца. Мнозина ржкоплѣскатъ още преди започване на

пѣсенята. Едва излѣзе пѣвецътъ на сцената, тѣ започватъ да му ржкоплѣската. Следователно, всѣко движение, направено съ любовь, е на мѣсто. Ржкоплѣскай съ любовь, мълчи и слушай пакъ съ любовь. Като ржкоплѣска, човѣкъ иска да каже: Приеми благословението на онова, което Богъ е вложилъ въ моитѣ ржце. Въ този смисълъ, ржкоплѣскането и ржкуването сж на мѣсто. Слушашъ нѣкой да говори, да пѣе или да свири хубаво — ржкоплѣскай му. Срещнешъ единъ добъръ човѣкъ, — ржкувай се съ него. Хвани здраво ржката му и му предай сила отъ себе си.

Като говоря за ржкоплѣскането, не го разглеждамъ само по форма. Азъ не подържамъ външнитѣ форми и движения, но казвамъ, че всѣко движение има смисълъ, когато е изпълнено съ любовь. Азъ не ржкоплѣскамъ външно; другитѣ правятъ това заради мене. Азъ ржкоплѣскамъ вжтрешно, по умъ, по сърдце и по душа. Сжщевременно ржкоплѣскамъ на ума, на сърдцето, на душата и на духа на онзи, който свири или пѣе на сцената. Значи, ржкоплѣскането е и външенъ, и вжтрешенъ процесъ. Допирашъ, приближавашъ ржцетѣ си и се обмѣняшъ. Като спасявашъ давещия се, ти му ржкоплѣскашъ: приближавашъ ржцетѣ си, пригръщашъ го и го изваждашъ отъ водата. Майката туря детето си въ коритото и започва да го кже — и това е особенъ родъ ржкоплѣскане.

Ново разбиране е нужно на хората. Докато живѣягъ съ старитѣ разбиранія, тѣ плачатъ, страдатъ, безъ да знаятъ причинитѣ на страданията си. Нѣкой умрѣлъ, т. е. заминалъ за онзи свѣтъ, и близкитѣ му плачатъ. Днесъ цѣлиятъ български народъ плаче за своя царь. — Какво означава смъртъта? — Заминаване за онзи свѣтъ, дето всѣки човѣкъ дава докладъ за всичко, което е направилъ на земята. Българскиятъ царь е сега на докладъ при Господа, т. е. при Любовта. Да царувашъ, това значи, да оставишъ Богъ да царува въ тебе. Така всѣки човѣкъ може да царува, първо на себе си, на своята душа и духъ, на своя умъ и сърдце; следъ това той царува и на другитѣ. Докато любовта, мъдростта и истината царуватъ въ човѣка, царуването е на мѣсто. Казвате: Кой ще ржководи сега българския народъ? — Който го е ржководилъ досега.

Богъ ржководи всички народи. Който Го слуша, великъ народъ става; който не Го слуша, самъ се осжда на страдания. Кой ржководѣше еврейския народъ въ миналото? Ще кажете, Давидъ, Соломонъ и други царе сж го ржководили. Давидъ, Соломонъ сж били проводници на Бога. Въ сжщностъ, Богъ го е ржководилъ. И днесъ, когато еврейтѣ нѣматъ царь, пакъ Той ги ржководи. За насъ умрѣли хора не сжществуватъ. Умрѣлитѣ сж толкова живи, колкото и живитѣ, които виждате да се движатъ и говорятъ. Българскиятъ царь е живъ:

отиде при Господа да докладва, какъ вървятъ работитѣ на България. За известно време въ България се налага трауръ, а християнската църква отъ две хиляди години е все въ трауръ. Съ това показватъ, че Христосъ страдалъ за човѣчеството, следъ което билъ разпнатъ. Наистина, Христосъ страда, разпнаха Го, но следъ това възкръсна. Време е вече да се сваля траура. Всички свещеници и проповѣдници на Христовото учение трѣбва да се облѣкатъ въ бѣли дрехи, да се радватъ, че Христосъ е възкръсналъ. Живъ е Христосъ, и днесъ Той управлява свѣта въ името на Господа. Не се съмнявайте въ това и не спорете, дали е възкръсналъ, или не. Възкръсналъ е Христосъ и живѣе между всички страдащи, нещастни, онеправдани. Той носи новото въ свѣта. Любовта Христова е навсѣкжде. Съ нея работи Христосъ и справя обърканитѣ работи на хората.

Днесъ всички говорятъ за царя, за неговитѣ добродетели. Той се отличаваше съ голѣма досѣтливостъ и отзивчивостъ къмъ страданията на хората. Станѣше ли нѣкжде нещастие или катастрофа, той прѣвъ биваше тамъ. Знаеше, какъ да помогне и утеша пострадалиитѣ. Днесъ всички се питатъ, кой ще ржководи сѣдбинитѣ на България. — Който ржководи сѣдбинитѣ на всички народи, Той ще ржководи и бѣлгарския народъ. Всички хора сж служители на Бога. Съзнателно или несъзнателно, тѣ Му се подчиняватъ. Всички

българи се молѣха на Бога, да оздравѣе царѣтъ. Той и сега е живѣ. Важно е да се молятъ, докладѣтъ на царя да бжде добѣръ, да се одобри, и бѣлгаритѣ да получатъ Божието благословение. Бѣлгаритѣ и всички останали народи трѣбва да се молятъ за идване на Царството Божие на земята. Това ще се ознаменува съ велики и свѣтли дни. Тогава нѣма да има бедни, болни, страдащи хора по лицето на земята. Новѣ порядѣкъ ще дойде на земята — порядѣкътъ на любовѣта.

И тѣй, дали сте на земята, или я напуцате, стремете се да попаднете въ рѣцетѣ на любовѣта, тя да ви приеме въ обятията си. Има ли дете въ свѣта, което да е родено съ любовъ и да е умрѣло? Всички сжщества, родени съ любовъ, сж живи. И на този, и на онзи свѣтъ да сж, тѣ живѣятъ. И обратно: всѣко сжщество, родено безъ любовъ, е мъртво. И на земята да е, и на онзи свѣтъ, то е въ положението на умрѣлия. То ходи, движи се, говори, но съзнанието му за живота е заспало. Щастие е за човѣка да се роди съ любовъ и да умре съ любовъ. Бждещето се нуждае отъ работници на Бога, които да Го обичатъ и да оставятъ Той да царува въ тѣхнитѣ сърдца, умове и души.

Да пожелаемъ добѣръ пѣтъ на Бѣлгарския царѣ, да следва пѣтя на Любовѣта, да носи мира и радостѣта. Ганди казва: „Когато умра азъ, не само Индия ще бжде свободна, но цѣлиятъ свѣтъ ще се освободи отъ заблу-

жденията и ограниченията. Така трѣбва да каже всѣки човѣкъ за себе си. Тогава и животътъ, и смъртъта иматъ смисълъ. Смъртъ, която не носи освобождаване, нѣма смисълъ. Обаче, ако смъртъта носи освобождаване, тя се осмисля. Тогава и тя е раждане. Значи, има два вида раждане: по плътъ и по духъ. Когато слиза на земята, човѣкъ се ражда по плътъ; когато напуща земята и отива на онзи свѣтъ, той се ражда по духъ. Затова, именно, Христосъ казва: „Ако се не родите отъ вода и духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие.“ Човѣкъ трѣбва да се роди два пжти: по плътъ, т. е. по вода, и по духъ, т. е. излизане отъ утробата на майка си и заминаване за онзи свѣтъ.

Защо хората заминаватъ за другия свѣтъ? — Да приложатъ любовта. Това, което човѣкъ не може да приложи на земята, ще го приложи на онзи свѣтъ. Следователно, и Българскиятъ царъ сега ще бжде по-добъръ работникъ, ще приложи всичко онова, което не е могълъ да приложи на земята. Когато хората дойдатъ до положение да се радватъ, и когато се раждатъ, и когато умиратъ, свѣтътъ ще се оправи. „Роденото отъ плътта, плътъ е; роденото отъ Духа, духъ е. Ако не се родите изново, не можете да влѣзете въ Царството Божие.“

„Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ Небесни.“ — Кога човѣкъ е съвършенъ? — Когато се роди отъ любовта,

отъ мъдростъта и отъ истината. Това означава раждане отъ Духа. Който мине презъ третъ процеса на раждането — презъ любовта, мъдростъта и истината, той влиза въ новия порядък на нѣщата и разбира дълбокитъ прояви на живота. Това значи роденъ отъ Бога. Казано е: „Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави. Истина, истина ви казвамъ: Ако не се родите изново, не можете да влѣзете въ Царството Божие.“

Желая ви да се родите по закона на любовта, да умрете по закона на мъдростъта и да станете съвършени, както е съвършенъ Отецъ нашъ Небесни, т. е. да се родимъ по закона на истината и да дадемъ своя докладъ предъ Господа, отъ който да се ползуватъ всички хора на земята.

x

7. Беседа отъ Учителя, държана на 29 августъ, 1943 г., 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Единствената сила

Скръбта и радостта сж две състояния, презъ които човѣкъ неизбежно минава. Следователно, той трѣбва да ги изучава. Скръбта може да се уподоби на залѣзъ въ човѣшкия животъ, а радостта — на изгрѣвъ. При скръбта човѣкъ е въ тъмнина, нищо не вижда, нищо не го радва. При радостта той е въ свѣтлина, всичко вижда, на всичко се радва. Често хората смѣсватъ понятията „виждане и гледане“, които, въ сжщностъ, се различаватъ. Виждането е свързано съ знанието, което има отношение къмъ живота. Да знаешъ, това значи, да живѣешъ. Да знаешъ нѣщо, това значи, да имашъ съзнание, да преживѣешъ нѣщо и да придобиешъ известна опитностъ. Въ съзнанието на човѣка влиза и мисълъ, и чувство. Мисълта образува външната форма на нѣщата, чувствата — тѣхното съдържание, а силата — волята, направлението имъ.

Всички хора искатъ да знаятъ нѣщата, да ги разбиратъ, за да подобрятъ живота си. Въпрѣки това, има нѣщо, което имъ препятствува. — Кое препятствува на човѣка да живѣе добре? — Недоволството. Единъ човѣкъ

1) Послание на Якова, 1 гл. 12 и 13 ст.

има жена, деца, кжща, имотъ — доволенъ е отъ живота си. Другъ изгубилъ жена си, нѣма деца, нѣма кжща — недоволенъ е. Той казва: Нѣмамъ жена. Ако този човѣкъ разбира вътрешния смисълъ на думата „жена“, щѣше да бжде доволенъ отъ положението си. Хората сж изопачили понятията, поради което сами си създаватъ страдания. Думата „жена“ означава животъ. Ако съзнавашъ, какво представя животътъ, и да имашъ, и да нѣмашъ жена, ти ще бждешъ доволенъ, защото имашъ най-важното — живота.

Съвременнитѣ хора трѣбва да работятъ върху себе си, да очистятъ съзнанието си отъ всички криви и изопачени образи и понятия. Нѣкой говори за вкусно, сладко ядене и разбира печена кокошка, агънце или прасенце. Той казва: Вкусно нѣщо е кокошчицата, агънцето или прасенцето. Добре е, отъ време на време, да си хапвашъ отъ тѣхното месце.— За тебе е добре, но не и за тѣхъ. Питай агънцето или прасенцето, доволни ли сж отъ тебе, като туряшъ ножа си на врата имъ.

Ако следъ като ядешъ кокошка, агънце или прасенце, можешъ да влѣзешъ въ Царството Божие, яжъ, колкото искашъ. Обаче, ако ядешъ месото имъ и следъ това те изпждятъ отъ Царството Божие, не се докосвай до тѣхъ. Всѣка мисълъ, всѣко чувство, всѣка постжпка, които изкарватъ човѣка вѣнъ отъ Царството Божие, не сж на мѣсто.

Подъ „Царство Божие“ се разбиратъ добритѣ условия, при които човѣкъ може да постигне всичко, каквото желае. Да влѣзешъ въ Царството Божие, това значи, да си въ реалността на живота, дето нѣма смъртъ, дето нѣщата сж непрерывни. Излѣзе ли отъ това Царство, човѣкъ отново влиза въ областта на смъртъта, въ най-грубата материя, дето животътъ изгубва всѣкакъвъ смисълъ. Смъртъта работи съ изостаналата материя на миналото, отъ която никой не може да се ползува. Всички изостанали човѣшки и ангелски мисли и чувства представятъ материалъ, съ който работи смъртъта. Който попадне въ тѣзи остатѣци, задушана се и умира. Затова се казва, че смъртъта ограничава и задушана човѣка. Смъртъта отнема всички сътивя на човѣка, оголва го, и той остава само като съзнание, въ което, като презъ калейдоскопъ, минава миналиятъ му животъ. Той съзнава, че нѣкога е живѣлъ, работилъ, движилъ се, но е лишенъ вече отъ всѣкаква дейность. Спомня си, че ималъ баща, майка, но сега е самъ, нищо не вижда, не чува. Иска да пипне нѣщо — ржце нѣма; да се подвижи — крака нѣма. Страшно е положението на човѣкъ, който е влѣзълъ въ областта на смъртъта и не може да излѣзе оттамъ.

Колкото и да се говори на хората за смъртъта и за живота, за ада и за райя, тѣ не могатъ да си ги представятъ ясно. Смъртъта и адътъ сж толкова далечни понятия за тѣхъ,

колкото животътъ и раятъ. Въ сжщностъ, смъртъта и животътъ, адътъ и раятъ сж въ самитѣ тѣхъ. Който грѣши и не живѣе добре, той е мъртавъ за всичко онова, къмъ което душата му се стречи. Който не прилага любовта, той е въ ада, въ безлюбието. Следователно, ако приложишъ любовта, ти влизашъ вече въ рая, въ Божествения свѣтъ. Отъ човѣка зависи да живѣе, или да умре, да влѣзе въ рая, или въ ада. Всичко е около него. Която врата отвори, въ нея ще влѣзе. Ако се движишъ съ бързината на биволска кола, луната е далечъ отъ тебе; ако се движишъ съ бързината на свѣтлината, луната е близо. Единъ съвремененъ ученъ прави изчисления за бързината, съ която се движи човѣшката мисълъ и тази на свѣтлината, и намира, че отношението между тѣхната бързина е такова, каквото е отношението между бързината на биволската кола и на свѣтлината. Той изчислилъ, че човѣшката мисълъ се движи съ бързина три квадрилиона и 600 билиона километра въ секунда. Ако и човѣшкото съзнание се движи съ такава бързина, всѣки моментъ то ще присѣтствува навсѣкжде въ вселената. Тогава нѣма да има далечни и близки нѣща за човѣка. Това се отнася до интензивната човѣшка мисълъ, въ която се криятъ голѣми възможности. Това се отнася и до Божественото съзнание, т. е. до свръхсъзнанието, къмъ което се стреми всѣки човѣкъ. Задача на човѣка е да прояви своето свръхсъзнание,

да прояви любовта, въ която се криятъ всички възможности на живота.

Велико нѣщо е Божията Любовъ, която ражда живота. Велико нѣщо е Божията Мъдростъ, отъ която произлиза знанието и свѣтлината. Велико нѣщо е Божията Истина, на която се дължи безграничната свобода. Знаете ли, какво грамадно пространство съществува отъ една звезда до друга, или отъ едно слънце до друго? Въ пространството отъ едно слънце до друго могатъ да се настанятъ около три хиляди слънчеви системи, като нашата. Можете да си представите, на какво разстояние се намиратъ тѣзи слънца едно отъ друго. Грамадитѣ разстояния сж причина за голѣмата свобода. Тѣ се движатъ свободно, безъ опасностъ отъ стълкновение.

Като не разбиратъ закона на свободата, хората искатъ да се сближаватъ. Не могатъ ли да постигнатъ това, тѣ страдатъ. Чувате нѣкой да се оплаква, че нѣма близки. Не съжалявайте, че нѣмате близки. Щомъ се сближите съ хората, веднага ще се скарате. Близостта създава недоразумения. Хората иматъ велики идеи, а малки жилища, поради което ставатъ сблъсквания и катастрофи въ идеитѣ имъ. Само въ главата си човѣкъ има около три милиарда и 600 милиона разумни душички, които сж принудени да живѣятъ въ такова тѣсно жилище. Като кжща, главата, въ която се помѣства мозъкътъ, е пространство отъ 19 см. дължина, 15 — 16 см. широчина и 15 — 16 см.

височина. Колко разумни, интелигентни трѣбва да бждат тѣзи душички, за да живѣятъ въ пълна хармония, да пазятъ известенъ редъ и порядъкъ помежду си. И следъ всичко това, ще каже нѣкой, че е самотенъ, че никой не го обича. Той не говори истината. Милиарди душички работятъ за него. Човѣкъ има една велика душа — царица на неговия животъ, за която работятъ милиони и милиарди душички — работнички и работници. Всички говорятъ за царицата на кошера, но тя не може безъ работниците си. Така и човѣкъ говори за душата си, безъ да подозира, че нейната дейностъ се дължи на усилието, което правятъ множеството душички-работнички около нея.

И тѣй, като сравнявате човѣка съ пчелиния кошерь, нѣщата ставатъ ясни. Така си обяснявате, защо единъ човѣкъ, външно грозенъ, може да ви стане приятенъ и любимъ. — Кога? — Когато видите душата му, като свѣтълъ лжчъ, като изгрѣващо слънце. Каквото прави този човѣкъ, както и да ви говори, вие се възхищавате отъ него, радвате му се. Любовта е проникнала въ душата му и го прави красивъ, свѣтълъ и любещъ.

Какъ се проявява любовта? Колко фази претърпява, докато слѣзе на земята? Първоначално, любовта се проявява на голѣми разстояния. Когато обичашъ нѣкого, ти си доволенъ само да мислишъ за него, да го видишъ отдалечъ. После започвашъ да желаетъ по-голѣма близостъ: да чуешъ гласа му, да

хващешъ ржката му, да ти напише нѣщо. Той се приближава къмъ тебе, и ти го наричашъ гълъбче, шилеце. Това е втората фаза на любовта. Всяка фаза има опредѣлена граница, до която може да стигне. Минешъ ли и втората граница, ти слизашъ до третата фаза, дето близостта води къмъ раздѣла. Гълъбчето се превръща въ кукумявка. Какъвъ символъ е кукумявката? — Кжща, надъ която кацне кукумявка, запустява. Такова предание съществува. Много естествено! Щомъ гълъбчето става кукумявка, раздѣлата между влюбенитѣ е неизбѣжна. Кукумявката е барометъръ на любовта. Тя предсказва или разваляне, или оправяне на времето. Съ други думи казано: кукумявката предсказва степенята на любовта — дали се увеличава, или намалява. Вината не е въ кукумявката. Тя само предсказва, какво ще стане съ времето и съ любовта, и заставя човѣка да вземе предпазителни мѣрки. Тя се отличава отъ гълъба по начина на храненето и живѣенето. Гълъбътъ е вегетарианецъ, а кукумявката — месоядна птица. И при най-тежкитѣ условия на живота, гълъбътъ си остава вегетарианецъ. Съ това той поощрява хората къмъ добъръ и чистъ животъ. Защо и човѣкъ да не живѣе добре и при най-лошитѣ условия? Гълъбътъ е дневна птица, а кукумявката — нощна. Тѣ представятъ два различни живота. Следователно, който живѣе при условията на деня, се отличава съ единъ характеръ; който живѣе при усло-

вията на нощта, се отличава съ другъ характеръ. Това се отразява и върху очитѣ на хората. Който се родилъ вечерь или срѣдъ нощъ, има голѣми, широко отворени очи. Родениятъ презъ деня има малки очи; той възприема по-малко свѣтлина. Колкото по-голѣми и ненаситни желанія има човѣкъ, толкова по-голѣми и широко отворени сж очитѣ му за външния свѣтъ. Ненаситнитѣ желанія сж нощни птици. Користолюбieto е сжщо нощна птица. Защо ти сж много кжщи, много книги, много пари? Човѣкъ има две очи, две уши, единъ носъ, една уста — повече не му трѣбватъ. Ще каже нѣкой, че съ повече очи ще вижда всичко и навсѣкжде. Достатъчно ти сж дветѣ очи, които Богъ ти е далъ.

Да се говори за много очи, подразбираме онѣзи условия на миналото, когато човѣкъ виждалъ съ цѣлото си тѣло. Подъ „минало“ разбираме времето преди грѣхопадането, когато човѣкъ е живѣлъ добре и спазвалъ Божиитѣ закони. Съвременниятъ човѣкъ вижда само съ очитѣ си, чува съ ушитѣ си, вкусва съ езика си, опитва миризмата съ носа си, поради което тѣлото му е още въ тѣмнина. Очитѣ, ушитѣ, носътъ изпълняватъ днесъ специфична служба, не си помагатъ взаимно. Ще дойде день, когато очитѣ, ушитѣ, носътъ съзнателно ще помагатъ на ржцетѣ и краката. Долната частъ на тѣлото, отъ кръста нататкъ, е въ зависимостъ отъ главата и сѣтивата. Здравословното състояние на

организма се определя отъ нормалното състояние на главата, на сътивата, както и на цѣлата нервна система. Очитѣ иматъ отношение къмъ истината, ушитѣ — къмъ мъдростѣта, устата — къмъ любовѣта. Дръжте въ изправностъ тѣзи органи, за да бждете въ връзка съ великитѣ добродетели на живота.

Какво представя любовѣта? — Строителната сила въ живота и въ цѣлокупната природа. Когато любовѣта престане да строи, смъртѣта иде. Когато любовѣта престане да строи въ човѣка, той умира. Който иска да живѣе, трѣбва да даде мѣсто на любовѣта въ себе си, да се прояви тя като строителенъ процесъ. Да живѣешъ, това значи, да те обичатъ и да обичашъ. Следователно, живѣй и люби, за да престроишъ своя организъмъ, да станешъ новъ човѣкъ, годенъ за новитѣ условия и за новия животъ. Това сж проповѣдвали всички Велики Учители на човѣчеството: Мойсей, Буда, Христосъ. — Кое учение е по-право? — Всѣко учение, което носи любовѣта, има единъ и сжщъ източникъ. Следователно, всѣко учение на любовѣта е право и истинно. Последователитѣ на различнитѣ религиозни учения сж внесли заблуждения въ тѣхъ, поради което възгледитѣ на хората сж раздѣлени. Основата на всѣко Божествено учение е любовѣта. Ако искашъ да бждешъ здравъ, силенъ и способенъ, ще любишъ. Ще кажете, че любовѣта спѣва развитието на човѣка. Не е вѣрно. Любовѣта е първиятъ потикъ на жи-

вота, мъдростта е вторият потикъ, а истината — третият потикъ. Всичко въ свѣта се движи благодарение на тѣзи велики потици. Земята, слънцето, звездитѣ, хората, животнитѣ се движатъ по силата на любовта, мъдростта и истината. Тѣ сж неизмѣнни центрове, около които всичко се върти. Слънцето се движи съ бързина 250 клм. въ секунда, а земята — съ бързина 29 клм. въ секунда. Както земята не може да сществува безъ слънцето, така и човѣкъ не може да сществува безъ любовъ къмъ Бога. Земята не може да роди нищо безъ слънцето, но и човѣкъ не може да роди и да създаде нѣщо безъ Слънцето на живота.

Помнете: Божественото учение се заключава въ любовъ къмъ Бога. — Какъ ще си обяснимъ сегашния животъ, въ който сществуваатъ убийства, престѣпления и недоразумения? — Това е животътъ на безлюбието. Този животъ не ни интересува. Ние се интересуваме отъ любовта, а не отъ безлюбието. Ако ядешъ какъвъ и да е плодъ и не чувствувашъ неговата любовъ, никжде нѣма да намѣришъ любовта. Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си.“ Значи, като ядешъ плода, ти придобивашъ животъ. Какво ще кажете за човѣка, когото нѣ можете да ядете? Човѣка не можете да ядете, но плода му ще ядете. Кой е плодътъ на човѣка? — Неговото слово. Ако думитѣ, които излизатъ отъ устата на човѣка, не внасятъ животъ въ близкитѣ

му, тѣ не сж още узрѣли. Словото на човѣка трѣбва да бжде зрѣлъ плодъ, отъ който да се ползувать всички.

Мощна сила е човѣшката речъ. — Кога ? — Когато е изпълнена съ любовь. Христосъ взе петтѣ хлѣба, преломи ги, благослови ги въ името на любовьта и съ тѣхъ нахрани петхиляденъ народъ. Словото, което Христосъ изрече, стана проводникъ на Божията Любовь. Тя слѣзе отъ небето, оживи хлѣба и го умножи. Тѣй щото, ако нѣкой влѣзе въ дома ти, и животътъ ти не се подобри, едно отъ дветѣ е вѣрно: или той не те обича, или ти не го обичашъ. Нещастieto произтича отъ безлюбието. — Какво да правя, като не обичамъ даденъ човѣкъ ? — Ще възприемешъ любовьта въ себе си като творческа, строителна сила и ще го обикнешъ. Богъ го е създалъ, поставилъ го на нѣкаква работа, а ти не го обичашъ. Ако не бѣше нуженъ, нѣмаше да съществува. Всичко, което Богъ е създалъ, е потребно и на мѣстото си. Богъ казва: „Азъ творя и доброто, и злото.“ Да се радваме, че е така, защото Той знае, кжде да приложи доброто и кжде — злото, но човѣкъ не знае, кжде и какъ да ги прилага. Затова, именно, когато си служи съ едно и сжщо вещество и за добро, и за зло, той често причинява нещастия. Напримѣръ, човѣкъ използва азотната киселина въ бояджийството, но я използва и за правене на експлозиви. Ако пие отъ нея, още повече ще пострада. Попадне ли въ рж-

ката ви елементъ на злото, научете закона на превръщането. Превърнете злото въ добро.

Много думи, съ които хората си служатъ, сж подобни на азотната киселина. Дето паднатъ, причиняватъ изгаряне. Напримѣръ, нѣкой пише или казва, че нѣма разумность въ свѣта, че Богъ не съществува. Това е азотна киселина, която изгаря кожата и причинява нещастия. Кой е опиталъ и провѣрилъ истинността на тѣзи думи? Другъ казва, че мрази нѣкого. Знае ли той, какво означава думата „мразя“? Опиталъ ли е действието ѝ върху себе си? Да мразишъ, това значи, да смразишъ нѣщо, да намалишъ топлината му, да се превърне въ ледъ. Не употребявайте думи, на които не разбирате смисъла. Защо трѣбва да мразишъ единъ човѣкъ? Искашъ да го смразишъ ли, да го превърнешъ въ ледъ? Природата е дала достатѣчно количество ледъ, но зиме, когато е необходимъ. Презъ лѣтото хората нѣматъ пужда отъ ледъ. Потрѣбва ли имъ, напримѣръ, тѣ си служатъ съ втечененъ амонякъ. Така тѣ превръщатъ водата въ ледъ. Това става съ особени уреди. Трѣбва ли и ти да ставашъ машина, да намалявашъ топлината на ближния си, да го смразявашъ? Не е изкуство да мразишъ; изкуство е да любишъ, да превърнешъ омразата въ любовь. Да мразишъ, това значи, да пробиешъ дупка въ здраво шише.

Единъ грънчаръ направилъ 10 хиляди грънци, отъ които само сто напълнилъ съ ма-

сло и ги турилъ настрана. Като погледналъ къмъ грънциѣтъ, той си казалъ: Благодаря на Бога, осигурихъ се. Като ги продамъ, ще си почивамъ, нѣма повече да упражнявамъ този занаятъ. Единъ день падналъ гръмъ на работнищата му и пробилъ празнитѣ грънци. Здрави останали само стотѣ, които напълнилъ съ масло.

Съвременнитѣ хора страдатъ отъ своитѣ праздни, пробити грънци. Само пълнитѣ съ любовъ грънци оставатъ здрави. На тѣхъ може да разчита човѣкъ. Любовта е основа на живота. — Първо, къмъ кого трѣбва да прояви човѣкъ любовта си? — Къмъ Бога, после къмъ своя ближень и най-после къмъ себе си. — Къде ще намѣримъ Бога? — Въ меката и приятна свѣтлина, въ чистия въздухъ, въ чистата вода и въ доброкачествения хлѣбъ. Богъ е въ цѣлата природа, въ всичко живо, което Той е създалъ и направилъ. Четешъ, на примѣръ, Евангелието и си доволенъ. — Защо си доволенъ? — Защото се разговаряшъ съ Христа. Като четешъ Неговитѣ свѣтли и възвишени Слова, намирашъ, че Той е говорилъ само презъ свѣтли, слънчеви дни. Затова, именно, Словото на Христа наричаме Слово на деня, т. е. на свѣтлината. Следователно, четете Свещенитѣ книги, Евангелието, за да се свържете съ Христа, носителтъ на любовта. Безъ любовъ нищо не се постига. Ще каже нѣкой, че чрезъ самообразованиемъ ще постигне всичко. Той не знае, че за да постигне

това, ползува се отъ труда, усилието и работата на хиляди интелигентни сжщества, живѣли преди него и работили съ любовъ. Благодарете на всички, които сж допринесли нѣщо за вашето развитие. Това значи, да цени човѣкъ малкитѣ работи и малкитѣ придобивки.

Често децата играятъ съ цвѣтя, насѣкоми и постжпватъ лошо съ тѣхъ. Нѣкое дете хване една муха, откъсне главичката, крилцата ѝ и я захвърля. После отиде при нѣкое красиво цвѣте, помирише го, хареса го и го откъсне. Поиграе си малко съ него и го захвърля настрана. Не е позволено да измжчвате насѣкомитѣ и да кжсате цвѣтията. Колкото малко да е насѣкомото, като го измжчвате и отнемате живота му, съ това прекжсвате единъ Божественъ процесъ. Сжщото може да кажемъ и по отношение кжсането на цвѣтията. Ще кажете, че вѣтърътъ и бурята кжсатъ цвѣтията и листата на дърветата. Силниятъ вѣтъръ и бурята се предизвикватъ отъ естествения животъ на хората. Лошиятъ животъ на хората разваля времето, а добриятъ животъ го изправя. Отъ 45 години небето въ България постепенно се изяснява, може да се сравни съ италианското. Това е добъръ признакъ. Изобщо, човѣшката мисль оказва влияние върху подобрието или развалянето на времето, и небето става ту по свѣтло, ту се замъглява.

Преди години бѣхъ въ Търново, дето правѣхъ научни изследвания. Единъ день излѣ-

зохъ въ града и сирѣхъ погледа си на източната частъ, която водѣше къмъ едно близко село. Цѣлото небе бѣше мрачно, облачно. Селето бѣше сжщо потънало въ облаци. Само малка частъ отъ небето бѣше отворена и ясна. Казвамъ на приятеля си, който ме придружаваше: Погледни къмъ селото, дето е свѣтлата частъ на небето. Тамъ живѣе единъ добъръ, праведенъ човѣкъ. — Познавашъ ли го? — Не го познавамъ, но по свѣтлината на небето сжда за неговата мисль. Тя е пробила небето. — Наистина, има такъвъ човѣкъ въ селото — отговори моятъ приятель. Цѣлото село го знае, обича и уважава. — Неговата мисль е свѣтла, затова си пробила пжть въ облачното небе. Това показва, че той има връзка съ разумния свѣтъ.

Какво прадставятъ скръбъта и страданието? Това сж облаци, които правятъ небето мъгливо и мрачно. Скръбъта поставя човѣка на изпитъ, да приложи любовта си, да разсѣе облацитѣ на небето. Ако не може да направи това, той е слабъ човѣкъ. Говори за любовь къмъ Бога, а не може да изчисти небето отъ облацитѣ. Това не е любввь. Любовьта побеждава всички мжчнотии. Следователно, като се натъкнешъ на мжчнотии, не питай защо идатъ, но приложи любовта. Любовьта събужда Божественото Начало въ човѣка. Той е готовъ вече да се жертвува за Бога и за ближния си. Събуди ли се Божественото въ човѣка, не питай, обича ли те, или не. Той първо обиква

Бога, а въ тази любовъ се крие и любовта му къмъ всички хора. Любовта събужда, оживява, възраства и възкресява всички живи същества. Виждате една малка, затворена, безжизнена пжпка. Погледне ли я слънцето, тя се разпуква, отваря, и отъ нея излиза красивъ, благоуханенъ цвѣтъ. Следъ това цвѣтътъ окапва, но завързва малъкъ, горчивъ плодъ. Изложенъ на слънчевитѣ лъчи, той постоянно приема любовта на слънцето и расте, зрѣе, докато стане красивъ, сладъкъ плодъ. Това прави любовта и съ човѣка. Първоначално той е малка, свита пжпчица. Щомъ я възлюби Богъ, тя се разраства, пуква се и отъ нея излиза красивъ, ароматенъ цвѣтъ. Следъ време отъ цвѣта се образува плодъ. Щомъ Богъ го възлюби, той става голѣмъ, сладъкъ и отъ всички желанъ.

И тъй, обичайте, за да бждете здрави, силни, умни, да заемете добро обществено положение. Обичайте, за да си отворите пжтъ въ Царството Божие, да се движите свободно изъ вселената. Обичайте, за да ви обичатъ. Любещиятъ е безсмъртенъ. За него се отнася стиха: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.“ За любещия и затвортъ се отваря, веригитѣ отъ краката му падатъ, и той излиза на свобода. За човѣка на безлюбието животътъ е пълно ограничение. Той е лишень отъ свѣтлината и топлината на слънцето. Следователно, отворете сърдцата си за любовта,

да дадете възможност на Бога да се прояви чрезъ васъ. Да отворимъ сърдцата си за Божията Любовь и да станемъ съработници съ Него. Коя жена е обичала мъжа си, безъ да вижда погрѣшките му, безъ да му каже една горчива дума? Ако жената може да обича мъжа си така, тя би могла да го обърне къмъ Бога. Ако мъжътъ може да обича жена си така, и той би я преобразилъ. Като не разбиратъ любовта, хората живѣятъ въ заблудения и мислятъ, че трѣбва да обичатъ само добрия, умния, богатия. Не е така. Обичай човѣка заради Божественото въ него. Който люби, той е свободенъ човѣкъ.

Казано е въ Писанието: „Богъ е Любовь.“ Той е дълготърпеливъ, милостивъ и любещъ. Той е опредѣлилъ всички хора да влѣзатъ въ Царството Божие. Колкото по-рано влѣзе човѣкъ, толкова по-добре за него; колкото по-късно влѣзе, толкова по-голѣми страдания го очакватъ. Защо не вѣрвате въ ума, въ сърдцето и въ душата си? Душата носи капитала, съ който човѣкъ си служи, а умътъ и сърдцето го обработватъ. Ако нѣма кой да обработва капитала на човѣшката душа, човѣкъ нищо не може да постигне. Въ душата се криятъ възвишенитѣ и благородни мисли и чувства, които минаватъ презъ ума и сърдцето. Възприемайте този капиталъ и се пазете отъ лошитѣ мисли и чувства, които идатъ отъ чуждъ източникъ. Отправяйте погледа си къмъ Онзи Източникъ, отдето иде животътъ, който

възкресява, повдига и възраства. Любовта е единствената сила, която лѣкува болни, повдига паднали, съживява и възкресява мъртви. — Защо умрѣлиятъ не може да възкрѣсне? — Не е обичанъ, както трѣбва. Достатъчно е да го любягъ близкитѣ му, както Богъ люби, за да възкрѣсне той и да се върне отъ онзи свѣтъ. Това се отнася не само за отдѣлнитѣ хора, но и за семействата, обществата и народитѣ.

Кой народъ носи въ душата си Божията Любовъ? — Който обича своитѣ управници и своитѣ сънародници. Щомъ той обича, и него обичатъ. Като обича ближнитѣ си, той обича всички народи и заслужено носи името си „великъ народъ“. Името му остава за вѣчни времена написано въ книгата на великитѣ народи. Всичко се дължи на любовта. Народъ, който не обича сънародницитѣ си, не може да обича и другитѣ народи. Той е осъденъ на заличаване отъ книгата на великитѣ народи. Всѣки човѣкъ, всѣко семейство, всѣко общество, всѣки народъ, който люби, има бждеще. Това е законъ, който се проявява всѣки денъ въ живота. Богъ е създалъ свѣта за проява на любовта. Който влиза въ този свѣтъ, доброволно се подчинява на неговитѣ закони. Не иска ли да се подчинява, ще го изпждятъ навънъ. Въ свѣта на любовта нѣма нищо отрицателно. Любещиятъ и въ огънь да влѣзе, не изгаря; и диви звѣрове да го обикалятъ, нѣма да го нападатъ и разкъсатъ.

Любещиятъ знае, какъ и кога да иска; той знае, какъ и кога да дава. Ако има нѣщо, което трѣбва да даде на Бога, това е сърдцето. Казано е: „Сине мой, дай ми сърдцето си!“ Като изчисти сърдцето на човѣка, Богъ иска ума му и най-после — душата му. Той ще ги очисти, повдигне, обогати и ще ги върне на човѣка стократно обогатени. Следователно, не се страхувайте отъ Бога, но уповавайте на Него и повѣрявайте Му се като на свой великъ, любещъ и благъ Баща.

Приложете вѣрата и любовта си къмъ Бога, и животътъ ви ще се подобри. Христосъ казва: „Ако ме любите, ще опазите Словото ми. Ако Словото ми пребждва въ васъ, и вие пребждвате въ мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ, и Азъ ще ви се изявя.“ Когато Богъ се изяви на хората, всички ще възкрѣснатъ и ще се познаятъ помежду си. — Кога ще стане това? — Въ последния день. — Кой е последниятъ день? — Въ който Слънцето на Любовта изгрѣе и освѣти пѣтя на всички хора. Тогава навсѣкжде ще бжде свѣтло, и всички ще се познаватъ. Това значи, да заживѣятъ хората братски помежду си, въ миръ и любовъ. Това очакватъ днесъ всички хора, всички народи на земята.

Поставете любовта като броня противъ злинитѣ въ свѣта. Тя е единствената сила, която никакво орждие не може да пробие. Тя е корабъ въ бурното море, който никаква сила

не може да потопи. Тя е богатство, което никой не може да открадне. Тя е знание, което никога не се губи. Всичко възвишено и благородно произтича отъ любовта. Повърете съкровищата си на Бога на Любовта и отъ нищо не се страхувайте.

Много цвѣтя е посадилъ Богъ въ човѣшкитѣ души. Остава още едно цвѣте. Посадете и него въ душата си. Дайте му условия да израсте, да цвѣне и върже плодъ. То се нуждае отъ слънчевата свѣтлина и топлина, то се нуждае отъ топлината на любовта, отъ свѣтлината на мъдростта и отъ силата на истината.

*

8. Беседа отъ Учителя, държана на 29 августъ, 1943 г. 10 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Номеръ първи

Съвременнитѣ хора изпадатъ въ трудни положения на живота си и тогава не знаятъ, какво да правятъ. Напримѣръ, като нѣма хлѣбъ, гладниятъ не знае, какво да прави. Щомъ намѣри хлѣбъ, той знае вече, какво да прави. Като е жаденъ, човѣкъ пакъ не знае, какво да прави. Щомъ задоволи жаждата си, той знае вече, какво да прави. Това се отнася до свѣтския и до религиозния човѣкъ. Каквито и да сж убежденията на хората, въ затруднения тѣ си приличатъ. И едниѣ, и другитѣ говорятъ за реалността на нѣщата, безъ да я познаватъ. Тѣ я изучаватъ чрезъ отражение, поради което иматъ малко опитности за нея. Красивъ и великъ е реалниятъ животъ, но мъчно се дохожда до него.

Представете си, че ви се дава случай да искате нѣщо сжщественно отъ разумната природа. Какво бихте поискали? Ако сте гладни, ще искате хлѣбъ, но вие сте сити; ако сте жадни, ще искате вода, но не сте жадни; ако сте болни, ще искате здраве, но не сте болни. Какво бихте искали тогава? Всѣки се стреми къмъ нѣщо, но какво, и той самъ не знае. Ако си пжпка, ще желашъ да се раз-

пукнешъ; ако си разпукана пжпка, ще желашъ да цѣвнешъ; ако си цѣвналъ цвѣтъ, ще желашъ да вържешъ, плодъ да станешъ; ако си плодъ, ще желашъ да узрѣешъ и да те сложатъ на трапезата на нѣкой виденъ човѣкъ, той да те приеме на гости у себе си. Следователно, като ядете плодове, ябълки или круши, знайте, че всѣки плодъ иска да го приемете добре. Ако го поглеждате съ любовь, ще го приемете съ любовь. По вашата обхода къмъ него, плодътъ познава обичате ли го, или не. Мнозина ядатъ плодове, безъ да подозиратъ, че и тѣ чувствуватъ любовьта. Ще кажете, че това не е вѣрно. Може да вѣрвате, може и да не вѣрвате. Важно е, че всички живи същества се стремятъ къмъ любовьта, поради което иматъ известно отношение къмъ нея. Вълкътъ напада овцата и я изяжда. Овцата блѣе жално, иска да се освободи, страда, но вълкътъ не се интересува за нея. Той мисли, че овцата не страда и не чувствува никаква болка. Не е така. Тя не само чувствува болки, но познава и любовьта на всички, които се приближаватъ къмъ нея. Вълкътъ мисли само за себе си, затова не влиза въ положението на овцата. Той си казва: За мене е важно азъ да съмъ доволенъ; какво е положението на другитѣ, не се интересувамъ.

И хората биватъ доволни и недоволни отъ животъ си. Ако сж доволни, тѣ не чувствуватъ нужда да изкажатъ доволството си; ако сж недоволни, търсятъ нѣкого, да изкажатъ не-

доволството си, да се освободятъ отъ него. И да се освободишъ отъ недоволството си, това е временно. На другия денъ пакъ ще бждешъ недоволенъ отъ нѣщо. Искашъ да отидешъ на разходка, по времето е сблачно, студено, не ти позволява да посетишъ планината. Ти се сърдишъ на времето, защото не е продължило още день-два ясно, слънчево, да направишъ разходката си. Защо си недоволенъ отъ облачното време, и ти не знаешъ. Ако си дадешъ отчетъ, ще разберешъ, че причината на недоволството се крие въ облацитѣ. Като се наслояватъ на небето, тѣ отнематъ свѣтлината и топлината, нуждни за човѣшкия организъмъ. Отсъствието на топлината и на свѣтлината, именно, създаватъ голѣмото недоволство. Понѣкога човѣкъ е недоволенъ, че нѣма достатъчно храна, да задоволи глада си. Нѣкога е недоволенъ, че преялъ. Изобщо, мжно може да се угоди на човѣка, да бжде доволенъ.

Недоволството, неразположението сж стари нѣща. Ние се занимаваме съ новитѣ, вѣчнитѣ истини, които никога не губятъ смисъла си. Напримѣръ, вѣчна истина е, че една мисълъ, едно чувство или една постъпка никога не се повтарятъ. Никога не може да се постъпи два пжти по единъ и сжщъ начинъ. Каже ли нѣкой, че много пжти е любилъ, той не говори истината. Само веднѣжъ можешъ да любишъ. Това, което наричашъ любовъ, въ сжщность е чувствуване, разположение, настроение и т. н. Дойдешъ ли до любовта, тя се

проявява само веднъжъ. При това, любовта е единна, цѣлостна и недѣлима. Великото, красивото се заключава въ малкитѣ работи. Следователно, достатъчно е да хапнешъ малко хлѣбъ, да пиешъ две-три глѣтки вода, да кажешъ две думи на нѣкого, но всичко това да е проникнато отъ любовъ. Малки нѣща сж тѣ, но любовта взима участие въ тѣхъ. Каквото направишъ съ любовъ, съ години го помнишъ. Не само че го помнишъ, но приятно ти е да говоришъ за него.

Често се говори за приятни и неприятни нѣща въ живота. Кое е по-приятно на човѣка: Да печели, или да губи; да се качва на планината, или да слиза? Това зависи отъ състоянието, въ което се намира човѣкъ. За онзи, който иска да се разхожда, е приятно да се качва на планината, да прави усилия, да преодолява известни мъчности. Така той разрешава опредѣлена задача. Обаче, ако има работа, която трѣбва да свърши въ кратко време, за него е по-добре да слиза отъ планината. Той казва: Имамъ дългове, трѣбва да ги платя. Искамъ по-скоро да слѣза, да намѣря онзи, който ми обещалъ да ми помогне. Качи ли се на планината, той забравя дълговегъ си — Какво показва това? — Че човѣкъ самъ усложнява положението си, самъ се товари и обременява съ дългове. Планината представя високо мѣсто, дето любовта царува.

Следователно, който живѣе въ любовта, той е свободенъ отъ дългове. Разумната природа, любовта, Богъ, не държатъ човѣка отговоренъ за никакви дългове. Докато живѣе въ любовта, въ Бога, той е свободенъ отъ тѣхъ. Щомъ напусне това мѣсто, дълговетъ трѣгватъ следъ него и не го оставятъ свободенъ нито за моментъ. Душата излиза отъ Бога чиста, непорочна. Щомъ влѣзе въ свѣта, тя се оплита и опетнява. Следъ това човѣкъ казва, че свѣтътъ е лошъ, условията тежки, хората жестоки. Наистина, има нѣщо лошо въ мислитѣ и чувствата на човѣка, но отде дойде то? Човѣкъ излиза отъ Бога съ голѣми знания, но като дойде на земята и ги приложи, прави много погрѣшки. Той си спомня за свѣтлината и топлината, но като дойде на земята, не може да си запали огъня, да поддържа възприетата свѣтлина и топлина. Той туря дърва на огъня, запалва ги, духа, но тѣ не могатъ да горятъ. Оказва се, че дървата сж влажни. Като му дотегне да духа, разхвърля дървата и започва да се оплаква: Защо никой не ми помага? Не знаятъ ли, че имамъ нужда отъ огънь?

Често хората изисквагъ отъ близкитѣ си да разбератъ нуждитѣ имъ и да се притекатъ на помощъ. Какъ могатъ да разбератъ нуждитѣ имъ? Ако се гледа по израза на лицето, мжно ще се познае, кой каква нужда има. Понѣкога една и сжща нужда произвежда различни изрази на лицето. Нѣкой се огѣва,

превива се. — Защо? — Коремъ го боли. Другъ сжщо се огъва. — Защо? — Боли го нѣкжде: главата, гърдитѣ, стомахътъ — и той самъ не може да опредѣли. Трети се върти на една, на друга страна, не може да разреши даденъ въпросъ. Той вижда последствието, но причината не може да намѣри. Намира се въ положението на човѣкъ, който знае, какъ се яде хлѣбъ, но не знае, какъ се прави. Докато има, кой да мѣси хлѣбъ, добре се живѣе. Какво ще правишъ, обаче, ако нѣма кой да мѣси хлѣбъ? Щомъ нѣма кой да мѣси хлѣбъ, ти самъ ще почнешъ да мѣсишъ. Като си дошълъ на земята, трѣбва да се интересувашъ отъ всичко. Виждате райска птица и не се питате, защо е толкова красива, защо формата на тѣлото ѝ е такава, но казвате: Райска птица е това! — нищо повече.

Въ последно време ученитѣ говорятъ за една муха, която се движи съ бързина около 1300 километра въ часъ. Тя надминава найбързитѣ съвременни аероплани, които се движатъ съ бързина 700 — 800 клм. въ часъ. Тази муха си изработила апаратъ, чрезъ който, съ малко енергия, добива голѣми постижения. Хората не се интересуватъ отъ растенията, насекомитѣ, животнитѣ, защото не разбиратъ, какво представятъ тѣ. Растенията и животнитѣ сж произведения на разумнитѣ сжщества. Каквото изработятъ, тѣ го изнасятъ на изложба, да учатъ отъ тѣхъ по-нисшитѣ сжщества. Това се отнася и до човѣка, за когото е казано: „И на-

прави Богъ човѣка по образъ и подобие свое.“ Човѣкъ е изложение на Бога, Който и досега не е престаналъ да работи върху него и да го усъвършенствува. Както аеропланътъ, инструментитѣ, машинитѣ не могатъ сами да се усъвършенствуватъ, така и човѣкъ самъ не може да постигне съвършенство. Все трѣбва да му помогне нѣкой, поне да го стимулира, да го накара да учи. Ако майката и бащата сж любовознателни, и децата имъ ще бждатъ такива. Следователно, не питайте, защо дъщерята или синътъ на нѣкои родители не обичатъ да учатъ. Дъщерята не учи, защото майката не е любовознателна. Синътъ не учи, защото бащата не е любовознателенъ.

Мнозина се оплакватъ отъ неуспѣхъ въ живота си. Понеже се стремятъ къмъ голѣми придобивки, тѣ пренебрегватъ малкитѣ процеси. Това е неразбиране на нѣщата. Може ли въ единъ день детето да стане голѣмъ, възрастень човѣкъ? День следъ день детето расте и се развива, докато на 21 година става пълнолѣтенъ младежъ и се радва на сила, здраве и младость. До 21 годишна възраст то расте, следъ което растенето намалява. Радвайте се, докато мислите, чувствувате и действувате. — Защо? — Щомъ престанете да мислите, чувствувате, действувате, ще започнете да остарявате. Работете съ ума, сърдцето и волята си, да не загубите своята младость и жизненость. Щомъ изгуби младостьта си, човѣкъ губи и

живота си. За такъвъ човѣкъ се казва, че неговото сдружение пропада.

Какво забелязваме между животнитѣ? — Самоизстребване. Едни други се нападатъ и изяждатъ. Вълкътъ напада овцата, а овцата — тревата. Въ случая, вълкътъ представя злото, а овцата — доброто. Ако отъ червата на вълка и на овцата направятъ струни и ги поставятъ на цигулката, вълчатата струна ще скжса овчата. За да не става това, четиритѣ струни на цигулката трѣбва да бждатъ или отъ червата на вълка, или отъ овчи черва. Каквото е отношението между вълка и овцата, такова е пѣкога отношението между мислитѣ и чувствата на човѣка. Има мисли въ човѣка, които не си хармониратъ. Напримѣръ, една мисль има вълчи произходъ, а друга — овчи. Вълчатата изгонва овчата. Такова е понѣкога отношението между доброто и злото. Злото изгонва доброто, и въ резултатъ на това се явяватъ страдания, нещастия и смърть.

И тѣй, когато хората питатъ, защо този момъкъ или тази мома умрѣха толкова млади, казвамъ: Тѣ бѣгатъ отъ мащеха си или отъ своя пастрокъ. Когато младата мома или младиятъ момъкъ напуцъ дома си, причината за това е мащехата или пастрокътъ, които не се отнасятъ добре съ завареното дете. Коя дѣщеря или кой синъ би избѣгалъ отъ собствена си майка и баща? Отъ добро никой не бѣга. Държишъ животно въ дома си. Докато го хранишъ, то остава въ дома ти. Щомъ пре-

стапенъ да го хранишъ, то отива на друго мѣсто. Тѣй щото, умирането и напуцането на дома, както и раждането, иматъ дълбокъ смисълъ. Всѣко нѣщо има своя дълбока, вътрешна причина

Какво представя раждането? — Съзнателенъ вътрешенъ процесъ. Не е достатъчно човѣкъ да се роди външно, той трѣбва да се роди и вътрешно.

Какво представя раждането? — Придобиване на нѣщо ново. Както при физическото раждане, така и при духовното, човѣкъ все придобива нѣщо. Казано е въ Писанието: „Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави.“ Значи, родениятъ по плътъ грѣши. За да се освободи отъ погрѣшките си, човѣкъ трѣбва да се роди по духъ, т. е. отъ Бога. Ще кажете, че начинътъ на раждането е важенъ. Това не зависи отъ човѣка. Цигуларьтъ избира цигулката си, а не цигулката цигуларя. Добриятъ цигуларь намира много цигулки, но ще избере само една, чрезъ която може да предаде най-добре изкуството си. Какъ ще я избере, това е неговъ работа. Той знае, коя цигулка е добра. И като засвири на нея, ще привлече вниманието на хората. Ако цигулката е система Страдивариусъ, той ще плати скъпо за нея, но лесно ще изкара паритѣ си. Всѣки човѣкъ имъ по една цигулка Страдивариусъ въ себе си, която е захвърлилъ на тавана. Време е да я свали оттамъ, да я изчисти, нагласи и приложи на работа. Цигулката представя дарбата,

дадена на човѣка. Обърнете внимание върху дарбата, която ви е дадена. Работете върху нея, за да я развиете, та единъ день да се ползувате и вие, и вашитѣ ближни.

Съвременнитѣ хора се оплакватъ, че, въпрѣки усилията, които правятъ, работитѣ имъ не вървятъ добре, нѣщо ги спѣва. Какво те спѣва? — Остарѣхъ вече, нѣма кой да ми помага. — Какъ ще ти се помогне? Ти си войникъ, но когато другаритѣ ти заминали, ти си спалъ. Следъ това се събуждашъ отъ сънъ, но полкътъ заминалъ вече. Ти нѣмашъ връзка съ него, не знаешъ, кжде е отишълъ. За да изпълните службата, която ви повѣрватъ, вие трѣбва да бждете на поста си, да не пропуснете нито едно отъ задълженията си. Какъвъ служителъ е онзи, който се успива? Нѣкой иска да стане пръвъ министъръ въ отечеството си, но не си задава въпросъ, какво ново може да внесе за своитѣ съграждани. Ако си министъръ, трѣбва да внесешъ нѣкакво преобразование, отъ което ще се ползватъ всички граждани. Напримѣръ, ако въ нѣкои градове водата е въ малко количество, ще потърсишъ начинъ, да доставишъ отъ друго мѣсто вода, да удовлетворишъ нуждата на населението. Ако на нѣкои мѣста житото е слабо, ще ги снабдишъ съ доброкачествено жито, да бждатъ доволни и земеделцитѣ, и купувачитѣ. Като пръвъ министъръ, ще внесешъ такъвъ законъ, споредъ който и женитѣ, и мъжетѣ да се женятъ само единъ

пжть, т. е. единъ пжть да любятъ. Любовта е непреривенъ процесъ. Както слънцето изгрѣва единъ пжть и не залѣзва, така и човѣкъ единъ пжть люби. Ще кажете, че слънцето изгрѣва и залѣзва. Привидно е така, защото земята се върти около осъта си и създава день и нощ. Въ сжщностъ, слънцето свѣти постоянно, безъ да залѣзва.

Сжщото се отнася и за любовта. Тя е Божествена, непреривна проява. Човѣшката душа възприема любовта направо отъ Бога, както земята възприема свѣтлината отъ слънцето. Едно се иска отъ човѣка: когато слънцето изгрѣва, той да бжде на време тамъ, да възприеме свѣтлината му. Съ други думи казано: Когато Богъ изявява Любовта си, човѣкъ трѣбва да бжде на време тамъ, да възприеме Неговата Любовъ. Започнешъ ли да се извинявашъ, че си закъснѣлъ, понеже пжтьтъ билъ трънливъ и мжно се върви, погрѣшката е въ тебе. Ти трѣбваше да бждешъ предвидливъ, да имашъ обуца на краката си, а не да ходишъ босъ. Щомъ си босъ, краката ти непременно ще се набиятъ съ тръне и трѣбва да спирашъ на много мѣста, да ги вадишъ. По трънливия пжть ще бждете обути, а по гладкия и чистъ пжть можете да ходите боси. Въ това отношение, животнитѣ лесно се справятъ. И за тѣхъ трънетѣ сж мжнотии, но тѣ иматъ естествени дебелы обуца, които ги предпазватъ отъ убождане. — Коя е причината за сжществуването на трънливы пж-

тища? — Не търсете причината, но търсете начинъ, какъ да се освободите отъ тѣхъ.

Не питайте за причинитѣ на нѣщата, но търсете начинъ, какъ да се справяте съ последиствията на причинитѣ. Не питайте, къде е Богъ, но изучавайте проявитѣ Му. Богъ живѣе въ човѣшката душа и въ човѣшкия духъ, а се проектира и изявява чрезъ ума и сърдцето му. Следователно, щомъ се натъкнете на известна мъчнотия, не очаквайте помощъ отвънъ. Обърнете се къмъ себе си, тамъ да намѣрите помощъ. Ако очаквате помощъ отъ приятеля си, който живѣе далечъ отъ васъ, той не може да ви помогне. Вие ще викате за помощъ, но той нѣма да ви чуе. Не остава нищо друго, освенъ да нагодите радиото си, да му предадете желанието си да ви помогне. Той ще чуе гласа ви и ще изпрати помощта си. Умътъ и сърдцето сж антенитѣ, а духътъ и душата — предавателитѣ и възприемателитѣ на човѣшкото радио. Ако сте отворили радистоси, ще ви чуятъ; ако не сте го отворили, никой не може да ви чуе.

Сега всѣки трѣбва да се запита, кой е номерътъ на неговото радио. Богъ говори винаги на радио номеръ първи. Следователно, щомъ станешъ сутринъ отъ сънъ, ще знаешъ, че първата мисълъ, която мине презъ ума ти, е Божествена. Ако се намирашъ въ опасностъ, и дойдатъ нѣкакви мисли въ ума ти, слушай първата мисълъ, тя е Божествена.

Единъ офицеръ разказваше една своя опитностъ отъ миналата война. — Излизамъ рано сутринята на една височина, да разгледамъ положението. Нѣщо отвжтре ми казва: Махни се отъ това мѣсто, иди настрана. Оглеждамъ се, не виждамъ никакъвъ неприятель, всичко е тихо и спокойно. Мисля си: Защо трѣбва да се отстраня? Докато разсждавахъ, нѣщо ме удари по прѣста. Пакъ ми се казва: Иди настрана. Този пжть послушахъ гласа. Отмѣстихъ се, и следъ малко на това мѣсто се изсипа градъ отъ куршуми. Казахъ си: Трѣбваше веднага да се вслушамъ въ първия гласъ. Азъ не виждахъ никаква опасностъ, но Божественото въ мене вижда и разбира положението на нѣщата.

Другъ офицеръ предава своята опитностъ отъ войната презъ 1914 г. Единъ день той заелъ съ войницитѣ си една позиция, която била на опасно мѣсто, но се оказала благоприятна за тѣхъ. Цѣлиятъ день неприятельтъ ги обстрелвалъ, но нито единъ войникъ не пострадалъ. Гранатитѣ падали предъ тѣхъ и задъ тѣхъ, но никого не улучили. На другия день сражението продължило. Офицерътъ почувствувалъ, че трѣбва да промѣнятъ позицията, но войницѣ настоявали да останатъ на сжщото мѣсто. Понеже позицията имъ се оказала безопасна, тѣ мислили, че и сега ще бждатъ запазени. Офицерътъ настоявалъ да се премѣстятъ и трѣгналъ да избира ново мѣсто. Въ това време една граната паднала

въ окопа, дето били войниците, и ги избила. Само офицерътъ останалъ живъ. Той извадилъ заключението: не мисли, че ако предния день си билъ въ безопасност, и следния день ще бжде сжщото. Всѣки день носи своето благо. Всѣки день има една безопасна зона, въ която неприятельтъ не може да те засегне. Слушай гласа, който ти нашепва, кжде да спрешъ. Той знае мѣстото на тази зона и тамъ те насочва.

Всѣки иска да живѣе дълго време на земята, безъ да си задава въпросъ, какъ трѣбва да живѣе. Ако живѣе и прави дългове, които не може да плаща, по-добре да си замине отъ този свѣтъ. Какъвъ смисълъ има да живѣешъ 120 години и да не служишъ на Бога? Това е все едно, да чакашъ на гарата 120 години, докато мине тренътъ да те вземе. Нѣма защо да чакашъ. Вземи торбичката си и върви. Дето те застигне тренътъ, тамъ ще се качишъ. — Кой тренъ очаква човѣкъ? — Който иде отъ Божествения свѣтъ. Обаче, не чакайте той да спре предъ васъ и да ви вземе. Вървете вие къмъ него. Трѣбва ли детето да чака учителитъ, да дойдатъ при него? То само ще отиде на училището, да слуша, какъ преподаватъ учителитъ, и да се учи. Ако учи добре, учителитъ ще бждатъ доволни отъ него. Като отивашъ на училище, разчитай на любовта на своитъ училни; разчитай на знанието, което ти давагъ; разчитай на истината, която тѣ разкриватъ предъ тебе. Така и ти ще се научишъ да любишъ и,

когото срещнешъ, ще го посъветвашъ, първо Бога да обича, а после хората. Нѣкой дава на близките си различни свещени предмети, да ги носятъ въ дрехите си, за да ги пазятъ отъ опасности и злини. Това е фетишизмъ. Не разчитайте на нищо, освенъ на Божията Любовь. Тя е въ сила да избави човѣка отъ всички злини и нещастия. Носете въ ума, въ сърдцето, въ душата и въ духа си идеята за Бога и на Него уповайте. Казано е въ Писанието: „Ако ме потърсите съ всичкото си сърдце, ще ме намѣрите.“ Не можете да намѣрите Бога безъ любовь. Любовьта е непреривна; тя свързва човѣшката душа съ Бога и превръща страданията въ радостъ.

Като се натъкватъ на страдания, хората започватъ да се молятъ, да се освободятъ отъ тѣхъ. Молитвата има смисълъ, но не само когато си въ изпитания. Моли се преди да сж дошли изпитанията. Единъ день, като минавахъ презъ с. Гьозекенъ, срещнахъ единъ познатъ, на когото казахъ нѣщо отъ бждещето. Обикновено не правя това, но така се нареди, че трѣбваше да го предупредя. Казахъ му да бжде внимателенъ, че следъ две години, на еди-кой си день ще си ступи крака. — Отде знаешъ? — веднага ме запита той. — Това не е важно за тебе. Запомни датата. Този день не излизай никжде и се моли. — Не вѣрвамъ въ това — Ще провѣришъ, дали е вѣрно. Следъ две години той ми пише: Стана така, както ми предсказа.

Дойде денътъ, въ който ми бѣше казалъ, че ще пострадамъ. Понеже не повѣрвахъ на предсказанието, бѣхъ го забравилъ. Денътъ бѣше дъждовенъ. Качихъ се на покрива да поправамъ нѣщо, но се подхлъзнахъ, паднахъ и си счупихъ крака. Едва тогава си сномнихъ думитѣ ти; спомнихъ си, че бѣше опредѣлено да пострадамъ този день.

Вѣрвайте на любовта. Тя всѣкога си служи съ истината. При това, тя е последователна: отначало докрая тя е издържана. Това се отнася до Божията Любовь. Обаче, човѣшката любовь въ началото се проявява по единъ начинъ, на края — по другъ начинъ. Ако сте момъкъ за женене, влѣзте въ едно семейство, дето има нѣколко моми, да видите, какъ ще се отнесатъ съ васъ. Достатъчно е да проявите интересъ къмъ една отъ дъщеритѣ, за да бждете каненъ всѣки день на обѣдъ, да ядете вкусни баници. Щомъ се ожените, вниманието постепенно намалява, баницитѣ изчезватъ. Значи, началото е добро, краятъ — лошъ.

Така постъпватъ и религиознитѣ хора. Влизате въ едно религиозно общество. Всички ви канятъ, гощаватъ ви, хвалятъ ви. Щомъ се опредѣлите и станете членъ на това общество, веднага започватъ да търсятъ погрѣшкитѣ ви, изучаватъ цѣлия ви животъ и ви критикуватъ. Защо още въ началото, при запознаването си, не ви казаха, че обичатъ да критикуватъ и да търсятъ погрѣшкитѣ на хо-

фата? Търпение е нужно на човѣка. И който иде при васъ, и вие, които го посрѣщате, грѣбва да бждете търпеливи. Безъ търпение нѣма любовъ. Велика сила е любовта, но сжщевременно тя е своеобразна. Отъ човѣшко гледище, пѣма по-своеобразна сила отъ любовта. Можешъ да искашъ нѣщо отъ нея, но ако тя намира, че не е време за него, по никои начинъ нѣма да задоволи желанието ти. Ако веднага задоволи желанието ти, на края ще ти даде такъв урокъ, който никога не ще забравишъ. Любовта не търпи никакви погрѣшки, никакво насилие.

Царски синъ се влюбилъ въ една красива царска дъщеря и се оженилъ за нея. Тя била горда, своеобразна, но той билъ готовъ на всѣкакви отстъпки, само да го вземе за съпругъ. Една слабостъ ималъ той: обичалъ да яде чесънъ. Тъкмо това не могла да понася царската дъщеря. Единъ день той хапналъ малко чесънъ и следъ това отишълъ при своята възлюбена. Като усѣтила миризмата на чесъна, тя се възмутила толкова много, че заповѣдала да го изпждятъ навѣнъ.

Какво представя чесънътъ?—Погрѣшките и слабоститѣ ни. Ако ядешъ чесънъ, любовта ще те изпрати тамъ, отдето си дошълъ. Ще кажете, че любовта прощава. Щомъ те изпрати навѣнъ, тя ти е простила вече, но ти си далечъ отъ нея. Любовта не държи грѣшни хора при себе си. Тя даде нѣщо, колкото да задоволи глада имъ, и ги праща навѣнъ.

Тя живѣе въ абсолютна чистота и светостъ. Отдалечъ още изхвърля навънъ всичкитѣ погрѣшки, слабости и престѣпления на хората. Свѣтлината и топлината на любовта сж толкова голѣми, че, каквато отрицателна сила попадне въ тѣхъ, напълно изгаря. Злобата, завистта, омразата, невежеството, подозрението, користолюбието изгарятъ въ любовта. Докато си въ любовта, отрицателнитѣ сили тѣ напуцатъ. Щомъ излѣзешъ отъ любовта, всички отново трѣгватъ следъ тебе.

Защо трѣбва да се подозирате, да се съмнявате единъ въ другъ? Мжжътъ се съмнява въ жена си, жената — въ мъжа си. Тѣ се обиждатъ, паскърбяватъ, а после плачатъ единъ за другъ. Ако мъжътъ замине за онзи свѣтъ, жената плаче за него; ако жената замине по-рано, мъжътъ плаче. Кой е виновенъ за смъртта на мъжа или на жената?—И двамата. Понеже се обиждатъ, Богъ заповѣдва на ангелитѣ си да взематъ единия отъ тѣхъ. Живѣйте добре, за да не заминете преждевременно за онзи свѣтъ. Живѣйте добре, за да запазите добри спомени единъ за другъ.

Единъ селянищъ обичалъ да яде печени яйца, но жена му не позволявала. Тя събирала яйцата за други нужди. Единъ день жената заболѣла и умрѣла. Като се върналъ отъ гробищата, мъжътъ отишълъ направо въ курника, взелъ нѣколко яйца да ги опече. Той си казалъ: Сега поне ще си хапна спокойно яйцата, нѣма кой да ми се кара. Опекълъ

яйцата и, тъкмо се готвѣлъ да си хапне, вратата се отворила, и нѣколко съседки влѣзли въ стаята, дошли да го утешаватъ. За моментъ той забравилъ, че жена му умрѣла, и набързо турилъ яйцата въ пазвата си. Горещитѣ яйца така го парѣли, че сълзи му потекли отъ очитѣ. Съседкитѣ му помислили, че плаче отъ скръбъ за жена си и започнали да го утешаватъ: Голѣмъ е огънятъ ти, но ще мине. Времето лѣкува всички болести. — Прави сте, голѣмъ е външниятъ огънь, но още по-голѣмъ е този, който е въ гърдитѣ ми.

Има два вида страдания: естествени и изкуствени. Естественитѣ страдания облагорсдѣватъ и повдигатъ човѣка, а изкуственитѣ го ожесточаватъ. Избѣгвайте неестественитѣ страдания, които опетняватъ човѣшката душа. Защо ще мислишъ за хората, че не живѣятъ добре и правятъ погрѣшки? Защо трѣбва да се товаришъ напразно? Занимавай се съ своитѣ работи, а не съ чуждитѣ. Бжди благодаренъ на това, което имашъ.

Казано е въ Писанието: „Не сждете, да не бждете сждени.“ Само онзи не сжди, който мисли право. Това се изисква днесъ отъ всички хора. Мислете право, за да бждете всѣки моментъ готови, когато ви повика Богъ при себе си. Богъ извиква при себе си и млади, и стари. Какъ ще отидете при Него: съ огнена колесница, както Илия, или съ колесницата на любовта? Илия замина за онзи свѣтъ съ огнена колесница и остави кожата си на Елисея, следъ

което той стана пророкъ. Безъ този кожухъ, Елисей не би станалъ пророкъ. Облѣчете се и вие съ кожуха на любовта, за да станете пророци. Чрезъ този кожухъ се проявява Божиятъ Духъ. Той говори на всѣки човѣкъ, който има радио, и се съобщава съ разумния свѣтъ. Колкото по-добри хора има въ единъ народъ, толкова по-голѣмо благословение му се дава. Добриятъ човѣкъ е сщцевременно и добъръ пророкъ. Радвайте се, ако между васъ има много пророци. Въ това отношение, България е богата съ пророци и ясновидци. Въ който градъ или село отидете, все ще намѣрите поне единъ ясновидецъ. Въ селата има баби-пророчици, които помагатъ на хората при мъчениитѣ имъ. Достатъчно е нѣкой селянинъ да изгуби кравата или вола си, за да му предскаже бабата, къде е отишълъ. Ако ясновидецътъ предскаже нѣщо, което 100% е вѣрно, предсказването му е отъ Божествения свѣтъ. Ако предсказването му е отъ човѣшкия свѣтъ, истинността на думитѣ му е 50%. И най-последно, има случаи на предсказване, вѣрно само едно на сто. При такова предсказване човѣкъ трѣбва да приема нѣщата съ голѣма предпазливостъ.

Едно време Кортеза се проявяваше като голѣма ясновидка. Най-главната чѣрта на характера ѝ бѣше справедливостта. Благодарение на това, тя всѣкога казваше истината. Ако не можеше да каже нѣщо на човѣка, тя го съветваше да дойде другъ пътъ. Най-важното, което се искаше отъ нея, бѣше да насочи хора-

та къмъ Бога. На първо мѣсто да проявятъ любовь къмъ Бога и да разбератъ, че любовьта е единствената сила, която може да спаси човѣка. Любовьта повдига и облагорожда човѣка. Всичко, което желае да постигне, става съ помощьта на любовьта. Самъ човѣкъ нищо не може да постигне. Хиляди сжщества работятъ чрезъ неговия умъ и неговото сърдце. Тѣ му нашепватъ, какво трѣбва да направи и какъ да го направи. Да остане на него, самъ да направи нѣщо, ще излѣзе цѣла каша. Следователно, слушайте, какво ви се говори отвънъ, но разчитайте на онова, което отвътре ви се тълкува. Ако не разбирашъ всичко, не трѣбва да се обезсърдчавашъ. Павелъ прие Христовото учение, безъ да го разбираше напълно. Когато гонѣше християнитѣ, Христось го срещна възседналъ на конь и му каза: „Савле, защо ме гонишъ? Ако мислишъ, че съ коня, който си възседналъ, т. е. съ човѣшкия умъ можешъ да оправишъ свѣта, ти си на кривъ пжть.“ Павелъ видѣ голѣма свѣтина и падна отъ коня си, следъ което стана ревностенъ последователъ на Христа. Той отиде да проповѣдва любовьта даже между езичницитѣ. Той написа най-хубавото послание за любовьта въ 13 глава отъ I. Послание къмъ Коринтянитѣ. Никой другъ не е писалъ толкова хубаво за любовьта, както Павелъ. Въ това отношение, той имаше голѣмо прозрение.

И тѣй, любете Бога въ всички хора. Дето и да Го видите, възлюбете Го. Това е мжчна

работа, но възможна. Когато Богъ проектира свѣтлината си чрезъ твоя умъ, ти ставашъ уменъ. Когато Богъ проектира топлината си чрезъ твоеото сърдце, ти ставашъ добъръ. Това означаватъ думитъ: „Ако Словото ми пребжда въ васъ, и вие въ мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ васъ.“ Безъ любовь животътъ нѣма смисълъ. Въ каквато форма и да се изявява любовьта, животътъ е единъ и сжщъ. Въ този смисълъ, службата на министра и на простия работникъ е една и сжща. Не е важно, каква служба вършишъ въ обществото; важно е, какъ я изпълнявашъ. Работете всичко съ любовь. Пишешъ писмо, напиши го съ любовь. Ако направишъ погрѣшка въ писмото си, не се извинявай, че си бързалъ. Любовьта не позволява нито да се бърза много, нито да се закъснява. Въ любовьта всѣко нѣщо трѣбва да се прави точно на време и на мѣсто. Като дойде навреме и на мѣсто, тя ще направи това, което никой не може да свърши. Тогава всички ще бждатъ здрави, разумни и силни. Любовьта носи доволство и щастие. Любовьта не се купува съ пари. Както водата, въздухътъ и свѣтлината не се купуватъ, така и любовьта не може да се купи съ нищо материално. Тя стои надъ всичко.

Любовьта е сила, която съ думи не се описва. Който иска да я опита, трѣбва да стане дете. Затова е казано въ Писанието, че който не стане като малкитъ деца, не може да

влѣзе въ Царството Божие.“ — Какъ може да стане това? — Не питай, какъ, но стани дете. Детето не пита, какъ се постигатъ нѣщата, но вѣрва въ тѣхното постигане. Вѣра е нужна на човѣка. Кажатъ ли ти да обичашъ Господа, обикни Го. Какъ ще Го обикнешъ, не питай. Ще кажешъ, че не си Го виждалъ. Това е невъзможно. Какъ не си Го виждалъ? Богъ е навсѣкжде и въ всичко. Достатъчно е да помислишъ за Него съ любовь, за да Го видишъ и познаешъ.

Сега и на васъ казвамъ: Откажете се отъ недоволството и следвайте пѣтя на любовта. Щомъ я стигнете, откажете се отъ всичко старо и нещественно. Приемете същественото и вървете напредъ. Това изисква любовта. На онзи, който се е отрекълъ отъ старото, любовта отваря голѣми възможности и постижения. Христосъ казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отецъ ми не го е привлѣкълъ. Никой не може да отиде при Отца ми, ако Азъ не му покажа пѣтя.“ Следователно, ако нѣкой дойде при васъ, не го задържайте, но покажете му пѣтя. Затова е изпратенъ при васъ. Задържате ли го за себе си, вие правите голѣма грѣшка. Всѣки търси любовта. Не спирайте никого въ неговия пѣть. Нѣма по-красивъ пѣть отъ пѣтя на любовта. Нѣма по-звучна, по-красива пѣсенъ отъ пѣсенъта на любовта.

Единъ поетъ пише:

Азъ нѣма сълзи да проливамъ,

че дивна младостъ не видѣхъ,
 че мойтъ спомени сж мрачни,
 че мойта пѣсенъ не звѣнти.

Азъ нѣма сълзи да проливамъ
 за слънцето на моя день,
 който облаци покриватъ,
 за моя свѣтълъ, ясенъ день.

Какви ли бури азъ не срещнахъ?
 Разбитъ азъ пѣя тиха пѣсенъ
 и, вмѣсто кървави сълзи,
 въ мене пѣсенъта звучи.

Най-последъ поетътъ завършва съ думитъ:
Това е новото, което сега азъ научихъ.

*

9. Беседа отъ Учителя, държана на 1 септем-
 врий, 1943 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Проявенъ и непроявенъ

Въ съвременитѣ училища по химия се изучаватъ различни химически елементи, но не се запитватъ, какъ се отразява, напри- мѣръ, на човѣшкия организъмъ присѣтствието на по-голѣмо или по-малко количество водо- родъ, кислородъ, азотъ и вжглеродъ. Сжщо така се изучаватъ различни разтвори и смѣси. Питамъ: Какъвъ е вкусътъ на смѣсь отъ за- харь и соль? — Неприятенъ. Ако употребите нѣкъде захарь вмѣсто соль и обратно, соль вмѣсто захарь, пакъ ще имате неприятенъ вкусъ. Напримѣръ, не е приятно да пиете ка- фе съ соль. Безъ да искате, ще се мръщите.

Какво е действието на сольта и на за- харьта върху тѣлата? Отъ една страна сольта запича, сгжстява, втвърдява нѣщата, а отъ друга страна спира растенето имъ; захарьта ги разширява. Има идеи, които действуватъ върху човѣшкия умъ или като сольта, или като захарьта. Първитѣ сгжстяватъ, втвърдя- ватъ, запичатъ и ограничаватъ процеситѣ, а вторитѣ ги разширяватъ. Това сж процеси, които ставатъ въ неорганическия, органичес- кия и психическия свѣтъ. Отъ гледище на три- тѣ свѣта различаваме три вида свойства на

единъ и сжщъ елементъ. Напримѣръ, водородътъ, който влиза въ растенията, се различава отъ водорода въ животнитѣ; водородътъ, който влиза въ животинското царство, се различава отъ водорода въ хората. Даже и въ хората водородътъ се различава. Слаба, едва забележима е разликата, но за опитния наблюдател сжществува тънко различие. Съвременната химия не се занимава съ тѣзи въпроси, но бждещата ще ги изучава. Като се говори за солта, казваме, че и тя бива: неорганическа, която сгжстява, втвърдява, запича и ограничава нѣщата; органическа, която само осолява, и психическа, която се проявява главно въ умствения и сърдечния свѣтъ — тя обединява мислитѣ и чувствата. За тази соль е казано въ Писанието: „Ако солта обезсолѣе, хвърля се навънъ.“ Стремете се къмъ психическата соль, която обединява нѣщата.

Съвременнитѣ хора живѣятъ въ свѣтъ, дето нѣщата привидно сж разхвърляни, както звездитѣ и планетитѣ въ пространството. На пръвъ погледъ изглежда, че между звездитѣ, планетитѣ, островитѣ, хората има празни пространства, които ги отдалечаватъ едни отъ други, правятъ ги независими, разхвърляни, чужди помежду си. Въ природата не сжществуваатъ празни пространства. Всичко е изпълнено съ особена, рѣдка материя, невидима за обикновеното око. Небеснитѣ тѣла се движатъ въ етера, който отъ гледище на

духовния свѣтъ представя водна срѣда. Отъ сжищото гледище свѣтлината представя въздухообразна срѣда. И свѣтлината минава презъ етера, както и твърдитѣ тѣла. И хората сж свързани помежду си съ нѣщо невидимо, което оказва известно влияние върху тѣхъ. Тази е причината, дето хората, съзнателно или несъзнателно, си влияятъ. Разговаряшъ се съ единъ човѣкъ, външно красивъ, добре облѣченъ, но нѣщо неприятно излиза отъ него. Говоришъ съ него, но искашъ по-скоро да се отдалечишъ. Слушашъ единъ цигуларъ, който не ти е приятенъ. Цигулката му е хубава, добре свири, но, въпрѣки това, не ти се слуша, искашъ да го напуснешъ. — Защо? — Защото излъчва нѣщо неприятно отъ себе си. Нѣкой е гнѣвенъ, лесно се сърди. Който се приближи до него, възприема настроението му и започва да се сърди като него. Значи, човѣкъ излъчва особена, динамическа енергия, която се отразява и върху окръжаващитѣ. Достатъчно е да се докоснете съ тритѣ си прѣста до този центъръ, за да успокоите разгнѣвения. — Кжде е този центъръ? — Питайте децата. Когато майката се разгнѣви и се готви да бие детето си, то веднага я пригрѣща и започва да я глади по главата. Така детето трансформира гнѣвната енергия на майка си, и тя се успокоява. Задъ ушитѣ на човѣка има единъ центъръ, на който се събира повече енергия, отколкото трѣбва. Той започва да се дразни, сърди се, готовъ е да се кара съ всички хора.

Ако може да трансформира тази енергия, да я впрегне на работа, лесно се освобождава отъ гнѣва си. Тя е особенъ родъ електрическа енергия. Такова е състоянието и на мухитѣ лѣтно време, когато въ атмосферата има голѣмо количество електричество. То се събира на хоботчетата имъ, като на остриета, и ги дразни. Тогава мухитѣ хапятъ много и се освобождаватъ отъ излишното електричество. Между електричеството на човѣка и това на мухата става обмѣна. Мухата се освобождава, а човѣкъ започва да се дразни. За да не изпадате въ състоянието на мухата, да се дразните, сърдите, да хапете, потърсете начинъ да се справите съ излишната енергия около ушитѣ си. Започнете да рѣжете дърва съ трионъ или брадва, или да копаете. Ако не можете да направите това, пипнете върха на носа си четири-петъ пѣти. Важно е да намѣрите начинъ да превърнете енергията на гнѣва въ работа.

Човѣкъ представя вжзелъ отъ различни сили, които произвеждатъ различни състояния и настроения въ него. Тѣзи сили причиняватъ известни движения. Тази е причината, дето човѣкъ не е спокоенъ. Виждате го нѣкога да се почесва по главата, по ржката, по крака, по колѣното. Като се почесва, той прави движения, които сж осмислени. Ако го попитате, защо се почесва по ржката, и той може да не знае причината за това, но като се наблюдава съзнателно, ще намѣри причината за

всѣко свое действие. Всѣко движение, всѣко трепане на тѣлото, или на нѣкой отъ неговитѣ удове, представя азбука, съ която човѣкъ си служи, съзнателно или несъзнателно. Безъ движения нищо не се постига, но тѣ трѣбва да бждатъ естествени. Какво движение ще направишъ, когато искашъ да откъснешъ единъ плодъ? Първо ще се приближишъ до дървото и ще проточишъ ржката си. Ако си далечъ отъ дървото и проточишъ ржката си, движението ще бжде безсмислено. Приблѣжи се къмъ дървото, погледни нагоре и проточи ржката си. Това движение ще бжде на мѣсто. Когато давате нѣщо на човѣкъ, когато не обичате, правите такова движение, въ което се чете небрежностъ. Ако го обичате, правите красиво, хармонично движение съ ржката си. Човѣкъ е динамо, отъ което изтичатъ различни сили. При всѣко огъване на ржката, на крака, силитѣ, които изтичатъ, биватъ хармонични или нехармонични. Като знаете това, стремете се къмъ хармонични движения. Тѣ произтичатъ отъ любовта, която свива и разпуца правилно мускулитѣ. Ако искате да си починете, отпуснете ржцетѣ си настрана, въ спокойно състояние на мускулитѣ. Почивката подразбира временно прекратяване действието на динамото въ човѣка.

Сега всички хора се оплакватъ отъ нервностъ. Тѣ не подозиратъ, че тѣлната нервностъ се дължи на невежеството имъ. Тѣ не знаятъ, какъ да почиватъ. Нѣкой седне на

столъ, наведе се надолу и мисли, че си почива. Другъ ходи изъ стаята, нищо не мисли, нищо не работи и казва, че си почива. Нито едното е почивка, нито другото. Може да си починешъ на столъ, но трѣбва да отпуснешъ всичкитѣ си мускули, да се облегнешъ спокойно на стола. Може и съ ходене да си починешъ, но трѣбва да ходишъ ритмично. Да си почивашъ, това значи, да канализирашъ силитѣ на своя организъмъ така, че да протичатъ хармонично, плавно, безъ насилие и напрежение. Така може да се възпитаватъ и децата, и възрастнитѣ. Впрегни енергиитѣ си на разумна, съзнателна работа. Така ще оправишъ себе си. А що се отнася до оправяне на свѣта, това не е твоя работа. Свѣтътъ е оправенъ, нѣма защо човѣкъ да го оправя. Който е създалъ свѣта, Той има грижа за него. Да мислите, че свѣтътъ може да се оправи вънъ отъ хората, това е механическо разбиране на въпроса. Богъ работи чрезъ разумното сърдце на човѣка, чрезъ свѣтлия му умъ, чрезъ неговата съзнателна душа и възвишенъ духъ. Щомъ е така, Той непрестанно оправя и повдига хората, а чрезъ тѣхъ преустройва и свѣта.

Нѣкой иска да стане щедъръ, да се освободи отъ скжперничеството. Той търси начинъ да превърне скжперничеството въ щедростъ. — Какъ може да постигне това? — Чрезъ писане. Който е скжперникъ, да прави опити да пише едро. Всѣка буква да бжде едро на-

писана. Ако пѣкой е крайно разточителен, да пише ситни букви. Така човѣкъ може да въздействува на характера си. Отъ значение е буквитѣ да бждетъ свързани, а не разпиляни. Който свързва буквитѣ въ думитѣ, той има творчески характеръ; мислитѣ му сж непреривни, а не разхвърляни. Обръщайте внимание на почерка си, за да подобрите характера си. Почеркътъ оказва влияние върху възпитанието на детето. Ето защо, при новото възпитание трѣбва да се обръща голѣмо внимание на почерка.

Мнозина страдатъ отъ еднообразие въ живота, което има отношение къмъ миналото. Разнообразието е въ бждещето. Въ миналото се криятъ погрѣшкитѣ на хората. Затова е казано, че историята е наука на миналото. Бждещето крие условия и възможности за изправяне на погрѣшкитѣ. Като се говори за погрѣшки, имаме предъ видъ животинското естество на човѣка, което не мисли. Който не мисли, той грѣши. Следователно, човѣкъ изправя погрѣшкитѣ на животното; ангелитѣ изправятъ погрѣшкитѣ на човѣка. Ако синътъ върви по линията на бащата, лесно изправя неговитѣ погрѣшки. Понеже синътъ представя бждещето, а бащата — миналото, казваме, че бждещето изправя погрѣшкитѣ на миналото.

Единъ младежъ казвалъ: Азъ не пия никакви спиртни питиета. Никой не ми е проповѣдвалъ върху въздържането, но самъ се отказахъ да пия. — Защо? — Защото баща

ми обичаше да пие. Колкото повече пиеше той, толкова повече растъше въ мене отвращение къмъ спиртнитѣ питиета. Това, което виждахъ отъ баща си, ме направи голѣмъ трезвеникъ и въздържателъ. Освенъ това, бездействието на баща ми внасяше въ мене голѣмо желание за работа. Значи, слабостта на бащата направи сина работливъ и способенъ. Затова, като се натъкнете на нѣкаква погрѣшка въ себе си, не се мъчете да я изправите, но турете я на работа. Какъ ще изправите кривата линия? Тя всѣкога ще си остане крива, но може да се тури нѣкъде на работа, да се ползватъ отъ нея.

Предъ единъ значенитѣ художникъ начъртали нѣколко счупени, криви и прави линии, да видятъ, какво може да направи отъ тѣхъ. Той погледналъ, усмихналъ се и започналъ да рисува. Следъ нѣколко минути на хартията имало красива фигура, съставена отъ линиитѣ, които му били дадени. Той поставилъ всѣка линия на своето мѣсто така, че образувалъ красива, хармонична фигура. Майсторътъ знае кжде да поставя линиитѣ и какъ да ги съчетава.

Какво представятъ кривитѣ и счупенитѣ линии въ живота? — Погрѣшките на хората. Следователно, всѣки човѣкъ трѣбва да бжде художникъ, да знае, кжде и какъ да поставя погрѣшките си, да изработи отъ тѣхъ нѣщо красиво и хармонично. Причината за нѣкои погрѣшки се крие въ налѣгането на въздуха;

други погрѣшки се дължатъ на недостатъчното количество вода въ организма. Липсата на вода въ организма прави човѣка нервенъ, сухъ. Той започва да се дразни, става рѣзъкъ и готовъ да се сърди и кара съ всички. Така той нарушава своя вътрешенъ миръ и прави погрѣшки. — Какъ може да се въздействува на нервността? — Чрезъ гореща вода. Вземете чаша гореща, врѣла вода и пийте лъжичка по лъжичка. Презъ това време наблюдавайте, следъ коя лъжичка ще се успокоите. Можете да изпиете две-три лъжички, десетина или цѣлата чаша и следъ това да се смѣни състоянието ви. Ако нѣмате гореща вода, може да направите опита и съ студена вода. Оставете ли се на течението на гнѣва, ще изразходвате напраздно много енергия. Пестете енергията на организма си. Ако можете да я трансформирате въ работа, вие сте спечелили нѣщо ценно. Не е лошо, че се гнѣви човѣкъ; лошо е, когато не използва енергията на гнѣва. Понѣкога, въ гнѣвно състояние, човѣкъ върши повече работа, отколкото въ спокойно, тихо състояние. Въ първия случай, той е активенъ, има импулсъ за работа. Въ втория случай, той е пасивенъ и нѣма разположение за работа. Активниятъ е очарованъ отъ живота; пасивниятъ е разочарованъ. Това е естествено положение на нѣщата. Когато единъ се очарова, другъ непременно ще се разочарова. Двама студенти се явяватъ на конкурсъ за една и сѣща стипендия: единиятъ получава

стипендията и се очарова; другиятъ нищо не получава и се разочарова. Първиятъ печели — очарованъ е; вториятъ губи — разочарованъ е. При това, колкото по-голъма е загубата, толкова по-голъмо е разочарованието; колкото по-голъма е печалбата, толкова по-голъмо е очарованието. Децата се очароватъ отъ малко. Дайте единъ левъ на детето, за да видите радостта и очарованието му. На възрастния трѣбва да дадете много пари, за да се очарова. За да не се разочаровате, дръжте въ ума си мисълта, че сте богати. Богатството на цѣлата земя е ваше богатство. Защо да не мислите така? Богатството на всѣки човѣкъ е зароваено нѣкъде въ земята. Той трѣбва да знае, кжде е богатството му, и да отиде самъ да го разкопае. Нѣкои благородни метали — злато, сребро, платина сж заровени въ човѣка; много вжглища, руди има въ неговата почва; ценни сили и енергии се криятъ въ дълбочината на неговата душа. Той трѣбва да намѣри това богатство, да го изрови и обработи.

Единъ американецъ, земеделець, намѣрилъ една голѣма плоча въ една отъ своитѣ ниви. Като обработвалъ нивата си, решилъ да махне плочата, защото заемала голѣмо пространство. Като я вдигналъ, оказало се, че подъ нея почвата била най-добра и богата. — Какво показва това? — Че и подъ каменната почва на вашето естество се крие нѣщо добро, благородно и богато. Вдигнете пло-

чата и обработвайте доброто, което се крие под нея. Всъкни човѣкъ носи въ себе си условия и възможности за обработване на грубата почва. Напримѣръ, нѣкой се оплаква отъ свой колега, че го преследва. — Какво трѣбва да направи, за да смекчи лошото влияние на колегата си? — Да постави единъ свой приятель между себе си и него. Ако не успѣе, да постави двама, трима, най-много шесть души съ добри влияния. Тѣ ще трансформиратъ грубитѣ трептения на неговия неприятель и ще настане примиряване. Ако колегата ви има продълговато лице и сухи, дълги пръсти, поставете между васъ и него човѣкъ съ кръгло лице и къси, въздебели пръсти. Сприхавитѣ хора изразходватъ много енергия. Тѣ сж като попивателна хартия. Всичко възприематъ, поради което лесно се цапатъ, и сами си отварятъ много работа. Когато трѣбва да проявите доброто, дружете съ сприхави хора. Тѣ сж крайно енергични и експедитивни, нищо не отлагатъ. Когато предстои да кажете нѣкоя обидна или груба дума, търсете спокойни, разположени натури, които отлагатъ нѣщата. Значи, дойдете ли до доброто, не отлагайте; дойдете ли до злото, отлагайте. Изучавайте проявитѣ на хората и се ползвайте отъ доброто, което носятъ въ себе си. Отъ всѣки човѣкъ можете да научите нѣщо.

И тъй, ако сте учителъ, научете се да отлагате и да прилагате. Злото ще отлагате, доброто ще прилагате. Доjde при васъ единъ

ученикъ и се оплаква, че му взели единъ левъ. Не бързайте да търсите виновника и да го наказвате, но кажете на пострадалия: Ето, азъ ти давамъ единъ левъ, който другарьтъ ти взелъ. Този мегодъ ще подействува добре върху онзи, който взелъ безъ позволение нѣщо отъ другаря си, и върху онзи, на когото е взето. Не губете напраздно време и енергия. Тръгнете ли да търсите виновника и да го наказвате, вие губите енергия и време за дребни работи. Прилагайте новитѣ методи при възпитанието и самовъзпитанието. Като срещнешъ единъ човѣкъ, не казвай, че е лошъ, но кажи: Този човѣкъ не е проявенъ още, не е проявилъ доброто въ себе си. И за себе си не казвай, че си лошъ, но кажи, че не си проявенъ. Ако си добъръ, кажи, че си проявенъ вече. Следователно, дойдете ли до злото, до лошитѣ прояви, кажете, че не сте още проявени. Дойдете ли до доброто, проявени сте вече. Да останатъ въ ума ви думитѣ: „проявенъ“ по отношение на доброто и „непроявенъ“ по отношение на злото. Кога се проявяватъ нѣщата: презъ деня, или вечерь? Презъ деня, при дневната свѣтлина. Всичко, което се проявява презъ деня, е добро. Слънцето грѣе презъ деня, растенията цвѣтятъ, вързватъ плодъ, и плодътъ узрѣва пакъ презъ деня. Събраната енергия презъ деня се обработва вечерь, а презъ деня се проявява. Въ заключение, казвамъ: Злото е непроявенъ процесъ, а доброто — проявенъ.

Следователно, за да не си пакостите сами, служете си съ думитѣ „проявенъ и непроявенъ“, вмѣсто съ думитѣ „добъръ и лошъ“. Не казвай, че си нервенъ, но кажи, че твоята нервна система не се е проявила още. Щомъ се успокоишъ, кажи: Моята нервна система се прояви. Като направишъ една погрѣшка, кажи: Натоварихъ се. Щомъ изправишъ погрѣшката си, кажи: Разтоварихъ се. Не си служете съ думи, които обременяватъ мозъчните центрове. Не мисли за доброто и злото, защото никога нѣма да ги разрешишъ.—Какво представя злото? — Зеленъ, незрѣлъ плодъ. — Доброто? — Зрѣлъ плодъ. Злото е горчивото въ живота, а доброто — сладкото. Горчивото изсушава, сгъстява, ограничава човѣка, а сладкото го разширява и обновява. Горчивото съкращава човѣшкия животъ, а сладкото го продължава. Ухапе ли ви комаръ, благодарете. Ако не бѣше ви ухапалъ комаръ, можеше змия да ви ухапе. Кое отъ дветѣ е по-добро?

Прилагайте новитѣ методи въ живота си, за да вървите въ правия пѣтъ. Това значи, да не мислите за лошото и злото въ свѣта, но да го превръщате въ добро. Замѣстете злото съ непроявенитѣ сили, а доброто — съ проявенитѣ, и всѣкога ще следвате правия и красивъ пѣтъ.

*

10. Беседа отъ Учителя, държана на 3 септември, 1943 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Блаженствата

Въ пета глава отъ Евангелието на Матей се говори за блаженствата. Тя представя само частъ отъ това, което Христосъ е говорилъ. Добре щѣше да бжде, ако имаме цѣлата беседа на Христа. Като се говори за блаженствата, нѣкои ги разбиратъ буквално. Въ сжщностъ, тѣ криятъ въ себе си вжтрешенъ, духовенъ смисълъ. Който разглежда нѣщата материално, казва: Човѣкъ може да прави добро съ пари. Не е така. Доброто не е материално. Да мислите, че доброто се крие въ материалното, това е все едно, да мислите, че въ буквитѣ се крие силата на словото. Много нѣща опредѣлятъ силата на словото, не само буквитѣ. Буквитѣ сж вѣншенъ изразъ на словото. Както словото не е въ буквитѣ, така и доброто не се изразява въ даване на пари. Паритѣ сж азбука, вѣншни знаци, чрезъ които се изразява само едната страна на нѣщата. Често се говори за сѣтивата, като срдство за запознаване съ вѣншия свѣтъ. Значи, и сѣтивата сж особенъ родъ азбука. Петъ сѣтива имаме, значи, разполагаме съ петъ ме-

*) Матей. 5 гл.

тода, чрезъ които се домогваме до петъ различни свѣта. Зрението ни запознава съ свѣтлината, слухътъ — съ звука, обонянието — съ миризмитѣ, носътъ — съ вкуса, осезанието — съ различнитѣ промѣни на температурата. Всѣко сътиво е на мѣстото си. Следователно, страшно е, когато едно отъ сътивата се развали. Обаче, отъ всички сътива най-нуженъ за физическия свѣтъ е вкусътъ. Когато вкусътъ се изгуби, човѣкъ престава да яде, а съ това заедно и животътъ му се прекратява. Ако човѣкъ изгуби зрението или слуха си, все още може да живѣе. Изгуби ли вкуса, и животътъ му се изгубва.

Много отъ съвременнитѣ хора се занимаватъ съ несжществени работи, а пренебрегватъ сжщественото. Тѣ разрешаватъ въпроса за яденето — какво да ядатъ и какъ да изкаратъ прехраната си, безъ да се интересуватъ за сжщественото въ живота. Животнитѣ сж разрешили по-добре въпроса за храната отъ хората. Месояднитѣ се хранятъ съ месо, тревопаснитѣ — съ трева, птицитѣ — съ зърна, съ мушици. Само човѣкътъ се блѣска около въпроса за храната и се чуди, какво да предпочете — месо, растителна храна или плодове. Тази е причината, дето хората постоянно се тревожатъ. Ако хлѣбътъ имъ е недостатъченъ, или ако нѣма мазнини, захаръ, тѣ се безпокоятъ, ставатъ недоволни и нещастни. Наистина, днесъ липсватъ много нѣща — война има. Преди войната всичко бѣше въ изобилие, хо-

рата бѣха задоволени. Въпрѣки това, бѣха ли по-добри, отколкото сж днесъ? Ако задоволите всички нужди на човѣка, ще стане ли толкова добъръ, колкото трѣбва? Вѣрно е, че храната прави човѣка добъръ, но не само физическата храна. Подъ „храна“ разбираме онова, което човѣкъ възприема чрезъ ума, сърдцето и стомаха си. За ума е нужна умствена храна, за сърдцето — сърдечна, а за стомаха — физическа, материална. Следователно, който храни ума, сърдцето и тѣлото си съ чиста, доброкачествена храна, той става добъръ, разуменъ човѣкъ.

Казва се въ Писанието, че когато Мойсей извелъ евреитѣ отъ Египетъ, трѣбвало дълго време да се хранятъ съ манна — друга храна нѣмало въ пустинята. Тѣ събирали всѣки день манна, колкото за деня; само въ петъкъ събирали за два деня, и за сѣботата, защото сѣботата бѣше опредѣленъ день за Бога. Но, за да се осигурятъ, и презъ другитѣ дни тѣ събирали повече храна, отколкото имъ трѣбвало за деня. За неизпълнение на наредбитѣ, трѣбвало Мойсей да ги наказва. Тѣ често роптаели противъ манната и съжальвали за вкусната и разнообразна храна, която имали въ Египетъ. Не само евреитѣ, но всички хора разбраха, че осигуряването не помага. Ще вземешъ хлѣбъ повече, отколкото трѣбва, но ще го хвърлишъ. Ако го оставишъ на влажно мѣсто, той мухлясва. Ще кажете, че опитахте вече, какво значи да живѣ-

ешъ съ 250-300 гр. хлѣбъ, и то не чисто пшениченъ, но смѣсь отъ рѣжъ, царевица, соя и др. Сега разбрахте цената на хлѣба. Мнозина разстроиха стомаха си, разболѣха се, изгубиха охота къмъ ядене. Ще кажете, че е опасно да идете хлѣбъ, направенъ отъ различни брашна. Опасенъ и вреденъ е, наистина, такъвъ хлѣбъ, но не по-малко опасности си причиняватъ хората, когато внасятъ въ своето вѣрую различни качества брашно. При това, едното качество е вгорчено, другото не е доброкачествено и т. н. Какво ще правите съ такова вѣрую? Или ще се откажете отъ него, или ще се принудите да го приемете. Въ края на краищата, стомахътъ ви ще се разстрои. И физическата, и духовната, и умствената храна трѣбва да бжде чиста, доброкачествена и прѣсна.

И тъй, давайте съответна храна на удоветъ си, за да се развиватъ правилно. Очитъ ще храните съ мека и приятна свѣтлина. Учете се да разлагате свѣтлината и да се ползвате отъ различнитѣ цвѣтове, както това правятъ и растенията. Въ това отношение, растенията знаятъ по добре изкуството да разлагатъ свѣтлината и да се ползватъ отъ цвѣтоветѣ ѝ. Едни растения си правятъ червена дреха, други — жълта, трети — синя и т. н. Ако въ човѣшкия животъ преобладаваше червената свѣтлина, хората щѣха да бждатъ войнствени. Ако преобладаваше портокаления цвѣтъ, всички щѣха да бждатъ крайни индивидуалисти; всѣки ще мисли, че свѣтътъ е създаденъ само

за него. Ако преобладаваше жълтиятъ цвѣтъ умътъ щѣше да бжде крайно развитъ. Дето умътъ на човѣка е много развитъ, страданията му сж голѣми. Ако преобладаваше синиятъ цвѣтъ, човѣкъ щѣше да се отличава съ чрезмѣрно развито религиозно чувство. Той щѣше да бжде голѣмъ догматикъ: каквото каже той, или въ каквото вѣрва, думата му трѣбва да се изпълни. Неговото вѣрую е истинно и право.

Какво се иска отъ човѣка? — Да си изработи правиленъ възгледъ за живота и за природата. Това се придобива чрезъ опитноститѣ въ живота. Той учи, прилага и така придобива свѣтско и религиозно знание. Кето четете Библията, и вие се учите отъ опитноститѣ на миналитѣ вѣкове. Така се запознавате съ живота на древността и дохождате до сегашнитѣ времена. Съвременниятъ човѣкъ се интересува отъ всичко, но най-много отъ това, което лично го засѣга. Той се интересува главно отъ хлѣба, отъ жилището, отъ облѣклото си и най-после отъ знанието. Той иска да знае езици, за да се съобщава съ различнитѣ народи. Добре е да знаешъ езици, да се запознаешъ съ добродетелитѣ на всѣки народъ. Но наредъ съ тѣхнитѣ добродетели ти ще изучавашъ и тѣхнитѣ слабости и педжзи. Ако не знаешъ френски, или другъ чуждъ езикъ, каквото и да ти се говори, добро или лошо, нищо нѣма да разберешъ. Каквито обидни думи и да ти казватъ, ти ще гледашъ спокойно,

като че не се отнася до тебе. Езикът на съвременнитѣ хора не е още пречистенъ. Много думи иматъ лошо значение. Тѣ не отговарятъ още на името „културни“, което се дава на нѣкои народи. Както източнитѣ, така и западнитѣ народи трѣбва да работятъ върху езика си, да го пречистятъ.

Доказано е, че съвременнитѣ хора се спъватъ отъ външни нѣща. Тази е причината, дето даватъ криви тълкувания на думитѣ и ги изопачаватъ. Тѣ говорятъ за ада и влагатъ въ това понятие нечувани нѣща. Кой е билъ въ ада и се върналъ оттамъ, за да знае, дали е истина това, което се говори? Какъвъ е огънятъ въ ада, за който се казва, че който попадне въ него, вѣчно гори? Въ обикновения огънь нѣщата се запалватъ и изгарятъ, а въ огъня на ада вѣчно горятъ. Казва се още, че въ ада ще има вѣчно скърцане съ зжби Единъ свещеникъ често казвалъ на слугата си: Стояне, вѣченъ огънь и мъчение, вѣчно скърцане съ зжби ни чака въ ада. Слугата погледналъ спокойно господаря си и казалъ: Азъ трѣбва да мисля за това, дѣдо попе. Ти нѣмашъ зжби, нѣма защо да се безпокоишъ. За тебе не е страшно, ти нѣма съ какво да скърцашъ. Страшенъ е адътъ за онзи, който живѣе въ безлюбието. Който живѣе въ любовта, не се страхува отъ ада и отъ вѣчния огънь.

Човѣкъ се нуждае отъ свѣтлина, която постоянно се усилва, но не отъ обикновената,

механическа свѣтлина. Като попадне въ червения цвѣтъ на живата свѣтлина, човѣкъ става активенъ. Тя е носителка на живота. Докато е подъ влиянието на тази свѣтлина, той се радва на здраве и животъ. Щомъ свѣтлината го напусне, той започва да боледува и губи силата си. Колкото повече се намалява влиянието на червения цвѣтъ въ човѣка, толкова повече се увеличаватъ болеститѣ въ него. Жълтиятъ цвѣтъ на свѣтлината оказва влияние върху човѣшкия умъ. Намаляването на този цвѣтъ предизвиква тъмнина въ ума, неразбиране на нѣщата и противоречия. Синиятъ цвѣтъ влияе върху духовното начало въ човѣка. Той събужда въ него любовъ къмъ Бога и опредѣля отношенията му къмъ Божественитѣ прояви. Следователно, безъ червения цвѣтъ човѣкъ не може да придобие живота; безъ жълтия цвѣтъ не може да бжде уменъ; безъ синия цвѣтъ не може да бжде религиозенъ или духовенъ. Всѣка дума носи известенъ цвѣтъ. Кажешъ ли на болния една дума, която съдържа червения цвѣтъ, той ще оздравѣе; кажешъ ли на глупавия дума, която съдържа жълтия цвѣтъ, той ще поумнѣе; кажешъ ли на нерелигиозния дума съ синъ цвѣтъ, той ще стане религиозенъ. Често чувате да се говори, че трѣбва да живѣете добре, да бждете умни, да вѣрвате въ Бога, но нито животътъ ви става по-добъръ, нито разумността ви се увеличава, нито ставате вѣрващи. — Защо нищо не постигате? —

Защото думитѣ, които изговаряте, не съдържатъ съответнитѣ цвѣтове.

Какво правятъ религиознитѣ хора? Тѣ четатъ Библията, Евангелието, безъ да разбиратъ дълбокия имъ смисълъ. Тѣ не могатъ да възприематъ цвѣтоветѣ на думитѣ, които четатъ. Щомъ не възприематъ цвѣтоветѣ имъ, думитѣ оставатъ неразбрани. Сега и вие четете пета глава отъ Матей за блаженствата, безъ да възприемате свѣтлината, която тѣ съдържатъ. Деветтѣ блаженства представятъ деветъ метода за възприемане на Божествената свѣтлина, която повдига човѣшкия умъ, сърдцето и душата. Говори се за нищия духомъ. Какво може да постигне нищиятъ духомъ? Той е въ състояние да превърне нисшата, необработена материя въ висша. Дайте на нищия духомъ непрана вълна, той ще я изпере, изпреде, изтъче и ще даде на хората готовъ платъ да си шиятъ дрехи.

„Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наследятъ земята.“ (5 ст.). Значи, за да наследятъ земята, човѣкъ трѣбва да бжде кроткъ. — Кой човѣкъ наричаме кроткъ? — Който има добра обхода съ себе си и съ своитѣ ближни. Той не влиза въ стълкновение съ никого. Ще кажете, че кроткиятъ човѣкъ не прави зло. Не е въпросъ да не прави зло; важно е да прави добро. Много хора се въздържатъ отъ злото, но и добро не правятъ. Който не прави нито зло, нито добро, все едно, че нищо не прави. Казано е въ Писанието, че Богъ

забрани на човѣка да яде отъ дървото за познаване на доброто и на злото, но той не послуша. Първитѣ човѣци ядоха отъ това дърво. И доднесъ още хората ядатъ отъ забраненото дърво и продължаватъ да правятъ зло: крадатъ, убиватъ, лъжатъ. Ще откраднешъ хлѣбъ или пари отъ касата и ще ги задържишъ за себе си. Хлѣбътъ ще мухляса, паритѣ ще останатъ безъ обръщение и, въ края на краищата, ти си направилъ зло. Защо не опечешъ хлѣбъ и, докато е прѣсенъ още, не дадешъ на ближния си да хапне отъ него? Защо не извадишъ пари отъ касата си и да дадешъ на ближния си да си послужи съ тѣхъ? Това е най-малкото добро, което можешъ да направишъ.

„Познаване на доброто и на злото.“ Думата „познаване“ подразбира отношение. Да познавашъ, какви сж твоитѣ права и задължения къмъ кжщата ти, това е законъ за собственостъ. Имашъ кжща, която можешъ да владѣешъ само чрезъ крепостенъ актъ. За да познавашъ единъ езикъ, трѣбва да го говоришъ. Като говоришъ френски или нѣмски, напримѣръ, ти познавашъ едновременно и добритѣ, и лошитѣ му качества. Всѣко нѣщо има две страни: добра и лоша. Следователно, и сжществата отъ духовния свѣтъ биватъ добри и лоши. Добритѣ сжщества правятъ добро на хората, а лошитѣ имъ причиняватъ пакости. Добритѣ сжщества създадоха добритѣ мисли, чувства и постѣпки; тѣ създадоха до-

бритѣ и полезни растения и животни, за да бждатъ въ услуга на човѣчеството. Лошитѣ сжщества създадоха лошитѣ мисли, чувства и постжпки. Тѣ създадоха вреднитѣ растения и животни, да пакостятъ на хората. Това, ксето осакатява и изопачава човѣшкия умъ, сърдце и воля, е зло. Това, което подобрява състоянието на умъ, сърдцето и волята, е добро. Ако не можешъ да различавашъ доброто отъ злото, ти нѣмашъ никакво знание. Отдалечаването на човѣка отъ Бога е зло. Приближаването му къмъ Бога е добро. Това сж два процеса, които се извършватъ постепенно, а не изведнѣжъ. Можешъ ли изведнѣжъ да премѣстишъ северния човѣкъ въ тропическитѣ мѣста? Можешъ ли изведнѣжъ да премѣстишъ човѣка отъ топлинѣ мѣста на северния полюсъ? И едното, и другото трѣбва да става постепенно. Стане ли изведнѣжъ, и двамата ще умратъ. Не е лесно да свикне човѣкъ на голѣма горещина, или на голѣмъ студъ. Не е лесно да стане човѣкъ духовенъ, уменъ или добъръ. Не е лесно да разбира, дали една мисълъ е добра, или лоша. За да разберешъ нѣщо, трѣбва да познавашъ неговитѣ качества. За да различавашъ мислитѣ, чувствата и постжпкитѣ, като добри или лоши, трѣбва да познавашъ тѣхнитѣ качества.

„Блажени нишитѣ духомъ, защото е тѣхно царството небесно“. (3 ст.). Подъ „царство небесно“ се разбиратъ всички благоприятни условия, при които човѣкъ може да постигне,

каквото пожелае. Въ този смисълъ, царетъ трѣбва да бждатъ нищи духомъ, защото разполагатъ съ благоприятни условия. Значи, тѣхно е царството небесно.

„Блажени нажаленитѣ, защото тѣ ще се утешатъ.“ (4 ст.). Който иска да се утеша, трѣбва да бжде нажаленъ. Това е първото условие. Утехата е проява на Божията Любовъ. Следователно, не можешъ да бждешъ утешенъ, докато не те обичатъ. Може ли да те утеша онзи, който не те обича? Страшно е положението на човѣка, когото не обичатъ. Той минава презъ голѣми страдания. Като обичате нѣкого, давате му най-хубавитѣ нѣща. Ако не го обичате, давате му най-лошитѣ работи. На онзи, когото обичате, давате голѣмо угощение: печено агне, кокошка или прасенце. Добре е за него, че ще си хапне печено агне, но питайте агнето, какво ще каже. Колкото и да го залъгвате, положението му е тежко. Ще го убеждавате, че като влѣзе въ васъ, то се повдига: отъ четвероного животно минава въ двуного. Съ това искате да кажете, че давате сто на сто отъ себе си за агнето. Въ сжщность, агнето дава нѣщо отъ себе си, а не вие.

Единъ турчинъ отишълъ при единъ банкеръ да му иска 200 лири на заемъ. За да се домогне до заема, той казалъ на банкера: Готовъ съмъ да платя 100% лихва, само да ми послужишъ. Банкерътъ се съгласилъ и далъ 200 лири на турчина. Следъ шесть месеца длъжникътъ донесълъ сто лири лихва на кредитора

си и го запиталъ: Доволенъ ли си отъ мене?

Доволенъ съмъ, но кога ще платишъ майката на паритъ? — Остави тази работа. Вземи сега лихвитъ на паритъ, а за майката не мисли. Следъ като далъ сто лири срещу дългаси, той не се явилъ вече предъ банкера.

Мчозинаа постъпватъ като този турчинъ. Тъ се молятъ на Бога да имъ даде знание, мъдростъ, за да дадатъ и тѣ нѣщо на хората. Тъ искатъ да се покажатъ добри, но така не се прави добро. Да направишъ добро на ближния си, това значи, да му дадешъ нѣщо отъ себе си. Ако искашъ да дадешъ плодъ на човѣка, не купувай отъ пазара, но му откъсни отъ дървото, което самъ си посадилъ. Давай отъ плодоветѣ на своя трудъ, на своитѣ добри мисли, чувства и постъпки. Ако искашъ да утешишъ нажаления, не му цитирай стихове отъ Евангелието, но посади въ земята мисълта, която искашъ да му кажешъ, и, когато порасте и даде плодъ, предложи му да си хапне. Това значи, да давашъ на ближния си отъ доброто, което носишъ въ себе си. Какъ ще предадешъ вѣра на човѣка, ако самъ я нѣмашъ? Какъ ще направишъ човѣка кротъкъ, ако самъ нѣмашъ кротостъ? Какъ ще обяснишъ безкористието? Нищиятъ духомъ е абсолютно безкористенъ.

„Блажени милостивитѣ, защото тѣ помилвани ще бждатъ.“ (7 стр.). Какъ ще проявишъ милосърдието, ако самъ не си милосърденъ? Милосърдниятъ слиза до нивото, дето

живѣятъ обикновенитѣ хора. Ако търсите милостиви хора, ще ги намѣрите между беднитѣ, страдащитѣ, болнитѣ. Достатъчно е да отидете въ единъ отъ крайнитѣ квартали на Лондонъ и Нью Йоркъ, да опитате, доколко сте милосърдни. Тамъ ще срещнете множество момчета и момичета, които не знаятъ майка си и баща си; тѣ се намиратъ въ крайна мизерия: боси, окжсани, гладни, бездомници. Ако тукъ не се трогне сърдцето ви, ще знаете, че не сте милосърдни. За да минешъ отъ единия край на този кварталъ до другия, трѣбва да има стражаръ да те пази. Жалко е положението на тѣзи хора. Мизерията е изопачила човѣшкия образъ въ тѣхъ.

Като изучава проявитѣ си, човѣкъ дохожда до сжщитѣ състояния, въ които се намиратъ жителитѣ на крайнитѣ квартали въ голѣмитѣ столици. Като не обичате нѣкого, готови сте да се нахвърлите върху него, да го бгете, да го задушите. Ако го обичате, готови сте да му дадете всичко, което имате: пари, дрехи, обуца и т. и. Коя е причината за крайноститѣ, въ които човѣкъ изпада? — Връзката му съ два различни свѣта. Докато не познава и двата свѣта и не различава проявитѣ имъ, човѣкъ всѣкога се натъква на различни влияния. Както не е все едно, дали химикътъ получава вода или нѣкое експлозивно вещество, така не е все едно, съ кой свѣтъ ще се свърже човѣкъ: съ възвишения, или съ нисшия. Нѣкои думи, съ които си служатъ хората, иматъ свойствата

на водата — чистят ѝ, освежават ѝ, възрастват ѝ; други думи сж подобни на азотната киселина: дето паднатъ, всичко изгарятъ. За да не причинявате пакости на себе си, нито на своитѣ ближни, служете си съ думи, които приличатъ на водата, а не съ такива, подобни на азотната киселина. Ако капне вода на дрехата ви, не причинява зло; капне ли азотна киселина, дрехата изгаря.

Всѣко нѣщо, което разваля добритѣ мисли, чувства и постѣпки, е азотна киселина. Подъ „азотна киселина“ окултиститѣ разбиратъ човѣкъ, крайно самостоятеленъ, гордъ. Значи, гордостъта се дължи на присѣтствието на азота въ човѣшкия организъмъ. Като елементъ, азотътъ е крайно инертенъ, неактивенъ, не влиза лесно въ съединение съ другитѣ елементи. Обаче, съедини ли се съ водорода и кислорода, той образува азотна киселина и става активенъ и опасенъ. Поотдѣлно водородътъ и кислородътъ не сж опасни елементи, но заедно съ азота тѣ образуватъ силната и разядлива азотна киселина. Глицеринътъ е безвредно съединение. Внесе ли се въ него азотъ, получава се нитроглицеринъ — силенъ експлозивъ. Отъ него приготвятъ динамита. Първи, които откриха експлозивнитѣ вещества, сж падналитѣ ангели. Тѣ живѣятъ между хората, дето и доднесъ правятъ най-страшнитѣ експлозивни

Често се проповѣдва на хората да приложатъ любовта, като цѣръ противъ експлозивни-

тъ. Всички болести, недъзи, скърби се лѣкуватъ съ любовта. Затова е казано, че знанието възгордява, а любовта — назидава. Знание безъ любовъ носи нещастие; знание съ любовъ носи благословение. Животъ, въ който гордостта се проявява, носи нещастие; животъ, роденъ отъ любовта, носи щастие. Който търси щастие безъ любовъ, той е на кривъ пѣтъ. Не можешъ да бждешъ щастливъ, когато окръжаващитѣ живѣятъ въ безлюбие. Не можешъ да бждешъ щастливъ, когато окръжаващитѣ сж нещастни. Ако не знаешъ, какъ да възприемешъ любовта и какъ да я предадешъ, не можешъ да бждешъ щастливъ. Да възприемешъ любовта за себе си и да я запазишъ чиста, както излиза отъ Бога, това наричаме „любовъ“. Да предадешъ любовта на ближнитѣ си така чиста, както си я приелъ, това наричаме „обичъ“. Ако при приемането и предаването на любовта внесешъ известна нечистота въ нея, ти се натъквашъ на нещастия. Обаче, ако и въ двата случая я запазишъ чиста, както си я приелъ, ти се ползувашъ отъ Божието благословение.

Днесъ всички хора очакватъ мира. Какъ ще дойде мирътъ? Защо се биятъ и каратъ хората? Защо водятъ войни? — За материални блага. Всички народи искатъ да спечелятъ повече земя, да станатъ богати. Вѣчниятъ миръ ще дойде, когато хората се научатъ да възприемагъ и предаватъ любовта така чиста, както сж я приели отъ Бога. Мирътъ ще дой-

де, когато слугитѣ изпълняватъ заповѣдитѣ на господаря си така, както сж ги получили. Ако господарѣтъ даде на слугата си десеть хиляди лева да ги разпредѣли между бедни, и слугата задържи половината отъ паритѣ за себе си, мирѣтъ нѣма да дойде. Слугитѣ трѣбва точно да изпълняватъ заповѣдитѣ на господаритѣ си. И господаритѣ трѣбва точно да изпълняватъ волята на Бога, своя Отець. Тогава думитѣ на Христа „Както ме е Отець научилъ, така говоря“, придобиватъ смисълъ.

И тъй, изучавайте блаженствата, като вътрешни процеси. Чрезъ тѣхъ ще научите доброто, което се проявява вънъ отъ васъ и вътре въ васъ. Чрезъ блаженствата човѣкъ се пречиства и подготвя за възприемане на любовта. Блажени сте, ако възприемате и предавате правилно любовта. Блажени сте, ако вършите Божията воля. Който върши Божията воля, той е жител на София, т. е. жител на свѣта, дете царува мждростѣта. София е мѣсто на мждростѣта. Който не върши Божията воля, той е вънъ отъ София, вънъ отъ мждростѣта, въ провинцията. Напуснете провинцията и влѣзте въ София, въ свѣта на мждростѣта, да изпълните Божията воля съ любовъ. Това значи, да бжде човѣкъ добъръ. Истински добъръ е онзи, който нѣма нито едно престѣпление въ миналия и сегашния си животъ. Следователно, ако имашъ само едно петно въ миналото си, непременно трѣбва да го изчистишъ. Като изправяшъ сегашния си

животъ, ти оправяшъ и миналия. Докато не изправишъ миналия си животъ, не можешъ да бждешъ добъръ. Изправянето на живота ви има отношение къмъ любовта. Само любовта е въ сила да изправи погрѣшкитѣ на човѣка.

Да вѣрваме въ Бога, Който ни учи, какъ да изправяме погрѣшкитѣ на миналото и какъ да живѣемъ въ настоящето.

*

11. Беседа отъ Учителя, държана на 5 септември, 1943 г., 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Новата присадка

Въ живота на съвременнитѣ хора има една опасностъ: понѣкога тѣ искатъ да измѣнятъ реда въ природата, както и своя животъ. Въ края на краищата, тѣ се убеждаватъ, че това не е по силата имъ. Колкото и да възпитавате вълка, все вълкъ си остава; мечката си остава мечка, рибата — риба, мжжътъ — мжжъ и жената — жена.

Сжществуватъ два порядъка въ свѣта: човѣшки и Божественъ. Въ човѣшкия порядкъ нѣщата се измѣнятъ споредъ волята на човѣка. Въ Божествения порядкъ нищо не се измѣня по волята на човѣка. Човѣкъ може самъ да си направи кола, и самъ може да я развали, когато пожелае. Обаче, никой не може да измѣни състава и свойствата на въздуха, водата, свѣтлината. Нѣкой иска да стане духовенъ. Това не зависи отъ него. Преди всичко, за човѣка е важно да бжде истински човѣкъ. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да бжде човѣкъ: да мисли, чувствува и постжива, както Богъ е опредѣлилъ. Щомъ постигне това, лесно може да стане духовенъ. Това значи, да облѣче дрехата на духовността. Лесно се об-

*) Данаилъ, 3 гл

лича и съблича една дреха; мъчно е да станеш истински човѣкъ. Да свършишъ университетъ, не значи, че си станалъ по-добъръ. Учениятъ се ражда ученъ, простиятъ се ражда простъ. Колкото и да се учи, простиятъ си остава простъ. Можете ли да промѣните характера на заека? Колкото и да го възпитавате, той си остава заекъ.

Задачата на съвременния човѣкъ не се заключава въ опити — да измѣня характера на хората и на животнитѣ, но да разбере, какво е неговото предназначение и да го изпълни. Който не разбира своето предназначение, иска да стане философъ, поетъ, ученъ, музикантъ, но нищо не постига. Ако не е роденъ за философъ, не може да стане такъвъ; ако не е роденъ за поетъ, ученъ или музикантъ, не може да стане такъвъ. Кой за каквото е роденъ, такъвъ става. Земята не прави ябълката ябълка, крушата — круша, сливата — слива. Земята дава само условия за проява на сѣмената, безъ да ги създава. Всѣко сѣме проявява естеството си, независимо почвата, въ която е поставено. Всѣки човѣкъ, дошълъ на земята, се проявява такъвъ, какъвто си е. Кажете ли нѣкой, че е станалъ лошъ, той не говори истината. Лошиятъ е роденъ лошъ, добриятъ е роденъ добъръ. Ако направишъ една погрѣшка, това не значи, че си лошъ. Окаляната златна монета не губи цената си. Презъ каквито нечистотии да мине, тя си остава златна. Както златото никога не се измѣня, така и добриятъ човѣкъ

всѣкога си остава добъръ. Ако позлатишъ медната монета, тя си остава пакъ медна. Пазете се отъ позлатяването въ живота. Двама войника се каратъ, но щомъ видятъ полковника, веднага заставатъ мирно, тихо, както че нищо не е било. Външната имъ обхода е добра, но вътрешно не си хармониратъ. Докато полковникътъ е съ тѣхъ, тѣ сж послушни. Каквото имъ заповѣда той, всичко изпълняватъ; дето ги прати, веднага отиватъ. Щомъ се отдалечи полковникътъ, тѣ отново започватъ да се каратъ. Той мисли, че тѣ сж изправни, но се лъже. Достатъчно е да погледне лицата имъ, за да разбере, че тѣ не си хармониратъ. Трѣбва да различавате външнитѣ прояви отъ вътрешнитѣ.

Презъ руско турската война единъ руски войникъ се напилъ толкова много, че едва се движелъ. Това се случило въ Добричъ. Полковникътъ му го срещналъ, спрѣлъ го и му казалъ: Войникъ, ти си пьянъ. — Не съмъ пьянъ, ваше високоблагородие. Понеже предварително се наялъ съ чесънъ, той казалъ на полковника: Ето, помиришете ме, да видите, че не мириша на ракия. Чесънъ съмъ ялъ, затова мириша на чесънъ. Полковникътъ се засмѣлъ и го подложилъ на следното изпитание: Мини по тази дъска, да докажешъ, че не си пьянъ. Войникътъ погледналъ къмъ дъската, която била поставена за мостъ и си казалъ: Не мога да пазя равновесие. Ако вървя само на една дъска, ще падна. Веднага той съоб-

разилъ, какво да направи. Турилъ още една дъска до първата и бавно, съсрѣдоточено започналъ да мѣсти краката си. Първо турилъ дѣсния си кракъ на едната дъска и казалъ: За славата и величието на Русия! После стъпилъ съ лѣвия си кракъ на втората дъска и казалъ: За славата и величието на моя полковникъ! Като видѣлъ неговата духовитость, полковникътъ се усмихналъ и казалъ: Скоро ще изтрезнѣнешъ. Ти си уменъ и досѣтливъ войникъ.

И тѣй, ако правите погрѣшки, не се извинявайте съ майка си и баща си. Не казвайте, че сте направили погрѣшка за нѣкого отъ ближнитѣ си. Ако правите добро, пакъ не казвайте, че сте го направили за нѣкого. Правете добро за самото добро. Черешата ражда череши. За никого тя не би родила другъ плодъ, освенъ череши. Благодари за това, което си днесъ. — Какъвъ ще бѣда въ следното прераждане? — Точно такъвъ, какъвто си днесъ. Ако днесъ си министъръ, въ следното прераждане ще заемешъ или по-долно положение, или по-горно — зависи отъ живота ти. Ако си управлявалъ зле, на онзи свѣтъ положението ти ще бѣде по-лошо; ако си управлявалъ добре, положението ти ще бѣде по-добро. Който живѣе зле, ще прегледатъ смѣткитѣ му и ще го поставятъ въ затворъ. Трѣбва ли да питашъ, защо си въ затворъ? Много просто,^в не си изпълнилъ задълженията си, както трѣбва. Следователно, който изпълнява Божията воля, въ следното

прераждане ще вземе високъ постъ; който не изпълнява Божията воля, въ затворъ ще го поставятъ. Не мислете, че можете да правите грѣшки и да минавате безнаказано. По закона за наследствеността всѣки жъне това, което е сѣлъ; всѣки жъне плодоветъ на своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Богъ дава свобода на човѣка и го оставя да изпита нѣщата. Каквото желашъ за себе си, прави сжщото и на другитѣ. Затова е казано: „Да възлюбишъ ближния си като себе си.“ Всѣки разбира, какво значи да обичашъ себе си. Всѣки трѣбва да живѣе споредъ възрастта и службата, която му е дадена. Като не спазватъ това, хората се натъкватъ на страдания. Тази е причината, че детето е недоволно отъ положението си; то иска да бжде голѣмъ човѣкъ, като дѣдо си или баба си. Момченцето иска да бжда като дѣдо си, а момиченцето — като баба си. Тѣ виждатъ, че имъ липсва нѣщо, не сж като дѣдо си и баба си, но не знаятъ, че и на дѣдото, и на бабата липсва нѣщо. Дѣдото и бабата не могатъ да се хранятъ добре, не спятъ добре, не могатъ сами да си услужватъ, зависими сж отъ близкитѣ си. Детето свободно се качва по дърветата и си бере плодове. Дѣдото и бабата не могатъ да се качватъ по дърветата; тѣ търсятъ услугата на децата, да се качатъ на дървото и да имъ откъснатъ нѣколко круши или ябълки. Въпрѣки това, младитѣ обичатъ да подражаватъ на старитѣ, поради което прежде-

временно остаряватъ. Тѣ искатъ да станатъ учени хора, да ги почитатъ и уважаватъ.

Мнозина спиратъ вниманието си на ученитѣ хора, на пророцитѣ, на Великитѣ Учители и казватъ : Христосъ направи това и онова. Павелъ каза това и онова. Исаия остави нѣщо ценно следъ себе си и т. н. Добре е това, великитѣ учени и философи сж казали ценни нѣща, но и доднесъ още тѣ говорятъ на човѣчеството. Важно е, какво сте направили вие и какво ще направите въ бждеще. Ще кажете, че искате да придобиете изкуството да лѣкувате различни болести, да пждите духове. Защо ви е това изкуство? Ако придобиете едно отъ висшитѣ изкуства, сами ще се натъкнете на голѣми изпитания, страдания и противоречия

Въ древността живѣлъ единъ адептъ, който ималъ способността да лѣкува различни болести. При него идѣли глухи, слѣпи и нѣми, и той ги лѣкувалъ. Какво било очудването му, когато, вмѣсто благодарностъ, тѣ му отговаряли съ жестокостъ и недоволство. Едни го гонѣли, други — ругаели и обиждали. Той се обърналъ къмъ Бога съ думитѣ : Господи, коя е причината, че тѣзи хора ме преследватъ? Отворихъ очитѣ и ушитѣ имъ да виждатъ и чуватъ; отключихъ устата имъ да проговорятъ, и следъ всичко това не намирамъ спокойствие отъ тѣхъ. Богъ му отговорилъ : Азъ затворихъ очитѣ, ушитѣ и устата имъ, защото сърдцата имъ бѣха жестоки. За да не грѣшатъ повече, лишихъ ги отъ богатата на

външния свѣтъ. Ти се намѣси въ моя планъ безъ позволение, затова ще носишъ послѣдствията на своята постѣпка. Има смисълъ да отваряшъ очитѣ и ушитѣ на слѣпи и на глухи, ако тѣ сж готови да служатъ на Бога. Не сж ли готови, по-добре да бждатъ глухи и слѣпи, за да не грѣшатъ. И богатството има смисълъ, ако си готовъ да го вложишъ въ служене на Бога. Не си ли готовъ да направишъ това, по-добре да си беденъ, да не грѣшишъ. Богатство, което се внася на разположение въ банкитѣ, нищо не ползува. Това е човѣшки порядъкъ.

И тѣй, не се смущавайте отъ болеститѣ и неджзитѣ въ свѣта. Не се безпокойте за свѣта, нито за себе си. Какво ще стане съ свѣта, или съ васъ, не е ваша работа. Има кой да се грижи за това. Който е създалъ свѣта, Той се грижи за него. И най-голѣмото зло отстѣпва предъ любовта. Преди години бѣхъ въ Варна. Понеже не бѣше много студено, отоплявахъ се съ мангалъ. Често внасяхъ мангала въ стаята си, не добре разгорѣлъ, но не се страхувахъ отъ газоветѣ, които се отдѣляха при горението. Приятелитѣ, които ме посещаваха, се боеха отъ неразгорѣлия мангалъ и веднага си отиваха. Азъ оставахъ самъ и спокойно си работѣхъ, отъ никого не смущаванъ. Като виждахъ, колко сж страхливи хората, дойдохъ до заключението: Когато се смущавашъ и безпокоишъ отъ нѣщо, тури неразгорѣлия мангалъ предъ себе си. Това, което те безпокои,

ще се уплаши отъ мангала и ще излѣзе на вѣнъ. Когато злото влѣзе въ васъ и усѣти мизантропизма на газоветъ отъ неразгорѣлия мангалъ, веднага ще излѣзе навѣнъ. Злото не устоява на отровнитъ и задушливи газове. Доброто, обаче, не само че устоява предъ тѣхъ, но повече се стабилизира. Любовта парализира действието на всички отрови. Обичай, люби и не се страхувай отъ нищо! Нѣма сила въ свѣта, която може да се противопостави на любовта. Нѣма противоречие, което може да устои на любовта. Тя е лѣкъ срещу всички болести, броня срещу всички отрови и злини. — Не може ли безъ противоречия, мжнотии и злини въ свѣта? — Не може. Това е свѣтъ, презъ който неизбѣжно трѣбва да минете. Колкото по-смѣли и решителни сте, толкова по-добре за васъ. Смѣлостъ е пуждна на съвременнитъ хора.

Единъ човѣкъ решилъ да опита смѣлостта си, като се изложилъ на голѣмъ рискъ. Той направилъ три опита, които излѣзли сполучливи. При първия опитъ той миналъ по вжже надъ Ниагарския водопадъ, съ върлина въ ржка. Вжжето било опнато отъ единия до другия край на водопада. Отдолу се чувалъ ревътъ и бушуването на водата, но той миналъ спокойно по вжжето. При втория опитъ той пакъ миналъ по вжжето, но вече безъ върлина. Най-после той миналъ по вжжето, съ другъ човѣкъ на гърба си. Пита се, кой отъ двамата билъ по-смѣлъ: който билъ на гърба

на акробати, или самият акробатъ? По-смѣлъ е онзи, който се довърилъ на акробата. И двамата рискуватъ, но рискътъ на първия е по-голямъ. Той вѣрвалъ, че ще мине благополучно водопада, макаръ и да е на гърба на акробата.

Каква е вѣрата на съвременнитъ хора, ако не вложатъ като този човѣкъ, упованието си въ Божия Промисълъ? Защо и при най-лошитъ условия да не вѣрвате, че Провидението ще ви пренесе на гърба си безопасно отъ единия свѣтъ до другия? Въ Божествения Промисълъ нѣма никаква измѣна. Ще кажете, че не разчитате на физическия свѣтъ. Това е неразбиране на живота. Физическиятъ свѣтъ е отражение на Божествения. Докато си на физическия свѣтъ, ще ядешъ, ще пиешъ, ще спишъ, ще работишъ и за всичко ще благодаришъ. Яденето и пиенето е за земята, а благодарността — за небето. Яжъ, безъ да преяждашъ, и благодари. Пий, но не вино, което опива. Пий чиста вода и сладко вино, за да не се опивашъ. Яжъ и пий всѣкога съ любовъ, за да бждешъ здравъ. Много хора страдатъ отъ опивателни срѣдства: отъ вино, ракия, тютюнъ и др. И въ психическия свѣтъ има опивателни нѣща. Нѣкои мисли и чувства опиватъ, както алкохолъ. Който не ги познава, възприема ги и после страда, боледува, мчи се, докато се освободи отъ тѣхъ.

Коя е причината за болеститъ? — Отсѣствието на известенъ цвѣтъ въ човѣка. Ако

му липсва червения цвѣтъ на любовта, жълтия цвѣтъ на мъдростта или синия цвѣтъ на истината, той непременно ще боледува. Ето защо, за да не боледувате, трѣбва да внесете тѣзи цвѣтове, както въ организма си, така и въ своята психика, т. е. въ чувствения и въ умствения си животъ. Провѣрвайте състоянието на организма си, както писателятъ и поетътъ провѣрватъ произведенията си. Каквото напишатъ, тѣ го преглеждатъ откъмъ правописъ, стилъ и тогава го пушатъ въ свѣта. Нѣкой казва, че не прави поправки въ произведенията си. Както му диктували духоветъ, така пишелъ. Ако разчиташъ на диктовката на духоветъ, ще направишъ най-голъмитѣ погрѣшки въ живота си. Не разчитай на водата въ шишето, но на живия Божественъ изворъ, който дава изобилно и доброволно. Разчитай на онѣзи мисли, чувства и постѣпки, които минаватъ презъ твоя умъ, твоето сърдце и твоята воля. Разчитай на тѣхъ, защото тѣ ще ти донесатъ нуждната опитностъ.

Като се говори на хората, какъ трѣбва да живѣятъ, тѣ мислятъ, че е нужно да минаватъ презъ опитността на миналитѣ поколения. Това е невъзможно. Нѣщата не се повтарятъ. Преди две хиляди години Христосъ дойде на земята, избра 12 апостоли, които изпрати по свѣта да проповѣдватъ. Мислите ли, че и днесъ ще стане сѣщото? Днесъ Христосъ не търси 12-тъ апостоли, но казва на всички хора да изучаватъ свѣтлината, въздуха,

водата и хлѣба. Стани рано, да посрещнешъ и първа на слънцето, и за нищо не се безпокой. Като приемешъ енергия отъ него, иди да работишъ, да свършишъ нѣкаква работа. Всѣка работа, свършена съ любовъ и спокойствие, носи благословение за човѣка. Всѣка работа, свършена чрезъ насилие и безпокойство, носи ограничение и заробване. Мнозина работятъ, но желанието имъ е да станатъ богати, или да ги хвалятъ хората. Напишешъ нѣщо и трѣгнешъ по познати и приятели да го четешъ, за да чуешъ нѣкаква похвала отъ тѣхъ. Прочети го на единъ свой приятелъ, който разбира производението ти, и се върни у дома си, да напишешъ нѣщо ново. Нѣма защо да повтаряшъ една работа много пжти. Една преценка на опитенъ човѣкъ е достатъчна. Уповавай първо на Бога, а после на себе си и на ближния си. Който върва на Божественото, работитѣ му се свършватъ добре и съ успѣхъ.

Вѣра е нужна на съвременнитѣ хора. Дойдете ли до Божиитѣ работи, никакъвъ споръ не се позволява. Щомъ мине една Божествена мисль презъ ума ви, приемете я веднага. Като даде плодъ, тогава разсждавайте върху нея. Що се отнася до човѣшкитѣ мисли, тамъ първо мислете, после действувайте. По отношение на Божественитѣ мисли е обратно: първо ще действувате, а после ще мислите. Човѣшкитѣ работи се провѣрватъ въ началото, а Божественитѣ — на края. Това е естествениятъ редъ на нѣщата. За да се раз-

вивате правилно, всѣки трѣбва да намѣри поне една добра чѣрта въ себе си, да не се критикува. Ти поглеждашъ прѣститѣ на ржцетѣ си и казвашъ: Не сж хубави прѣститѣ ми. Защо не сж хубави? Сравнявашъ ги съ прѣститѣ на другъ нѣкой и намирашъ, че твоитѣ не сж хубави. Не разбирашъ нѣщата. Дѣдо ти е билъ философъ и предалъ тази чѣрта и на тебе. Твоитѣ прѣсти сж философски. Има ли нѣщо лошо въ това? Радвай се на прѣститѣ на своя познатъ, но се радвай и на своитѣ. Благодарни за всичко, което ти е дадено. Изучавай прѣститѣ, ржката, лицето, главата си, за да научишъ, какво е вложилъ Богъ въ тебе и върху какво трѣбва да работишъ най-много. Нѣкой иска, срѣдниятъ му прѣстъ да бжде заостренъ. Това е голѣмо нещастие. Срѣдниятъ прѣстъ трѣбва да бжде тжпъ. Изобщо, първиятъ прѣстъ, показалецътъ, може да бжде заостренъ; това е добре, но останалитѣ прѣсти не трѣбва да бждатъ заострени. Приемете нѣщата такива, както сж дадени. На всѣки човѣкъ сж дадени такива очи и уши, носъ, уста, прѣсти, каквито сж нуждни за неговото развитие. На всѣки човѣкъ е опредѣлено, съ какви хора да се срѣща.

Благодарете за всичко. — Дотегна ми да живѣя! — Че ти още не си живѣлъ, както трѣбва. Ти само си морализиралъ хората, но и тебе сж морализирали. Дето се обърнешъ, постоянно слушашъ: Това не прави, онова не прави. Не яжъ много, или повече яжъ. Въ края на

краищата, ти не знаешъ, какво да правишъ. Ще ядешъ, колкото трѣбва, и ще постишъ, когато трѣбва. Ако си въ общество, между много хора, ще ядешъ; ако си самъ, ще постишъ. Когато отивашъ на работа, ще ядешъ; когато почивашъ, ще постишъ. — Колко да ядемъ? — Ще ядешъ като човѣкъ, а не като микроба. Докато си въ свѣта, между хората, ще ядешъ като човѣкъ. Щомъ отидешъ при Бога, ще ядешъ малко, като микроба. Въ Божествения свѣтъ не се яде, както на земята. Тамъ души тѣ се хранятъ само отъ миризмитѣ на плодетѣ, но знаятъ отношението на хранитѣ къмъ своитѣ удове. Тѣ четатъ написаното върху плодетѣ. Вземешъ една ябълка и веднага я захапвашъ, безъ да прочетешъ, какво е писано върху нея. Ти не знаешъ отношението ѝ къмъ тебе. Ябълката има отношение къмъ човѣшкото сърдце, на което постоянно говори. Крушата има отношение къмъ човѣшкия умъ. Яжте плодове и ги изучавайте. Четете написаното върху тѣхъ. Четете написаното и върху хората, да се познаете и възлюбите.

Помнете: Всѣки човѣкъ, всѣко животно, всѣко растение сж написани книги, по които може да се чете. Виждате, една котка върви следъ господаря си. Кжде отива, защо върви подиръ него? Обикновено кучето върви следъ господаря си, а не котката. Може да дадете различни тълкувания, защо котката върви подиръ господаря си. Ще кажете, че го пази, да не му се случи нѣкакво зло. Домъ, въ който

има котка, добре е. Напусне ли котката дома, ще се случи нѣщо лошо. Това не е суевѣрие, но фактъ. Защо е така, това е другъ въпросъ. Ако искате да знаете, ще се случи ли нѣкакво нещастие презъ деня, наблюдавайте, какво правятъ котката и кучето. Тѣ се скриватъ още преди нещастieto и кататсрофата. Нѣкога се случва обратното: хората се страхуватъ, очакватъ нѣкакво нещастие, катастрофа или бомбардировка, а въ това време кучето и котката си играятъ спокойно. По инстинктъ тѣ предчувствуватъ, че днесъ нѣма да се случи нищо лошо. — Какво представя животното? — Малка, скромна кжщичка, въ която понѣкога влиза човѣшка душа, да поживѣе временно. Каквото е планинската хижа за туриститѣ, такова нѣщо е животното за заминалитѣ човѣшки души. Ще кажете, че не е възможно човѣшка душа да влѣзе въ нѣкое куче, напримѣръ, или въ нѣкоя котка. Това е неразбиране на Божествения порядъкъ. Има кучета, които проявяватъ голѣмо благородство и безкористие. Санбернардското куче се хвърля смѣло въ водата, да спаси давящия се. То не мисли за себе си, жертвува се за човѣка. Куче ли е това? Въ кжщичката на това куче може да живѣе временно човѣшка душа и да се проявява.

Това сж въпроси, които днесъ не ни интересуватъ. Сега отъ човѣка се иска да приложи волята си, да свърши добре работата, която му е дадена. Досега човѣкъ е поливалъ чуждитѣ цвѣтя, а не своитѣ. Време е вече да

полива своитѣ цвѣтя. Като полѣе своитѣ цвѣтя и му остане свободно време, тогава да полива чуждитѣ. Ще кажете, че човѣкъ прави това отъ човѣколюбие. Вѣрно е това, но никой не може да обича ближния повече отъ себе си. Колкото обичашъ себе си, толкова най-много може да обичашъ ближния си. Любовта къмъ себе си е мѣрка на нѣщата. Затова, работете върху ума си, да възприемате свѣтлитѣ Божествени мисли. Освободете се отъ безпокойството, за да възприемате правилно Божественитѣ мисли и чувства. Безпокойството е прѣчка, която трѣбва да се премахне. Защо ще се смущавашъ отъ проявитѣ на хората? Че нѣкой билъ грубъ, невъзпитанъ, това е негова работа. Той прѣчи на себе си. Ти ще го търпишъ такъвъ, какъвто е. Богъ търпи всички и никого не сжди. Той търпи и вълцитѣ, и мечкитѣ, и тигритѣ. Не само ги търпи, но имъ помага. Наблюдавалъ съмъ, какво правятъ чайкитѣ. Нѣкоя чайка се спуща къмъ водата, да хване риба, но тя се изплъзва отъ погледа ѝ. Десетки пѣти се спуща, дано хване една риба, но все не успѣва. Най-после тя отправя погледа си нагоре, да ѝ помогне Богъ. Следъ това пакъ се спуща къмъ водата, и този пѣтъ опитътъ ѝ излиза сполучливъ. Ако това става съ чайката, колко повече Богъ помага на човѣка, който има съзнателно отношение къмъ Него. И човѣкъ трѣбва да търпи, да се моли и да очаква помощъ.

Молете се постоянно, безъ да се безпокоите. Чрезмърното безпокойство протрива кожата на човѣка. Ако триешъ само отвѣнъ кожата си, тя нѣма да стане толкова чиста, колкото ти искашъ. Добриятъ животъ чисти кожата и отвѣнъ, и отвѣтре. Ще каже нѣкой, че уповава на своя умъ и сърдце. Нѣма защо да уповавате на ума и на сърдцето си, но оставете ума си на влиянието на Божията Мъдростъ и свѣтлина, сърдцето си на влиянието на Божията Любовь и топлина и волята си — на Божията Сила. Не се занимавайте съ свѣта и съ свѣтскитѣ хора. Тѣ вървятъ по своя пѣть и работятъ добре и съ търпение.

Преди години срещнахъ единъ свѣтски човѣкъ, който разказваше, че изгубилъ всичкото си богатство, но върва, че пакъ ще се съвземе. Каквото спечелилъ на младини, всичко изгубилъ. — Добъръ е Господъ! — казваше той. Ще работя, ще подобра положението си. Той минаваше за свѣтски човѣкъ, но се оставя на действието на Божественитѣ условия и върви напредъ, не се безпокои.

Сега и на васъ казвамъ: Не се безпокойте! Поставете ума си подъ действието на Божествената свѣтлина и сърдцето — подъ влиянието на Божествената топлина. И тогава, благодарете за всичко. Ако годината е неплодородна, благодарете и за това. Не казвайте, че следната година ще бжде плодородна. Всяка година носи своето благо, колкото и да е малко, или голѣмо то. Ако заболѣете, не ти-

чайте веднага при лѣкаръ. Спрете се въ себе си и започнете да се разговаряте съ заболѣлия органъ. Ако ви боли кракъ, ржка, глава или стомахъ, поговорете си съ него. Първо му се извинете, че никога не сте се занимавали съ него, не сте влизали въ положението му. Кой човѣкъ е спазилъ досега нуждната обхода къмъ тѣлото си, както и къмъ отдѣлнитѣ удове? Кой е благодарилъ на клеткитѣ за работата, която ежеминутно вършатъ въ неговия организъмъ? Клеткитѣ сж разумни душички, съ специална работа. Благодарете за работата, която тѣ вършатъ. Виждате едно дърво, заровило главата си въ земята и съ години стои на едно мѣсто и работи, безъ роптание и недоволство. Ако дървото е благодарно, защо човѣкъ да не благодари за всичко, което му е дадено? Лоши били условията днесъ. Утре лошитѣ условия ще се замѣстятъ съ добри. Днесъ хората воюватъ, но утре войната ще се свърши. Човѣкъ отваря войни, а Богъ носи миръ. Злото се измѣства съ добро, а не съ зло. И злото има нужда отъ добро. И най-опасниятъ звѣръ става тихъ и спокоенъ, като се нахрани. Въ случая, храната е доброто, което укротява злото въ звѣра.

Сега е краятъ на вѣка, ликвидация съ смѣткитѣ на миналото. За да ликвидира правилно, човѣкъ трѣбва да има вѣра и упование, първо на Бога, а после на хората. Вѣрата въ хората почива на користолюбие. Вѣрвашъ въ богатия, защото може да ти даде пари, да по-

добришъ положението си. Ако нищо не ти дава, вѣрата ти къмъ него ще отслабне. Истинската вѣра се проявява, преди да си получилъ нѣщо отъ човѣка. И най-свирепото животно, като го хранишъ, вѣрва въ тебе. Щомъ престанешъ да го хранишъ, вѣрата му изчезва. Ние търсимъ хора съ абсолютна вѣра и любовъ, да знаятъ, какъ да обичатъ. Все трѣбва да се намѣри учителъ, да покаже на хората, какъ да обичатъ. Любовта се предава чрезъ учителъ. Христосъ дойде на земята да научи хората да любятъ.

„Ако не станете като малкитѣ деца, не може да влѣзете въ Царството Божие.“ Изучавайте проявитѣ на децата. Изучавайте проявитѣ на слугитѣ и на господаритѣ. Изучавайте радостта и скръбта. Като знаете, какво представя скръбта и какво — радостта, ще разбирате хората и нѣма да се чудите, защо нѣкога сж весели, а нѣкога — сериозни и замислени. Натоварениятъ е всѣкога замисленъ и съсрѣдоточенъ, а разтоварениятъ — безгриженъ и веселъ. Човѣкъ трѣбва да бжде уменъ, да може самъ да се товари и разтоваря. Ако трѣгвашъ на екскурзия, не взимай на гърба си повече товаръ, отколкото можешъ да носишъ. Важно е да носишъ любовта въ себе си. Тогава, и съ малко хлѣбъ да трѣгнешъ, нѣма да останешъ гладенъ. Сжществата, които служатъ на Бога, отдалечъ още предвиждатъ нуждитѣ ти и се притичатъ на помощъ. Който носи любовта въ душата си, той

се съобщава съ разумнитѣ сщества чрезъ радио, по вътрешенъ пжтъ. Днесъ параходитѣ се съобщаватъ съ сушата и съ други параходи чрезъ радио, телефони и други съобщителни сръдства. Въ миналото не сществуваха такива сръдства, поради което много параходи пострадаха при катастрофи. Никаква външна помощ не можеше да стигне до тѣхъ. Дето е любовта, тамъ помощта иде; дето нѣма любовъ, нѣма и помощъ. Докато работитѣ ви не вървятъ, ще знаете, че действува законътъ на безлюбието. Щомъ работитѣ ви започнатъ да се оправятъ, тогава действува законътъ на любовта.

И тѣй, разчитайте на любовта, която действува вече въ свѣта. Тя помага на хората, освобождава ги отъ противоречия, мжнотии и заблуждения. Всички питатъ, кога ще се свърши войната. Днесъ не мога да ви отговоря на този въпросъ. Ако бѣхте ме запитали преди 20 години, щѣхъ да ви отговоря точно. Сега всѣки отъ васъ е заинтересуванъ, поддържа известна страна. Може да се предсказва само на хора, които не сж заинтересувани. Има единъ Божественъ законъ, който опредѣля точно нѣщата. Който живѣе по този законъ, може да опредѣли точно, колко души ще бждатъ убити въ една война, колко ще бждатъ ранени и колко ще се върнатъ здрави и живи. Ако всѣки куршумъ падаше на целта си, живъ човѣкъ нѣмаше да остане на земята.

Сега, азъ не се интересувамъ, кога ще свърши войната, но искамъ да зная, кога ще

престанатъ войнитѣ; кога хората ще се разбиратъ по миренъ начинъ. Какво се ползвате, ако знаете, кога ще се свърши войната? Важно е, какво става днесъ на земята. Отъ невидимия свѣтъ идатъ възвишени сжщества на земята, голѣми майстори, които знаятъ добре да присаждатъ. Всички хора ще бждатъ присадени съ новата присадка на любовта, поради което въ бждеще пѣма да се биятъ помежду си. Присадката на любовта ще тури край на войната. Отъ васъ се иска внимание, да не пречупите присадката, да не израсте отново дивачка. Радвайте се, че свѣтътъ ще бжде присаденъ съ присадката на любовта. — Вѣрно ли е това? — Вѣрно е сто и едно на стотѣ. Дето се запази присадката, тамъ ще се прояви доброто; счупи ли се присадката, човѣкъ си остава такъвъ, какъвто е билъ порано. Новата присадка ще внесе истинското подобрене въ живота. Колкото по-скоро стане това, толкова по-добре ще бжде за цѣлото човѣчество. Присаждането е започнало вече. Днесъ присаждатъ Русия, Англия, Америка, Германия, Франция, Италия, Япония, България, Сърбия, Гърция и др. Когато присадятъ всички народи и всички хора, войната окончателно ще престане. Тогава ще дойде вѣчниятъ миръ на земята.

Т. м.

*

12. Беседа отъ Учителя, държана на 5 септемврий, 1943 г. 10 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Възприемане и предаване

Съвременнитѣ хора искатъ да иматъ добро разположение, да иматъ свѣтълъ умъ и права мисль, а сжщо така добри чувства и постжпки. Въпрѣки това, или малко успѣватъ въ желанието си, или почти нищо не постигатъ. — Защо? — Защото не спазватъ известни правила, не внимаватъ, когато работятъ. Ако шивачътъ шие невнимателно, може да убоде единъ отъ прѣститѣ си съ иглата и да причини инфекция на ржката си. Малкото бодване нарушава равновесието въ цѣлия организъмъ. Следователно, за да бжде разположенъ и да мисли право, човѣкъ не трѣбва да си причинява никаква инфекция нито въ ума, нито въ сърдцето, нито въ душата. Пазете ума, сърдцето и душата си чисти, неопетнени. — Искамъ да опитамъ нѣщата. — Не можешъ да опитвашъ всичко. Какъ ще опиташъ вкуса на захарь, залѣта съ азотна киселина? Докоснешъ ли езика си до парченце отъ тази захарь, ще си причинишъ болка. Всѣки опитъ трѣбва да бжде разуменъ и на мѣсто. Допущатѣ ли невѣрни, криви мисли и чувства въ ума и сърдцето си, сами се отравяте. Невѣрнитѣ мисли и чувства, както и кривитѣ постжпки, съдържатъ отрова въ себе си.

Хората не успѣватъ въ живота си, защото нѣматъ ясна представа за себе си. Мнозина мислятъ, че могатъ да направятъ, каквото желаятъ. Нека попълнятъ една полица, сами да се подпишатъ и да отидатъ въ нѣкоя банка, да получатъ срещу нея известна сума. Така ще разбератъ, могатъ ли да постигнатъ желанието си. Още на първата врата ще имъ откажатъ. Нека се опитатъ да кажатъ на единъ отъ чиновниците стиха отъ Евангелието „Богъ е Любовь“ и да получатъ срещу това желаната сума. За да опита силата си, човѣкъ трѣбва да направи опитъ. Безъ опити нищо не се постига. Ще кажете: Ние можемъ да постигнемъ всичко. Кои сж тѣзи ние? При това, не е достатъчно само да кажете нѣщо, но трѣбва да опитате силата на думитъ, съ които си служите. Кажете, напримѣръ, че ще се подмладите и, наистина, да се подмладите. Спрегнете глагола „подмладявамъ се“ въ всички лица и станете млади. Кажете: „Азъ ще се подмладя, ти ще се подмладишъ, той ще се подмлади. Ние, които следваме пътя на доброто, ще се подмладимъ. Вие, които следвате пътя на доброто, ще се подмладите. Тъ, които следватъ пътя на доброто, ще се подмладятъ.“ Следвайте пътя на доброто, за да се подмладите. Не вървите ли въ този пътъ непремѣнно ще остарѣете. Има смисълъ да остарѣешъ, но да станешъ мждъръ и разуменъ. Обаче, страшно е да остарѣешъ и да обезумѣешъ. Страшно е и да бждешъ младъ, но пълненъ съ слабости и неджзи.

Такава старостъ и младостъ не сж Божествени.

Какво представятъ младиятъ момъкъ и младата мома? — Тѣ сж търговци, които купуватъ и продаватъ на едро. Щомъ видятъ нѣкоя хубава кѣща или нива, веднага пожелаватъ да я купятъ. Младата мома купува момъка, а момъкътъ — младата мома. Има нѣщо въ младитѣ, кѣето може да се купи; това е стоката, която се продава и купува. Обаче, самата мома и момъка никой не може да купи. Погрѣшката на момъка се заключава въ това, че като купува стоката на момата, той мисли, че купува и момата. И момата се заблуждава въ сѣщото. Тя може да купи стоката на момъка, но момъка никога не може да купи. Това е все едно, да мислишъ, че като купувашъ дърва на пазара, съ тѣхъ заедно купувашъ и магарето.

Единъ човѣкъ отива на пазара да си купи дърва. Вижда едно магаре, добре натоварено, и пита селянина: Колко продавашъ магарето? Селянинътъ казалъ цената. Купувачътъ вади пари и плаща. Тръгва да си отива и потегля магарето съ себе си. — Стой, кжде водишъ магарето? — Купихъ го, затова го вода у дома си. — Лъжешъ се, приятелю, азъ ти продадохъ товара дърва, който магарето носѣше, но не и самото магаре. Дървата ще вземешъ, а магарето ще оставишъ на господаря му. Не е позволено да мислишъ криво и да правишъ подобни погрѣшки. Животътъ налага известни правила на човѣка, които

трѣбва да спазва. Иначе, самъ ще си създаде страдания. Ако си цигуларъ, преди всичко, ще държишъ цигулката правилно, ще управлявашъ лжка добре и следъ това ще свиришъ предъ публика. Не спазвашъ ли нужднитѣ правила, каквито усилия да правишъ, никой нѣма да те хареса. Публиката ще те освирка и ще те застави да напуснешъ сцената.

Сега азъ искамъ да ви дамъ такова знание, което да осмисли живота ви и да ви направи щастливи. Това не значи, че трѣбва да се откажете отъ старото си знание. Ако знанието, което имате, ви задоволява, дръжете го; ако не ви задоволява и ви прави нещастни, турете го настрана. Знаешъ нѣщо, но не си сигуренъ въ знанието си, не си го провѣрилъ. Откажи се отъ това знание. Споредъ едни учени, разстоянието отъ земята до слънцето е 92 милиона мили, а споредъ други — 93 милиона. Кога, отъ дветѣ изчисления е вѣрно? Ще кажете, че единъ милионъ мили не е голѣма разлика. Не е така. Какво ще бжде положението ти, ако тръгнешъ за слънцето споредъ изчисленията на първитѣ учени? Като извървишъ това разстояние, ще се окаже, че трѣбва да пътувашъ още единъ милионъ мили. Ти не си готовъ, ще увиснешъ въ пространството и ще пропаднешъ. Другъ е въпросътъ, ако разликата е половинъ метъръ — ще прескочишъ. Даже единъ метъръ да е, пакъ не е страшно — ще скочишъ. Ако е десетъ метра — загубенъ си. Ако е единъ ми-

лионъ мили? Всѣка невѣрна мисль внаси тъмнина въ ума; всѣко невѣрно чувство внаси студъ въ сърдцето, и всѣка невѣрна постѣпка внаси безсиліе въ волята. Това значи загуба. Всѣка вѣрна мисль внаси свѣтлина въ ума; всѣко вѣрно чувство внаси топлина въ сърдцето; всѣка вѣрна постѣпка внаси сила въ волята. Това значи печалба, придобивка. Ето защо, ако искаме да бждемъ умни, мислитѣ ни трѣбва да бждатъ вѣрни; ако искаме да бждемъ добри, чувствата ни трѣбва да бждатъ вѣрни; ако искаме да бждемъ силни, постѣпкитѣ ни трѣбва да бждатъ вѣрни.

И тъй, не е достатъчно да се стремишъ къмъ силата, но трѣбва да имашъ предъ видъ условието, за да бждешъ силенъ. Самъ по себе си човѣкъ не може да бжде силенъ. Ако не е съ Бога, и Богъ — съ него, не може да бжде силенъ. Ако човѣкъ не пребждва въ Бога, и Богъ — въ човѣка, той не може да разчита на никаква сила. Въ обективенъ смисълъ, ти не можешъ да бждешъ силенъ, ако въздухътъ не влиза и излиза отъ тебе, т. е. ако не вдишашъ въздуха и не го издишашъ. Да вдишаме въздухъ, това значи, въздухътъ да пребждва въ насъ; да издишаме въздухъ, това значи, ние да пребждваме въ него. Ако не можешъ да вдишвашъ дълбоко въздухъ и да го издишашъ, не можешъ да бждешъ силенъ. Като вдишашъ и издишашъ въздухъ, ти любишъ, т. е. приемашъ и предавашъ любовта. Любовта иде отъ Бога и

влиза въ насъ. Следъ това ние я предаваме на ближнитѣ си. Като вдишашъ, ти приемашъ любовта. Като издишашъ, ти я предавашъ на ближнитѣ си. Приемането и предаването на любовта не е нищо друго, освенъ вдишка и издишка. Това прави човѣка силенъ. — Защо трѣбва да обичамъ? Защо трѣбва да възприемамъ Божията Любовь? — За да възприемешъ живота. Ако не проявишъ любовъ къмъ ближния си, животътъ не може да дойде.

Като се говори за връзката между любовта и живота, нѣкои запитватъ, вѣрно ли е това. — Може да опитате Какъ познавате, дали водата, която ви предлагатъ, е чиста? — Като се пие. Ще вземете чаша вода и ще я изпие. Ако усѣщате приятностъ, лекота на стомаха си, водата е хубава; ако усѣщате тежестъ на стомаха си, тя не е добра за пиене. Така провѣрявате и качеството на хлѣба. Доброкачествениятъ хлѣбъ се отразява добре на стомаха. Добрата и свѣтла мисль се отразява добре върху ума; лошата мисль причинява тъмнина въ ума. Доброто чувство произвежда лекота и приятностъ на сърдцето; лошото чувство причинява мжа и неразположение на сърдцето. Добрата постжпка внася сила въ волята; лошата постжпка разслабва волята. Три нѣща сж въ състояние да нарушатъ равновесието на човѣка: когато не възприема, както трѣбва, свѣтлината, топлината и силата. Щомъ ги възприема правилно, равновесието му се възстановява.

Често чувате да се говори: Да се обичаме! — Какъ ще познае човѣкъ, че го обичате? — Отъ вашия погледъ. Ако го погледнете, и погледътъ ви внесе нѣщо въ него, вие го обичате. Погледнешъ ли го единъ пжтъ съ любовь, престани да го гледашъ. Ако продължавашъ дълго време да го гледашъ и все му давашъ нѣщо, той ще затвори очитѣ си и ще каже: Достатъчно е това, преядохъ, не мога повече да нося. Видишъ ли, че нѣкой затваря очитѣ си предъ тебе, не питай, защо ги затваря, но отстрани погледа си отъ него. Много си му далъ. Ако ти затворишъ очитѣ си, това показва, че не искашъ да му дадешъ много. Тогава той ще продължава да те гледа, иска да му дадешъ още. Нѣкой пжтъ, който взима си затваря очитѣ, а нѣкога — който дава. Който дава малко, затваря очитѣ си. Който взима много, сжщо си затваря очитѣ. Трѣбва да бждете внимателни, да знаете, колко да давате и колко да взимате.

Друга погрѣшка, която правятъ хората, е отлагането. Тѣ отлагатъ работата си за онзи свѣтъ и казватъ: Като заминемъ за другия свѣтъ, тогава ще се проявимъ, ще направимъ това, което тукъ не сме могли. Значи, вкжци не можешъ да пѣешъ, но като излъзешъ на сцената, ще пѣешъ. Ако вкжци не можешъ да пѣешъ, на сцената съвсемъ ще пропаднешъ. Ако на земята не живѣешъ добре, на небето ще живѣешъ още по лошо. Който отива на онзи свѣтъ, трѣбва да е свършилъ земнитѣ

науки. Ти си свършил само първи класъ и мислишъ, че като отидешъ на небето, ще постигнешъ въ университетъ. Това е невъзможно. Тамъ живѣятъ възвишени същества, съ висока и лука. Не се живѣе лесно между тѣхъ. Тѣ говорятъ на високъ езикъ, занимаватъ се съ висока наука, а ти за нищо не си готовъ. Слушашъ, безъ да разбирашъ; гледашъ, безъ да виждашъ. Първото нѣщо, което се изисква отъ човѣка, е да възприема любовта. Дали е на земята, или на небето, това се иска отъ него. — Какъ да възприема любовта, като съмъ тженъ, огорченъ и обиденъ? — Отвори капацитъ на прозорцитѣ си, да влѣзе свѣтлината презъ тѣхъ. Излѣзъ рано сутринята вънъ и посрещни слънцето. Каквото ти даде то, приеми го съ благодарностъ. Така скръбта ти ще се превърне въ радостъ. Отваряшъ една книга, искашъ да четешъ — не можешъ. Вечеръ е, тъмнина е навсѣкжде. Почакай малко, докато слънцето изгрѣе. Отвори тогава прозорцитѣ си и чети. Ти си отворилъ книгата, но не на време. Бѣди буденъ, когато слънцето изгрѣва, за да възприемешъ Божествената свѣтлина и топлина. Любовта ни дава възможностъ да четемъ; мъдростта ни дава възможностъ да разбираме, а истината — да прилагаме. Любовта носи сѣмената на живота, мъдростта — условията за тѣхното посаждане, а истината — условия за възрастването имъ. Ако нѣмашъ сѣме, не можешъ да сядишъ; ако не си го посѣлъ, не може да израсте.

Който само говори за садене, безъ да сади, той живѣе съ теория безъ практика. Такъвъ животъ остава безрезултатенъ.

Изпийте пѣсенъта: „Азъ ще се подмладя, ти ще се подмладишъ, той ще се подмлади“. Ще кажете, че това е детинска пѣсенъ. Детинскитѣ работи носятъ животъ. Тѣ обработватъ почвата и посаждатъ сѣмената. Щомъ сѣмето е посѣто въ добра почва, скоро израства. — Трѣбва ли сѣмето да се посади въ земята? — Това е неизбѣженъ пжтъ. Единъ трѣбва да замине за онзи свѣтъ, за да се роди другъ. Щомъ се роди единъ, другъ трѣбва да замине. Единъ слиза, другъ се качва. И обратно: единъ се качва, другъ слиза. Между този и онзи свѣтъ трѣбва да става обмѣна. — Какво става, когато вжжето на кофата, съ която вадятъ вода, се скжса? — Веднага спущатъ кука въ кладенеца, за да извадятъ кофата. Слизането и възлизането сж естествени процеси въ Божественния свѣтъ. И като слиза, и като възлиза, човѣкъ трѣбва да носи нѣщо съ себе си. Ако нищо не носи, той нарушава равновесието въ Божественния свѣтъ. Христосъ казва: „Събирайте съкровища.“ Не можешъ да слѣзешъ на земята, нито да възлѣзешъ на онзи свѣтъ, ако не носишъ поне едно съкровище съ себе си. Носи поне една идея, че Богъ те обича, и ти Го обичашъ. Така ти ще приемешъ Неговата Любовь и ще предадешъ своята. Не приемешъ ли любовта и не я ли предадешъ на другитѣ, не можешъ да отидешъ на онзи свѣтъ, не мо-

жешъ да познаешъ Бога. Казано е въ Писанието: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.“ Не можешъ да познаешъ Бога, ако нищо не си приелъ отъ Него и нищо не си далъ отъ себе си. Даване, жертва сж нуждни въ свѣта. Богъ дава и жертвува всичко, и ти ще следвашъ Неговия примѣръ. Безъ даване и безъ жертва нѣма условия за познаване.

О
Ж
В

Какво представя любовта?
— Условие за равновесие въ живота. Тя е перпендикулярътъ на живота — ОВ. Другитѣ линии сж отклонения отъ перпендикуляра. Тѣ представятъ мъдростта и истината. Отъ пресичането на тѣзи линии се образува буквата Ж.

Горната частъ на буквата представя законъ на възприемане, а долната — законъ на предаване. Двата закона заедно представятъ жертвата, която влиза въ живота. Животъ безъ жертва не съществува. Отъ това гледище, казвамъ: Животътъ представя съвокупность отъ два процеса — отъ възприемане и предаване. Следователно, който иска да живѣе, трѣбва да възприема отъ Бога и да предава на ближния си. Не можешъ ли да спазишъ двата процеса, не можешъ да живѣешъ. Ако искашъ да придобиешъ истинския животъ, нѣма само да теоретизирашъ, но ще вземешъ съмето, ще го посадишъ и ще чакашъ плодъ. По плода ще

познаешъ, какъ си възприемалъ и предавалъ. Ако плодътъ е киселъ, вие сте чрезмърно активенъ. Ако плодътъ е много сладкъ, вие сте чрезмърно добъръ. Ако плодътъ е стипчавъ, още не сте изработили това, което се иска отъ васъ.

Мнозина се питатъ, ще се познаятъ ли на онзи свѣтъ. — Ако се обичатъ, ще се познаятъ. Познаването има отношение къмъ любовта. Ако обичашъ човѣка, ще познаешъ, колко е добъръ, ученъ или силенъ. — Кой човѣкъ е силенъ? — Който прави добро, който възприема и предава нѣщата правилно. Той прилага всичко, което говори. За силния теорията и практиката сж така свързани, както за химика теорията и опита. Не е химикъ този, който говори за кислорода, водорода, азота и вжглера, безъ да ги познава. Като говори за тѣхъ, той ги вижда, познава свойствата имъ и ги различава. Кислородътъ поддържа горението, активенъ е, но самъ той не гори; водородътъ гори, но не поддържа горението; азотътъ нито гори, нито поддържа горението — той е голѣмъ консерваторъ. На земята азотътъ задушава, прѣчи на живота и на горението, но въ духовния свѣтъ има голѣмо значение. Тамъ той не позволява на злото да се шири. Щомъ срещне на пжтя си злото, лошитѣ мисли и желанія, веднага ги задушава. Който иска да се справи съ азота на земята, трѣбва да има любовъ. Само любовта и доброто парализиратъ свойствата на азота. Първоначално

апостолъ Павелъ се оплаквалъ, че, въпрѣки желанието си да прави добро, не успѣва. — Защо? — Азогътъ му препятствувалъ. Обаче, когато възприелъ Божията Любовь, никаква сила не могла да му се противопостави. Той казва: „Нищо не е въ състояние да ме отдѣли отъ Христа, отъ Неговата любовь.“

Като пѣете пѣсенъта „Азъ ще се подмладя“, ще разберете смисъла на подмладяването. Нѣма по-голѣмо благо за човѣка, да се подмлади въ любовта и да придобие живота. Нѣма по-голѣмо благо за човѣка, да се подмлади въ мъдростта и да придобие знанието и свѣтлината. Нѣма по-голѣмо благо за човѣка, да се подмлади въ истината и да придобие свободата. Младитѣ придобиватъ животъ, знание и свобода, но трѣбва да ги проявятъ. Да се подмладишъ, това значи, правилно да възприемашъ и предавашъ, правилно да вдишвашъ и издишвашъ. Приемешъ ли нѣщо съ любовь, благодари за него. Предадешъ ли нѣщо съ любовь, пакъ благодари. Нѣма по-голѣмо благо за човѣка отъ това, да възприема и предава нѣщата съ любовь и свобода. Това значи, да живѣешъ за Бога.

Дръжете се за перпендикуляра на живота, т. е. за любовта. Казва се, че Богъ е неизмѣненъ. — Защо? — Защото е перпендикуляръ, основа, мѣрка на живота. Нѣма сила въ свѣта, която може да измѣсти перпендикуляра на живота. Единъ е перпендикулярътъ, но проявитъ му сж много. Затова казваме, че любовта

се проявява като животъ, знание, свѣтлина, свобода, сила, движение, учение и работа. Различавайте проявитѣ на любовта и вървете напредъ. — Защо нѣкои хора не се обичатъ? — Защото не даватъ това, което възприематъ, нито възприематъ това, което имъ се дава. Щомъ възприемането и предаването не става правилно, и любовта не се проявява. Хората се обичатъ, когато обмѣната между тѣхъ е правилна. — Къдѣ е мѣстото на перпендикуляра въ човѣшкото лице? — На носа. Носътъ е самиятъ перпендикуляръ. Линиитѣ, теглени отъ основата на носа къмъ очитѣ, представятъ мъдростта и истината. Значи, любовта е въ носа, а мъдростта и истината — въ очитѣ. Чрезъ едното око се проявява знанието, а чрезъ другото — свободата. Следователно, ти можешъ да обичашъ човѣка, ако имашъ знание и свобода. Който възприема и предава любовта, той е свободенъ човѣкъ, той има знание. Казваме, че децата сж свободни. — Защо сж свободни? — Защото възприематъ правилно и предаватъ правилно майчината любов. Възрастнитѣ не сж свободни, защото, когато възприематъ и предаватъ любовта мислятъ. Тѣ казватъ: Този не заслужава моята любовъ, онзи не я заслужава. Какво щѣше да стане съ хората, ако и слънцето разсждаваше като тѣхъ? То щѣше да мисли, на кого да изпраца свѣтлината си и на кого да не я изпраца. И, въ края на краищата, свѣтътъ щѣше да потъне въ мракъ. Днесъ, когато хо-

рата воюватъ, когато се биятъ и унищожаватъ, слънцето грѣе еднакво и навсѣкжде изпраща своята свѣтлина и топлина.

Днесъ българскиятъ народъ плаче за своя царь. — Кога плаче човѣкъ? — Когато настане суша. Сушата втвърдява земята; каквото посѣешъ, не расте. Сълзитѣ, обаче, ще полѣятъ земята, и житото ще израсте. Следъ това иде редъ на житото, и то запсчва да плаче. Презъ голѣми страдания минава житото, но то израства отново и дава плодъ. Затова е казано, че ако сѣмето не падне на земята и не изгние, не може да израсте и да даде плодъ. Следователно, нека плачатъ българитѣ, да полѣятъ сухата земя. Нека плачатъ българитѣ, да израсте житото имъ. Следъ това ще се радватъ на плодородието, на новия животъ. Българскиятъ царь и сега живѣе. Той дава докладъ предъ Господа за българитѣ, за тѣхнитѣ нужди. Плачете за изгубенитѣ възможности. Радвайте се, ако сте приложили любовта. — Кога губи човѣкъ възможноститѣ си? — Когато не прилага любовта. Прилагайте любовта и не се страхувайте. Нѣкой говори за любовта, но прави разлика между хората. Той намира, че не всѣки човѣкъ заслужава любовта му. Това е криво разбиране. Любовта чисти всичко. Тѣй щото, и грѣшниятъ, и нечистиятъ ставатъ чисти отъ любовта. Когато отива при Бога, човѣкъ се очиства. Когато се отдалечава отъ Него, отново става нечистъ. Кажете ли нѣкой, че е не-

чистъ, това показва, че има малко любовъ въ себе си. Кажете ли, че е чистъ, любовта му е по-голяма. Дръжте прозорците си всѣкога отворени за да не губите любовта си, да възприемате Божията Любовъ и да я предавате. Безъ любовта нѣма никакъвъ потикъ въ живота. Любовта къмъ Бога е първиятъ потикъ въ живота. Любовта къмъ ближния е вториятъ потикъ, а любовта къмъ себе си е третиятъ потикъ. Съ други думи казано: Първиятъ потикъ на любовта иде отъ бащата, вториятъ потикъ иде отъ майката, а третиятъ — отъ детето. Трѣбва да възприемемъ любовта, както бащата я дава. Да предадемъ любовта, както майката я предава. Детето пъкъ да предава любовта си къмъ майка си и баща си, както я приема отъ тѣхъ.

И тъй, искате ли да знаете, какво представя любовта и какъ може да се възприеме и предаде, обърнете внимание на възприемането и предаването на своитѣ мисли и чувства. Ако не можете да възприемете и предадете правилно една свѣтла мисълъ, едно свѣтло чувство и една свѣтла постѣпка, вие не разбирате любовта. Който възприема и предава правилно мислитѣ, чувствата и постѣпките си, той се намира подъ влиянието на любовта, като основа на живота му; на мъдростта, като знание и свѣтлина, и на истината, като условие за съграждане на неговата външна форма — черупката на неговия животъ. Това е влиянието на Духа върху човѣшката душа. За Него е

казано, че оживява и възкресява. За да оживѣете, ставайте рано сутринъ, да възприемете слънчевитѣ лъчи. Отворете широко очитѣ и ушитѣ си да виждате Онзи, Който ви говори, и да слушате думитѣ Му. Не пропускайте моментитѣ. Единъ моментъ отъ Божието време струва милиарди. Съ нищо не може да се плати единъ такъвъ моментъ.

Като слушатъ да имъ се говори така, мнозина казватъ: Остарѣхме вече, защо не знаехме това по-рано, когато бѣхме млади? — Ако бѣхъ дошълъ по-рано, нищо нѣмаше да се постигне. Тогава бѣхте търговци, занимавахте се съ купуване и продаване на стоки. Тогава мислѣхте само за пари, да спечелите, колкото може повече. Каквото и да ви говорѣхъ, щѣхте да кажете: Остави ни свободни, сега имаме търговски предприятия, които не можемъ да напуснемъ. Едно време сте били видни търговци, общественици, талантиливи и гениални хора. Днесъ всичко сте изгубили и сте станали обикновени хора. Човѣкъ губи лесно онова, което е спечелилъ лесно. Не е лошо, че сте били видни хора и сте слѣзли до положението на обикновени хора. Човѣкъ се учи и при двѣтѣ положения. Като виденъ човѣкъ, той възприема; като обикновенъ, дава нѣщо отъ себе си. По-рано носѣлъ високи титли, а сега е обикновенъ човѣкъ, отъ когото всички искатъ да даде нѣщо. Който го срещне, казва му: Хайде, дай нѣщо отъ това, което си възприелъ отъ Господа.

Законъ е: който живѣе въ Божествения свѣтъ, трѣбва да дава изобилно. Не питай, дали нѣкой заслужава твоята любовъ, или не я засдужава. Давай изобилно отъ любовта. Тя е изворъ, който постоянно тече и пои всичко, каквото срещне на пътя си. Всѣки, който се разколебалъ въ даването и се опиталъ да ограничи любовта, се отклонилъ отъ правия пътъ на живота. Слушай гласа на любовта. Адамъ чу гласа на Бога, но не повѣрва на думитѣ Му. Богъ ясно и категорично му каза: „Отъ всички плодове на рая ще ядешъ; нѣма да ядешъ само отъ дървото за познаване на доброто и злото.“ Въпрѣки това, той яде, и самъ се осжди на страдания и смъртъ. Ще кажете, че може да не е разбралъ думитѣ на Господа. — Разбралъ ги е, но проявилъ непослушание. Другъ е въпросътъ, ако Богъ му бѣше казалъ да яде само отъ едно дърво, а отъ всички останали да не яде Адамъ трѣбваше да не яде само отъ едно дърво, но той не послуша Господа

Помни: Никога не излизай отъ фокуса, въ който Богъ те е поставилъ. Никога не пожелавай, като човѣкъ, да изпиташъ положението на животното. Никога не пожелавай, като човѣкъ, да опиташъ положението, въ което се намира ангелътъ. Не се връщай назадъ, нито преждевременно отивай напредъ. И при единия, и при другия случай ти ще спрешъ развитието си. Не излизай преждевременно отъ формата, въ която си поставенъ. Какво ще стане съ ов-

цата, ако пожелае да види, какъ живѣе вълкътъ? Тя ще плати съ живота си. Следователно, нито овцата трѣбва да посещава вълка, нито вълкътъ да посещава овцата. Вечеръ вълкътъ се опитва да прескочи плета, да посети овцетѣ, но често плаща съ живота си.

Откажете се отъ стария навикъ да прескачате плета на съседитѣ си. Откажете се отъ стария навикъ да преяждате. Ще ядете единъ пжтъ сутринъ, после, на обѣдъ и вечеръ. Сутринъ и вечеръ ще ядете по-малко, а на обѣдъ ще се нахраните добре, безъ да преяждате. Новиятъ животъ изисква ново разбиране — разбирането на любовта. Само любовта е въ състояние да ви освободи отъ всички противоречия, отъ всички мжнотии и заблуждения.

Какво е нужно на съвременнитѣ хора? — Прилагане. Знание иматъ, но то трѣбва да се приложи. Въ каквото положение да се намирашъ, каквата работа да изпълнявашъ, навсѣкжде и въ всичко прилагай любовта. Ако си търговецъ и на вратата си написалъ „днесъ съ пари, утре безъ пари“, махни този надписъ и напиши: Днесъ съ любовъ, и утре съ любовъ. Спазвайте правилото: Колкото си приелъ отъ Бога, толкова и ти ще дадешъ. Ако приемешъ повече, отколкото трѣбва, и дадешъ повече, отколкото трѣбва, и въ двата случая нарушавашъ равновесието въ Божествения свѣтъ. Спазвате ли закона за приемането и даването, свѣтътъ ще се оправи магически. Двама души не се разбиратъ, защото не възприе-

матъ и не предаватъ любовта правилно. Чусте ли, че мжжъ и жена, майка и дъщеря, баща и синъ, учителъ и ученикъ не се разбираатъ, ще знаете, коя е причината. И двамата не възприематъ еднакво любовта. Учителъ, който не обича ученицитъ си, не може да преподава добре. Ученикъ, който не обича учителитъ си, не възприема добре преподаването. Ако не обичате Бога, Той не може да се прояви чрезъ васъ. Хората страдатъ, мжчатъ се, боледуватъ, умиратъ. — Защо? — Това е последиствие на тѣхното безлюбие. Който не обича Бога съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и сила, за да се прояви Той чрезъ него, не може да влѣзе въ Царството Божие.

Ставайте рано сутринъ, да възприемате слънчевитъ лъчи. Слънцето изгрѣва, денътъ е ясенъ, излѣзте вънъ да се порадвате на Божия день. Когато слънцето изгрѣва, любовта се проявява въ нашата душа. Да възприемемъ енергията, която любовта ни дава. Постоянно да възприемаме и постоянно да предаваме любовта. Не се отказвайте отъ свѣтлината и топлината на любовта, отъ чистия планински въздухъ, отъ свежата и чиста вода, отъ прѣсния и доброкачественъ хлѣбъ. Това предлагатъ днесъ на всички хора по лицето на земята.

*

13. Беседа отъ Учителя, държана на 8 септемврий, 1943 г. 5 ч. с. София.—Изгрѣвъ.

Хармония въ живота

На какво се дължатъ погрѣшките въ живота? — На отсъствието на свѣтлина, топлина и сила. Когато се движи въ тъмнина, човѣкъ непременно ще направи нѣкаква погрѣшка. Когато вѣнъ е студено и трѣбва да работи, човѣкъ се отпуща, става ленивъ и недейтеленъ. Така той ще пропусне нѣщо отъ работата си и ще сгрѣши. Когато изгуби силата си, той пакъ прави погрѣшки. Ако на гърба на слабия турите товаръ отъ 50 кгр., той не може да издържи тази тежестъ. Насрѣдъ пжтя ще падне, и товарътъ ще пострада. Какво ще стане, ако той носи на гърба си сандѣкъ съ стѣклени предмети? Докато живѣете въ човѣшкия порядѣкъ, все ще направите нѣкаква погрѣшка. Влѣзете ли въ Божествения порядѣкъ, тамъ не сжществуватъ погрѣшки.

Като се говори за животъ безъ погрѣшки, съвременнитѣ хора казватъ, че е невъзможно човѣкъ да не грѣши, не може безъ погрѣшки. Ние се интересуваме, отде е дошла частицата „не“, отде е произлѣзла отрицателната форма на глагола „мога“. Кажете ли нѣкой „не мога да направя това или онова“, той живѣе въ човѣшкия порядѣкъ. Този порядѣкъ е създадъ отрицателната частица „не“. Затова е

казано, че невъзможното за човѣка е възможно за Бога. Невъзможното за човѣшкия порядѣкъ е възможно за Божествения. Съ други думи казано: Невъзможното въ тъмнината е възможно въ свѣтлината; невъзможното въ студа е възможно въ топлината; невъзможното въ безсилието е възможно въ силата. Докато не разбирате условията на живота, всѣкога ще бъдете въ противоречия. Виждате, напримѣръ, че нѣкой бърза, и се чудите, коя е причината за това. Много естествено, той слиза отъ планината, дето наклонѣтъ е голѣмъ ѝ, безъ да иска, бърза. Другъ нѣкой върви бавно, навежда се, върти се надѣсно-налѣво, обикаля. Чудите се, защо върви така. Нѣма нищо чудно. Той се качва по планината, пѣтътъ е стрѣменъ, не може да ходи правъ, безъ огъване. Ето защо, за да не изпадате въ противоречия, въ всѣка проява на човѣка трѣбва да виждате присѣтствието или отсѣтствието на свѣтина, топлина и сила. Щомъ нѣкой не иска да работи, това показва, че, или е тъмно около него, или е студено. Какъ се работи въ тъмнина и въ студъ? Ако те биятъ, и ти се обезсилишь, какъ ще работишь? Свѣтлината, топлината и силата сж стимули въ човѣшкия животъ. Нѣма ли тѣзи импулси, човѣкъ очаква да му се плати. Той работи за пари. При това, колкото повече му се плаща, толкова по-голѣмъ импулсъ придобива и по-добре работи. Турете мързеливия човѣкъ на едното блюдо на везнитѣ и наблюдавайте, какво става. Въ

първо време той е толкова тежъкъ, че взни-
тѣ не се мръдватъ. Започвате да туряте пари
на другото блюдо. Туряте сто лева, първото
блюдо не се мърда; туряте двеста, едва се по-
клаща. Постепенно увеличаватъ паритѣ, дохож-
дате до хиляда, две хиляди, три хиляди лева,
най-после второто блюдо се повдига и уравни-
весеява съ първото. Тогава човѣкътъ казва:
Готовъ съмъ вече да работя.

Често чувате да се говори: Трѣбва да жи-
вѣемъ добре. Повече идеализъмъ е нуженъ въ
живота. Другъ порядкъ трѣбва да се създаде.
Питамъ: Какъвъ порядкъ ще създадатъ съ-
временнитѣ хора? Какъвъ идеалъ ще внесатъ
въ живота? Ще кажете, че правото трѣбва да
се постави като идеалъ въ живота. Добре е
това, но, преди всичко, трѣбва да се започне
отъ най-малкитѣ прояви въ живота. За какво
право ще говоришъ, ако не си далъ еднакво
право на буквитѣ, съ които си служишъ? На-
пишешъ една дума отъ петъ букви, и всичкитѣ
букви сж различни по голѣмина. Напишешъ едно
писмо, което едва се чете. Една буква голѣма,
втората малка, третата още по-малка, а послед-
нитѣ даже недописани. На края на писмото се
извинявашъ, че си бързалъ много. Защо бър-
зашъ толкова? Нали говоришъ за право въ
свѣта? Защо не отдадешъ пуждното право и
на буквитѣ? Ще кажете, че „ъ“ и „ь“ на края
на думитѣ не сж важни, нѣматъ голѣмо зна-
чение за смисъла на думата. Какво ще пра-
вите, ако пишете писмо на английски езикъ,

дето има думи, въ които се пишатъ нѣколко букви безъ да се четагъ? — Защо сж нуждни тѣзи букви? — Не може безъ тѣхъ. Една отъ причинитѣ за вмѣкването на тѣзи букви представя борба срещу леността въ човѣка. Тѣ служатъ като стражари, които заставятъ човѣка да бжде работливъ, дееспособенъ. Мързите, или не, бързашъ, или не бързашъ, ще ги напишешъ. Днесъ хората сж работливи, и безъ стражари вършатъ работата си, но, въпрѣки това, стражаритѣ си оставатъ. Всѣки човѣкъ е обиколень отъ единъ или двама стражари, които следятъ, какъ върши работата си. Безъ стражари не може. Тѣ следятъ, какво прави човѣкъ — добро или зло, какви мисли и чувства го вълнуватъ и т. н.

Единъ българинъ отишълъ на гости у кума си, който билъ шеговитъ човѣкъ. Изобщо, българинътъ е духовитъ, обича хумора. Кумътъ решилъ да устрои една шега на кумеца си. Жена му приготвила обѣдъ и, както било горещо яденето, сипали го въ чинии. Кумецътъ, бързъ, енергиченъ човѣкъ, веднага започналъ да яде, но изгорилъ устата си. Понеже не искалъ да изплюе яденето, той започналъ да го обръща на една и на друга страна въ устата си, докато истине. За да не го забележи кумътъ, той погледналъ нагоре и запиталъ: Отде взехте, куме, тѣзи греди? Кумътъ отговорилъ: Отъ Лакомъ долъ. Кумецътъ искалъ да скрие погрѣшката си, затова гледалъ нагоре. Така постъпватъ мнозина. Нѣкой цигуларъ свири

предъ публика. Ако изпусне една нота или изпълни невѣрно нѣкои тактове, публиката може да не забележи това — зависи отъ нейното ухо. Музикалната публика схваща и най-малкитѣ погрѣшки на цигуларя. Тя е стражъ, който го дебне. Ако публиката не е музикална, погрѣшкитѣ оставатъ незабелязани. Обаче, погрѣшкитѣ на цигуларя се отразяватъ върху живота му. Музикантътъ, изобщо, трѣбва да бѣде точенъ и изпълнителенъ. Ако изпуска нѣкои тонове, той става скжперникъ, отнема се нѣщо отъ характера му. Музикантътъ трѣбва да дава отъ себе си, да проявява щедростъ. Той се нуждае отъ точностъ и щедростъ въ изпълнението. Това се иска отъ всички хора. Ако пишешъ писмо на приятеля си, не бѣди скжперникъ, да напишешъ две-три думи. Напиши му едно свѣтло, топло, силно писмо, да го зарадвашъ. Ще кажете, че има лаконическа речъ. Тя се употрѣбява въ рѣдки, важни случаи. Цезарь, римски пълководецъ, казалъ: „Дойдохъ, видѣхъ и победихъ!“

Помнете: Както външнитѣ, така и вътрешнитѣ прояви на човѣка опредѣлятъ неговия характеръ. Сжщото се отнася до удоветѣ на човѣкя организъмъ, до тѣхната форма и голѣмина. На примѣръ, човѣкъ съ къси прѣсти обобщава нѣщата. Много нѣщи вижда той, но веднага ги обобщава. Той се движи по периферията на кръга, интересува се отъ неговата голѣмина. Той мечтае за голѣми работи. Човѣкъ съ дълги прѣсти има отношение повече къмъ

единичнитѣ нѣща, до подробноститѣ. Той влиза въ центъра на кръга, одето тегли радиуси и върви по тѣхъ. Колко е голѣмъ кръгътъ, това не го интересува. Той се интересува отъ съдържанието. Достатъчно е да погледнете прѣститѣ на човѣка, за да познаете, какъ е работилъ въ миналото и какъ работи сега. Природата е написала всичко върху човѣка. Като го погладнете, познавате, кои нѣща спѣватъ развитието му и кои благоприятствуватъ

Три нѣща препятствуватъ на човѣка: алчността, щеславието и гордостъта. Това сж недъзи, които сжществуватъ въ цѣлия органически свѣтъ. Гордостъта се проявява, когато нѣщата се изнасятъ, каквито не сж въ действителностъ. Кокошката, която има пилеца, срещне на пѣтя си волъ и се ежи, иска да го уплаши, да му покаже, че е голѣма, силна. Каква е нейната сила предъ тази на вола? И котката, като срещне нѣкаква опасностъ, настрѣхва, иска да плаши голѣмитѣ. И човѣкътъ често се представя по-силенъ, по-голѣмъ, отколкото е въ действителностъ. Това е все гордостъ. Единъ турчинъ се хвалѣлъ, че, като билъ въ Багдаты, прескачалъ голѣми трапове, дълбоки 20 метра. — Прескочи и тука такъвъ трапъ. — Не мога, условията въ България сж особени, не сж както въ Багдаты. Единъ цигуларъ дава концертъ, всички вестници пишаты за него. Обаче, концертътъ не излиза, както очакватъ. Цигуларътъ се извинява съ публиката: не била много музикална, или

салонътъ не билъ добре отопленъ. Въ сжщностъ, вицата е въ него: не си е доялъ, или преялъ; проявилъ е щеславието и гордостъта си. Ще ядешъ умѣрено, безъ да преяждашъ; ще свиришъ умѣрено, да не се уморявашъ. Пази нервната си система, да не се претоваря. Така ще изпълнишъ задачата си добре и на време.

Хората се питатъ, какъвъ ще бжде животътъ имъ, какво ги очаква въ бждеще. Бждещето на човѣка зависи отъ хармоничния животъ. Ако между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ му има хармония, свѣтло бждеще го очаква. Ако рибата ме пита, какво я очаква въ бждеще, казвамъ: Скара те очаква. Ако водата ме пита, какво я очаква, казвамъ: Очаква те и добро, и зло. Докато водата е далечъ отъ човѣка, добро я очаква. Влѣзе ли въ човѣшкия животъ, и добро, и зло я очаква. Хората ще я турятъ на работа, дето тя не иска. Така тя ще изгуби чистотата си. Следъ това ще я изхвърлятъ навънъ, като непотрѣбна, и ще търсятъ чиста вода. Въ човѣшкия животъ водата минава презъ чисти мѣста, но и презъ нечисти. Следъ това хората се стремятъ къмъ идеаленъ, чистъ животъ. На земята е невъзможно да живѣешъ въ абсолютна чистота. — Защо? — Защото приемашъ чистъ въздухъ, задържашъ го известно време въ себе си и го изхвърляшъ навънъ нечистъ. Приемашъ чиста вода, която следъ време изхвърляшъ нечиста.

Хората искатъ да бждатъ търпеливи, по и това още не е възможно. Докато прѣвишъ 10 вдишки и 10 издишки въ минута, ти не можешъ да бждешъ търпеливъ. За търпеливия човѣкъ е нормално да прави три вдишки и три издишки на минута. За Бога е казано, че е дълготърпеливъ. Той прави само една вдишка и една издишка презъ цѣлата вѣчностъ. Съвременната наука счита нормално дишане, да поемашъ десетъ пжти въздухъ въ минута и десетъ пжти да издишашъ, десетъ вдишки и десетъ издишки. Нервнитѣ хора дишатъ бързо, слабогрѣднитѣ — сжщо. При нормалното дишане, което става тихо, спокойно, безъ шумъ, човѣкъ изпитва приятностъ и разположение. Като спи, здравиятъ човѣкъ диша толкова тихо, че не се чува, не можешъ да разберешъ живъ ли е, или не. Нѣкой, като спи, хърка. Това показва, че дишането му не е правилно. Трѣбва да се обрѣща внимание на дишането, понеже е свързано съ мисълта. Който не диша правилно, той не може да мисли добре. За такъвъ човѣкъ се казва, че липсва свѣтина въ мислитѣ му, топлина въ чувствата му или сила въ душата му. Умътъ е мърка, която опредѣля характера, количеството и свѣтлината на мислитѣ; сърдцето е мърка за чувствата, а волята — мърка за силата на постжпкитѣ. Силна воля има онзи, на когото постжпкитѣ сж възвишени и благородни.

Свѣтълъ умъ, топло сърдце и силна воля сж нуждни на човѣка, за да изправя погрѣш-

китѣ си. Иначе, той ще грѣши, безъ да признава и съзнава погрѣшкитѣ си. Защо да не признаешъ погрѣшката си? Ще кажешъ, че, съ признаване на погрѣшката си, ще понижишъ достойнството си. Не е така. Като грѣшишъ, ти понижавашъ достойнството си. Като изправяшъ погрѣшкитѣ си, ти се повдигашъ предъ себе си и предъ хората. Кой печели повече: който грѣши, или който изправя погрѣшката си; който учи, или който не учи; който работи, или който не работи?

Като е дошълъ на земята, човѣкъ ще учи, ще работи, за да се усъвършенствува. Презъ много фази и състояния ще мице той, докато научи урсцитѣ си. Така той дохожда до положение да разбира смисъла на противоречията, да цени и добритѣ, и лошитѣ условия. Самъ ли живѣе, или въ общество на хора, все ще придобие нѣщо ценно въ характера си. Има животни, които живѣятъ сами, но първоначално сж живѣли въ стада. Изобщо, за животнитѣ стадното състояние е по естествено отъ единичния животъ. Овцетѣ и доднесъ се движатъ на стада: едни отъ тѣхъ вървятъ напредъ, а други — назадъ. — Какво печелятъ първитѣ и какво — последнитѣ? — Първитѣ ядатъ най-чистата храна. Понеже преди тѣхъ не сж минали други животни, храната е запазила чистотата си. Последнитѣ сж принудени да ядатъ отгпкана и нечиста храна. Ако сж умни и внимателни, тѣ стгпватъ предпазливо и избиратъ неотгпканата и чиста храна. Оттукъ

вадимъ заключението: срещнете ли човѣкъ, който е невнимателенъ и бръзъ, ще знаете, че той е заемалъ първо мѣсто и нѣмалъ никакви препятствия. Който е внимателенъ, предпазливъ и вискателенъ, както въ храната си, така и въ отношенията си, той е заемалъ последното мѣсто въ обществото. Способнитѣ ученици, които заематъ първитѣ мѣста, развиватъ гордостъ и самоуважение къмъ себе си. Да имашъ самоуважение, това е естествено качество; да бждешъ гордъ, това е неестествена проява на човѣка. Гордостъта представя натегнато състояние на струнитѣ, а самоуважението и достоинството — нормално състояние на струнитѣ. Ако обтегнешъ струнитѣ на цигулката повече, отколкото трѣбва, тѣ непременно ще се скжсатъ. Ако ги обтегнешъ, колкото трѣбва, ще свиришъ добре и съ разположение.

Като ученици, вие трѣбва да работите върху самовъзпитанието си. Да се самовъзпитавашъ, това значи, да знаешъ, отде да започнешъ. Ще работишъ върху очитѣ, ушитѣ и устата си. Очитѣ сж свързани съ ума и свѣтлината, която излиза отъ него; ушитѣ сж свързани съ сърдцето и топлината, която излиза отъ него; устата е свързана съ душата и силата, която излиза отъ нея. Жбитѣ представятъ волята, чрезъ която се изявява силата. Езикътъ прави прегледъ на храната, обработва я и я изпраща въ стомаха. Като говори, човѣкъ пакъ си служи съ езика. Значи, той предава думитѣ, които

се отличаватъ една отъ друга по съдържание и смисълъ.

Трояка е службата на езика: опитва храната, обработва я въ устата и предава думитъ, т. е. човѣшката речъ. Езикътъ играе важна роля при възпитанието на човѣка. Казватъ за нѣкого, че има невъзпитанъ, т. е. невъздържанъ езикъ. За другъ казватъ, че езикътъ му е възпитанъ. Животнитъ се поздравяватъ съ езика си. И змията, като срещне човѣкъ, вади езика си. Това не означава, че иска да хапе. Тя се радва на човѣка, а той, като не разбира проявитъ ѝ, взима камъкъ и я убива. Когато хората се срѣщатъ, поздравяватъ се съ кимане на глава и се усмихватъ. Езикътъ диктува положението. Ако си доволенъ отъ нѣкого, усмихвашъ му се; ако си недоволенъ, ставашъ строгъ и сериозенъ. По-неже езикътъ е свързанъ съ вкуса, казваме, че вкусътъ опредѣля разположението или неразположението на човѣка. Ако си ялъ лоша храна, ти си неразположенъ и сърдитъ; ако си ялъ вкусна, чиста храна, ти си разположенъ, веселъ. Когато човѣкъ се усмихва, устнитъ му се повдигатъ; когато има песимистично разположение, устнитъ падатъ надолу. За да въздействувате на песимистичното си състояние, трѣбва да се наблюдавате, да не падатъ устнитъ ви. Жглитъ на устата трѣбва да се повдигатъ нагоре. Пазете се отъ обезсърдчаването, което води къмъ песимизъмъ. Когато се обезсърдите или когато осиромашеете, поглеж-

дайте нагоре, къмъ небето, а не къмъ земята. Всичко свѣтло и красиво иде отъ небето.

Желая ви да бъдете разумни, да употребявате свѣтлината, топлината и силата на мѣсто. Азъ не говоря за грубата свѣтлина, която ослѣпява очитѣ; не говоря за грубата топлина, която изгаря; не говоря и за грубата физическа сила, която се превръща въ насилие. Не говоря и за грубитѣ мисли, чувства и постѣпки, които се борятъ помежду си. Щомъ забележите, че две мисли, чувства и постѣпки се борятъ, веднага ги примирете. Не допускайте никаква борба въ себе си. Вътрешната борба уморява човѣка и преждевременно го състарява. Примирявай странитѣ, които се борятъ въ тебе, безъ да взимашъ страна. Щомъ вземешъ страна, ти прѣчишъ на възпитанието си.

Задачата на човѣка е да постави въ хармония свѣтлитѣ човѣшки мисли, чувства и постѣпки. Само така той ще се домогне до Божествената свѣтлина, топлина и сила, които правятъ живота му хармониченъ.

— Само свѣтлиятъ пътъ на мъдростъта води къмъ истината.

— Въ истината е скритъ животътъ.

x

14. Беседа отъ Учителя, държана на 10 септемврий, 1943 г. 5. ч. с. София. — Изгрѣвъ

ПЪТЪТЪ КЪМЪ ИЗТОКЪ

Една отъ класическитѣ глави на Последнията, това е 13 гл. отъ I. Послание къмъ Коринтянитѣ.

„Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовь нѣмамъ, ще съмъ медъ, що звънти, или кимвалъ, що дрѣнка.“ (1 ст.) — Значи, ще бждешъ праздно шише, безъ съдържание. Ако говорѣтъ не е посолень съ любовь, отъ човѣшки и отъ ангелски езикъ да излиза, пакъ ще бжде безъ съдържание. Какъвъ човѣкъ си, ако нѣмашъ любовь? Ще приличашъ на кимвалъ, що дрѣнка. Казвате, че човѣкъ трѣбва да бжде красноречивъ. Любовьта прави хората красноречиви. — Дотегна ни да слушаеме все за любовьта. — Това, което дотѣга на човѣка, не е любовь. Любовьта осмисля всички отношения между хората. Тя осмисля всички прояви на ума, на сърдцето и на волята. Тя осмисля всички мисли, чувства и постѣпки. Мисълъта е сложенъ процесъ. Съ любовьта, обаче, и мисълъта става лекъ процесъ. Затова е казано, че само онзи мисли, който люби. Любовьта и обичѣта сжщо така сж сложни процеси. Разумнитѣ сжщества, анге-

*) I. Послание къмъ Коринтянитѣ 13 гл.

литѣ, които стоятъ толкова високо, гледатъ на любовта като на нѣщо недосегаемо, а хората си играятъ съ нея. — Защо? — Защото не я разбиратъ. Момъкъ обича една мома и влиза въ дома ѝ съ обуца, каленъ, нечистъ, както иде отвѣнъ. Той не разбира любовта, не може да я оцени, поради което гледа на нея като на нѣщо обикновено. Ако момъкътъ разбира и цени любовта, преди да влѣзе въ дома на своята възлюбена, ще измие лицето, ржцетѣ, краката си десетъ пѣти съ чиста вода и тогавъ ще се реши да влѣзе. За предпочитане е да влѣзе босъ, гологлавъ, но съ чисто лице, съ чисти ржце и крака, отколкото да бжде облѣченъ, обутъ и безъ любовъ въ сърдцето си. Който има любовъ въ себе си, той е всѣкога чистъ, измитъ и облѣченъ.

Мнозина си въобразяватъ, че знаятъ всичко, че носятъ любовта, но се заблуждаватъ. Тѣ мислятъ, че сж голѣмо величие, отъ високъ произходъ. Прави сж, тѣ сж отъ високо произхождение, дошли отъ различни планети на слънчевата система, но не сж издържали изпита си. Богъ ги създалъ по образъ и подобие свое, изпратилъ ги е на земята да се учатъ, но не имъ се учи. Тѣ говорятъ за своето минало, когато сж били голѣми величини. Ако питатъ мене, ще имъ кажа, че въ миналото сж заемали по-низко положение отъ сегашното. Въ миналото нѣкой е билъ пчела, която жилѣла, или кобра, която хапѣла и тровѣла хората, или тигъръ, или крокодилъ, който

гълталъ жертвитѣ си цѣли. Това ви се вижда чудно, не ви се иска да го приемете, и казвате, че човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога. Излизането отъ Бога подразбира познаване на любовта.

Който познава любовта, говори за величието на Бога, а не за своето. Да говоришъ за величието на Бога, безъ да познавашъ любовта, това значи, да си въ положението на дете, което има цигулка, но не знае да свири. Майката изважда детето на сцената, дава му цигулката да свири и се хвали, че детето ѝ е гениално. Обаче, отъ него нищо не излиза. Лесно се купува цигулка, но мъчно се свири на нея. Лесно се говори за пѣние, но, да станешъ пѣвецъ, много работа се иска. Всѣки трѣбва да отговаря на мнението, което има за себе си. Погледнешъ се въ огледалото и мислишъ, че си много красивъ. Въ какво се заключава красотата на лицето ти? Въ очитѣ, ушитѣ, носа, устата или въ брадата ти? Красотата има отношение къмъ добротата. Следователно, пипни космитѣ на главата или на брадата си, и самъ ще разберешъ, доколко си добъръ. Ако космитѣ ти сж твърди, ти не си мекъ по характеръ, нито си много добъръ. Вижъ, каква миризма излиза отъ тебе, да разберешъ, дали си добъръ, или не. Отъ добрия човѣкъ излиза приятно ухание. Добре, че обонянието на съвременнитѣ хора не е толкова силно, да усѣщатъ лошата миризма, която излиза отъ лошия човѣкъ. Влизате въ нѣкой домъ, дето мжжътъ е крайно ревнивъ. Той

пази жена си, да не я погледне другъ. Той не усѣща, каква лоша миризма излиза отъ нея, и я пази като нѣкаква светиня.

Страшно е положението на човѣкъ, който не разбира живота и отношенията между живитѣ сщества. Нѣкой нарисувалъ една икона на Христа преди 45—50 г. и мисли, че прилича на Него. Въ сжщность, никаква прилика не сжществува. Христосъ е живѣлъ преди две хиляди години, образътъ му е билъ съвършено различенъ отъ нарисувания. Въпрѣки това, хората благоговѣятъ предъ рисуваня образъ, предъ иконата на Христа. На иконата се кланятъ, почитатъ я и уважаватъ, но щомъ стане въпросъ за нѣкой живъ човѣкъ, малцина искатъ да знаятъ нѣщо за него. Иконата следъ време се изтрива, а споменътъ за живия човѣкъ остава. Има моми, които постоянно носятъ портрета на своя възлюбенъ въ себе си и, дето седнатъ и станатъ, вадятъ го и го цѣлуватъ. Това отношение е нереално, но когато придобие истинския, реаленъ образъ, тогава, на общо основание, той се налага на човѣка.

И тѣй, който нѣма правилно отношение къмъ хората, не може да има правилно отношение къмъ духа, душата, ума и сърдцето си. Често той се отнася грубо и къмъ своитѣ удове, къмъ рѣцетѣ и краката си. Рѣцетѣ и краката сж група отъ разумни сжщества, които иматъ своя мисль, свои намѣрения. Човѣкъ поглежда рѣката си, но не вижда, какво е вложено въ нея. Той не може да си пред-

стави, каква енергия отъ Божествения свѣтъ е вложена въ ржцетъ, краката и цѣлото тѣло. Благодарение на тази енергия, ржката е толкова пластична, че еднакво може да върши и добри, и лоши дѣла. Работи, докато си още на земята. — Какво положение ще заема на онзи свѣтъ? Какъвъ ще бжда тамъ? — Какъвто си билъ на земята. Ако глухиятъ и слѣпиятъ отидатъ на онзи свѣтъ, нищо нѣма да видятъ; и тамъ ще бждатъ слѣпи и глухи, както били на земята. Въ духовния свѣтъ цари вѣчно мълчание. Въ музиката сжщо има мълчание, както въ природата. Въ музиката мълчанието се означава съ пауза. Паузата подразбира отдалечаване отъ музикалния центъръ, поради което не чувашъ ясно. Като настройва ухото си, човѣкъ започва постепенно да чува и най-отдалеченигъ тонове. Тогава паузата се прекратява. Говорътъ, пѣнието сж написани ноти на петолинието, по които човѣкъ чете и разбира живота.

„И ако имамъ пророчество, и зная всичкитъ тайни и всѣко знание, и ако имамъ всичката вѣра, щото и гори да премѣствамъ, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ.“ (2 ст.). Нѣкой мисли, че има голѣми знания, че може да прави чудеса. Питамъ: Имашъ ли любовъ? Ако нѣмашъ любовъ, знанието ти нищо не представя. — Мога да лѣкувамъ болни. — Имашъ ли любовъ? Ако нѣмашъ любовъ, изкуството, да лѣкувашъ болни, пропада. Да лѣ-

куванъ болни, това значи, да сваляшъ ранната отъ гърбоветъ имъ. Голъмо изкуство ли е това? Понѣкога е добре да боледува човѣкъ. Ако хората не боледуваха, щѣха да се натъкнатъ на голъми нещастия. Толстой, който боледувалъ четири-петъ пѣти въ живота си, казва, че следъ всѣко боледуване предъ него се откривалъ новъ свѣтъ. Въпрѣки това, всѣки иска да бжде здравъ. Ако заболѣе нѣкой, веднага търси лѣкаръ. Кажe ли му нѣщо за болестъта, той се изплашва, вмѣсто да си помогне, и положението му се влошава. Никой не може да избѣгне страданието, което природата му изпраща. Ако избѣгне едно страдание, ще го сполетятъ две, три и повече. Природата е строга и взискателна. Най-многого, което може да направи, е да смекчи страданието му, да го предаде въ музикална гама. Съ музиката нѣщата се понасятъ по-лесно. Страданията иматъ за целъ да калятъ човѣка, да го направятъ силенъ, подобенъ на Бога. Казано е, че човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие на Бога. — Кой човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие? — Родениятъ отъ Бога. Ако не си роденъ отъ Бога, не можешъ да бждешъ подобенъ на Него. Казано е още, че родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави. Следователно, ако искате да проявите подобие то си съ Бога, трѣбва да се родите отъ Него.

„И ако раздамъ всичкия си имотъ за прехрана на сиромаситъ, и ако предамъ тѣлото си на изгаряне, а любовъ нѣмамъ, нищо

не се ползувамъ." (3 ст.). Нѣкой мисли, че като умре, ще бжде посрещнатъ на онзи свѣтъ съ слава и почести. Важно е, какъ е умрѣлъ: съ любовъ, или безъ любовъ. Ако е умрѣлъ безъ любовъ, нищо не се ползува. Човѣкъ влиза въ по-страшенъ затворъ. Може да влѣзе въ водата и да попадне въ устата на крокодилъ или на китъ.

„Любовъта дълготърпи, благосклонна е; любовъта не завижда; любовъта не се превъзнася, не се гордѣе.“ (4 ст.).

„Любовъта не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло.“ (5 ст.). — Това сж трудни, неразбрани нѣща. — Какво значи да бждешъ търпеливъ? — Като видишъ единъ красивъ и единъ грозенъ човѣкъ, еднакво да ги понасяшъ, да имашъ еднакво разположение къмъ тѣхъ. Кое е ценното въ човѣка? Ако срещнешъ красивъ човѣкъ, ти изпитвашъ приятностъ. Какво ще стане съ твоео разположение къмъ красивия, ако той те обере? Какво ще кажешъ за грозния, който ти се прѣтича веднага на помощъ? Ти си счупилъ крака си, а той намѣства счупената кость, превръзва крака ти и те занася у дома си. Значи, красивиятъ има вѣра въ себе си, знае, че ще те предразположи съ красотата си, ще спечели довѣрието ти. Той те пленялъ съ думитѣ си, както и съ красотата си. Ти се поддавашъ на неговото обаяние, и той те обира. Пазете се отъ хора,

жонто могатъ да ви обератъ и убиятъ. Тъ сж крадци и разбойници.

Въ Америка иѣкжде имало единъ толкова красноречивъ проповѣдникъ, че който го слушалъ, захласвалъ се, забравялъ всичко, което по-рано го вълнувало. Единъ голѣмъ апашъ чулъ за този проповѣдникъ и си казалъ: И азъ ще отида да го послушамъ. Той е много удобенъ за мене. Като проповѣдва, хората ще се захласнатъ и пренесатъ на онзи свѣтъ. Азъ ще използвавамъ тѣхното състояние и ще ги обера. Единъ недѣленъ день той отишълъ на проповѣдта и започналъ да слуша. Увлѣченъ въ думитѣ на проповѣдника, той не усѣтилъ, какъ се захласналъ и забравилъ, защо дошълъ. Недоволенъ отъ себе си, той посетилъ събранието още нѣколко пжти, съ надежда да бжде буденъ, да не се увлича отъ проповѣдта. Обаче, всѣкога оставалъ изненаданъ: захласвалъ се и не могълъ да приложи занаята си. Най-после той си казалъ: Ако посещавамъ тѣзи проповѣди, въ края на краищата, ще забравя занаята си. Опасно нѣщо е този проповѣдникъ, нѣма повече да го посещавамъ.

Коя е причината за захласването на хората? Достатъчно е да събудишъ интересъ въ човѣка къмъ нѣщо, за да се захласне той моментално. Кажи на нѣкого, че на еди-кое си мѣсто има заровени пари и вижъ, какъ ще се захласне. Той забравя всичкитѣ си работи и мисли само за едно: да намѣри посоченото мѣсто и да извади оттамъ паритѣ. Често се го-

всрѣтъ отвлѣчени нѣща на хората, и тѣ, или забравятъ, какво трѣбва да правятъ, или си въобразяватъ, че знаятъ всичко. Казва се, че трѣбва да бждемъ добри, умни, справедливи и т. н. Доброто, разумността, справедливостта сж отвлѣчени понятия. Въпрѣки това, мнозина казватъ, че разбиратъ тѣзи нѣща, че сж добри, разумни и справедливи.

Единъ виденъ пианистъ отишълъ въ Америка да дава концерти. Случило се, че единъ отъ голѣмитѣ американски милиардери не могълъ да присѣтствува на концерта. Затова той поканилъ пианиста у дома си, да му посвири. Пианистътъ отишълъ въ опредѣления часъ въ дома на милиардера, дето очаквалъ да види много хора — познати и приятели на милиардера. Каква била изненадата му, когато видѣлъ, че милиардерътъ билъ самъ съ кученцето си. Пианистътъ започналъ да свири и така се увлѣкълъ въ свиренето и не забелязалъ, че кученцето залаяло. Тогава милиардерътъ казалъ: Достатъчно, спри вече! Далъ му хиляда долари и благодарилъ за свиренето. Значи, кученцето опредѣля свиренето на пианиста. Ако не бѣше залаяло, трѣбвало да свири още. Наистина, кучето познава нѣкои работи, но мжно може да опредѣли доброто свирене. То познава, дали нѣкой човѣкъ е добъръ. На добрия човѣкъ то не лае. Срещне ли лошъ човѣкъ, хвърля се върху него и го лае.

Защо кучетата хапятъ нѣкои хора, а други не хапятъ? Има обяснение за това, но нѣма защо да се спираме на причинитѣ. Важно е, че кучетата могатъ да се укротяватъ. Двама англичани се разговаряли за кучета. Единиятъ казалъ, че не го хапятъ кучета. Другиятъ настоявалъ, че може да насъска кучетата си срещу него и да го ухапятъ. Хванали се на басъ, кой отъ двамата ще излѣзе правъ въ твърдението си. Първиятъ начърталъ една голѣма окръжностъ и влѣзълъ въ центъра. Вториятъ взелъ своитѣ 40 кучета, порода булдогъ, и ги насъскалъ срещу другаря си. Кучетата започнали да лаятъ и да се хвърлятъ къмъ непознатия, но не могли да минатъ окръжността и да се приближатъ къмъ човѣка. Той стоялъ въ центъра и обикалялъ около него. Въ момента, когато кучетата били най-разярени, той свирналъ съ уста, и тѣ моментално млъкнали, подвили опашка и се отдалечили. Така той спечелилъ баса.

„Любовъта не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло“ (5 ст.).

„На неправдата се не радва, а сърадва се на истината.“ (6 ст.).

„Всичко претърпява, на всичко хваща въра, на всичко се надѣва, всичко търпи.“ (7 ст.).

„Любовъта никога не отпада.“ (8 ст.). — Сжщественото качество на любовъта е, че въ нея не става никаква промѣна. Единствената сила, която не губи равновесието си, е любовъта. Единствената сила, която разрешава

противоречията и внася миръ и хармония въ живота, е любовта. Противоречията, злинитѣ въ областта на любовта се превръщатъ въ симфония.

„Другитѣ, обаче, пророчества ли сж, ще се прекратятъ; езици ли сж, ще престанатъ; знание ли е, ще изчезне.“ (8 ст.).

„Защото отчасти знаемъ и отчасти про-
рокуваме.“ (9 ст.). — Пророчество безъ любовъ не е истинско. Говоръ безъ любовъ не е истински. Всѣко нѣщо, направено безъ любовъ, нѣма съдържание и смисълъ. За такова нѣщо се казва, че е медъ, що звънти, и кимвалъ, що дрънка.

„Но когато дойде съвършеното, тогазъ това, което е отчасти, ще се прекрати.“ (10 ст.).

„Когато бѣхъ младенецъ, като млъденецъ говорѣхъ, като младенецъ мждрувахъ, като младенецъ размишлявахъ; но откакъ станахъ мжжъ, напуснахъ, което е млъденческо.“ (11 ст.).

„Защото сега видимъ мрачково, както презъ огледало, а тогава ще гледаме лице съ лице; сега познавамъ отчасти, а тогава ще по зная, както съмъ и познатъ.“ (12 ст.).

„А сега оставатъ тѣзи тритѣ — вѣра, надежда, любовъ; но най-голѣма отъ тѣхъ е любовта.“ (13 ст.). Павелъ написа най-хубавата глава за любовта, но не бѣше човѣкъ на любовта. Първоначално той подържаше стария законъ, поради което гонѣше християнитѣ. Той се запитваше: Какъ смѣятъ тѣ да нарушаватъ Мойсеевия законъ? Обаче, като

разбра смисъла на любовта, той каза: „Всичко считамъ за изметъ, за да придобия любовта“ Като не разбиратъ смисъла на любовта въ всичкитѣ ѝ прояви, хората я дѣлятъ на нисшѣ и висша. Любовта е единна и недѣлима. Тя е сила, която поглъща всичко: и чувствата, и мислитѣ, и постъпкитѣ. Турена на едното блюдо на везнитѣ, тя се уравновесява съ всички сили на свѣта. Има ли нѣщо лошо въ това, което е силно? Има ли нѣщо лошо въ водопада, който бучи отдалечъ? Лошото е въ неразбирането на нѣщата. Разумниятъ може да използва енергията, която се развива въ бушуващата вода Ако американцитѣ могатъ да използватъ всичката енергия на Ниагарския водопадъ, ще залѣятъ съ нея цѣла Америка, а излишека ще изпратятъ въ Европа. Засега тѣ сж използвали само частъ отъ енергията на водопада за освѣтление.

Всѣки човѣкъ има по единъ водопадъ въ себе си Ако може да използва енергията му, богатъ става; ако не може да я използва, ще се удави въ водата му, както е станало съ много американци. Двама млади американци се разхождали съ лодка по горното течение на Ниагарския водопадъ. При едно несполучливо обръщане на лодката, тѣ се намѣрили въ буйнитѣ, течащи води на водопада. Единиятъ отъ тѣхъ се удавилъ, а другиятъ, следъ усилена борба, успѣлъ да се залови за една голѣма скала и останалъ тамъ, докато го спасятъ. Водата бушувала, ревала подъ него, а той стоялъ

и чакалъ спасение. Тогава нѣмало аероплани, да му подадатъ вжже отгоре, да се хване за него. Параксдъ тамъ не върви, лодка сжщо не може да отиде до скалата. Стоятъ американци на брѣга и мислятъ, какъ да го спасятъ. Най-после той билъ спасенъ по нѣкакъвъ начинъ.

Кой човѣкъ се спасява? — Грѣшниятъ. — Кой може да спаси човѣка отъ грѣха? — Любовта. Затова се казва, че Христосъ дойде на земята да спаси човѣчеството отъ грѣха. Само Христосъ можа да понесе тази тежка задача и да я изпълни. Той бѣше свързанъ съ Бога, съ Неговата Любовь, която му помагаше. Ще кажете, че хората грѣшатъ отъ любовъ и заради любовта. Щомъ любовта е причина за грѣха, тя ще освободи човѣчеството отъ грѣха. Тя иде въ свѣта, да извади навѣнъ грѣха и да спаси хората отъ него. Изопачената любовъ е внесла злото въ свѣта, а правата, добре разбрана любовъ е внесла доброто. Това сж дветѣ майки и двамата бащи, които раждатъ доброто и злото въ човѣка. Какъ ще си обясните факта, че една и сжща майка ражда две деца — едното добро и благородно, а другото — лошо, престжпно? Коя е причината, че въ единъ и сжщъ човѣкъ се раждатъ две чувства или две мисли — едната свѣтла и възвишена, а другата — престжпна? Доброто въ човѣка е родено отъ добрия баща и добрата майка, а злото — отъ лошия баща и лошата майка. Значи, човѣкъ се намира подъ влиянието на две различни начала: на доброто

и на злото. Следователно, той трѣбва да различава дветѣ влияния въ себе си, да знае, кой му говори. Нѣкой казва, че Господъ му говори, а сжщевременно прави зло. Той се самозаблуждава. Дето е Богъ, тамъ е доброто, тамъ е любовта. Днесъ любовта иде въ свѣта, да помогне на хората, да ги извади отъ невежеството, отъ заблужденията, отъ противоречията, въ които сами сж изпаднали.

Животътъ на съвременнитѣ хора е изопаченъ. — Кой го изопачи? — Падналитѣ ангели и хората. Ангелитѣ започнаха да го изопачаватъ, а хората завършиха този процесъ. Богъ е решилъ да изправи свѣта, да го изчисти, затова допуска страданията, като процесъ на чистене. Пречистването става чрезъ тѣлото, чрезъ ума и чрезъ сърдцето. Страданията на тѣлото сж най-голъми, на сърдцето — по-малки, а на ума — най-малки. Когато страданията сж много голъми, човѣкъ изгубва съзнанието си. Така страданията се прекратяватъ. Не се страхувайте отъ страданията, но радвайте се на всичко, което иде да ви изчисти. Нѣкой иска да обработи земята си, но, по нѣмане на инструментъ, той рови съ ржцетѣ си, като къртица. Защо ще осакатява ржцетѣ си? Защо ще си причинява излишни страдания? Нѣкога е било необходимо къртицата да се зарови въ земята и съ якитѣ си крака да си пробива пътъ и да си търси храната. Тогава условията на живота сж били много лоши. Днесъ условията сж по-добри, но

къртицата още не може да се убеди да напусне стария животъ и да излѣзе вѣнъ. Сега условията на живота сж по-добри и за хората, но и тѣ мжчно се убеждаватъ да напуснатъ стария животъ и да влѣзатъ въ новия — въ живота на любовта. И въ любовта има страдания, но лесно се носятъ. Въ безлюбието страданията осакатяватъ, съсипватъ човѣка. Любовта иде да освободи човѣка отъ ненужднитѣ страдания, отъ сиромашията, отъ болеститѣ и противоречията. Тя може да направи за човѣка всичко, каквото той пожелае. И, въпрѣки това, човѣкъ ходи тукъ-тамъ да се моли да му помогнатъ. Пише любовни писма на единъ, на другъ, но не получава отговоръ на писмата си. — Защо? — Моли се безъ любовъ. Молитва безъ любовъ не се приема. Работа безъ любовъ не е производителна. Мисълъ безъ любовъ не дава плодове.

Всѣко нѣщо, направено безъ любовъ, изчезва. Кжде сж Асирийското и Вавилонското царство? Кжде е великата Римска империя? Всѣка държава, която не е основана на любовта, ще изчезне. Днесъ насилието господствува навсѣкжде: и въ войнитѣ, и въ обикновения, привидно тихъ и спокоенъ, животъ на хората. Тѣ мислятъ, че победата ще донесе миръ и свобода. Не е така. Никоя война досега не е донесла миръ и нѣма да го донесе.

Любовта ще донесе мира и свободата. Тя ще освободи хората отъ заблужденията имъ

и ще ги задоволи. Свѣтътъ ще се оправи, когато слънцето на човѣшката душа изгрѣе. Днесъ има условия за това. Нѣма по-лесно нѣщо за човѣка отъ това, да намѣри любовта въ себе си и да я прояви. Но и по-мъчно нѣщо отъ това нѣма. За знаещия нѣщата лесно се постигатъ, за невежия — мъчно. Тръгналъ си да копаешъ злато въ земята, но объркашъ посоката. Въмѣсто на изтокъ, ти отивашъ на западъ и се отдалечавашъ отъ мѣстото. Обърни се, направи жгълъ отъ 180° и ще намѣришъ мѣстото, дето е заровено златото. Ти се отдалечавашъ отъ любовта, а при това, искашъ да реализирашъ желанието си. Обърни се, направи жгълъ отъ 180° и ще намѣришъ мѣстото, което търсишъ. Знанието, богатството, любовта, които търсишъ, сж на изтокъ, дето изгрѣва слънцето на живота.

Мнозина питатъ, къде е любовта и какъ ще я намѣрятъ. Обърнете се на изтокъ. Тамъ е любовта, тамъ е Богъ. Обърнете ли се на западъ, всичко ще изгубите. Който отива на изтокъ, печели; който отива на западъ, губи. Ангелитѣ, които напуснаха небето, за да търсятъ съкровища, изгубиха и това, което имаха. И хората, които напуснаха рая, за да търсятъ знание, богатство и слава, изгубиха всичко, което имъ бѣше дадено. Така сгрѣшиха и първитѣ човѣци. Всички хора сж малджии, всички търсятъ богатство, заровено въ земята. Кой човѣкъ не е желалъ да бжде богатъ, ученъ, силенъ, да има къщи, ниви, имоти, да се раз-

хожда съ файтонъ и съ автомобилъ, да посещава концерти и театри? Не сж лоши тѣзи желанія, но нищо не допринасятъ. Въ края на краищата, свѣтътъ се е превърналъ въ голѣма гробница, дето лежатъ коститѣ на млади моми и момци, на майки и бащи, учители и ученици, свещеници и проповѣдници, управляващи, управляеми и т. н. Казвате: Красивъ е свѣтътъ. — Кой свѣтъ е красивъ? Ако говорите за Божия свѣтъ, прави сте, красивъ е този свѣтъ. Но ако говорите за човѣшкия свѣтъ, дето се чуватъ пѣшкания и вопли, мжчения и страдания, насилие и ужасъ — нищо красиво нѣма въ него. Човѣшкиятъ свѣтъ не може да ни радва. Човѣшкиятъ свѣтъ не е нищо друго, освенъ драма, комедия или трагедия, въ която сами себе си измжчватъ и убиватъ, сами себе си осмиватъ. Какво красиво има въ такава драма или комедия? Откажете се отъ вашия свѣтъ, обърнете се на изтокъ и влѣзте въ Божия свѣтъ, въ свѣта на любовта, на вѣчния миръ и радостъ, на вѣчния животъ.

Често хората си въобразяватъ, че могатъ да постигнатъ много нѣща, да станатъ велики. Човѣкъ може да постигне нѣщо, докато се качва по планината, да стигне най-високия връхъ. Това е изкачване нагоре, до пълна възраст. Дойде ли до тази точка, повече не може да се повдига. Той е стигналъ върха. Оттамъ нѣма изходъ: или въ пропастьта ще падне, или ще се върне назадъ. Връщането е за предпочитане предъ падането въ пропастьта. Да се

обърнешъ въ друга посока е за предпочитане предъ връщането. Щомъ дойдешъ до крайната посока, ще се обърнешъ къмъ Изтокъ, къмъ Извора на живота. Ще вървишъ напредъ и ще слушашъ гласа на Разумното Начало въ себе си. Ако не слушашъ този гласъ, ще паднешъ въ пропастьта.

Единъ беденъ, но разуменъ човѣкъ, минавалъ презъ една гора и видѣлъ на пжтя си голѣма пропасть. Понеже презъ този пжтъ минавали много пжтници, той се спрѣлъ за малко, да предупреди нѣкои отъ тѣхъ, да не паднатъ въ пропастьта. По едно време той видѣлъ, че приближава единъ пжтникъ, богатъ търговецъ, замисленъ въ своитѣ работи. Бедниятъ се изпрѣчилъ на пжтя му и казалъ: Приятелю, отбий се надѣсно, да не пострадашъ. — Съ какво право се изпрѣчвашъ на пжтя ми? Азъ зная, кжде вървя, не ми препятствуй! Махналъ съ ржка и продължилъ пжтя си. Едва изминалъ стотина метра и се чулъ викъ. Богатиятъ падналъ въ пропастьта и започналъ да вика за помощъ: Братко, помогни ми да излѣза отъ тази дупка. Бедниятъ се приближилъ, хвърлилъ едно вжже и му помогналъ да излѣзе. Следъ това казалъ: Нали те предупредихъ, че има опасностъ на пжтя ти? Защо не ме послуша? — Ще слушамъ вече. Бързахъ, не искахъ да ме спиратъ въ пжтя.

Следователно, когато Разумността ви говори, трѣбва да слушате. Не питайте, какво право иматъ да ви спиратъ на пжтя; не пи-

тайте, защо този простакъ ви дава съветъ. Щомъ Разумността говори, слушайте я. Дали говори чрезъ дете или чрезъ възрастень, слушайте гласа ѝ. Дали простъ, или ученъ ви говори, щомъ съветътъ му е разуменъ, слушайте го. Простъ човѣкъ е онзи, който говори безъ любовъ. Който говори съ любовъ, е разуменъ. Слушайте гласа на Разумността въ себе си. Този гласъ е гласътъ на любовта, която говори изключително истината. Следвайте гласа на любовта, погледа на любовта и нейнитѣ движения. Тя показва посоката, къмъ която човѣкъ трѣбва да се движи. Измѣнете посоката на движението си, която води къмъ стария животъ, и следвайте новата посока на любовта. Тя е пжтьтъ къмъ Изтокъ, дето цари абсолютна чистота. Ще кажете, че човѣкъ трѣбва да се чисти, да придобие поне частична чистота. Не частична чистота, но абсолютна чистота е нуждна на хората. Въ новия пжтъ на живота ще има и драма, и комедия, и трагедия, но не като тѣзи на стария животъ. Трагедията на старозаветния се заключава въ това, че отнели ябълката му и я дали на другъ. Той плаче, страда, че отнели нѣщо отъ живота му. Трагедията на праведния се заключава въ сжщото, но той не страда. Той се радва и казва: Все едно е, дали азъ ще изямъ ябълката или моятъ ближенъ. Значи, ако ти изядешъ ябълката, това не е драма; ако ближниятъ ти я изяде, това е вече драма. Азъ подържамъ онази драма или трагедия, ко-

гато ябълката минава отъ тебе въ твоя ближень. Нека драмата влѣзе въ тебе, а не само отвѣпъ да я изучавашъ. Досега хората сж страдали фиктивно. Когато страданието проникне дълбоко въ душитѣ имъ, свѣтътъ ще се оправи. Съвременнитѣ хора не познаватъ още истинскитѣ страдания. Тѣ се мъчатъ, страдатъ, но душитѣ имъ още не сж засегнати. За да спечели човѣшкитѣ души, Христосъ дойде на земята и пострада. Така Той показа пътя на човѣчеството къмъ спасение. Единствената сила въ свѣта, която желае доброто и щастието на човѣчеството, е любовта.

И тъй, върнете се отъ пътя, по който досега сте вървѣли. Престанете да гълчете надѣсно и налѣво, на западъ и на изтокъ. Една посока трѣбва да държите — нагоре, къмъ любовта — перпендикуляртъ на живота. Като хванете тази посока, мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ ви ще станатъ свѣтли. Щомъ свѣтлината се яви, деньтъ настѣпва. Колкото повече се намалява свѣтлината, топлината и силата, толкова деньтъ се намалява, и настава нощъ. На старитѣ казвамъ: Обърнете се подъ жгълъ 180°, дето младитѣ вървятъ. Младитѣ и старитѣ трѣбва да се срещнатъ, а тѣ се разминаватъ. Тази е причината, дето и еднитѣ, и другитѣ не успѣватъ. Младитѣ трѣгватъ къмъ изтокъ, да търсятъ богатство. Като дойдатъ до известно мѣсто, тѣ се разколебаватъ и казватъ: Не е този пътътъ, ще вървимъ по пътя на нашитѣ дѣди и прадѣди. Пътътъ на

старитѣ е къмъ западъ. Не ходете по този път. Обърнете се и следвайте новия път — къмъ Изтокъ. Не търсете любовта тамъ, дето дѣдо ти я търсилъ. Единствениятъ път, по който можемъ да намѣримъ любовта, е Христовиятъ път — пътятъ къмъ Бога. Като дойде голѣмото страдание, Христосъ каза: „Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша.“ Най-после Той каза: „Господи, да бже Твоята воля! Въ Твоитѣ рѣце предавамъ духа си.“ Какво изгуби Христосъ, като се пожертвува? Не само, че нищо не изгуби, но се прослави, великъ човѣкъ стана. Докато човѣкъ държи духа си въ своитѣ рѣце, обикновенъ ще си остане. Въ който моментъ предаде духа си въ рѣцетѣ на Бога, великъ ще стане. Това значи, да възлюбишъ Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила, и да станешъ служителъ на любовта.

Помни: Следвай пътя къмъ Изтокъ. Това се постига чрезъ любовта. Люби Бога, люби ближния си, люби и себе си, за да намѣришъ пътя, който води къмъ Изтокъ. Колкото повече се отваряшъ за любовта, толкова повече се приближавашъ къмъ Бога. Затова е казано: „Да възлюбишъ Бога съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, душа и сила, и ближния като себе си.“

‡

15. Беседа отъ Учителя, държана на 12 септемврий, 1943 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Изворъ на любовта

Често хората се запитватъ, защо сж дошли на земята. — Много просто — да страдатъ. Това не трѣбва да ги плаши. Страданието има своята добра страна. Причината за нѣкои страдания е доброто. Ще кажете, че злото произвежда страдания. Злото причинява мъчение, а доброто — страдание. Следователно, на първо мѣсто, човѣкъ е пратенъ на земята да страда; на второ мѣсто — да се учи и на трето мѣсто — да помага. Който не разбира своето предназначение, често се натѣква на противоречия. Като не разбира своето предназначение, той иска да стане божество, да постигне всичко, каквото желае. Обаче, трѣбва да знаете, че великитѣ нѣща мъчно се постигатъ. Лесно можешъ да пренесешъ прашецътъ отъ едно мѣсто на друго, но мъчно се пренася голѣмъ товаръ, мъчно се пренася една планина.

Единъ виденъ руски цигуларъ слушалъ другъ цигуларъ да свири. Понеже последниятъ билъ по-голѣмъ майсторъ отъ него, той се обезсърдчилъ и, като се върналъ у дома си се самоубилъ. Той се отчаялъ, че никога нѣма да постигне изкуството на своя колега-ци

*) I. Послание Петрово, 4 гл.

гуларь. Самоубийството е резултатъ на чрезмѣрно честолюбие въ човѣка. Не е геройство да се самоубиешъ; геройство е да се справишъ съ страданието.

И тъй, ще знаете, че човѣкъ страда, когато е лишенъ отъ доброто, отъ хубавитѣ нѣща въ живота. Обере те пѣкой, страдашъ; умре детето ти, страдашъ; изгубишъ възлюбления си, страдашъ; изгубишъ службата си, страдашъ. Значи, страданието се причинява отъ загубата на нѣщо, което си обичалъ и ценилъ. За да не страдашъ, трѣбва да разполагашъ съ много блага и ценности. Ако взематъ жената на нѣкого, какво ще прави той? — Никой не може да открадне жена. Тя не е предметъ, който може да се краде. Който се опита да открадне жена, той пада въ бездѣнна пропастъ.

Жената е най-голѣмата сила въ свѣта. Подъ „жена“ разбирамъ живота. Кой може да открадне живота? Велика сила е животътъ. Формитѣ на живота се разрушаватъ, но самиятъ животъ — никога. Щомъ се разруши една форма, създава се втора, трета и т. н. Може ли водата въ природата да се изгуби? Отъ едно мѣсто ще се изгуби, на друго ще отиде. Отъ едно мѣсто ще изчезне, на друго ще се яви. Може ли нѣкой да открадне слънцето? Може ли да открадне земята? И земята, и слънцето вървятъ по свой пѣтъ, ни кой не може да ги отклони отъ пѣтя имъ, нито да ги открадне. Дръжте въ ума си ми-

сълъта: има нѣща, които никой не може да открадне. Има нѣща, които могат да се крадатъ. Радвайте се, че сж ви взели това, което може да се отнема. Ако си боленъ и ти взематъ обувката, радвай се. Вънъ е топло, слънцето грѣе. За предпочитане е тогава да ходишъ босъ, да възприемашъ енергията на земята, отколкото да бждешъ обутъ. Така ще се излѣкувашъ. Щомъ дойде лѣтото, събуйте се боси; свалете ржкавицитѣ отъ ржцетѣ си, булата отъ лицата си и се изложете на слънчевитѣ лжчи. Свалете всички физически, сърдечни и умствени була отъ себе си, за да се ползвате отъ слънчевата свѣтлина и топлина. Сега срѣщате богати, образовани хора безъ чорапи, съ една подложка на крака и едно ремъче. Това сж тѣхнитѣ обувки. Тѣ възприематъ енергията на земята направо чрезъ кожата си и тако се лѣкуватъ. Зимно време въпросътъ е поставенъ другояче. Не можешъ безъ обувки. Условиата сж сурови, следователно, човѣкъ не трѣбва да се излага.

Сега, да дойдемъ до сжщественото: да различаваме проявитѣ на хората и да знаемъ тѣхнитѣ причини. Нѣкои хора сж мрачни, песимисти. Причината на тѣхния песимизъмъ се крие въ миналото, въ живота на дѣдитѣ и прадѣдитѣ имъ. Песимистътъ е крайно страхливъ, съ слаба вѣра и надежда. Нѣкои хора сж весели, жизнерадостни. И тѣ сж наследили тази чѣрта отъ своитѣ дѣди и прадѣди. Вѣрата и надеждата въ тѣхъ сж силно раз-

вити. Заекътъ, макаръ и страхливъ, има силно развита надежда. Той е веселъ. Това се дължи на кръглата форма на лицето му. Като го подгони хрътката, той хуква да бѣга и си мисли: Благодаря на хрътката, че стана причина да удължа заднитѣ си крака, да бѣгамъ бързо. Нагоре заекътъ бѣга силно, затова обича баиритѣ. Обаче, бѣга ли надолу, отъ време на време се спѣва, преобрѣща се и забавя движението си. Тогава хрътката лесно може да го стигне.

Изучавайте себе си, изучавайте хората, животнитѣ и растенията, за да дойдете до понятието „космиченъ човѣкъ“. Въ това понятие се включва цѣлата вселена. Космичниятъ човѣкъ представя Божествения организъмъ, на Който ние сме удове. Голѣмъ, необятенъ е космичниятъ човѣкъ, поради което виждаме само отдѣлнитѣ му части, разхвърляни изъ цѣлата вселена. Виждашъ единъ човѣкъ, втори, трети, като отдѣлни единици. Въ сжщностъ, между всички хора, животни и растения има тѣсна връзка, както между удоветѣ на единъ и сжщъ организъмъ. Ще дойде день, когато хората ще виждатъ тази връзка и ще се ползватъ отъ нея. Това показва, че съвременнитѣ хора има още много да учатъ, докато дойдатъ до истинското познаване на нѣщата.

Днесъ всички говорятъ за душата и духа, безъ да знаятъ, кжде е тѣхното седалище. То се намира нѣкъжде въ мозъка, отдето тѣ наблюдаватъ живота на човѣка и го направля-

ватъ. Къде точно е мѣстото имъ, малцина знаятъ. Не е важно да знаете мѣстото на душата и на духа; важно е да имъ давате възможностъ да се проявяватъ. Хранете душата си съ любовта, а духа си — съ мъдростта. Колкото повече хора обичате, толкова по-широка и необятна става душата ви; колкото по-малко хора обичате, толкова повече душата се затваря. Всички сътива сж въ услуга на душата. Сжщо така умътъ, сърдцето и волята сж въ услуга на душата. Ето защо, дръжете въ исправностъ сътивата си. Дръжете въ исправностъ мозъка и сърдцето си, да изпълняватъ службата си правилно. Само така хората могатъ да бждатъ щастливи. Докато не направятъ връзка съ духовния свѣтъ, съ всички разумни същества, тѣ ще останатъ далечъ отъ истината, отъ знанието и любовта.

Мнозина казватъ, че разбиратъ живота, а се отнасятъ съ пренебрежение къмъ камънитѣ, даже къмъ растенията и животнитѣ. Щомъ пренебрегватъ камънитѣ, разбирането имъ за живота е ограничено. Споредъ нѣкои учени, камънитѣ сж спещи същества, които единъ день ще се пробудятъ. Който гледа на тѣхъ като на живи същества, не си позволява да ги удря, чука или мѣсти безъ нужда. Много хора сж пострадали отъ тѣхъ, когато ги удрятъ съ чукъ. Отъ камънитѣ се отчупватъ малки парченца, които влизатъ въ очитѣ имъ и ги ослѣпаватъ. Има камъни, които по никой начинъ не трѣбва да мѣ-

стите, нито да удряте. Който се осмѣли да направи това безъ позволение, скъпо плаща. Макаръ и спечи сжщества, камънитѣ оказватъ влияние върху хората. Ако може да се говори за влияние на камънитѣ, колко повече хората си влияятъ едни на други! Първото влияние на човѣка иде отъ майката и бащата. Майката влияе на детето си, докато е още въ утробата ѝ, чрезъ своитѣ мисли, чувства и постъпки. Не по-малко влияние върху развитието на детето оказва храната на бременната жена, както и тази, която дава на детето си следъ раждането му. Отъ духовния животъ на майката зависи, какво ще бжде детето. Майката може да роди обикновенъ човѣкъ, талантливъ, гениаленъ или светия. Отъ нейния сърдеченъ и умственъ животъ зависи бждещето на детето. Майка, която не носи отговорностъ за своя животъ, има предъ видъ само сегашнитѣ условия. Тя не мисли за бждещето, за цѣлокупния животъ. Въ това отношение тя прилича на Настрадаинъ Ходжа, който казва: „Когато умре жена ми, половината свѣтъ се свършва за мене. Когато умра азъ, цѣлиятъ свѣтъ се свършва“. Обаче, и следъ смъртъта на Настрадаинъ Ходжа свѣтътъ продължава да сжществува.

Човѣкъ дохожда много пжти на земята, а не само единъ пжтъ. — Колко пжти дохожда? — Колкото пжти иска — отъ него зависи. Обикновениятъ човѣкъ се преражда на всѣки 45 години. Ако той слиза на земята да се учи, разумнитѣ сжщества му опредѣлятъ,

въ кое семейство ще се роди. Той нѣма свободенъ изборъ. Ако човѣкъ идва на земята съзнателно, да помага на хората, той има свободенъ изборъ, да се роди, дето иска. Колкото по-напредналъ е човѣкъ въ развитието си, толкова по-голяма свобода има при слизането си на земята. Гениалнитѣ хора и светиитѣ идатъ рѣдко на земята, когато човѣчеството отбелязва епоха въ своя животъ. Великитѣ Учители пѣкъ идатъ на земята презъ всѣки две хиляди години. Тѣ внасятъ голѣмо преобразование въ човѣшкия животъ.

Време е вече хората да изучаватъ свѣтлината въ качествено и количествено отношение. Така тѣ ще разбератъ, че свѣтлината се различава по качество отъ посоката и жгѣла на падането ѝ. Не е все едно, дали свѣтлината пада перпендикулярно или подъ наклонъ. Изучавайте свѣтлината, въздуха, водата и хлѣба, за да разберете сжщественото въ живота. За мнозина това не сж интересни нѣща. Тѣ се интересуватъ отъ духовни въпроси. Изучаватъ Библията като свещена книга, въ която мислятъ, че ще намѣрятъ всичко, което ги интересува.

Свещена книга е Библията, но другъ е истинскиятъ оригиналъ. Това е Библията на Божествения свѣтъ, въ която е изразенъ цѣлокупниятъ животъ. Отъ нея излизатъ и духовната, и физическата Библии като копия, т. е. отражения на живота. Божествената Библия се чете само отъ гениални хора и све-

тии. Тѣ правятъ преводи отъ нея и ги даватъ на хората, да се учатъ отъ тѣхъ. Всѣка мисль, съалена отъ Божествения свѣтъ, претърпява две пречупвания: първо, минава презъ ангелския свѣтъ, а после, презъ човѣшкия свѣтъ. Тази е причината, поради която Божественитѣ идеи понѣкога се изопачаватъ. Колкото по високо е организиранъ човѣшкиятъ умъ, толкова по-вѣрно схваща идеитѣ, които слизатъ отъ Божествения свѣтъ. Какво, въ сжщностъ, представя Божествениятъ свѣтъ? Той е толкова красивъ, че съ никакво перо не може да се опише. Само за мигъ се отваря той за обикновения човѣкъ и пакъ се затваря. Може ли за толкова малко време да се изучи и познае?

Въ древността единъ ученикъ на окултна школа помолилъ учителя си да го заведе въ Божествения свѣтъ; само да го зърне, и пакъ да се върне назадъ. Най-после учителятъ изпълнилъ желанието му. Поставилъ го въ магнетиченъ сънъ и го завелъ въ Божествения свѣтъ. Като се намѣрилъ въ този красивъ свѣтъ, ученикътъ започналъ съ жадностъ да хвърля погледи навсѣкжде. Учителятъ се въоръжилъ съ търпение, да го чака. Като видѣлъ, че той нѣма намѣрение да се връща, казалъ му: Хайде да слизаме. — Почакай малко, едва съмъ дошълъ. Нищо не съмъ видѣлъ още. Учителятъ му отговорилъ: Ти пожела да дойдешъ само за единъ моментъ тука, а се изминаха вече 250 години. Какво показва това?

— Че за красивитѣ нѣща нѣма време. За красивитѣ нѣща времето се съкращава, а за лошитѣ и грознитѣ — се удължава.

Съвременнитѣ хора не разбиратѣ дълбокия смисълъ на живота, нито законитѣ, които го управляватѣ, затова критикуватѣ нѣщата. Съ критика нищо не се постига. — Защо идатѣ страданията? Защо моитѣ страдания сж толкова голѣми? Все на моята глава ли трѣбва да се сипятѣ? — Това е криво мислене. Ти живѣешѣ себично, не се вглеждашѣ въ живота на окръжаващитѣ, да разберешѣ, че и тѣ страдатѣ, дори повече отѣ тебе. Единѣ човѣкъ постоянно се оплаквалѣ отѣ страданията си. Той мислѣлѣ, че кръстѣтъ, който му е даденѣ да носи, не е по силитѣ му. Единѣ ангелѣ го чулѣ и дошѣлѣ при него, да му помогне. — Какво искашѣ? — запиталѣ го ангелѣтъ. — Искамѣ да се намалятѣ страданията ми, да ми се даде по-малѣкъ кръстѣ. — Желанието ти може да се задоволи. Върви следѣ мене. Ангелѣтъ го завелѣ въ една голѣма стая, дето се намирали кръстоветѣ на всички хора, и го оставилѣ свободенѣ, самѣ да си избере кръстѣ. Човѣкътъ разгледалѣ всички кръстове, вдигалѣ ги, слагалѣ ги, да опита тежестѣта имѣ, и най-последѣ видѣлѣ, настрана нѣкъде, едно малко, леко кръстче. — Ето, това кръстче искамѣ. — Това е твойѣ кръстѣ, който ти бѣше даденѣ да носишѣ и отѣ който постоянно се оплакваше. Той взелѣ кръста си и, засраменѣ, излѣзълѣ вѣнѣ.

Много хора мислят като този човѣкъ, Тѣ приличатъ на деца, които се оплакватъ, че майка имъ не ги обича. — Защо не ги обича? — Защото имъ дала малка ябълка, защото тънко имъ намазала хлѣба съ масло. Ако имъ бѣше дала голѣма ябълка или дебело намазано парче хлѣбъ съ масло, ще кажатъ, че ги обича. Така не се разсждава.

Всички хора — учени и прости, богати и бедни — сж поставени на изпитъ. На едного Провидението дава голѣма ябълка, на другъ — малка ябълка и наблюдава, какъ ще я приематъ. На едного сипва ядене съ голѣма лъжица, на другъ — съ малка лъжица и пакъ наблюдава. Ако гледате къмъ голѣмата ябълка или голѣмата лъжица на съседа си и се сърдите, не сте издържали изпита си. Ако се радвате, че неговата ябълка е по голѣма, вие сте издържали изпита си. Тогава Провидението пише: Това дете ще стане великъ човѣкъ.

Ползвайте се отъ опитноститѣ на миналото. Не мислете, че въ миналото не сж живѣли културни хора. Въ миналото сж живѣли по културни хора отъ сегашнитѣ, но и по-некултурни е имало. Съвременнитѣ хора разполагатъ съ по-добри и богати условия отъ миналитѣ, но малцина ги използватъ, както трѣбва. Едно време хората не сж разполагали съ радио, съ самолети, както сегашнитѣ хора. Когато се яви идеята за самолетъ, хората очакваха той да имъ донесе щастие. Днесъ, обаче, самолетътъ носи нещастие на човѣчеството.

Той снася своитѣ разрушителни яйца навсѣкжде, дето трѣбва и не трѣбва, като причинява голѣми пакости и злици. Тѣзи яйца раздѣлятъ хората, смразяватъ ги и ги отдалечаватъ едни отъ други. Такива яйца срѣщаме и въ отношенията на хората.

Двама приятели се обичатъ, често се срѣщатъ, разговарятъ се братски и взаимно си помагатъ. Единъ день тѣ срѣщатъ млада, красива мома, която поглежда къмъ тѣхъ, усмихва имъ се и си отминава. Тя е хвърлила вече яйцето на раздора помежду имъ. Въ първо време тѣ само се произнасятъ за нея, че е красива мома. Като я срещнатъ втори пѣтъ, момата спира вниманието си повече върху единия отъ тѣхъ. Този погледъ е второто яйце, което ги раздѣля. Тѣ се настроятъ единъ противъ другъ и се скарватъ. Коя е причината, че момата спрѣла погледа си повече върху единия? Ако погледътъ ѝ е Божественъ лжчъ, естествено е тя да отправи погледа си върху онзи, който е по-студенъ. — Кой се грѣе повече на слънце? — Който е по-измръзналъ. Който е по-топълъ, по малко се грѣе на слънцето. На какво се дължи разположението на момата къмъ единия отъ приятелитѣ? Двамата приятели сж два извора, които минаватъ презъ различни земни пластове. Отъ кой изворъ ще пие момата? Ако е разумна и слуша интуицията си, тя ще пие отъ онзи изворъ, който минава презъ почисти земни пластове. Тя казва: Искамъ да

пия чиста вода, да бжда здрава и да не страдамъ. Ако пия отъ нечистата вода, ще попадна въ човѣшкия порядъкъ и ще страдамъ. Ще кажете, че нечистата вода може да се пречисти, да се маскира нечистотата ѝ. Ще ѝ турятъ малко сиропъ, ще се оцвѣти и ще стане приятна за пиене. И това е възможно. Окоето и вкусътъ могатъ да се залъжатъ, по стомахътъ — никога. Щомъ влѣзе нечиста вода или храна въ него, той започва да протестира.

Помнете: Любовта е изворъ. Дето мине, тя напоява, оросява, освежава. Който е пилъ отъ извора на любовта, и боленъ да е, оздравява; отчаянъ и обезсърченъ да е, насърчава се. Единъ княжески синъ се влюбилъ въ една красива мома, която не отговаряла на чувствата му. Той се отчаялъ толкова много, че решилъ да се самоубие. Момата го срещнала, спрѣла го и му казала две думи. Лицето му свѣтнало отъ радостъ, той веднага се усмихналъ и се отказалъ отъ намѣрението да се самоубие. Интересно е, какви сж дветъ думи. Това не е важно; важно е, че следъ тѣзи думи младиятъ князь казалъ: Има смисълъ животътъ. Заслужава човѣкъ да се жертвува за любовта. Когато момъкътъ обича една мома, тя трѣбва да знае, че Богъ я обича чрезъ него. И когато момата обича момъка, пакъ Богъ го обича чрезъ нея. Радвайте се на любовта, която се проявява чрезъ хората. Любовта иде отъ Бога но чрезъ хората. Когато слушате музика на радиото, отъ него ли иде тя? Радиото

само предава музиката, безъ да я произвежда. На сжщото основание, бждете и вие проводници на Божията Любовь. Колкото по-добре я предавате, толкова по-голѣмо е Божието благословение върху васъ.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ вѣра и любовь. Проявете вѣрата, за да се справите съ съмнението. Приложете любовта, за да видите плодоветѣ на живота. Ако имате едно сѣменце, не питайте, може ли да стане отъ него голѣмо дърво, но го посѣйте въ земята, да се укрепи вѣрата ви. Като го поливате и окопавате съ любовь, сѣменцето ще се превърне на голѣмо дърво, което ще дава сладки плодове. Това правятъ вѣрата и любовта. Христосъ казва: „Ако имашъ вѣра като синапово зърно, и кажешъ на планината да се помѣсти, тя ще се помѣсти“. Какво подразбира думата „планина“? Може ли човѣкъ да мѣсти планината? Този стихъ има вътрешенъ, скритъ смисълъ. Планината подразбира скръбъ, бедността, болести, мжчпотии и др. Който има вѣра, може да премѣства скърбитѣ си, да се освобождава отъ тѣхъ. Скръбта може да бжде голѣма като планина, но вѣрващиятъ лесно се справя съ нея. Той казва на скръбта: Премѣсти се, да дойде радостта. На бедността казва: Дай мѣстото си на богатството. На невежеството казва: Дай мѣстото си на знанието. Вѣрващиятъ постига всичко. — Кой вѣрващъ? — Който приема нѣщата по духъ, а не по буква.

Радвайте се на онѣзи дарби, на онова богатство и знание, задъ които стои Богъ. Никоя сила въ свѣта не е въ състояние да отнеме тѣзи дарби, това богатство и знание. Радвайте се на всички хора — учени и прости, бедни и богати, умни и глупави, здрави и болни. Ще кажете, че не можете да се радвате на глупавия, на болния, на бедния. Радвайте се и на тѣхъ, за да подобрите положението имъ. Да се радвате на всички хора, това значи, да виждате въ тѣхъ доброто, а не слабоститѣ и неджзитѣ имъ. Преди години, когато правѣхъ своитѣ научни изследвания въ България, навсѣкжде си пробивахъ пътъ, защото търсѣхъ само добродетелитѣ на хората. Казвахъ имъ, че се интересувамъ отъ добродетелитѣ, а не отъ неджзитѣ имъ. Тѣ познаватъ неджзитѣ си по-добре отъ мене, но не познаватъ добродетелитѣ си. За тѣхъ, именно, имъ говорѣхъ. Като изнасяхъ добритѣ чърти на хората, не срещнахъ никакви противоречия. Казвалъ съмъ понѣкога неджзитѣ и отрицателнитѣ чърти, но само когато могатъ да ги изправятъ. Иначе, нѣма смисълъ да се занимавамъ съ отрицателнитѣ сили въ природата.

Използвайте условията въ сегашния животъ, за да развivate дарбитѣ и способноститѣ си. Ако искашъ да станешъ пѣвецъ, посещавай добри пѣвци, да те импулсиратъ; ако искашъ да проявишъ доброто въ себе си, дружи съ добри хора — тѣ сж проводници на Божественото. Свързвай се съ разумни и

възвишени сжщества, да възприемешъ нѣщо отъ тѣхъ. На по-низкостоещитѣ отъ тебе ти ще дадешъ нѣщо. Това значи правилна обмѣна между хората. Отгоре ще приемашъ, надолу ще давашъ. Докато хората не отправятъ ума си къмъ Божествения свѣтъ, отдето ще възприематъ, тѣ не могатъ да разчитатъ на никаква култура. Културата се предава отъ висшия къмъ нисшия свѣтъ и отъ нисшия къмъ по-нисшия. Умътъ, сърдцето и душата сж проводници на благата, дарбитѣ и способноститѣ, които идатъ отъ възвишения свѣтъ. Умътъ отдѣлно представя мъжа, а сърдцето — жената. Умътъ и сърдцето заедно представятъ цѣлокупния човѣкъ, въ когото влизатъ 60 милиарда душички: 30 милиарда мъжки и 30 милиарда женски. Приблизително толкова души сжществуватъ и на земята. Това твърди окултната наука. За да се развива правилно детето, трѣбва да мине отъ любовта къмъ мъдростта. Детето представя истината. Христосъ казва: „Ако не станешъ като малкитѣ деца, не можешъ да влѣзешъ въ Царството Божие.“ Съ други думи казано: Ако не възприемешъ любовта, мъдростта и истината, не можешъ да влѣзешъ въ Царството Божие. Ако не минешъ презъ формата на жената и на мъжа, не можешъ да влѣзешъ въ Царството Божие.

Какво представя мъжътъ? — Сжщество, което влиза въ царството на любовта.—Какво е жената? — Сжщество, което влиза въ царството на мъдростта. — Какво е детето?

— Сщество, което влиза въ царството на истината. Мжжът въвежда жената въ царството на любовта; жената въвежда мжжа въ царството на мъдростта, а детето въвежда майката и бащата въ царството на истината. Тази е връзката, която сществува между бащата, майката и детето. При това положение, животът се осмисля. Като знаете това, отнасяйте се със почитъ и уважение единъ къмъ другъ, за да използвате разумно великитѣ Божествени блага и да направите живота си приятенъ и щастливъ. Много хора живѣятъ въ голѣмо изобилие, но не знаятъ, какъ да го използватъ. Имашъ четири-петъ деца, но не разполагашъ съ сръдства, да имъ дадешъ нужното образование. Две деца сж нуждни на човѣка: едно момче и едно момиче. Децата сж богатство. Стремете се къмъ това богатство, безъ да бждете алчни. Малко деца — малко желанія. Важно е, човѣкъ да реализира желаніята си, а не да ги трупя. Защо ще се обременявашъ съ богатство, отъ което не можешъ да се ползувашъ? Много злато има заровено въ земята, но то се разкрива само на онзи, който е развилъ обонянieto си, отдалечъ да го помирисва. Щомъ го намѣри, той ще си вземе толкова, колкото му е потрѣбно. Ще каже нѣкой, че не се интересува отъ златото. Ще се интересувашъ отъ златото като сръдство въ живота ти, а не като целъ. Въ този смисълъ, ще се интересувашъ отъ всичко, което помага за твоето

развитие. Така ще се интересуващъ и отъ мъжа, и отъ жената, и отъ детето.

Да се радваме на всичко, което ни обикаля. Да се радваме на свѣтлината и топлината, на въздуха, на водата и на хлѣба. Да се радваме, че живѣемъ въ единъ вѣкъ, когато можемъ да се опознаемъ помежду си; да познаемъ мъжа, жената и детето. Това е една отъ великитѣ задачи, която ще решимъ въ бъдеще.

×

16. Беседа отъ Учителя, държана на 12 септемврий, 1943 г. 10 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Добри плодове

На какво се дължат мъжнотиитѣ въ живота?— На еднообразнитѣ и обикновени човѣшки работи. Какво ще придобие човѣкъ, ако цѣлъ животъ мисли само за обуца? Днесъ мисли за модата на обувкитѣ въ Франция, утре — за обувкитѣ въ Англия, на третия день — за американскитѣ модни обувки, на четвъртия день — за германскитѣ модни обуца и т. н. Това е еднообразие, което уморява човѣка и създава редъ мъжнотии въ живота му. За много нѣща мисли човѣкъ и то все еднообразни, обаче, за едно не мисли — за главата си. Ако запитате ученитѣ, какъ е създадена човѣшката глава, и тѣ не могатъ да отговорятъ. И хората, и ангелитѣ, и Богъ е работилъ върху създаването на човѣшката глава и на човѣшкото лице, но единственъ Богъ знае, какъ ги е създалъ. Хората не знаятъ нищо по този въпросъ. Тѣ виждатъ само, че има нѣщо, което не имъ харесва. Нѣкой не харесва формата на главата си, другъ — носа си, трети — брадата, ушитѣ, очитѣ си и т. н. Това показва, че главата още не е завършена. Следователно, не можете да се произнасяте върху незавършенитѣ процеси. Човѣкъ самъ е изопачилъ челото, носа, устата, брадата, очи-

тѣ, ушитѣ си, и самъ трѣбва да ги изправи.

И тѣй, всѣки недостатѣкъ на човѣка показва, че му липсва известенъ центъръ въ мозѣка, т. е. не е още развитъ. Чувате нѣкой да казва, че не се интересува отъ музика, отъ религия, отъ красиви нѣща и т. н. Това показва, че музикалниятъ, религиозниятъ или другъ нѣкой центъръ не е развитъ въ него. Невъзможно е да бждешъ религиозенъ, музикаленъ или ученъ човѣкъ, ако това не е написано на главата или на лицето ти. Ние не вѣрваме въ богатството на човѣка, ако той нѣма поне десетъ милиона златни лева въ нѣкоя банка. Ще кажете, че нѣкой има десетъ милиона книжни пари. Ние не вѣрваме въ книжнитѣ пари. Самата наука не ги признава. Нѣкой художникъ ще нарисува единъ портретъ и ще го продаде за 30 — 40 хиляди лева. Ако по този портретъ не можешъ да прочетешъ цѣлия животъ на човѣка, той може да се купи съ книжни пари, но не съ златни. На портрета трѣбва да се виждатъ всичкитѣ бои. Черната боя представя сѣнкитѣ въ човѣшкия животъ; свѣтлата боя представя планинскитѣ върхове, които се огрѣватъ отъ слънцето. Ако въ природата не съществуваха свѣтлини и сѣнки, нѣмаше да има никакви картини.

Казано е въ Битието: „Въ начало създаде Богъ небето и земята. А земята бѣше неустроена и пуста. И Духъ Божи се носѣше върху водата. И рече Богъ да бжде виделина! И стана виделина.“ (1 — 3 ст.). Виделината

представя Разумното начало въ свѣта. Щомъ дойде разумността, истинската работа започва. Свѣтлината само изявява виделината. Чрезъ свѣтлината предметитѣ се проектиратъ както върху платно. Казвате, че знаете, какво представятъ свѣтлината и виделината. Вашето знание е само теория. Знаешъ, предполагашъ, че си добъръ, но не си опиталъ добротата си. Мислишъ, че можешъ да пѣешъ, но не си провѣрилъ това. Слушашъ, какъ пѣятъ хората, добритѣ пѣвци и мислишъ, че и ти можешъ да пѣешъ. Излѣзъ на сцената и се опитай да видишъ, какъ ще пѣешъ. Вземи единъ чистъ, ясенъ, мекъ тонъ и вижъ, ще задоволишъ ли публиката. Гласнитѣ струни се нуждаятъ отъ любовъ, отъ мекота, отъ нѣжностъ. Ако нѣмашъ любовъ, ако езикътъ ти е невъзпитанъ, гласътъ ти ще бжде грубъ, тоноветѣ ще бждатъ нечисти, неясни. Това не е пѣние. Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постѣпка се отразяватъ върху специални мѣста въ човѣка. Мисльта се отпечатва на челото, чувствата — на носа, а постѣпкитѣ — на брадата. Значи, работата на ума създава челото, работата на сърдцето създава носа, а работата на волята — брадата. Ако умътъ, сърдцето и волята не сж активни на земята, и на небето ще бждатъ такива. Развитieto на човѣка зависи отъ неговия умъ, сърдце и воля, както и отъ неговото тѣло, душа и духъ.

Какво представя развитieto? — Процесъ на проявяване. Търговецътъ снема топоветѣ

съ платове и постепенно ги развива. На този продаде петъ метра, на онзи десетъ, докато се свърши. Той развива топъ следъ топъ, и търговията му се развива. Богъ е създалъ човѣка. Богъ е свършенъ, следователно, и човѣкъ е свършенъ. Човѣкъ е подобенъ на топъ платъ, който постепенно се развива. Докато не се продаде, т. е. напълно прояви, той не се е развилъ още, не е проявилъ свършенството си. Ето защо, трѣбва да се минатъ милиарди години и вѣкове, за да се прояви свършенството, което Богъ е вложилъ въ свѣта, въ човѣка и въ всичко, което Той е създалъ. Следъ милиарди вѣкове ние ще видимъ Божествения планъ проявенъ и реализиранъ. Това не трѣбва да ви обезсърчава, но да знаете, кое е сжщественно въ живота, и ксе не е сжщественно. Каква мисль е тази, която не се отпечатва върху челото ви? Какво чувство е това, което не се отпечатва на носа ви? Каква постжпка е тази, която не се отпечатва на брадата ви? За такава мисль, такава чувство и такава постжпка казваме, че сж преходни и несжществени. При това положение, хората мислятъ за васъ, че сте великъ, гениаленъ човѣкъ — това нищо не значи. Важно е, какво вие мислите за себе си. Всѣки си остава съ онова величие, което носи въ себе си. Колкото и да е голѣмъ слонътъ, пакъ си остава слонъ. Каквото и да мислятъ хората за тебе, тѣхната мисль не може да те направи нито по-великъ, нито да те унижи. Преди-

да те нарисува художникътъ хубаво, ти самъ трѣбва да си се нарисувалъ. Ако художникътъ вложи въ твоя портретъ нѣщо хубаво, което ти не си изработилъ още, този портретъ не отговаря на действителността. Добриятъ и гениаленъ художникъ схваща онѣзи чѣрти на човѣка, които никога не се измѣнятъ. Ако предаде само единъ моментъ отъ неговия вътрешенъ животъ — тжгата, радостта и разположението, гнѣва му, той е представилъ едно статическо състояние на човѣка. Следващия моментъ човѣкъ има вече друго състояние, което не може да се предаде.

Не е лесно да бждешъ художникъ. Какво изражение ималъ Христосъ на лицето си, когато изгонилъ съ камшикъ търговцитѣ отъ храма? Обаче, не смѣсвайте образа на Христа като Божество, като Синъ Божи, съ образа му като човѣкъ. Дошълъ на земята, облѣченъ въ човѣшка форма, Христосъ понесе страданията на хората. Той трѣбваше самъ да носи своя кръстъ. Носи го до едно мѣсто и после го захвърли, остави го на хората да го носятъ. Това бѣше естествено. Христосъ пое кръста на човѣшкитѣ страдания, показа имъ, какъ се носи, но не ги освободи абсолютно отъ страданията имъ. И тѣ трѣбва да понесатъ частъ отъ страданията си, да иматъ дѣлъ въ Христовата Любовь. — Какъ умрѣ Христосъ: като човѣкъ, или като Синъ Божи? — Като синъ човѣчески. Той напусна види-

мата човѣшка форма и възкрѣсна. Оттогава пакъ живѣе между хората, но невидимъ.

И днесъ Христосъ е между хората, наблюдава, какъ живѣятъ. Двама души се каратъ, ругаятъ се, безъ да подозиратъ, че Христосъ ги слуша и запитва: Съгласенъ ли е вашиятъ животъ съ Евангелието? Хората се наричатъ едни други съ думитѣ говедо, животно и др. Кой тури тѣзи думи въ речника имъ? — Тѣ сами ги измислиха. Първоначално говедата не сж били като сегашнитѣ. Следъ грѣхопадането, и тѣ слѣзли по-долу, отколкото сж били нѣкога. Хората заели тѣхнитѣ мѣста, а тѣ слѣзли още по-надолу. Задачата на хората е да се повдигнатъ, да заематъ първоначалнитѣ си мѣста. Така тѣ ще дадатъ възможность и на говедата да заематъ мѣстата си, опредѣлени първоначално отъ Бога. Тогава ще разберете, какво представя говедото. Днесъ езикътъ на хората не е такъвъ, какъвто е билъ първоначално. Понеже сж взели мѣстото на говедото, и езикътъ имъ е такъвъ. Щомъ се повдигнатъ, ще заговорятъ на онзи езикъ, който нѣкога сж знаели.

Какво означава думата „говедо“? — Частичката „го“ означава ходя, отивамъ, а „ведо, веди“ — знание, учение. Значи, който отива да се учи, е говедо. Мнозина мислятъ, че животнитѣ сж глупави. Въ сжщность, животнитѣ не сж глупави. Паякътъ, който минава за неразумно сжщество, прави такава фина мрежа, каквато човѣкъ не може да направи. Осата си

създаде такава устойчиво жилище, каквото човѣкъ не може да направи. Единъ день наблюдавахъ, какъ една оса смучеше медъ отъ една чинийка. Въ това време до нея се приближи единъ голѣмъ бръмбаръ, който искаше да хапне отъ меда. Имаше мѣсто и за него на чинийката, по той започна да дразни осата, да я предизвиква, понеже се чувствуваше по-голѣмъ и по-силенъ отъ нея. Той не преценяваше неприятеля си, не знаеше, че осата е по-добре въоръжена отъ него. Осата извади жилото си и го ужили. Следъ това откъсна главата му и я захвърли пастрана. Сега и на васъ казвамъ: Не предизвиквайте осата. Тя е добре въоръжена, не можете да се борите съ нея. За да се справите съ неприятеля си, не трѣбва да го подценявате. Изучавайте възможноститѣ и условията, съ които разполагате. Изучавайте условията и възможноститѣ и на своитѣ ближни.

Всѣки трѣбва да знае, какви сили се криятъ въ неговия умъ, въ неговото сърдце и въ неговата воля. Достатъчно е да погледнете челото на човѣка, за да разберете, какви сили се криятъ въ неговия умъ. Колкото по-добре е развитъ умътъ му, толкова по-чувствителенъ е той. Чувствителността му помага да открива златото въ земята. Той схваща теченията въ природата и по тѣхъ се ориентира. Безъ да е геологъ, той открива земнитѣ богатства. Това се дължи на известна дарба, върху която е работилъ въ миналия си животъ. Такива хора минаватъ за набожни.

Кои сж качества на набожния човѣкъ? Той има устойчивъ характеръ, никаква сила не е въ състояние да го изкара отъ равновесието му. Той не губи разположението на духа си. Той е едно съ Бога. Набожниятъ има високъ моралъ. Той може да се огъва на една или на друга страна, но никога не пада. Само онзи пада, който нѣма любовъ въ себе си. Обичайте всичко, което Богъ е създалъ. Изгубите ли любовта си, вие сте изложени на падане. Любовта има отношение къмъ равновесието. Кажешъ ли, че имашъ любовъ, а не можешъ да пазишъ равновесие, твоята любовъ не е истинска.

Нѣкои казватъ, че любовта прави човѣка въртоглавъ. Не е така. Само онзи става въртоглавъ, който нѣма любовъ въ себе си. Опитайте се да завъртите главата на праведния, да видите, дали ще успѣете. Не само, че нѣма да успѣете, но скъпо ще платите за своя опитъ. Евреитъ се опитаха да омотаятъ и завъртятъ главата на Христа, но не успѣха. И доднесъ още тѣ носятъ последствията на своя опитъ. Който се отказалъ отъ Божественитѣ мисли, чувства и постъпки, той се натъква на лошитѣ последствия на своя неразуменъ животъ. Ще се пазите да не постъпвате като евреитѣ, които не сж вънъ отъ васъ, а вътре въ васъ. Опасността, на която човѣкъ се натъква, е въ самия него, а не отвънъ. Следователно, пазете се отъ това, което е въ васъ и може да ви спъне. Тамъ сж слабитѣ страни

на човѣка. Една отъ неговитѣ слаби страни е отлагането.

Често се говори за оправяне на свѣта. Никой не може да оправи свѣта, докато не оправи себе си. Какъ ще оправишъ хората, ако не можешъ да оценишъ своитѣ мисли, чувства и постѣпки и да ги поставишъ на мѣстото имъ? Какъ ще събудишъ религиозното чувство въ човѣка, ако ти самъ не си религиозенъ? Нѣма да го направишъ религиозенъ, но ще го накарашъ да се преструва и да лицемѣри. Въ едно семейство сложили на обѣдъ печена кокошка. Това било на великия петѣкъ. Случило се, че по това време имъ дошълъ гостъ. Домакинята веднага скрила печената кокошка и сложила на масата чиния съ готвена коприва. Гостътъ ималъ добре развито обоняние и усѣтилъ миризмата на печената кокошка, но нищо не казалъ. Поканили го да обѣдва заедно съ тѣхъ. Той започналъ да яде отъ копривата и казалъ: Вкусна е копривата, мазничка, напомня печена кокошка. Така той изобличилъ домакинитѣ въ приструвка и лицемѣрие. Има нѣщо ценно въ човѣка, което трѣбва да се запази. Почитатъ и уважаватъ човѣка за ценното въ него. Какво ще стане съ градината, ако изгубите вадичката, отъ която я поливате? Водата повдига цената на градината. Безъ нея, тя нищо не струва. На сжщото основание, казвамъ: Ценнитѣ мисли, чувства и постѣпки сж вадички, които поливатъ душата на човѣка, т. е. него-

вата градина, и даватъ условия за узрѣването на добри и сладки плодове.

Какво представя душата? — Райска градина, пълна съ зрѣли, сладки плодове, съ цвѣтя и птички, съ бистри извори и поточета. Тя символизира онзи свѣтъ, който се отличава съ голѣма красота. — Ще отидемъ ли тамъ? — Ако имате любовъ, ще отидите и всичко ще видите. Ако нѣмате любовъ, и да отидете на онзи свѣтъ, нищо нѣма да видите и да разберете. Любовта създава пѣсенята и музиката. Щомъ любовта отсъствува, навсѣкжде цари мълчание. Любовта носи радостъ, миръ, свѣтлина въ човѣшката душа. Тя ражда живота. Изгуби ли любовта, човѣкъ губи живота, свѣтлината, мира и радостята си. Като знаете това, не питайте, защо човѣкъ се убива, или защо другитѣ го убиватъ. Който изгуби своята свѣтла мисль, свѣтло чувство и свѣтла постѣпка, той е изложенъ на опасностъ, лесно могатъ да го убиятъ. И обратно: не могатъ да убиятъ човѣка, който пази своитѣ свѣтли мисли, чувства и постѣпки. Само при това положение ще запазите живота си, ще помагате и на близкитѣ си. Единъ день хората ще ви признаятъ за герой. Но, докато дойде този деиъ, ще минете презъ страдания, презъ хули и гонения. Най-после, ще понесете кръста си и ще тръгнете за Голгота. Ако не минете презъ Христовитѣ страдания, не можете да станете герой, не можете да оправите свѣта.

Съвременнитѣ хора минаватъ за герои, но не сж отъ безсмъртнитѣ герои. Тѣ не сж дошли още до положението да носятъ кръста си и да бждатъ разпнати. Тѣ не знаятъ още, какво нѣщо е молитвата, какъ трѣбва да се моли човѣкъ. Ще се молишъ не само за себе си, но за цѣлия народъ, между който живѣешъ. Ще любишъ не само себе си, но първо ще любишъ Бога, после ближния си и най после себе си. Повечето хора сж любили само себе си, поради което сж излѣзли отъ Бога и влѣзли въ калъта на човѣшкия животъ. Сега трѣбва да излѣзатъ отъ този пжтъ и да се обърнатъ къмъ Бога. Егоистичната любовъ води къмъ западъ, а любовта къмъ Бога — къмъ изтокъ. Който отива къмъ Бога, трѣбва да проявява първо любовъ къмъ Него, после къмъ ближния си и най-после къмъ себе си. Този човѣкъ може да бжде истински творецъ. Любовта къмъ Бога е единствената мощна сила, която може да повдигне човѣка надъ животнитѣ. Животнитѣ иматъ любовъ само къмъ себе си. Ако и човѣкъ подържа тази любовъ, какво ще бжде? Човѣкъ се отличава отъ животното по това, именно, че се изправилъ на краката си и главата му е нагоре, по перпендикуляра на живота, т. е. къмъ Бога. Защо тогава да не Го слуша? — Богъ самъ ще оправи работитѣ. — Така не се говори. Това е особено разбиране, като че Богъ е вънъ отъ човѣка. Въ сжщностъ, Той е въ човѣка вжтре и чрезъ него работи. Слушайте

Го, за да учите и придобивате знания. Кое дете става учено и разумно: което по цѣлъ день пасе говедата, или което отива на училище и свършва цѣлия курсъ на образованнето? Човѣкъ се отличава отъ животното по своята разумность. Тя му дава потикъ да учи, да люби, да прави добро. Учи, безъ да мислишъ само за себе си, какъ да подобришъ живота си, на тебе само да е добре. Ще учишъ за благо на ближнитѣ си, а после и за себе си.

Сега не е въпросъ за критика. Отъ всѣки се иска да направи това, което може. Паякътъ може ли да пише като човѣка? Той може само да прави паяжина, въ която да лови жертвата си. Какво може да направи користолюбивиятъ? — Той може да направи хубава кжща, да изоре нивитѣ си, да обработи лозето си, но това е само за него. Хубавитѣ кжщи не подобряватъ човѣшкия животъ. Онова, което подобрява живота, иде отвътре. Творчество е пуждно за живота. Външно кжщата може да е много хубава, но вътрешно не е добре наредена. Така, гледате нѣкой човѣкъ външно красивъ, угледенъ, но вътрешно е затворенъ, нищо не можете да прочетете въ него. Жалко, ако по лицето на човѣка не можешъ да прочетешъ нищо или да видишъ въ него проява на Божията Любовь, Мждрость и Истина. Лицето на човѣка е книга, която трѣбва да бжде отворена, да се чете по нея.

Казано е въ Битието: „Въ начало Богъ създаде небето и земята, а земята бѣше не-

устроена и пуста“. Често хората цитиратъ стиха: „Богъ направи човѣка по образъ и подобие свое.“ Стихътъ е вѣренъ, но кжде остана този човѣкъ? Подъ „образъ и подобие“ разбираме, умътъ, сърдцето и волята на човѣка да сж като Божиитѣ. Свѣтлината на ума, топлината на сърдцето и силата на душата му да сж като Божиитѣ. На Божествената свѣтлина, топлина и сила всичко расте, развива се и зрѣе. Става ли сжщото и на човѣшката свѣтлина, топлина и сила? Ако на мѣстото на Божията свѣтлина не поставите знанието, на мѣстото на Божията топлина не поставите своитѣ добри и възвишени чувства и на мѣстото на Божията сила не поставите добритѣ и благороднитѣ си постжпки, нищо не можете да постигнете. Единствената сила, която пречиства и облагодява нѣщата, е любовта. Знание, което не е минало презъ огъня на любовта, не е истинско. Всѣко нѣщо, което е минало презъ вратата на любовта, мждростта и истината, е придобило безсмъртие. — Да следваме Христа! — казватъ религиознитѣ. — Да следвашъ Христа, това значи, Неговата Любовь да пребждва въ тебе, и твоята любовь въ Него; Неговото знание да пребждва въ тебе, и твоето — въ Него; Неговата сила да пребждва въ тебе, и твоята — въ Него. Съ други думи казано: Когато учительтъ преподава, ученикътъ слуша и учи уроцитѣ си. Ако не учи, ще получи слаби бележки — единица, двойка и тройка.

Какво представятъ числата едно, две и три? Единицата е бащата, двойката — майката, а тройката — детето. Въ Божествения свѣтъ единицата е бащата, любовта; двойката е майката — мъдростта, а тройката — детето, истината. Едно и три даватъ четири — число на бащата; две и три даватъ петъ — число на майката; едно, две и три даватъ шесть — число на детето, двойна тройка. Бащата и майката обичатъ детето си, защото въ него сж вложили своя капиталъ. Казано е въ Писанието: „Богъ възлюби истината въ човѣка.“ Значи, и Богъ обича въ човѣка това, което Той самъ е вложилъ въ него — истината. Всѣки трѣбва да възлюби истината. Обичайте, любете всичко, което Богъ е създалъ, и се пазете отъ корекция и критика на Божественото. Човѣшкото можешъ да критикувашъ, по Божественото — никога. На човѣшкото можешъ да се гнѣвишъ, но на Божественото — никога. Дойдешъ ли до изопаченитѣ човѣшки работи, ще се молишъ да се изправятъ. Постоянно се молете. И като ядешъ, и като ходишъ, и като работишъ, и като спишъ — постоянно ще се молишъ.

Единъ нашъ познатъ разправяше своята опитность по отношение на молитвата. Той ималъ обичай всѣка сутринъ да се моли — никога не пропушалъ молитвата си. Една сутринъ трѣбвало да замине за нѣкжде и бързалъ да стигне на време на гарата, поради което забравилъ да се помоли. Отишълъ на гарата,

качилъ се на трена и заминалъ. Вечеръта, когато се върналъ у дома си, съобщили му неприятната вестъ, че едно отъ децата му като играло презъ деня, пострадало — извадили му окото. Единъ пжтъ пропусналъ да се помолли на Бога, и нещастieto се вмъкнало въ дома му. Следователно, нещастieto иде, когато човѣкъ прекъсва връзката си съ любовта, съ мъдростъта и съ истината. Не търсете причината за нещастията вънъ отъ себе си. Който не служи на Бога, самъ си причинява нещастия.

И тъй, дайте ходъ на любовта въ себе си, да търпите всички хора. Каквито и да сж убежденията и вѣрванията имъ, ще ги търпите, както и васъ търпятъ. Какъвто и да е животътъ имъ, ще ги търпите. Че нѣкой билъ пияница, това не се отнася до васъ. Достатъчно е страданието му. Той пие, но отъ време на време съзнава положението си и самъ се критикува. И той не е доволенъ отъ себе си, но не може изведнѣжъ да се изправи. Дойде ли нѣкой при васъ, приемоте го. Не питайте, какви сж убежденията му. Ако го приемоте съ любовъ, и вашитѣ работи ще се оправятъ.

Мнозина казватъ, че Богъ живѣе въ човѣка, но малцина вѣрватъ въ това. Не е важно, какво казвашъ; важно е да проявишъ Божественото въ себе си. Не говори на човѣка, че Богъ живѣе въ него, че Христосъ се пожертвувалъ за хората, но разбери, отъ какво

има нужда и му помогни. Ако има нужда да му полѣнешъ малко водица, направи го. Той ще ти благодари. Като постъпвашъ добре съ хората, тѣ ще ти благодарятъ. И животнитѣ разбиратъ отъ добра обхода. Когато и да е, макаръ и въ далечното бждеще, тѣ ще отблагодарятъ за доброто, което сте имъ направили. Рано или късно доброто ще допринесе своя плодъ. Следователно, не се отказвайте отъ Божията Любовь, отъ Божията Мъдростъ и отъ Божията Истина. Проявете тѣзи добродетели. Ако не ги проявите, напразно сте дошли на земята. Пожертвуйте най-малкото и свободно време за служене на Бога. Това ще бжде свѣтла нишка въ вашия животъ. Любовьта отваря пътя къмъ Великото и Безгранично Начало. Затова е казано: „Ако праведниятъ напусне своя животъ, правдата му не се вмѣнява. И ако грѣшникътъ напусне своя животъ, грѣхътъ му ще се заличи“. Затова, по-добре е да напуснете стария животъ и да влѣзете въ новия, отколкото да напуснете новия животъ и да влѣзете въ стария.

Какво се иска отъ съвременния човѣкъ?
— Съзнателна и разумна работа. Ако е беденъ, ще работи повече, безъ да разчита на касата на богатия. Какво ще ти даде богатиятъ? И той не е сигуренъ въ богатството си. И бедниятъ, и богатиятъ трѣбва да работятъ, да поставятъ за основа на живота си Божията Любовь, Божията Мъдростъ и Божията Истина. Това е говорилъ Христосъ на времето си,

това говори и днесъ. Много пророци се явиха днесъ, и всички говорятъ въ името на Христа. Слушайте, какво говорятъ, и провѣрвайте думитъ имъ. Ще кажете, че тѣ говорятъ върху ценнитъ нѣща на живота. — Кои сж ценнитъ нѣща? — Любовта, Мждростта и Истината. Ценното, което носи любовта, е животътъ. Ценното, което носи мждростта, е знанието. Ценното, което носи истината, е свободата. Който не е опиталъ живота, знанието и свободата, той не е разбралъ любовта, мждростта и истината. Който ги е разбралъ, той е щастливъ.

Тѣй щото, ако ви пита нѣкой, какво представя страданието, ще знаете, че то е неразбраната страна на любовта, на знанието и на свободата. — Какво представя радостта? — Разбраната страна на любовта, на знанието и на свободата. — За коя любовъ, за кое знание и за коя свобода се говори? Ние говоримъ за онази любовъ, за онова знание и за онази свобода, които имаме днесъ. Човѣкъ може да разчита на настоящето, а не на миналото или на бждещето. Той може да разчита на отношението, което днесъ има къмъ Бога, а не на това, което ималъ въ миналото и което ще има въ бждеще. И тогава, кажете на ближнитъ си, както Христосъ е казалъ: „Както ме Отецъ възлюби, така и азъ ви възлюбихъ“. Нѣма по-лесенъ пжтъ въ свѣта отъ пжтя на любовта. Следвайте този пжтъ, да станете истински човѣци и да помагате на всички. Та-

ка ще дойде радостта у васъ и ще ви направи щастливи. Любовта носи живота, знанието и свободата. Който иска да придобие безсмъртието, да влѣзе въ любовта.

Казано е въ Писанието: „Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ“. И азъ ви казвамъ: Богъ не е Богъ на безлюбието, но на любовта. Богъ не е Богъ на невежеството, но на знанието. Богъ не е Богъ на ограничението, но на свободата. Следователно, животътъ, знанието и свободата сж човѣшки права, дадени отъ Бога. Тѣ трѣбва да се използватъ, за да направятъ човѣка радостенъ и щастливъ. Затова приемайте и предавайте правилно живота, знанието и свободата. Това опредѣля, какво благословение ще получите отъ Бога.

Какво ви говорихъ днесъ? Казахъ ли ви да направите нѣщо невъзможно за васъ? Не ви казахъ да дадете по десетъ милиона лева. **Не** ви казахъ да вдигнете земята на гърба си. **Не** ви казахъ да нахраните всички хора. Казахъ ви да цените живота, знанието и свободата, които Богъ е вложилъ въ васъ. Това е най-малкото, което трѣбва да направите, Ако не можете да го направите, не може да се разчита на васъ. Като цените своя животъ, своето знание и своята свобода, ще цените живота, знанието и свободата на другитѣ. Това е най-лесното правило. Ако го приложите, свѣтло бждеще ви чака. Ако не го приложите, ще останете въ своето минало, въ стария животъ.

Желая ви да станете добри, разумни и справедливи. Желая ви да проявите това, което Богъ е вложилъ у васъ. Както отъ сѣмката на ябълката израства голѣмо дърво, което дава сладки, вкусни плодове, така и Божественото у васъ да се прояви, да възрастне и да даде добри плодове.

x

17. Беседа отъ Учителя, държана на 15 септемврий, 1943 г. София — Изгрѣвъ.

Четиритѣ правила

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

Кое е най-важното въ живота? — Познаването. Безъ познаване на нѣщата животътъ не може да се прояви. Съвременнитѣ хора познаватъ живота чрезъ раждането и чрезъ смъртта. Като процеси, първо се явило раждането, а после смъртта. Тя е резултатъ на човѣшкитѣ погрѣшки и престѣпления. — Кога грѣши човѣкъ? — Когато не спазва известни правила и закони, установени отъ разумната, жива природа. Като не разбира законитѣ на живота, човѣкъ се стреми къмъ несжществени, непотрѣбни нѣща. Той възприема такава вѣрую, което всѣки моментъ му изневѣрява. Това не е истинско вѣрую. Вѣрвашъ въ Бога на думи, но щомъ се натъкнешъ на изпитание, вѣруюто не ти помага. Истинското вѣрую е това, което има отношение не само къмъ хората, но и къмъ животнитѣ и растенията. Въ това вѣрую човѣкъ живѣе и се движи, безъ да го съзнава. Единственото нѣщо, въ което всички хора вѣрватъ, е свѣтлината. Тя се възприема само чрезъ очитѣ. Като влиза въ очитѣ му, тя милва и гали човѣшката душа.

Нѣма друга сила въ природата, която може да милва и гали, както свѣтлината. Щомъ напусне човѣка, той изпада въ тъмнина, и мжчнотиитѣ го следватъ. Ученитѣ даватъ различни обяснения за свѣтлината и топлината, както музикантитѣ обясняватъ тоноветѣ. Тѣ опредѣлятъ трептенията на всѣки тонъ, неговата височина, сила и мекота, безъ да подозиратъ, че всѣки тонъ има отношение къмъ живота. Пѣете гамата „до, ре, ми, фа, солъ, ла, си, до“, и не знаете, че „до“ представя основния тонъ на живота и неговата първа проява. Посѣването на сѣмката въ земята и изникването ѝ представя тона „до“. Докато поникне, сѣмката минава презъ известни мжчнотии и борба. Затова се казва, че животътъ е борба, движение, потикъ.

И тъй, първото нѣщо, което се изисква отъ човѣка, е да познава законитѣ на свѣтлината, която носи миръ и разширяване на човѣшката душа. Тя е първата храна, съ която душата се заквасва. Когато престане да възприема тази храна, човѣкъ страда, обезсърчава се и се спъва въ живота си. Всѣки трѣбва да знае, какъ да възприема свѣтлината и да я предава. Както свѣтлината, така и музиката е храна за човѣшката душа. Кой не се е наслаждавалъ отъ хубавото свирене? Голѣма е насладата, която човѣкъ получава отъ свиренето и слушането на цигулка. Въ ржцетѣ на добрия музикантъ цигулката говори. Цигулката представя човѣшката душа, а лжкътъ

— човѣшката воля. Всѣки трѣбва да свири на своята цигулка, а не само да отваря и затваря кутията, да показва цигулката си, да разправя, какъ е направена, колко струва и т. н. Ти имашъ цигулка и ще свиришъ на нея. Най-красивата мелодия и хармония, която излиза отъ цигулката, е животътъ. Ще държишъ цигулката правилно, ще движишъ лжка добре и ще напипвашъ мѣстата на тоноветъ точно, всѣки тонъ да бжде чистъ, ясенъ и мекъ. Ще работишъ върху ухото си, да го развивашъ. Казватъ за нѣкого, че свири добре. Разумниятъ свѣтъ не се задоволява само съ единъ цигуларъ. Всички хора трѣбва да свирятъ добре. Който влѣзе въ оркестра, трѣбва да свири добре. Животътъ е великъ симфониченъ оркестъръ, въ който всѣки музикантъ трѣбва да бжде господаръ на своя инструментъ. Ако умътъ, сърдцето, волята, душата и духътъ на човѣка не сж нагласени, както трѣбва, никаквъ тонъ не могатъ да произведатъ. Всѣки инструментъ има свой основенъ тонъ. Следователно, умътъ, сърдцето, волята, душата и духътъ сжщо иматъ свой основенъ тонъ, който всѣки трѣбва да знае. Това е необходимо за хармонията, както въ цѣлокупния животъ, така и въ индивидуалния.

Това сж философски въпроси, които заслужаватъ вниманието на всѣки човѣкъ. Ще кажете, че за това е нужно знание. Прависте, знание е нужно на човѣка, но не само на теория. Теория безъ практика нищо не

представя. Какъвъ смисълъ иматъ научнитѣ теории за яденето, ако самъ не ядешъ и не опиташъ яденето? Ще ти разказватъ, кои сж органитъ на храносмилателната система, какъ се възприема храната, какъ се дъвче, гълта, смила въ стомаха, всмуква въ чървата, а не ти даватъ да хапнешъ нищо и да опиташъ този процесъ въ себе си? Който яде, той знае, какво означаватъ думитѣ „днесъ ядохъ сладко, съ охота“. Който яде съ охота и разположение, той е попадналъ на основния тонъ на храненето. Той зависи отъ основния тонъ на свѣтлината. Ако не вземете правилно основния тонъ на свѣтлината, която слиза отъ Божествения свѣтъ, не можете да попаднете на останалитѣ основни тонове въ живота. Ако при дневната свѣтлина се спъвашъ въ работитѣ си, този день нищо не можешъ да постигнешъ. Ако цигуларьтъ излѣзе на сцената и започне да напипва мѣстата на тоноветѣ, той не е добъръ цигуларь. Гениалниятъ цигуларь има добре развита интуиция, знае точно мѣстата на тоноветѣ. По отношение на цигулката си той е ясновидецъ; вижда, къде се намира всѣки тонъ и правилно го взима. Преди да стъпи кракътъ му на сцената, той е разполагалъ съ инструмента си и го владѣялъ.

Помнете: Безъ свѣтлина животътъ винаги остава неразбранъ. Свѣтлината носи всички възможности и условия за развиване на човѣшкия умъ, сърдце, воля, душа и духъ. Пър-

виятъ органъ за възприемане на свѣтлината е окото. Който не може да си служи съ очитѣ и да ги владѣе, не възприема правилно свѣтлината и не може да се ползува отъ нея. Нощнитѣ и дневнитѣ животни се различаватъ по начина, по който възприематъ свѣтлината. Въ първитѣ очитѣ сж широко отворени, а въ вторитѣ не сж толкова отворени. Съвременнитѣ хора не възприематъ нуждното количество свѣтина. Защо я икономисватъ, и тѣ не знаятъ. Обаче, тази икономия се отразява върху здравето имъ, както и върху умствения и сърдечния имъ животъ. Чувате нѣкой да казва: Имамъ знание, но само за себе си. Това показва, че свѣтлината на този човѣкъ е малка, колкото е свѣтлината на една-две свѣщи. Той си служи съ свѣтлината на свѣщи, направени отъ хора, а не съ свѣтлината на Божественото Слънце. Това показва, че небето и земята на съвременнитѣ хора сж създадени, но още не сж устроени. Първо е създадено небето, затова трѣбва първо да се устрои. Следъ това иде устройването на земята.—Трѣбва да живѣемъ! — Това значи създаване на новитѣ условия, устройване на вътрешния животъ въ човѣка. Казано е въ Биетието: „Въ начало създаде Богъ небето и земята. А земята бѣше неустроена и пуста“.

Първиятъ членъ на живота гласи: „Азъ вѣрвамъ въ свѣтлината, която ни носи всичкитѣ възможности на живота“. Щомъ свѣтлината ти носи всичкитѣ възможности, ти ще

свършишъ най-малката работа: ще отваряшъ и затваряшъ клепачитѣ си на време. Следъ това ще се оставишъ на свѣтлината да те гали свободно, както тя разбира. Погрѣшката на съвременнитѣ хора се заключава въ това, че не се оставятъ на свѣтлината, но искатъ тѣ да я хванатъ и гаятъ. Това е користолюбие. Не се опитвайте вие да хванете свѣтлината, но застанете съ свето почитание къмъ нея и чакайте тя да ви хване и погали. Всѣки, когото свѣтлината погали, истински човѣкъ става. Всѣки, когото свѣтлината погали, гений, светия и ангелъ става. Когото свѣтлината не погали, нищо отъ него не става. Нѣкои ангели пожелаха да хванатъ и помилватъ свѣтлината, но изгубиха своето знание и свобода. Оставете се свободно на лжчитѣ на свѣтлината, тя да ви гали и милва. Невъзможно е да обичашъ, преди да си обичанъ. Единственъ Богъ е въ състояние да накара човѣка да обича. Какъ ще обичашъ, като не знаешъ, какво нѣщо е обичъта? Първо трѣбва да си опиталъ обичъта и после да я проявишъ навънъ. Като опитвашъ обичъта, ти взимашъ нѣщо отъ нея, оценявашъ го и после го прилагашъ къмъ другитѣ. Обичъта иде отъ любовта, а казано е, че Богъ е Любовь. Когато Богъ изпраща Любовьта си къмъ тебе, ти трѣбва да бждешъ тихъ и спокоенъ, да се отворишъ за нея. Като възприемешъ любовта, съ нея заедно иде и свѣтлината.

И тъй, първата проява на любовта е свѣтлината. Щомъ влѣзе въ човѣка, свѣтлината му донася знание и свобода. Затова се казва, че нѣма по-красиво, по-ценно нѣщо отъ свѣтлината. Безъ свѣтлината свѣтътъ е затворенъ за насъ. Щомъ дойде свѣтлината, цѣлиятъ свѣтъ се разкрива предъ насъ, и ние го изучаваме. Както изучавате цвѣтията по уханието имъ, плодоветѣ по тѣхния вкусъ, така и външниятъ и вътрешниятъ свѣтъ се разкриватъ за васъ споредъ степенъта на свѣтлината на вашето съзнание. Колкото повече човѣкъ разтваря ума и сърдцето си за свѣтлината, толкова повече любовъ има въ себе си. Любещиятъ обича и цвѣтията, и плодоветѣ, и животнитѣ. Той разбира скрития смисълъ въ живота. Като влѣзе котка въ неговия домъ, той не я пжди, оставя я да донесе благословието, което е възприела отгоре. Какво прави котката, като влѣзе въ единъ домъ? Първо тя започва да се умилква около господаря, господарката, сина и дѣщерята; после седне на полата на домакинята и, ако тя не я бутне, започва да преде. Съ това тя иска да каже: Чистота е нужна на хората! Каквато работа предприематъ, да бжде всичко съ любовъ и постоянство, съ чистота и безкористие. Всѣко животно има свой езикъ, който трѣбва да се разбира. Като мърка, тя обръща вниманието на хората къмъ себе си, съ което ги учи на щедростъ. Тя казва: Работникътъ трѣбва да бжде чистъ, любещъ, щедъръ. Само така той може

да приеме и предаде правилно Божието благословение.

Вториятъ членъ отъ вѣруето на живота гласи: Правилно възприемане и предаване на въздуха, т. е. правилно вдишване и издишване. Всѣки да си каже: Вѣрвамъ въ въздуха, който вдишвамъ и издишвамъ. Този процесъ е свързанъ съ човѣшката мисль. Не можешъ да мислишъ право, ако не дишашъ правилно. Понеже мисльта е свързана съ свѣтлината, ти не можешъ да възприемашъ свѣтлината правилно, ако не дишашъ дълбоко. Човѣкъ е потопенъ въ свѣтлината и трѣбва да се ползува отъ реда и порядъка, който сжществува въ нея. Излагайте се на свѣтлината, да гали и милва клеткитѣ на вашия организъмъ. Така ще дишате чистия и свежъ въздухъ. Вслушвайте се въ пѣсенъта на свѣтлината, за да се научите да пѣте като нея. Нѣма по-красива пѣсенъ отъ пѣсенъта на свѣтлината. Затова е и казано, че Богъ е Любовь, Богъ е Виделина, Богъ е Свѣтлина.

Съвременнитѣ хора говорятъ за любовъта, пѣсни ѝ пѣятъ, но, въ края на краищата, се измжчватъ и страдатъ. — Защо страдатъ? — Гладни сж. Гладътъ е на мѣстото си, когато човѣкъ започва да мисли за работа. Първата мисль на гладния е да се нахрани. Щомъ се нахрани, той започва да работи. Самиятъ процесъ на хранене, който се изразява въ отваряне и затваряне на уста, е работа. Добре е човѣкъ да знае, колко

пжти отваря и затваря устата си, докато се нахрани. Ще ядешъ и ще броишъ, колко хапки си изялъ. Ще дишашъ и ще броишъ, колко вдишки и издишки правишъ въ минута. Ако не дишашъ правилно, и животътъ не се проявява правилно. Въздухътъ е посетелъ на Божествената топлина, чрезъ която се изявява животътъ. Свѣтлината и въздухътъ представятъ срѣда, опорни точки, върху които е съграденъ небесниятъ живогъ.

Третиятъ членъ отъ вѣруюто на живота гласи: Вѣрвамъ въ водата, носителка на живота. Водата е условие, а не срѣда, както свѣтлината и въздухътъ. Било е време, когато човѣкъ е билъ погопенъ въ водата, но вече е излѣзълъ отъ нея. И днесъ водата не е срѣда за него, но условие. Единственото нѣщо, което уталожва жаждата на човѣшката душа, е водата. Като се говори за водата, не разбираме морската, изворна и рѣчна вода, но онази, която е въ пространството, т. е. въ невидимия, въ етерния свѣтъ. На земята водата е повече въ течено и твърдо състояние, а малко въ въздухообразно състояние, въ видъ на пари. Въ каквото състояние и да се намира, тя е съставена отъ два обема водородъ, който гори и не подържа горението, и единъ обемъ кислородъ, който подържа горението, а самъ не гори. Кислородътъ е мъжкиятъ принципъ, който дава частъ отъ любовта си. Като приема любовта на кислорода, водородътъ се запалва и гори. Значи, дето е любовта, тамъ

всѣкога има горение. Приятни сж свѣтлината, пламъкътъ и топлината на това горение. По-неже любовта ражда живота, затова и живогътъ самъ по себе си е горение. Ако въ мислитѣ и чувствата на човѣка нѣма Божествена топлина, водата не прониква въ него. Топлината е влага, която прониква въ Битието, а оттамъ и въ живота на всички живи същества, съ цель да ги научи, какъ да живѣятъ.

Мнозина казватъ, че знаятъ, какъ се пие вода, какъ се яде хлѣбъ. Въ сжщностъ, малцина знаятъ това. Изкуство е да знаешъ, какъ да пиешъ вода. Школа е нужна за това. Нѣкой вдигне чашата съ вода, приближи я до устата си и наведнѣжъ я изпие. Така не се пие вода. Ще вземешъ чашата съ водата, ще я погледнешъ, ще я приближишъ до устнитѣ си и ще приемешъ съ устата си само една глътка. Докато я пиешъ, ще мислишъ само за нея. Само така водата пречиства организма. Само така тя внася Божественото благо въ човѣка. Ще приемашъ водата вжтрешно, за пречистване. Съвременнитѣ хора правятъ водни бани вѣншно, но резултатътъ имъ е слабъ. Ако човѣкъ не прави редовно, всѣки день по три пжти — сутринъ, на обѣдъ и вечеръ по една вжтрешна баня съ чиста вода, не може да разчита на никаква хигиена. Както възприемате водата, така ще възприемате свѣтлината и въздуха. Това значи да бждете здрави, разположени, доволни.

Четвъртиятъ членъ на вѣруюто на живота гласи: Яжъ хлѣбъ съ благодарностъ, дѣвчи го добре и никога не преяждай. Само така ще бждешъ здравъ и щастливъ. Съвременнитѣ хора се стремятъ, именно, къмъ това, да бждатъ здрави, бодри, да живѣятъ дълго време на земята. Това значи хармониченъ животъ. И сегашниятъ животъ на хората не е лошъ, но пжтътъ, по който вѣрвятъ, е удълженъ. Ако не бѣха сгрѣшили, пжтътъ имъ щѣше да бжде по-късъ и съ по-малко мъчнотии и изпитания. Добре е да попадне човѣкъ въ късия пжтъ, но той изисква усилена, съзнателна работа. Ако не работишъ, ще пжтувашъ по-дълго време и, въ края на краищата, пакъ ще свършишъ университетъ. Ако не го свършишъ за четири или петъ години, ще свършишъ за 50 години.

Единъ младъ момъкъ прекаралъ младенческия си животъ, както и годинитѣ на своята зрѣлостъ, въ веселие, въ ядене и пиене, въ разходки съ приятели и приятелки. Като станалъ на 70 години, опомнилъ се, видѣлъ, че изгубилъ годинитѣ за работа и учене, но не се отчаялъ. Макаръ и на тази възраст, той се записалъ въ единъ отъ европейскитѣ университети и започналъ усърдно да учи. На 120 годишната си възраст той свършилъ вече нѣколко факултета, и така завършилъ образованието си на земята. Той прекаралъ 50 години въ университета, но училъ съ любовъ и

придобилъ знание, което било подкрепено съ опитността на неговия животъ.

И тъй, има хора, които се домогватъ до истинското знание въ срокъ отъ четири години; има хора, които придобиватъ това знание въ продължение на 50 и повече години. Отъ човѣка зависи да придобие знанието си въ кжсъ или дълъгъ периодъ отъ време. Да придобиешъ знание въ четири години, това значи да свиришъ на четиритѣ струни на цигулката като виденъ майсторъ цигуларъ. Много работа, много упражнения, много свирене е нужно, докато станешъ добъръ цигуларъ. Ще свиришъ най-малко по три часа на день, да работишъ прѣститѣ си, да придобиешъ необходимата техника. Каквото изкуство и да искате да придобиете, трѣбва да работите съзнателно, да използвате външнитѣ и вътрешнитѣ условия и възможности. Отъ човѣка се иска усилие, трудъ и работа. Само така той може да развие своитѣ дарби и способности. Първо свѣтлината му иде на помощъ. Тя взима участие въ обработване на инертната материя въ неговия организъмъ. Съ други думи казано: свѣтлината взима участие въ преустройство на човѣшкия организъмъ. Както съществува твърда инертна материя, така има и въздухообразна инертна материя. Напримѣръ, азотътъ е инертенъ газъ, който трѣбва да се преработи. Окултната наука търси методъ за превръщането на неактивния, инертенъ азотъ въ активенъ. По своята инертностъ азотътъ ми-

нава за голѣмъ консерваторъ. На него се дължи падението на хората и на ангелитѣ. За да се справимъ съ него, трѣбва да познаваме свойствата му, да му се подчиняваме, безъ да се заробваме. Изисквате ли той да ви се подчинява, незабелязано ще попаднете подъ неговото влияние. Като пѣте, вие ще се вслушвате въ тоноветѣ, а не тѣ въ васъ. При това, ще се ползвате отъ тѣхъ и при лѣкуването си. Ако ви боли ржка, кракъ, не търсете лѣкаръ, но започнете да пѣте на болката си. Можете ли да вземете тона „до“ правилно, болката ще мине. — Защо иде болестъта? — Да научи хората да работятъ. Понеже богатитѣ малко работятъ, болеститѣ идатъ върху тѣхъ като възпитателно сръдство — да станатъ работливи и щедри. Значи, болестъта е за богатия, а здравето — за бедния. Щомъ заболѣешъ, кажи: Азъ съмъ беденъ, искамъ да работя, да бжда здравъ. Като разбере, че нѣма какво да вземе отъ тебе, болестъта ще те напусне и ще влѣзе въ нѣкой богатъ. За богатия болестъта е потикъ да отвори сърдцето си, да стане щедъръ. Здравето е потикъ за бедния да подържа разположението му къмъ работата. Първоначално богатиятъ е билъ беденъ; като работилъ, станалъ богатъ. Щомъ престаналъ да работи, започналъ да боледува. Следователно, ако богатиятъ не боледува, не е богатъ. Когато богатиятъ е здравъ, казваме, че се намира на кривъ пѣтъ. Ако бедниятъ е здравъ, казваме, че е на правъ пѣтъ. Щомъ

заболѣе, той е на кривъ пѣтъ вече. Значи, болестъта е процесъ на разтоваряне. Тя напада богатитѣ, за да ги разтовари. Бедниятъ трѣбва да бѣде здравъ, да работи, за да се натовари. Здравето е право на бедния, а болестъта — право на богатия. Ако боледувашъ и разберешъ значението на болестъта, ще раздадешъ богатството си правилно и ще започнешъ да работишъ. Разумното разтоваряне и товарене представя истинското растене на човѣка. Богатството се втича и изтича, както водата. Използвайте и двата процеса разумно.

Като се говори за болеститѣ, ние нѣмаме предъ видъ статическитѣ болести, които оставятъ утайки въ човѣшкия организъмъ. Ние говоримъ за онѣзи болести, които обновяватъ човѣка и внасятъ нови потици въ него. Толстой боледувалъ три-четири пѣти презъ живота си и следъ всѣко боледуване дохождалъ до ново прозрение, придобивалъ нови възгледи. Той бѣше богатъ човѣкъ, но доброволно раздаваше богатството си. Той пишеше, работѣше за цѣлото човѣчество. — Защо хората не приеха неговитѣ идеи? — Защото не бѣха готови. Днесъ насилието работи въ свѣта, а не любовта. Обаче, всички се убеждаватъ постепенно, че насилието не може да оправи свѣта. Човѣкъ трѣбва да възприема нѣщата естествено, безъ насилие, както приема свѣтлината, въздуха, водата и хлѣба. Всѣко нѣщо, прието съ любовъ, внася радостъ и разположение въ човѣка. Приемайте всичко съ лю-

Бовъ и свобода. Предавайте всичко съ любовъ и свобода. Това създава човѣка, който благодари за свѣтлината, за въздуха, за водата и за хлѣба, които получава на всѣко време и навсѣкжде. Така той уталожва и външната, и вътрешната си жажда. Нѣкои утоляватъ жаждата си съ вино или ракия. Въмѣсто да я утолятъ, тѣ я усилятъ. Жаждата се гаси съ живата вода, съ водата на любовта. Виното, въ малко количество употребено, помага при храносмилането. То се препоръчва на слаби стомаси. На здравитѣ хора, обаче, препоръчватъ сладко, неферментирало вино.

Запишете си четиритѣ члена отъ вѣруието на живота: Вѣрвамъ въ силата на свѣтлината, на въздуха, на водата и на хлѣба. Вѣрвамъ въ първото Божие благо — свѣтлината, чрезъ която е създаденъ свѣтътъ. Вѣрвамъ въ въздуха — проводникъ на живота, който обвива цѣлата земя. Вѣрвамъ въ водата, която носи скритата топлина — условие за растене на човѣшката душа. Вѣрвамъ въ хлѣба, който носи материалъ за съграждане на моята бждеща сграда. Който не разбира смисъла на свѣтлината, въздуха, водата и хлѣба, казва, че вѣрва въ Христа. Той не подозира, че Христосъ е въ свѣтлината, въ въздуха, въ водата и въ хлѣба. Христосъ самъ казва за себе си: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. Който ме яде, има животъ въ себе си“. Съ други думи казано: Който яде живия хлѣбъ, той е уменъ, добъръ и силенъ. — Кой е уменъ

човѣкъ? — Който може да управлява цѣлото човѣчество. — Кой е добъръ? — Който поддържа това управление. — Кой е силенъ? — Койта поддържа реда и порядъка и на умнитѣ, и на добритѣ. Следователно, ако не си най-уменъ, най-добъръ и най-силенъ, ти не можешъ да подържанъ Божествения редъ на нѣщата. Богъ разчита на свѣтлината на нашия умъ, на доброто въ нашето сърдце и на силата въ нашата воля. Апостолъ Павелъ казва: „Въ моята слабостъ се проявява Божията сила“. По отношение на Божията сила, и най-силниятъ е слабъ. Обикновено Богъ е на страната на слабия. — Какво се иска отъ човѣка? — Да използва благата на живота: свѣтлината и топлината, въздуха, водата и хлѣба. Чрезъ тѣхъ той се домогва до истинското знание. Само така той може да бѣде уменъ, добъръ и силенъ. Ако такъвъ човѣкъ заболѣе, нѣма да търси веднага лѣкаръ, но първо ще се помоли на Бога. Стане ли нужда за лѣкаръ, той ще се обърне къмъ този, когото обича. Между лѣкаря и болния трѣбва да съществува взаимна любовъ. Ще кажете, че като платите на лѣкаря, той е длъженъ да ви помага. Не може да ти помогне онзи, който не те обича. Ако те обича, и безъ пари ще ти помогне. Любовта опредѣля отношенията между хората. Като знаете това, не свързвайте приятелство съ хора, които не обичате. Приятельтъ ви трѣбва да носи свѣтлина въ своя умъ. Дето нѣма свѣтлина, топлина и сила.

т. е. разумность, доброта и сила, хората се биятъ, каратъ се и постоянно воюватъ помежду си.

Днесъ всички се питатъ, кога ще се свърши войната. Войната нѣма да се свърши никога. — Защо? — Защото причината за войната е въ самия човѣкъ. Докато злото е господаръ на човѣка, той постоянно ще воюва. Въ всѣки домъ има война: отъ една страна, мъжътъ и жената воюватъ помежду си; отъ друга страна, децата воюватъ. Двама млади се оженили по любовъ. Отъ време на време мъжътъ си позволявалъ да удря на жена си по една-две плесници. Тя търпѣла две години. Обаче, единъ день решила да даде добъръ урокъ на мъжа. Тъкмо се готвѣлъ да я удари, тя го пресрещнала и му ударила една силна плесница. Той премълчалъ, не казалъ нищо, но не си позволилъ вече да вдигне ржка върху нея. Той разбралъ, че съ плесници работитѣ не се нареждатъ. Една плесница може да се понесе, но повече не се позволяватъ. Ако плесниците могатъ да оправятъ свѣта, пръвъ Богъ би си послужилъ съ тѣхъ въ рая. Когато Адамъ и Ева сгрѣшиха, Богъ не ги би, но ги търсѣше цѣль день и, следъ като намѣри Адама, запита го: Адаме, къде си? Защо се криешъ? — Убояхъ се, Господи, отъ Тебе и се скрихъ. — Защо не изпълни волята ми? — Другарката, която ми даде, ме излъга и накара да ямъ отъ забранения плодъ. Богъ нищо не отговори. После запита Ева: Защо

яде отъ забранения плодъ? — Змията ме излъга. Азъ мислѣхъ, че всичко, което Си създалъ, е чисто и си служи съ истината. Богъ изслуша и двамата и каза: **Нали** ви заповѣдахъ да не ядете отъ дървото за познаване на доброто и злото? Докато не обикнете това дърво, не трѣбва да ядете отъ плодоветъ му. Въ това се заключава вашата погрѣшка. Преди да изпълните съвета на змията, трѣбваше да изпълните моята заповѣдъ. Ако бѣхте отишли двамата до забраненото дърво, нѣмаше да сгрѣшите. Ева отиде сама и се подаде на думитъ на змията.

И тъй, всѣко нѣщо, което правите, трѣбва да бжде проникнато отъ любовъ. За всѣко нѣщо, което правите, трѣбва да се допитвате до Господа. Ако Той одобри желанието ви, можете да го реализирате. Не предприемайте нищо безъ съгласието на Бога. Ако обичате нѣкого, ще отидете при Бога, да искате Неговото съгласие и съветъ, Той да ви упъти, какъ да постъпите. Богъ е любовъ, следователно, Той ще ви научи, какъ да обичате. Какво трѣбва да направите за онзи, когото обичате? Първо, ще внесете свѣтлина въ ума му, топлина въ сърдцето му и сила, т. е. животъ въ душата му. Отъ свѣтлината, топлината и живота ще създадете тѣлото, въ което вашиятъ възлюбленъ ще дойде да живѣе. Който нѣма поне една свѣтла мисль, едно свѣтло чувство, една свѣтла постъпка, които да му послужатъ за основа, той не може да разчита на живота.

Само при това положение можете да разберете стиха: „Да възлюбишъ Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си сила и съ всичката си душа“. Не можешъ да възлюбишъ Господа, ако не си възлюбилъ свѣтлината, въздуха, водата и хлѣба. Безъ тѣхъ нѣма животъ, безъ тѣхъ не може да се изяви любовта. Докато живѣешъ на земята, ще възприемашъ свѣтлината и топлината на слънцето, ще възприемашъ въздуха, водата и хлѣба. Щомъ напуснешъ физическия свѣтъ и влѣзешъ въ духовния, пакъ ще възприемашъ сжщитѣ елементи, но въ по-висока гама. Въ духовния свѣтъ човѣкъ диша етеръ, а не въздухъ. Той си изработва ново, етерно тѣло, чрезъ което се приспособява къмъ условията на духовния свѣтъ. Докато е на земята, човѣкъ диша съ дробове, нагодени за въздуха. Съ физическитѣ си дробове той не може да направи стѣпка напредъ или нагоре къмъ духовния свѣтъ. Съвременнитѣ учени говорятъ за луната, но и тамъ човѣкъ не може да живѣе съ физическото си тѣло. Друго по-финно тѣло е нужно за луната.

„Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ медъ, що звънти, или кимвалъ, що дрѣнка“. — Кога говори човѣкъ? — Когато има свѣтлина. Значи, можешъ да говоришъ само за това, което виждашъ. Можешъ да говоришъ, само когато възприемашъ свѣтлината, въздуха, водата и хлѣба. Не е достатъчно само да възприемашъ

тѣзи елементи, но трѣбва да ги възлюбишъ. Тогава една частъ отъ тѣхъ остава въ организма ти като условие за развитието ти, а друга частъ излиза навънъ като условие за проява на любовта, която си приелъ. Въ заключение на това казвамъ: Приемай и предавай всичко съ любовъ. Яжъ съ любовъ, за да растешъ и да се развивашъ правилно. Ако не ядешъ съ любовъ, ти самъ ще се отровишъ. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето“. — Кжде ще намѣрите този хлѣбъ? — Въ всичко, което Богъ е далъ за храна на човѣка. Откъснешъ единъ плодъ и веднага го изядешъ. Защо не помислишъ за свѣтлината, топлината, въздуха и водата, които сж го създали? Този плодъ е живиятъ хлѣбъ, за който Христосъ говори. Приеми го съ благодарностъ и любовъ. Всѣки плодъ носи животъ въ себе си. Благодарни за живота, който си възприелъ.

И тѣй, приемайте богатата съ любовъ и предавайте ги съ любовъ. Нѣма по-голъмо нещастие за човѣка отъ това, да приема и предава нѣщата безъ любовъ. Обичашъ нѣкого, искашъ да го цѣлунешъ, но нѣмашъ любовъ въ себе си. Не цѣлувай безъ любовъ. Ако имашъ любовъ, ще цѣлувашъ, както цѣлуватъ свѣтлината, въздухътъ, водата и хлѣбътъ. Като прониква свѣтлината въ мозъка, топлината въ слънчевия вжзелъ, въздухътъ въ дробоветъ и водата въ стомаха, това е вътрешенъ, съзнателенъ процесъ на любовта. Приемайте свѣт-

лината съ любовъ, за да освободите ума си отъ ограниченията и тежеститѣ на живота. Приемайте въздуха съ любовъ, за да освободите сърдцето си отъ горчивитѣ и зли чувства. Приемайте водата съ любовъ, за да се радвате на правилно кръвообръщение. Приемайте хлѣба съ любовъ, за да имате здравъ стомахъ. Радвайте се, когато приемате и предавате нѣщата съ любовъ.

Време е вече да изучавате свѣтлината, въздуха, водата и хлѣба музикално, да създадете пѣсни за тѣхъ. Нѣщата ставатъ ясни и разбрани, когато се възпѣятъ. Докато не се научите да пѣете и свирите на свѣтлината, на въздуха, на водата и на хлѣба, не бихте могли нито да учите, нито да дишате, да пиете вода и да ядете хлѣбъ. Съвременнитѣ хора не сж дошли още до истинското учене, дишане, ядене и пиене. Мнозина мислятъ, че като отидатъ на другия свѣтъ, всичко ще научатъ. Не е така. И да отидете на онзи свѣтъ, преди всичко, трѣбва да сте придобили изкуството да се ползвате отъ свѣтлината и въздуха като превозни сръдства. Безъ превозни сръдства никжде не можешъ да отидешъ. Превозно сръдство за ангелския свѣтъ сж свѣтлината и въздухътъ; за разумния човѣшки свѣтъ превозно сръдство е водата, за доброто — хлѣбътъ. Кжде ще отидешъ безъ превозни сръдства? Кжде ще отидешъ безъ крака, безъ ржце, безъ очи, уши, уста и носъ? Безъ очи не можешъ да възприемашъ свѣтлината; безъ

уши не можешъ да възприемашъ звука, безъ уста не можешъ да говоришъ, безъ носъ не можешъ да възприемашъ миризмитъ и вкуса на предметитъ.

Какво представятъ свѣтлината, въздухътъ, водата и хлѣбътъ? — Тъ сж ржцетъ и краката на Бога. Свѣтлината е дѣсната ржка на Бога, а въздухътъ — лѣвата. Водата е дѣсниятъ кракъ на Бога, а хлѣбътъ — лѣвиятъ. Любовта е главата на Бога. Щомъ познавате проявитъ на Божията глава, на Божиитъ ржце и крака, вие сте въ връзка съ Божествения организъмъ, на който представяте удове. Разчитайте на свѣтлината, на въздуха, на водата и на хлѣба като прояви на Бога, за Когото е казано, че е Любовь. Тъ носятъ животъ, здраве и радостъ за всички живи сжщества. Кой не е опиталъ живата свѣтлина, живия въздухъ, живата вода и живия хлѣбъ? Тъ носятъ Божието благословение. Дето присжтствува Богъ, тамъ нѣма противоречия, нѣма страдания, нѣма смъртъ.

Днесъ небето е чисто, ясно, безъ облаци. Това показва, че трѣбва да живѣете въ любовта, проявена чрезъ свѣтлината и въздуха; свѣржете приятелство съ водата и хлѣба. Този е начинътъ, по който можете да прекарате по не единъ день въ любовта. Направете опитъ още днесъ да проявите любовта, както сте я възприели. Да живѣешъ въ свѣтлината и въздуха и да се запознаешъ съ водата и съ хлѣба, това значи да говоришъ съ езика на любовта.

Мъчно се разбира този езикъ, но безъ него животътъ нѣма съдържание и смисълъ. Съ други думи казано: Безъ свѣтлина, безъ въздухъ, безъ вода и безъ хлѣбъ любовта не може да се разбере. Тѣ сж четири необходими елемента за растенето и развиването на всички живи същества. И най-малкото семе се нуждае отъ свѣтлина, въздухъ, вода и почва. Дайте му тѣзи елементи и не се грижете повече за него. То ще се храни отъ тѣхъ и ще израсте, ще цвѣне и ще завърже. Нищо друго не ви остава, освенъ да благодарите за всичко, което ви е дадено. Благодарете за изобилния животъ, за изобилната свѣтлина и за изобилната сила, които ви сж дадени. Тѣ ще ви направятъ умни, добри и силни.

И тѣй, възприемайте свѣтлината, въздуха, водата и хлѣба така, както приемате живота. Божествениятъ животъ нека тече въ всѣка ваша мисълъ, въ всѣко чувство и въ всѣка постѣпка. Това значи, да проявите Бога въ себе си. Казано е въ Писанието: „Да се весели Богъ въ насъ и ние въ Него“. Това подразбира стиха: „Възлюбилъ си истината въ човѣка“.

Казано е въ Писанието: „Не сждете, да не бждете сждени!“ Сждбата е въ ржцетѣ на Бога, а човѣкъ трѣбва да прощава на ближния си. Това е пжтътъ къмъ любовта. Задачата на човѣка е да прощава и да се изправя. Каквато погрѣшка да е направилъ съ ржцетѣ, краката, очитѣ, ушитѣ или устата си, той трѣб-

ва да я изправи. Любовта е единственият път за изправяне на погрѣшките. Любовта е единственият път за освобождаване на човѣка отъ ограниченията и заблужденията. Само свободниятъ може да се ползува разумно отъ свѣтлината, отъ въздуха, отъ водата и отъ хлѣба.

Работете съзнателно върху себе си и осветявайте името Божие чрезъ всѣка своя мисълъ, чувство и постѣпка. Така ще придобие вътрешенъ миръ, Така ще се радвате на Божието благословение.

v

18. Беседа отъ Учителя, държана на 3 октомври, 1943 г. 5. ч. с. София — Изгрѣвъ.

Проявениятъ животъ

Нѣма по-велико нѣщо въ свѣта отъ проявения животъ. Въ този животъ се изявява любовта. Всички говорятъ за любовта, но малцина иматъ ясна представа за нея. Както и да се обяснява, още много време тя ще бжде неразбрана. Понѣкога разбранитѣ нѣща причиняватъ голѣми нещастия и страдания на хората, а неразбранитѣ — голѣми блага. Въ това отношение, за предпочитане е да не разбирате любовта и да благувате, отколкото да я разбирате и да бждете нещастни. Неразбраното и неразумно използвано богатство причинява страдания и нещастия, а разбраното и разумно използвано причинява радостъ и веселие. Бедниятъ е спокоенъ, не се страхува за живота си. Богатиятъ, който неразумно използва богатството си, живѣе подъ постояненъ страхъ да не го убиятъ и отнематъ живота и паритѣ му. — Защо гонятъ, биятъ и преследватъ богатия? Защо удрятъ съ чукъ и камъни замръзналия изворъ? — За да го пробиятъ нѣкъде и да изтече водата му навънъ. Ако богатиятъ е замръзналъ, нека направи усилие да се разтопи

— — —

·) Послание къмъ Евреитѣ, 13:1 — 7,

навреме и да се влѣе въ сърдцата на хората, да не става нужда да го удрятъ съ камъни, да счупятъ леда, който го е сковалъ. Давайте изобилно отъ водата, която имате на разположение. Ако си богатъ, трѣбва да течешъ, да давашъ изобилно отъ себе си; не давашъ ли, чукътъ ще играе върху тебе. Ако си сиромасъ, ще работишъ усилено съ мотиката, съ ралото, съ перото, съ четката, съ лжка; какъвто занаятъ имашъ, ще работишъ. Който не работи, нѣма да яде.

Единъ турчинъ стоялъ предъ дюкяна си и чукалъ кафе въ една голѣма чутура. Като вдигалъ и слагалъ чука въ чутурата, отъ време на време той изпъшквалъ и издавалъ звука „хж-хж“. Миналъ край него единъ младъ турчинъ, бездѣльникъ, и се спрѣлъ да погледа, какъ чука кафето. Дошло му на ума да вземе участие въ чукането на кафето и се обърналъ къмъ кафеджията съ думитъ: Слушай, вмѣсто да вършишъ две работи, да чукашъ и да казвашъ „хж“, остави последната работа за мене. Ти чукай кафето, а азъ ще казвамъ „хж“, да те улесня. Съгласенъ ли си? — Съгласенъ съмъ — отговорилъ стариятъ турчинъ. Той продължилъ чукането, а младиятъ турчинъ стоялъ около кафеджията и при всѣко вдигане и слагане на чука казвалъ „хж“. Кафеджията очукалъ кафето си и влѣзълъ въ дюкяна да услужва на клиентитѣ си. Като събиралъ празнитѣ чаши, той получавалъ отъ клиентитѣ паритѣ, които турялъ въ една тенекиена кутия.

Съдружникътъ му гледалъ, какъ кафеджиата събиралъ паритѣ и му казалъ: Защо ме забравяшъ? Нали заедно чукахме кафето? И азъ имамъ право на половината отъ паритѣ. Кафеджиата го погледналъ и нищо не му отговорилъ. Като видѣлъ, че нѣма да се споразумѣятъ, младиятъ турчинъ далъ кафеджиата подъ сждъ. Сждията извикалъ и двамата, изслушалъ ги и следъ това издалъ присждата си въ полза на кафеджиата. На младия турчинъ казалъ: Когато кафеджиата туря паритѣ въ тенекиената кутия и се чува звука „тинъ“, това ще бжде възнаграждението за твоята работа. Значи, паритѣ били за онзи, който чукалъ кафето, а „тинъ“ за онзи, който казалъ „хж“.

И тъй, който не работи и не чука кафето въ живота, постоянно се разочарова. Разумна и съзнателна работа се иска отъ всички хора. Който е дошълъ на земята, трѣбва да работи. Земята заема важно мѣсто въ слънчевата система. Много възвишени същества се стремятъ да дойдатъ на земята да следватъ земния университетъ. Прочутъ е този университетъ. Той се е прочулъ даже и на другитѣ планети. Който иска да се научи на редъ и порядкъ, слиза на земята да следва земния университетъ. Първоначално земята била неустроена и пуста, но Богъ се заинтересувалъ отъ нея, работилъ шестъ деня усилено, създалъ новъ редъ и порядкъ, който нарекълъ „редъ на новия университетъ“. Следъ това

създалъ човѣка и го поставилъ въ този университетъ да учи, да придобива знания и опитности, да развива и обработва своя умъ. Безъ знание и опитности умътъ е праздна каса или непосѣта нива. Нива, по която не сж минали рало и мотика, е пълна съ тръпи и бодили. Мисълта прави ума цепенъ и богатъ. Умътъ се нуждае отъ свѣтли и прави мисли. Тѣ носятъ благословение за човѣшката душа.

Радвайте се на богатата, които носятъ умътъ и сърдцето. Колкото малки и да сж тѣзи блага, тѣ постепенно се увеличаватъ. Въ разумния свѣтъ малкитѣ нѣща растатъ и се увеличаватъ, а голѣмитѣ се смаляватъ. Ако си малъкъ, ще се увеличишъ; ако си голѣмъ, ще се смалишъ. Когато се изявява на земята, Богъ постоянно се смалява. Той е великъ, не може повече да расте и да се увеличава. Ако се прояви въ своето величие, Той ще бжде недостъпенъ за насъ. Ето защо, Богъ постоянно мисли, какъ да се изяви, да бжде разбранъ и достъпенъ за всички сжщества. Слънцето, което е 1,500,000 пжти по-голѣмо отъ земята, се вижда толкова малко, че и децата могатъ да го обхванатъ. Богъ постави слънцето на голѣмо разстояние отъ земята, да бжде достъпно за човѣшкото съзнание, да го приеме човѣкъ въ себе си и отдалечъ да го изучава. Човѣшкото съзнание не е развито още, не може да се ползува отъ голѣмитѣ нѣща. Ако слънцето би се проявило въ своята голѣмина, нищо не би останало отъ

човѣка и отъ живота на земята. Не е лесно да видите слънцето въ истинската му голѣмина. Даже земята, която е много по-малка отъ слънцето, е недостъпна още за човѣшкия умъ. Често хората си служатъ за нѣкого съ израза: Земята носи на гърба си. Съ това тѣ искатъ да покажатъ, колко силенъ и великъ е известенъ човѣкъ. Невъзможно е човѣкъ да носи земята на гърба си. Преди всичко той е на земята, не може да я носи. Другъ е въпросътъ, ако е нѣкъде въ пространството. Да носишъ земята на гърба си, това значи да носишъ грѣховетъ на човѣчеството. За Христа се казва, че понесе грѣховетъ на хората. Значи, той носѣше земята на гърба си. Христосъ е необикновенъ човѣкъ и може да направи това, което обикновениятъ не може да направи. Нѣкой казва, че като се помолилъ на Бога, завалѣлъ дъждъ и напоилъ изсъхналата земя. Това е възможно, ако молитвата му е чиста и света. Обаче, молитвата на обикновения човѣкъ остава като гласъ въ пустинята. Много пророци сж говорили и говорятъ отъ името на Бога, но малцина отъ тѣхъ Го познаватъ. Тѣ говорятъ за Бога и Го описватъ като човѣкъ. Тази е причината, дето вмѣсто да повдигнатъ хората, тѣ ги отдалечаватъ отъ Бога. Затова казваме, че малкитѣ причини понѣкога произвеждатъ голѣми послѣдствия. Напримѣръ, не всѣкога водата замръзва презъ зимата. Вънъ е студено, температурата е подъ 0⁰, но водата още не е за-

мръзнала. Достатъчно е да дойде отвън едно малко сътресение, за да замръзне водата веднага. Сжщото става и съ дъжда. Въздухът е влаженъ, наситенъ съ водни пари, но дъждъ още не вали. Събере ли се достатъчно прахъ въ въздуха, равновесието между воднитѣ пари се нарушава, и дъждътъ иде.

Следователно, малки причини указватъ влияние и върху човѣшкитѣ чувства. Срѣщате единъ спокоенъ, кроткъ човѣкъ, съ урегулирани чувства. Кажете ли нѣщо, което разтрѣсва съзнанието му, той веднага изгубва своя миръ и започва да се безпокои. Докато се занимава съ нѣща, които не влизатъ въ живота му, човѣкъ винаги ще се смущава и нарушава вътрешното си равновесие. Всѣки иска да знае своето бждеще; всѣки иска да знае, какво ще излѣзе отъ него. На всѣки мога да кажа, какво ще излѣзе отъ него. Ако учи, ще свърши добре училището; ако не учи, нищо нѣма да постигне. И способниятъ, и неспособниятъ трѣбва да учатъ. Не е достатъчно да кажете, че спасението иде чрезъ Христовата кръвъ, но съзнателна работа се иска отъ човѣка. Спасението е съзнателенъ, разуменъ процесъ, а не механически. Спасението иде чрезъ любовта. Само любещиятъ може да се спаси. Ако спасението бѣше механически процесъ, свѣтътъ трѣбваше да е спасенъ досега. Наистина, днесъ свѣтътъ е по-добъръ, отколкото въ миналото, но хората трѣбва да работятъ още много, докато постигнатъ това, което же-

ляятъ. Въ далечното минало родителитѣ сж изяждали децата си, но днесъ това се счита за голѣмо престѣпление. Има остатѣци и отъ миналитѣ времена, но това е атавизъмъ, отъ който хората се пазятъ. Чувате нѣкой да казва: Ще те изямъ отъ любовъ. Това е криво разбиране на любовта. И Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и ако не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си.“ Въ случая, подъ „плътъ и кръвъ“ се разбира Словото Божие. Който не възприема Словото Божие, нѣма животъ въ себе си. Словото Божие представя още и плодетѣ на дървото на живота. Съ тѣзи плодове трѣбва да се хранятъ всички хора, за да придобиятъ вѣчния животъ.

И тѣй, хранете се съ свѣтлитѣ мисли и чувства на хората, за да се повдигате и да вървите напредъ. Какво изпитвате, когато четете книгитѣ на великитѣ писатели? Насърдчавате се и сте готови на жертви и подвизи. Като четете нѣкоя обикновена книга, вие се обезсърдчавате и не очаквате нищо отъ живота. Колкото по-високо стои човѣкъ, толкова повече свѣтлина излиза отъ него. Нѣщо меко, приятно изтича отъ него. За такъвъ човѣкъ се казва, че е магнетиченъ, дѣйствува добре върху ума и сърдцето на окръжаващитѣ. Въ негово присѣствие и най-възбудениятъ и нервенъ чорѣкъ се успокоява. Магнетизмътъ е течение, което изтича свободно и независимо отъ човѣка. Това течение не трѣбва да се прекъсва. — Кой може да прекъсне ма-

гнетичното течение въ човѣка? — Лошиятъ и зълъ човѣкъ. Следователно, лошъ човѣкъ е онзи, който прекъсва магнетичното течение въ своя ближень. Родениятъ отъ Бога никога не прави зло на ближния си. Красивата картина всѣкога си остава красива. Нищо не може да отнеме красотата ѝ. Божественото винаги си остава Божествено. Ще кажете, че грѣхътъ опетнява човѣка. Обаче, грѣхътъ е трънъ, който временно създава мъчнотии на човѣка. Щомъ го извади, мъчнотията изчезва. Грѣхътъ, смъртта сж временни прояви въ живота. Хората умиратъ, ангелитѣ падатъ, а Богъ работи. Докато умирашъ, човѣкъ си, но смъртта ще те спаси. Докато падашъ, ангелъ си; който пада, мъчно става и мъчно се спасява. Затова е казано въ Писанието: „Пазете се да не паднете и да не можете да станете.“

Какво представя смъртта? — Смъртта ограничава човѣка отъ богатата на неговия умъ, на неговото сърдце, на неговата душа и на неговия духъ. Страшно е положението на онзи, който се е ограничилъ отъ богатата, които Богъ му е далъ. Той преживява състоянието на гладния, който се стреми къмъ хлѣба, но хлѣбътъ бѣга далечъ отъ него. Той вижда предъ себе си трапеза, пълна съ вкусни ястия, но приближи ли се къмъ нея, тя бързо се отдалечава. Дни и нощи той простира ръце къмъ трапезата, но не може да се докосне до нея. Съвременниятъ човѣкъ гонитазя трапеза цѣлъ животъ, безъ да я достигне. Днесъ иска

да постигне нѣщо, утре — друго и, въ края на краищата, обезсърденъ, отчаянъ отъ живота, отпуща рѣце и казва: Нищо не постигнахъ. Не търсете пищнитъ трапези. Не се стремете къмъ велики постижения. Малкитъ постижения осмислятъ живота. Животътъ произлиза отъ малкитъ семенца, които растатъ, развиватъ се и даватъ плодъ.

Всички хора, всички живи същества искатъ да живѣятъ. Какво представя животътъ? Животътъ не е комедия. — Защо? — Защото въ комедията е представена смѣшната страна на нѣщата. Животътъ не е нито драма, нито трагедия. Драма е онова, което не те задоволява. Ти си очаквалъ нѣщо повече, а въ послѣдствие се разочаровашъ. Трагедията е възприемане на онова, което не те задоволява и въ края го изхвърляшъ навънъ. Животътъ произтича отъ любовта. — Какъ се изявява любовта? Както изгрѣващото слънце. То изгрѣва всѣка сутринъ и изпраща своето благословение на цѣлата земя. Кажете ли, че ще изгрѣе, изгрѣва; кажете ли, че ще залѣзе, залѣзва. То никога не измѣня на обещанието си. Достатъчно е да излѣзешъ на време да го посрещнешъ и изпратишъ, за да се увѣришъ въ истинността на думитъ му. Бъдете вѣрни на любовта, както е вѣрно слънцето на своя пѣть. То следва своя пѣть неуклонно и радва всичко живо на земята. Затова се казва, че всичко иде отъ слънцето. То праща радости и скърби. Докато изгрѣва и залѣзва, радостта

посещава хората. Ако престане да изгрѣва и залѣзва, навсѣкжде ще настѣпи мракъ и тъмнина, смъртъ и ограничение. Слънцето се разговаря съ хората чрезъ плодоветѣ и богатата, които тѣ възприематъ. То стои високо и далечъ отъ тѣхъ и наблюдава, какъ тѣ използватъ богатата. Радвайте се, докато слънцето се разговаря съ васъ и ви изпраща своитѣ блага.

Стремете се къмъ любовта като условие за живота. Мнозина се страхуватъ отъ нея. Тѣ мислятъ, че любовта носи страдания. Дали живѣете съ любовъ или безъ любовъ, страданията сж неизбѣжни. За предпочитане е тогава да живѣешъ съ любовъ, макаръ и да имашъ страдания. И апостолъ Павелъ мислѣше, че като проповѣдва Христовото учение, ще мине безъ страдания. Като го биха нѣколко пѣти, разбра, че се е заблуждалъ, и казваше: „Братя, за да влѣземъ въ Царството Божие, ще минемъ презъ голѣми страдания.“ Сега и азъ казвамъ: Който иска да придобие любовта на Христа, ще мине по Неговия пѣтъ. Всѣки ще мине презъ смъртъта и презъ живота, да опита всички ограничения и страдания. Следъ това ще каже като Павла: „Око не е видѣло и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ.“ Задъ всѣко страдание се крие Божията Любовъ. Нѣма страдание въ свѣта, което въ бждеще Богъ да не превърне въ благо. Всички грѣшници, които приличатъ на черни вжглени,

ще станатъ въ бждеще диаманти, които царегѣ ще носятъ на коронитѣ си.

Новото време изисква нови хора, съ нови разбирания и нови методи на работа. Човѣшкиятъ умъ се нуждае отъ изобилна свѣтлина, съ която да разрешава задачитѣ на живота. Безъ свѣтлина животътъ е тежъкъ, ограниченъ и безсмисленъ. Пазете свѣтлината на ума си да не загасне. Който е загасилъ свѣщцѣта си, мръзна за лошъ човѣкъ. Той се движи въ пощѣта на живота и, каквото намисли, добро или зло, скоро го реализира. Добъръ човѣкъ е онзи, който е запазилъ свѣтлината на ума си и добре обмисля постѣпкитѣ си.

Преди години наблюдавахъ отношението на единъ баща, по характеръ философъ, къмъ децата му. Отворилъ една философска книга, той четѣше нѣщо. Въ това време децата му се качваха по раменетѣ, по главата, дърпаха го за косата, но той четѣше, не имъ обръщаше внимание. Отъ време на време хвърляше погледъ къмъ тѣхъ, усмихваше се и си казваше: Деца сж, не разбиратъ, какво правятъ. Когато порастнатъ, ще поумнѣятъ, нѣма да постѣпватъ по този начинъ.

На какво може да се уподоби усмивката на любещитѣ баща и майка? — На слънчевата усмивка. Като изгрѣва, слънцето се усмихва и изпраща поздрава си далечъ по свѣта. Защо и човѣкъ да не се усмихва като слънцето? Отде придоби той навика да се мръщи и навъсва? Нито луната и звѣздитѣ, нито дърве-

тата и растенията, нито камънитѣ даже се мръщатъ. Ситиятъ е всѣкога радостенъ и усмихнатъ. Той има вѣра въ доброто и въ бждещето. Гладниятъ е мраченъ. Той се е обезвѣрилъ, изгубилъ е смисъла на живота. Вѣра и безвѣрие сж състояния, които постоянно се смѣнятъ. Ситиятъ вѣрва въ живота, а гладниятъ — въ смъртъта. И двамата трѣбва да уповаватъ на Бога, както правятъ растенията, които съ години стоятъ затворени въ земята. Тѣ вѣрватъ, че ще дойде день, когато ще извадятъ главитѣ си навънъ, ще видятъ свѣтлината и ще се ползватъ разумно отъ нея. Тѣ очакватъ това време съ търпение и даватъ изобилно плодове, съ които хранятъ своитѣ ближни. Тѣ казватъ на човѣка: Вървете въ пѣтя на свѣтлината, и ние идемъ следъ васъ.

Съвременнитѣ хора живѣятъ, работятъ, мислятъ, но постиженията имъ сж слаби. Всѣки носи известни дарби въ себе си, които не може да развие. — Защо? — Не знае, какъ да ги прояви. Слушате нѣкой музикантъ или пѣвецъ на сцената, възхищавате се отъ него, но той не е доволенъ отъ себе си. Той разбира, че не се е проявилъ, както трѣбва, има още да постига. Той свири или пѣе и поглежда къмъ публиката, оттамъ иска да почерпи сила. Публиката е сила, наистина, но ако всички го разбиратъ и оценяватъ. Мнозина го слушатъ, но малцина го разбиратъ. Ето защо, за да прояви своята дарба, музикантътъ или артистътъ трѣбва да отпрати погледа си нагоре,

отдето идатъ силата и животътъ. Богъ е животъ и сила, следователно, Той иска и ние да живѣемъ и да бждемъ силни. Човѣкъ умира по единствената причина, че не подържа връзката си съ Бога и не отправя погледа си къмъ Него. Богъ подава ржката си на болния, иска да му помогне, но той отблъсква тази ржка, разчита на лѣкарствата. Богъ отваря очитъ на невежия, иска да му покаже, какъ да учи и работи, но той се отказва отъ тази помощъ, мисли, че самъ може да постигне всичко. Човѣкъ самъ се мжи и труди, а не работи. Само просвѣтениятъ и съзнателенъ човѣкъ работи. Той е свързанъ съ Първата Причина на нѣщата и оттамъ черпи сила. При мжчението и труда човѣкъ изразходва много енергия, а при работата — малко енергия. И тогава, ако е цигуларь, той свири и самъ се въодушевява отъ свиренето; ако е художникъ, самъ се въодушевява отъ картината си; ако е писателъ, самъ се въодушевява отъ написаното. Нѣкой пише писмо на ближния си и пропуска букви, задрасква цѣли думи и после се извинява, че бързалъ, нѣмалъ време да препише писмото. Ако нѣма време, по-добре да не пише, да отложи писмото си за другъ день, когато е свободенъ. Другъ пъкъ пише писмо и започва съ едри, красиви букви. Колкото по-надолу отива, буквитъ ставатъ ситни, едва се четатъ. И той се извинява, че бързалъ много. Той започва съ Божественото, съ щедростта, а свършва съ човѣшкото. Това

не е характеръ. Който иска да работи върху характера си, трѣбва да се стреми да пише красиво, чисто, самъ да е доволенъ отъ написаното. Не свързвайте приятелство съ човѣкъ, който започва добре, а свършва зле. На такъвъ човѣкъ ще кажешъ: Когато писмата ти сж добре започнати и добре завършени, тогава ще завържемъ приятелство. Ще кажете, че написването на едно писмо е дребна работа, не може да опредѣли характера на човѣка. Не е така. Въ сжщностъ, малкитѣ работи опредѣлятъ човѣшкия характеръ, а не голѣмитѣ.

И тъй, който се радва на малкитѣ блага, ще живѣе много години на земята. Който посрѣща страданието съ радостъ и се учи отъ него, ще живѣе дълго време на земята. Момъкъ, който остава вѣренъ на любовта си, сжщо ще живѣе дълго време на земята. Раздвои ли се, той веднага заболява. Това е все едно да ядешъ две яденета, които не се смилатъ въ едно и сжщо време. Който иска да бжде здравъ, не трѣбва да смѣсва хранитѣ. Ще ядешъ една храна, и като се смели, тогава ще приемешъ втора. Сжщото се отнася до чувствата и мислитѣ. Не смѣсвайте мислитѣ и чувствата си. Само така ще подържате хармонията между ума и сърдцето си. Въ това отношение Соломонъ направи погрѣшка, взе 300 жени и 900 наложници, но, въпрѣки това, не можа да разреши задачата си. Той искаше да изучи женското сърдце, но не можа. Въ

края на краищата той каза: „Суета на суетитѣ, всичко е суета“. Кжде е погрѣшката: въ Соломона или въ женитѣ? Когато една майка роди едно лошо дете, кжде е вината: въ майката или въ детето? Вината може да бжде и въ майката, и въ детето, или само въ единия отъ тѣхъ. Има случаи, когато присадката на дървото е доброкачествена, а самото дърво е диво. И обратно: дървото е благородно, питомно, а присадката — дивачка. Следователно, майката може да е дивачка, а присадката — детето — благородно; или майката може да е благородна, а детето — дивачка. Днесъ повечето хора сж присадени, а малко отъ тѣхъ сж родени отъ Бога. Ако се счупи присадката, човѣкъ се проявява такъвъ, какъвто е билъ първоначално — дивакъ. Какво може да излѣзе отъ дивакъ или дивачка?

И тъй, човѣкъ може да разчита само на три нѣща въ живота, които никога не се измѣнятъ. Тѣ сж първичниятъ потикъ на любовта, първичниятъ потикъ на мъдростта и първичниятъ потикъ на истината. Дойдете ли до вторичния потикъ, въ тѣхъ се явява поляризиране, т е. проява въ две посоки. Едната посока се изявява чрезъ даване, а другата — чрезъ взимане. Това виждаме и въ млѣкопитаещитѣ. Онѣзи отъ тѣхъ, които служеха на принципа на даването, станаха тревопасни; другитѣ, които служеха на принципа на взимането, станаха хищници — месоядци. Тѣ нападатъ тревопаснитѣ и ги изяждатъ. Банкеръ,

който мисли само за забогатяване, носи хищнически характеръ. Защо му е голѣмо богатство? Всѣки човѣкъ разполага съ богатство, което никой не може да му отнеме. Той се ползува отъ свѣтлината, отъ въздуха, отъ водата и отъ хлѣба, които природата изобилно дава. Да се ползувашъ отъ тѣзи четири елемента, това е право, дадено на всѣки човѣкъ отъ Бога. Какво по-голѣмо благо може да се иска отъ това? Който носи свѣтлината въ себе си, всѣкога е веселъ, разположенъ; лицето му е свѣтло, ясно, а очитѣ — бистри, живи, подвижни. Щомъ изгуби свѣтлината си, той става мраченъ, сърдитъ; лицето му потъмнява, очитѣ се замъгляватъ. Той става недоволенъ и подозрителенъ. Каквото и да му се говори, той мисли, че го лъжатъ. Какъ се познава, кога човѣкъ не говори истината? Който не говори истината, всѣкога бърза. Каквото и да прави, все бърза, да го не видятъ и разбератъ намѣренията му. Ако е музикантъ, той преписва оттукъ-оттамъ цѣли пасажи отъ чужди произведения и ги представя за свои. Ако е писателъ, взема чужди мисли отъ произведенията на други писатели и ги представя за свои. Само онова е твое, което никой не може да ти отнеме.

Единъ богатъ човѣкъ, но голѣмъ скъперникъ, заболѣлъ тежко и не могълъ да се излѣкува. Смъртта го дебнѣла, но той не могълъ да умре, мжчилъ се, пѣшкалъ, все запаритѣ си мислѣлъ. Най-после той поискалъ

да му донесатъ две торби съ злато, да ги види за последенъ пътъ и да имъ се порадва. Взелъ торбитъ въ ржцетъ си, подрънкалъ ги и спокойно си издъхналъ. Следъ това близкиѣ му извадили торбитъ съ златото отъ ржцетъ му и, за спокойствие на душата му, турили при него две торби съ фалшиви монети. Истинското злато задържали за себе си, а стареца погребали съ фалшивитъ пари.

Време е вече хората да се откажатъ отъ фалшивитъ пари. Задръжете за себе си красивитъ мисли, чувства и постъпки, които сами сте родили. Тѣ сж истинскитъ златни пари, които никога не се измѣнятъ. Тѣ сж плодъ на вашия умъ, на вашето сърдце и на вашата воля. Тѣ сж резултатъ на съприкосновението между една възвишена душа и възвишенъ духъ. Тѣ ги създаватъ, а умътъ, сърдцето и волята ги възприематъ и предаватъ. Мислитъ и чувствата опредѣлятъ типа и характера на човѣкъ. Напримѣръ, венериниятъ типъ е кръглоликъ, жизнерадостенъ, разположенъ. Сатурновиятъ типъ има продълговато лице съ тъменъ цвѣтъ, хлътнали очи. Той е повече недоволенъ, песимистъ, не намира смисълъ въ живота.

Единъ виденъ американски проповѣдникъ, поради често преяждане, разстроилъ стомаха си и заболѣлъ отъ диспепсия, т. е. запичане. Болестъта се отразила върху характера му. Той започналъ да гледа на живота песимистически, поради което и проповѣдитъ му има-

ли такъв характеръ. Говорѣлъ на слушателитѣ си за ада, за вѣчния огънь, за Божието наказание. Тѣ се изпоплашили и започнали да мислятъ, какво да правятъ съ своя проповѣдникъ. Като разбрали, кжде е причината, посъветвали проповѣдника си да иде въ нѣкоя болница да се лѣкува. Той приелъ съвета имъ и влѣзълъ въ една болница. Лѣкаритѣ промили нѣколко пжти стомаха му, подложили го на диета, и следъ известно време той напусналъ болницата здравъ и _разположенъ. Духътъ му се повдигналъ, и той започналъ да проповѣдва за добрия животъ, за рая и за благата на живота.

Какво се иска отъ човѣка? — Да яде умѣрено и на време; да лѣга и да става на време; да върши работата си на време. Съвременнитѣ хора се отличаватъ съ краенъ безпорядкъ. Той е наследственъ, придобитъ отъ дѣди и прадѣди. Човѣкъ разполага съ възможности и сили да се справи съ този безпорядкъ, да хармонизира живота си. Който нѣма редъ и порядкъ въ себе си, извинява се, че не обръщаль внимание на дребнитѣ нѣща. Не е така. Той е лишенъ отъ чувството за редъ и порядкъ въ себе си. Споредъ френолозитѣ този центъръ се намира нѣкжде надъ веждата. Като работи върху себе си, човѣкъ може да развие този центъръ. Дружете съ хора, у които редътъ е силно развитъ. Ако искате да станете музиканти, да развиете музикалното си чувство, дружете съ музикални

хора. Свѣтътъ се нуждае отъ добри, разумни, музикални хора. Ще кажете, че сте наследили тѣзи си качества отъ дѣдитѣ си. Това, което сте наследили, за времето си е било добро, но вие трѣбва да работите съзнателно върху себе си, да развивате придобитиѣ дарби и способности. Новото време изисква нови разбирания, нови дарби, нови способности. Всѣки денъ, всѣки часъ носи нови условия и изисквания. Пропуснете ли ги, ще чакате дълго време, докато се повторятъ сжщитѣ условия. Трештътъ върви въ опредѣленъ часъ. Не пропусчайте този часъ, да не съжбялявате за изгубенитѣ условия.

Не пропусчайте добритѣ условия, при които животътъ се развива. Ако днесъ намишлишъ да извършишъ едно добро дѣло, не го отлагай за другия денъ. Отложишъ ли го, ти губишъ добритѣ условия, които денътъ ти носи. Отлагането на добритѣ мисли, чувства и постжпки води къмъ упадъкъ и деградирание. Христосъ казва: „Ако ме любите, ще упазите моя законъ.“ Божиятъ законъ се проявява еднакво къмъ голѣмитѣ и къмъ малкитѣ нѣща. На друго мѣсто Христосъ казва: „Както ме е Отецъ възлюбилъ, така и азъ ви възлюбихъ.“ — Какъ ни е възлюбилъ Богъ? — Чрезъ грижитѣ, които полага за насъ, и чрезъ богатата, които ни дава. Ние се радваме на богатата, но забравяме, че въ всѣко благо се крие Богъ. Ядемъ сладки плодове, безъ да подозираме, че въ тѣхната сладчина е Богъ. Сладчината е

Божествено качество. Свѣтлината сжщо е Божествена проява, безразлично отъ где иде — отъ слънцето, отъ електрическата машина или отъ запалената свѣщъ. Отдето и да иде, свѣтлината има Божественъ произходъ. Тя се дължи на мисълта на възвишенитѣ същества, които живѣятъ на слънцето. Ако и тѣхната мисль бѣше толкова егоистична, както на хората, свѣтътъ щѣше да тъне въ мракъ и тъмнина. Разумни и възвишени сж жителитѣ на слънцето. Тѣ наблюдаватъ живота на земята отдалечъ и познаватъ всички хора, знаятъ даже и имената имъ. Хората на земята не се познаватъ по име, но жителитѣ на слънцето ги познаватъ по прояви, по характеръ и по възможноститѣ, които се криятъ въ тѣхъ. — Възможно ли е това? — Нѣкога ще го провѣрите и ще се убедите въ истинността на моитѣ думи. Ако не можете да провѣрите това, което ви се казва, то остава недоказано. Всѣко нѣщо, което не може да се докаже, не се приема. Ако не сте видѣли черенъ човѣкъ, какъ ще си го представите само по описание? Обаче, на земята съществуватъ бѣли и черни хора, както има бѣли и черни мисли.

Какво става, когато съедините една бѣла и една черна мисль въ ума си? Ще се роди или черна, или бѣла мисль — зависи отъ силата имъ. Ако бѣлата мисль е по интензивна отъ черната, отъ съчетанието ще се роди бѣла мисль. Ако черната мисль е по-силна, въ резултатъ ще се роди черна мисль. Черно

дете се ражда отъ черенъ баща и бѣла майка или отъ бѣлъ баща и черна майка. Ако майката и бащата сж бѣли, и децата имъ сж бѣли; ако и двамата сж черни, само черни деца се раждатъ. Отъ бѣла майка и черенъ баща или обратно раждатъ се и бѣли, и черни деца.

Казано е въ Писанието: „Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави,“ Като знаете това, съчетавайте въ себе си възвишени и свѣтли мисли съ възвишени и свѣтли чувства и постъпки. Стремете се къмъ съчета ието на възвишената си душа съ възвишенъ и свѣтълъ духъ. Само така ще се родятъ въ васъ свѣтли и възвишени мисли, чувства и постъпки. Тогава животътъ ви ще се осмисли и подобри. Срѣщали ли сте човѣкъ съ бѣло свѣтло лице, отъ когото да лѣха любовъ и истина? Въ погледа на такъвъ човѣкъ се чете истина и вѣра. Той има довѣрие въ всички хора, а самъ си служи съ абсолютната истина. Вложете довѣрието си къмъ всички хора, за да се ползвате и отъ тѣхното довѣрие. Вѣрвайте на добритѣ хора — на бедни и богати, на прости и учени. Човѣкъ се опредѣля по своя умъ и сърдце, т. е. по своитѣ мисли и чувства. Човѣкъ се опредѣля още и по своитѣ възвишени постъпки, т. е. по проявитѣ на своята душа и на своя духъ.

Днесъ мнозина очакватъ слизането на Христа на земята, Той да разреши въпроситѣ на живота. Всѣки день, всѣки момеѣтъ Христосъ слиза на земята, но малцина съзнаватъ

това. Важно е, какво ще намъри Христосъ между хората. Той носи блага на човѣчеството, но какво ще получи въ замѣна на това? Той носи свобода и миръ, но какъ ще ги използватъ хората? Преди да разбератъ и оценятъ свободата и мира, хората трѣбва да оценятъ свѣтлината, въздуха, водата и хлѣба, които Христосъ изобилно дава. Оценявайте благата, които постоянно ви се даватъ. Бъдете будни, използвайте добритѣ условия безъ страхъ и отлагане.

Какво представя страхътъ? — Той е животинско чувство, което трѣбва да се възпитава. Човѣкъ трѣбва да се страхува отъ злото, а не отъ доброто. Затова казвамъ: Бѣгай отъ злото, стой при доброто. Бѣгай отъ лъжата, стой при истината. Всѣки денъ прави по едно малко добро, да знаешъ, че си направилъ нѣщо. Най-малкото добро повдига човѣшкия духъ и душа. Ето защо, въоръжете се съ доброто, любовта и истината, за да бъдете съработници на Бога. Кой може да бжде съработникъ на Бога? — Здравиятъ, силниятъ, разумниятъ. За да бжде здравъ, човѣкъ трѣбва да се отнася добре съ външнитѣ и вътрешни органи и да благодари за всичко, което му е дадено. Засега хората сж още наематели, нѣматъ собствени тѣла. И като наематели, тѣ трѣбва да се отнасятъ добре съ тѣлата си. Като живѣе добре, човѣкъ си създава собствено тѣло, съ което може да живѣе и на този, и на онзи свѣтъ. Не стана ли така и съ

Христа? Той лежа три деня въ гроба, превърна смъртното си тѣло въ безсмъртно и възкръсна съ него. Задачата на съвременния човѣкъ е да постигне безсмъртието и вѣчния животъ. Това значи, да влѣзе той въ правия пѣть, да придобие вѣчния животъ, за който е казано: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ“. Казано е още: „Които чуятъ гласа ми въ последния день, ще оживѣятъ и възкръснатъ“.

Желая ви въ последния день, т. е. въ сегашнитѣ времена, да чуете гласа на Божията Любовь, на Божията Мъдростъ и на Божията Истина, да станете, да възкръснете и да започнете новата работа.

Желая ви да облѣчете новата дреха, изтъкана отъ нишкитѣ на живота, на знанието и на свободата.

*

19. Беседа отъ Учителя, държана на 3 октомврий, 1943 г., 10 ч. пр. об. София — Изгрѣвъ.

Сито и дармонъ

Въ пета глава отъ Евангелието на Матей се говори за блаженствата, които иматъ отношение къмъ онѣзи хора, които възприематъ и предаватъ нѣщата добре. Който не възприема добре нѣщата, не може и да ги предава добре. Който не е изучавалъ музиката добре, не може и да я предаде добре. Който вижда добре, може да разбира добре, а понѣкога не разбира добре нѣщата. Обикновено за младия се казва, че вижда добре, но не всѣкога разбира това, което вижда. Младиятъ има здрави очи, вижда ясно, каквото чете, но не всѣкога прониква въ съдържанието и смисъла на прочетеното. Стариятъ обратно: не вижда добре, но разбира това, което е прочелъ и чулъ. Понѣкога е за предпочитане човѣкъ да недовижда, но всичко да разбира, отколкото да вижда всичко и да не разбира. Добриятъ цигуларъ вижда нотитѣ, разбира, какъ трѣбва да ги изпълни и не прави погрѣшки. Той носи качества на младия и на стария, т. е. той едновременно вижда и разбира. Всѣки тонъ, който излиза отъ неговата цигулка, е соченъ, пълненъ съ съдържание и смисълъ.

*) Матей, 5 гл.

Често се говори за любовта, мъдростта и истината като велики прояви на живота. Не е достатъчно да се говори за тях като научни понятия, но те трябва да се възприемат и предават правилно, въ тяхната дълбочина и смисъл. Това е все едно да знаеш, какво нещо е свѣтлината, съ каква бързина се движи, колко трептения прави въ секунда, безъ да я виждашъ и разбирашъ. За предпочитане е, следователно, да възприемате и предавате правилно свѣтлината и любовта, отколкото само да знаете, какво представятъ тѣ, безъ да се ползвате отъ тяхъ. Малцина знаятъ, какво представя любовта, но всички се стремятъ къмъ нея. Любовта не е дреха за обличане, нито въздухъ за дишане, но е толкова необходима за човѣка, колкото сж необходими свѣтлината, въздухътъ, водата и хлѣбътъ. Въ който моментъ любовта напусне човѣка, той се вкисва, става недоволенъ, мраченъ, песимистъ. Страшно е да се вкисне човѣкъ. Да си малко недоволенъ, това лесно се понася, но голѣмото недоволство руши и събаря. Слабото вкисване е поносимо, но крайното вкисване е разрушителенъ процесъ.

Какво се иска отъ съвременния човѣкъ? Да възприема и предава нѣщата добре, това е задача и на учения, и на простия. Учениятъ се натоварилъ съ много теории, които го спъватъ. Другъ е въпросътъ, ако теориятъ му сж приложими. Ако адвокатътъ знае всички закони, но не може да ги прилага на мѣсто,

нищо не се ползува; ако сждията сжди хората, и тѣ сж недоволни отъ него, нищо не се ползува. Понеже сждията сжди лошитѣ, престѣпнитѣ хора, той нищо не придобива. Тѣ се настроятъ срещу него, и той си създава лоши отношения съ тѣхъ. Затова Христосъ казва: „Не сждете, да не бждете сждени!“ Иде день, когато сждиитѣ ще сждятъ по другъ начинъ: вмѣсто смъртни присжди и затворъ, ще дадатъ свобода на престѣпницитѣ. Ще ги поставятъ при условия да работятъ земята и сами да се ползуватъ отъ придобивкитѣ си. Тѣ ще бждатъ далечъ отъ добритѣ хора, но свободни да се радватъ на живота и на труда си. За предпочитане е да отговоришъ на злото съ добро, отколкото съ зло. Ако не правишъ добро, губишъ; ако правишъ добро, печелишъ. При злото резултатътъ е обратенъ: ако не правишъ зло, печелишъ; ако правишъ зло, губишъ. Разумниятъ човѣкъ печели и отъ доброто, и отъ злото. — Какъ? — Като прави добро и не прави зло. Неразумниятъ губи и отъ доброто, и отъ злото. — Какъ? — Като не прави добро и прави зло.

Днесъ всѣки се интересува, какво носи новата 1944 г. Тя носи новата мисль, че който прави добро, всѣкога печели. Това се крие въ едната четворка. Другата четворка подразбира: който не прави зло, всѣкога печели. Богъ учи народитѣ да правятъ добро и да не правятъ зло, за да печелятъ всѣкога. Сега народитѣ се биятъ, не изпълняватъ Божия за-

конъ, поради което губятъ. Новата година казва на цѣлото човѣчество: Ако правите добро и не правите зло, ще спечелите толкова, колкото никога не сте печелили. — Вѣрно ли е това? — Вѣрно е 101%. Това е абсолютенъ законъ, който всѣки трѣбва да запише въ ума, въ сърдцето и въ душата си. За да изпълнятъ този законъ, нѣкои искатъ да премахнатъ злото отъ свѣта. Това е невъзможно. Махне ли се злото, половината свѣтъ престава да съществува. Злото е толкова необходимо, колкото и доброто. Следователно, не се стремете да унищожите злото, но бъдете будни да не правите зло. Това се постига съ прилагане на доброто. Ще правите добро и ще работите за доброто. Ще се пазите да не правите зло и ще оставите злото да работи за васъ. Досега хората сж работили за злото, т. е. тѣ сж били слуги на злото, а господари на доброто. Сега ще обърнете нова страница на живота: ще станете слуги на доброто, а господари на злото. Направете доброто господарь и го оставете свободно; то знае, какво да прави. Ще кажете, че не знаете, какъ да направите доброто господарь. Ако малкото пиленце, едва що излюпено, знае да яде, какъ да не знаете вие да работите съ доброто? Малкото пиленце разбира езика на майка си, а вие не разбирате езика на вашата майка — любовта. Това е невъзможно. Когато малкото дете се опари отъ запалената свѣщъ, достатъчно е майка му да каже „гжшъ“, и то веднага от-

тегля пръста си отъ пламъка. Колко пжти сте чували и вашата майка да казва „гжшъ“, да оттеглите пръста си отъ огъня на злото! Не трѣбва ли и вие да я слушате? — Това трѣбва да се докаже научно. Докато се докаже научно, пръстътъ ви ще изгори.

Свѣтътъ се нуждае отъ добри и здрави работници, съ здрави очи, уши, носъ, уста. Свѣтътъ се нуждае отъ работници съ здрави ржце и крака, съ здравъ мозъкъ, съ здрави дробове, съ здравъ стомахъ. Здравиятъ има силенъ, живъ косъмъ. Приятно е да гледашъ косата на здравия човѣкъ. Какъвъ трѣбва да бжде цвѣтътъ на космитъ? — Ако мжжътъ има черна коса, жената трѣбва да има бѣла; ако косата на жената е черна, на мжжа трѣбва да бжде бѣла. Само така тѣ ще се допълватъ. Черниятъ цвѣтъ означава взимане, а бѣлиятъ — даване. Следователно, ако си съ черна коса, трѣбва да знаешъ, добре ли възприемашъ; ако си съ бѣли коси, трѣбва да знаешъ, добре ли давашъ. Сиромаштъ не се нуждае отъ бѣла коса. Той нѣма какво да дава. Ако косата му е черна, тя е на мѣстото си. Той ще взима, докато забогатѣе и тогава ще дава. Значи, богатиятъ трѣбва да има бѣла коса, а бѣдниятъ — черна. Побѣлѣе ли главата ви преждевременно, трѣбва да я боядисате, да стане черна. Това е символично изяснение, въ което се крие дълбока истина.

Какво представятъ космитъ? — Антени, чрезъ които човѣкъ се съобщава съ невиди-

мия свѣтъ. Който не може да възприема отъ разумния свѣтъ, той е прекъсналъ своята антена и трѣбва отново да я свърже. Това е невъзможно. — Невъзможнитѣ нѣща за човѣка сж възможни за Бога. Когато се натъкне на невъзможни нѣща, човѣкъ създава различни теории и учения, съ които прикрива нѣщата. Да носишъ чадъръ лѣтно време при голѣми горещини, това е въ реда на нѣщата. Обаче, защо ти е чадъръ зимно време, при голѣмъ студъ? Всѣки чадъръ, употребенъ не на мѣсто, носи голѣми нещастия за човѣчеството. Дето трѣбва, природата е турила чадъръ. Какъвъ по-добъръ чадъръ искате отъ косата? Тя пречупва свѣтлината правилно и намалява така силата ѝ, че се възприема безболезнено и безопасно. Носишъ ли чадъръ не на време, ти се лишавашъ отъ благо, което слънчевата свѣтлина носи. Ако носишъ обуца на краката си, ще внимавашъ да не бждатъ тѣсни и островърхи, каквито модата препоръчва. Между обувката и кракътъ трѣбва да има поне половинъ милиметъръ празно пространство, та да се провѣтря кракътъ свободно. Който следватъ модата, носятъ обувки съ високи токове, едва пристъпватъ. И това е неестествено. Хора, които носятъ високи токове, нѣматъ възвишени мисли. Тѣ искатъ по изкуственъ начинъ да си предадатъ височина, но изкуственитѣ нѣща нищо не предаватъ. Ако е въпросъ за мода, следвайте модата на природата, въ която има нѣщо завършено и по-

лезно. Всѣка форма, чрезъ която се възприематъ и предаватъ Божиитѣ блага, е на мѣсто. Всѣка форма, която препятствува на това възприемане и предаване, не е на мѣстото си. Сжщото се отнася и до мислитѣ, чувствата и постжпкитѣ на хората. Стречете се къмъ такива мисли, чувства и постжпки, които сж добри проводници на Божественото. Тѣ възприематъ и предаватъ правилно Божиитѣ мисли и чувства. Следователно, докато косата на човѣка възприема и предава правилно слънчевата свѣтлина и топлина, той е здравъ и разуменъ. Наруши ли се това възприемане и предаване, човѣкъ заболява. Радвайте се, докато очитѣ и ушитѣ ви сж здрави, да възприематъ и предаватъ добре слънчевата свѣтлина и топлина.

Помнете: Здравето зависи отъ правилното възприемане и предаване на нѣщата. Ще ядешъ, т. е. ще възприемашъ съ мѣрка и ще давашъ отъ себе си съ мѣрка. Що се отнася до възприемане и предаване на енергията, ще спазвате сжщия законъ. За всѣко нѣщо ще възприемате и предавате толкова енергия, колкото е потрѣбно. Така ще запазите хармонията на своя животъ. Обаче, дойде ли до доброто, законътъ е другъ: колкото повече правите добро, толкова по-голѣма е хармонията въ живота. Който не разбира този законъ, постжпва точно обратно: въздържа се отъ доброто и прави зло. Какво ще кажете за касапина, който коли десетки и стотици говеда,

агнета и овце? Следъ него иде гостилничарътъ, който кълца и реже на ситно месото, прави отъ него пражоли и кебапчета, да възбуди апетита на своитѣ клиенти къмъ виното и ракията. Въ бждеще този занаятъ ще му причини хиляди нещастия и страдания, но днесъ той е далечъ отъ истината, не може да разбере положението си. Когато започне да страда, най-малко сто души около него ще се ползватъ отъ страданието му. Ако той не страда, стотина души около него ще пострадатъ. Сжщото се отнася и до васъ. Ако вие режете месото и не страдате, стотина души около васъ ще страдатъ; започнете ли вие да страдате, тѣ ще се радватъ, защото ще се ползватъ отъ вашитѣ страдания. Ето защо, казвамъ да не режете месото, за да се ползвате и вие, и окръжаващитѣ отъ съвета ми! Месото представя грѣха въ живота. Пазете се отъ грѣха; да не правите отъ него нито пражоли, нито кебапчета.

Мнозина ме запитватъ, защо говоря толкова за Божията Любовь. Много просто, любовта е единствената мощна сила, която носи добро и за васъ, и за онѣзи, които идватъ следъ васъ; тя носи добро и за настоящия, и за бждещия вѣкъ. Чрезъ любсвѣта се постигатъ всички идеали на човѣшката душа. Ако искашъ да имашъ добъръ приятелъ, обичай Бога. Ако искашъ да имашъ добри деца, обичай Бога. Ако си търговецъ и търсишъ добри клиенти, обичай Бога. Любовьта трѣбва

да има приложение навсѣкжде. Не се ли прилага, нѣма смисълъ да се говори за нея. Като се възприема и прилага, тя носи благо за цѣлото човѣчество. Само единъ погледъ на любовта е въ състояние да спаси свѣта. Една постѣпка на любовта е въ състояние да спаси свѣта. Парче хлѣбъ, дадено въ името на любовта, спасява свѣта. Мощна, велика сила е любовта. Тя твори, пресъздава и организира нѣщата. Който иска да се увѣри въ думитѣ ми, нека приложи и опита силата на любовта. Любовта първо се прилага, а после се говори за нея. Не цитай, дали те обичатъ хората и колко те обичатъ. Това зависи отъ тебе — шишето ти е малко. Малко шише, малко любовъ събира. Ако шишето ти е голѣмо, ще събере повече любовъ. Не се сърди на хората, че малко те обичатъ. Отвори шишето си, т. е. сърдцето си, и любовта на хората ще се влѣе въ тебе. Не сж виновни тѣ, че малко любовъ ти даватъ. Не е виновна за това и природата. Справедливи трѣбва да бждете! Колкото повече сте се разширили, толкова повече любовъ ще получите. Това зависи отъ съдържанието на вашето сърдце.

И тѣй, отворете ума, сърдцето и душата си, да възприемате Божията Любовъ и свѣтлина, Божията Мждростъ и Свобода. Законъ е: Колкото възприема човѣкъ, толкова трѣбва да дава. На красивата мисълъ отговаряйте сжщо съ красива. На възвишено и благородно чувство отговаряйте сжщо съ възвишено

и благородно. На добра постъпка отговаряйте съ добра. Мислитѣ представятъ пари, а чувството — материалъ, срещу който се даватъ пари. За добъръ материалъ ще дадешъ много пари, но нѣма да съжалявашъ. Ако за простъ материалъ дадешъ много пари, ще съжалявашъ, че си се излъгалъ. Мисли добре за онзи, който храни добри чувства къмъ тебе. Храни добри чувства къмъ онзи, който мисли добре за тебе. Това значи да ценишъ приятеля си, и той да те оценява. Между мислитѣ и чувствата трѣбва да има пълна хармония.

Единъ богатъ човѣкъ ималъ връзки съ много хора, които му правѣли различни услуги, но той никога не благодарѣлъ. Той не познавалъ, какво нѣщо е бдагодарность. Никого не ценѣлъ и не зачиталъ; мислѣлъ, че съ богатството си може да постигне, каквото желае. Единъ день, като се връщалъ отъ търговия, падналъ на пѣтя и си счупилъ крака. Понеже билъ самъ, нѣмало кой да го вдигне и да му помогне. Започналъ да стене и да се оглежда, дапо дойде отъ нѣкъде човѣкъ да му помогне. Въ този моментъ той видѣлъ една млада жизнена мома, която веднага се затичала къмъ него и го запитала, какво му е, защо лежи на пѣтя и стене. Той казалъ счупения си кракъ и поискалъ помощъ. Момата веднага свалила кърпата отъ главата си и здраво превързала счупения му кракъ. Намѣрила кола, помогнала да го вдигнатъ и внимателно го придружила до дома му. Трогнатъ отъ грижитѣ и мило-

сърдието на момата къмъ него, той за пръвъ пжтъ въ живота си прошепналъ думата „благодаря“.

Да благодаримъ на всѣко живо същество за най малката услуга, която ни прави. Да благодаримъ на Бога за всички грижи, за всички блага, които отправя къмъ насъ.—Какво е Богъ и кжде е Той? — Въ душата на младата мома, която завързва счупения кракъ на богатия и го придружава до дома му. Тя става причина да се смекчи сърдцето на този човѣкъ и да изкаже той благодарностъ за пръвъ пжтъ въ живота си. Тѣй щото, питате ли, кжде е Богъ, ще знаете, че Той е въ любовта, въ доброто, въ разумността, въ силата. — Какво представя човѣкътъ? — Този въпросъ не е важенъ. Щомъ Богъ се проявява въ човѣкъ, това е човѣкътъ. Щомъ човѣкъ се проявява, това е Богъ. Богъ е голѣмата, велика любовъ, а човѣкъ — малката. Богъ е голѣмото добро, а човѣкъ — малкото. Въ Бога е голѣмото изобилие, а въ човѣка — малкото. Богъ храни и голѣмитѣ, и малкитѣ, а човѣкъ — само малкитѣ. Остане ли на човѣка да храни голѣмитѣ животни, тѣ ще умратъ отъ гладъ. Презъ ржката на Бога тече изобилно, както презъ дупката на дармона. Ако пресѣвашъ жито презъ дармона, то ще мине презъ дупкитѣ, а на дармона ще останатъ сламкитѣ. Презъ ситното сито се пресѣва брашното отъ трицитѣ. Обикновенитѣ хора сж ситни сита. Ако даватъ нѣщо, пресѣватъ го презъ ситно сито, малко да

падне. Тази е причината, поради която тѣ иматъ много трици, съ години да ги продаватъ. Когото срещнете днесъ, все за трици говори. Нѣкой казва, че не го обичали, че работата му не вървѣла добре, че ближнитѣ му пакостятъ и т. н. Това сж все трици, които скжпо продаватъ. Оставете на страна ситното сито и го замѣстете съ дармона. Каквото и да правите, Божественото жито не се пресѣва съ ситно сито. Както и да го пресѣвашъ, презъ дармонъ или презъ ситно сито, то е едно и сжщо. Поне не си губи времето съ ситното сито. Мислишъ ли, че като прекарвашъ нѣщата презъ ситното сито, ще се освободишъ отъ злото? Божественото жито не търпи нито дармонъ, нито ситно сито. Както и да го пресѣвашъ, отъ него трици не падатъ. Съ ситното сито ще изгубишъ времето си, и пакъ ще мине, каквото си го сипалъ. Чистото си е всѣкога чисто.

Какво представятъ дармонътъ и какво ситното сито? — Божествена и човѣшка мѣрка за нѣщата. Съ дармона опредѣлямъ Божественитѣ нѣща, а съ ситото — човѣшкитѣ. Който иска да познае съдружника си, нека следи, какъ постѣпва той. Ако въ отношенията си съ своитѣ ближни прилага ситото, а къмъ себе си дармона, откажи се отъ него. Ако къмъ себе си прилага ситото, а къмъ ближнитѣ си дармона, може да разчиташъ на него. Ако трѣбва да дѣлишъ хлѣба съ ближния си, и той вземе за себе си по голѣмата

часть, не разчитай на него. Той мисли само за себе си. Който мисли само за себе си, работи съ ситото. Който мисли повече за другитѣ, а по малко за себе си, той работи съ дармона. Какво би станало съ васѣ, ако Богѣ прилага за всѣка ваша постѣпка ситото, а не дармона? Какво би станало съ свѣта, ако Той правѣше разлика между добритѣ и лошитѣ хора? Благодарение, че Богѣ постѣпва еднакво справедливо и къмъ добритѣ, и къмъ лошитѣ хора, свѣтътъ продължава да съществува и да се развива. Ето защо, при сегашнитѣ условия на живота и ситото, и дармонътѣ сж на мѣстото си.

Каква идея се крие въ дармона и въ ситото? Като Божествена мѣрка, дармонътѣ представя условие за прокарване на най-хубавитѣ работи въ човѣшкия животѣ. Като употребявалъ дармона, българинътѣ направилъ една погрѣшка — турилъ два пжти поголѣми дупки, отколкото трѣбва! Въ желанието си да получи повече блага, той разширилъ дупкитѣ му. При това, той прилага дармона само за себе си, а не и за своитѣ близки. Стане ли въпросъ да дава нѣщо отъ себе си, той си служи съ ситото. По направа, сегашното сито е по-близо до първичния дармонѣ. Той се отклонилъ значително отъ своя първообразѣ. Едно се иска отъ сегашния човѣкъ: да употребява дармона и ситото на мѣсто. Като грѣшатъ близкитѣ му, той поставя за мѣрка ситото и тънко пресѣва нѣщата.

Ако самъ грѣши, служи си съ дармона, да не вижда погрѣшкитѣ си. Значи къмъ себе си е крайно снизходителенъ и мекъ, а къмъ окръжаващитѣ — строгъ и безпощаденъ. Докато опредѣляшъ нѣщата съ две мѣрки, отношенията ти съ хората не сж прави.

И тъй, отъ гледището на дветѣ мѣрки, хората биватъ снизходителни или строги, скрити или потайни и искрени или открити. Който мисли за доброто, е откритъ, искренъ човѣкъ. Който мисли за злото, е затворенъ, неискренъ човѣкъ. Въ любовта всичко е отворено, свѣтло и ясно. Достатъчно е да знае човѣкъ да чете, за да вижда всичко, което е написано тамъ. Само така той ще разбере и оцени любовта. Виждане е необходимо на съвременнитѣ хора, а не гледане. Като вижда, той ще разбере и оцени грижитѣ, вниманието и любовта, съ които родителитѣ му сж го отгледали. Като вижда, той ще благодари на всѣки, който го е обърналъ къмъ Бога и насочилъ въ правия път. Всѣко добро, направено отъ когото и да е, има голѣма стойностъ. Оценявайте доброто и любовта, които хората отправятъ къмъ васъ. Любовта заставя свѣтлитѣ същества да слѣзатъ на земята и да помагатъ на хората. Любовта застави и Христа да се пожертвува за цѣлото човѣчество. Той бѣше богатъ, разполагаше съ велики добродетели, но въпрѣки това, хората не Го оцениха и Го разпнаха. Трѣбва ли да постъпвате и вие така съ хората, които ви обичатъ? Разумностъ се

иска отъ всички, да знаете, какъ да постъпвате съ онѣзи, които ви любятъ. Новата година, която иде сега, не търпи неблагоприятни хора.

Днесъ всички хора очакватъ мира. Всички се питатъ, кога ще се сключи миръ. Отговорътъ на този въпросъ е въ самитъ васъ. Отъ васъ зависи, кога ще дойде мирътъ. Пита ме нѣкой, ще се ожени ли или не. Отъ тебе зависи. Съмето пита: Ще изникна ли? — Отъ тебе зависи. Съмето носи възможноститъ за своето изникване и растене въ себе си, а условията за това сж вънъ отъ него. Богъ ни дава условия да проявимъ доброто; отъ насъ зависи, да го проявимъ, или не. Използувайте условията, и възможноститъ ще се проявятъ.

Новата година свършва съ две четворки — строги числа. Едната четворка подразбира Божествената мъдростъ и знание, а втората — Божествената истина и свобода. Числото четири не търпи никаква лъжа. Затова годината ще бжде строга и възискателна. Тя изисква разумни и истинолюбиви хора. Четворката, квадратътъ е основа на нѣщата. Ако основата е здрава, и кжщата ще бжде здрава. На здрава основа може да се построи цѣлъ градъ. Сжщевременно числото четири означава семейството: майката, бащата, братътъ и сестрата. Ако майката, бащата, синътъ и дъщерята сж разумни, по-добро число отъ четворката нѣма. Ако не сж разумни, по-лошо число отъ нея нѣма. Неразумниятъ се страхува отъ числото

четири; разумниятъ не само че не се страхува, но работи съзнателно съ него. Кажете ли нѣкой, че работитѣ му не вървятъ добре, причината се крие въ запушенитѣ дупки на дармона. Какво трѣбва да направите, за да се нареждатъ работитѣ ви добре? — Да отпушите дупкитѣ на вашия дармонъ. Тази година трѣбва да се отпушатъ дупкитѣ на дармона, да потекатъ Божиитѣ блага свободно. Дармонътъ е инструментъ, на който хората не сж се още научили да свирятъ. Запушатъ ли се дупкитѣ му, никакъвъ звукъ не излиза. Всѣки музикаленъ инструментъ има дупки, презъ които звукътъ излиза свободно. Умътъ и сърдцето сж инструменти, съ които човѣкъ трѣбва да свири. Благодарете на Бога за свѣтлия умъ, който ви е далъ. Поддържайте го въ исправностъ, за да може свѣтлината свободно да минава презъ него. Благодарете на Бога за възвишеното сърдце, което ви е далъ. Поддържайте и него въ исправностъ, да бждатъ отдушницитѣ му всѣкога отворени, за да става горението пълно. Ако горението въ сърдцето не е пълно, образува тъ се димъ, сажди, и трѣбва да дойде нѣкой отвънъ да изчисти комина, отдѣто влиза чистиятъ въздухъ. Коминътъ на огницето трѣбва да бжде добре направенъ, че отдето и да духа вѣтъръ, да става пълно горение. И човѣкъ е подобенъ на огнице, въ което трѣбва да става пълно горение. Това огнице е изложено на вѣтрове, които идатъ отъ четири посоки: източенъ вѣтъръ, отдето иде Божията

Правда; северенъ вѣтъръ, свързанъ съ Божествената истина; юженъ — свързанъ съ Божественото Добро, и западенъ, който определя добрата и правилна обхода.

И тъй, четиритѣ посоки на свѣта показватъ качествата, които трѣбва да придобие всѣки човѣкъ. Изтокъ е качество на справедливостта, западъ на — добрата обхода, северъ — на истината и свободата, югъ — на доброто, благото въ свѣта. Между правдата, добрата обхода, истината и свободата, както и благото, съществува вътрешна хармония, която едва сега хората започватъ да изучаватъ. Правда безъ истина не може да се прояви; истина безъ добро не може да се прояви. Човѣкъ започва съ правдата, т. е. съ движението. Въ музиката движението се изразява съ тона „ре“. Наистина, за да се прояви, за да възприема и предава нѣщата добре, човѣкъ трѣбва да има потикъ. Ако не възприемашъ свѣтлина и въздухъ, колкото трѣбва, не можешъ да се ползувашъ отъ тѣхъ, не можешъ да се ползувашъ отъ мисълта и чувствата си. Това е достояние само на онзи, у когото Божественото съзнание или свръхсъзнание е пробудено. Само той извлича живота отъ въздуха и свѣтлината и се ползува отъ него. Той благодари и като възприема, и като предава въздуха и свѣтлината, поради което се радва на добро здраве и добро разположение на духа.

Съвременнитѣ хора страдатъ, понеже не знаятъ, кога и какъ да благодарятъ. Ще благо-

даришъ и когато възприемашъ, и когато давашъ. Първо ще възприемешъ — ще благодарашъ; после ще дадешъ — пакъ ще благодарашъ, че ти е дадена възможность да се проявишъ. Хората не знаятъ още да благодарятъ, а се стремятъ да направятъ нѣщо особено. Какво особено ще направишъ? Ако искашъ да създадешъ новъ свѣтъ, ще потърсишъ образецъ, по който ще се ръководишъ. Какъвъ свѣтъ познавашъ, освенъ този, който Богъ е създалъ? Следователно, ще направишъ свѣтъ, подобенъ на този, който виждашъ. Въ края на краищата, ти ще копирашъ нѣщата, безъ да създадешъ нѣщо ново. Оригиналътъ е единъ, и той принадлежи изключително на Бога. Ако отидешъ въ българско училище, ще учишъ това, което българитѣ сж създали. Дето и да отидешъ, ще изучавашъ това, което до този моментъ е създадено, но ти не можешъ да създадешъ нищо ново. Човѣкъ е дошълъ на земята да изучава това, което Богъ е създалъ. Никой пѣма право да дава тонъ на нѣщата. Ще изучавашъ нѣщата такива, каквито сж създадени, безъ особено мнение. Твоето мнение ще бжде като мнението на Онзи, Който е създалъ нѣщата. Ще кажешъ, че искашъ да направишъ хората щастливи. Какъ ще ги направишъ щастливи, когато не знаешъ нуждитѣ имъ? Ти не знаешъ, съ какво се хранятъ, какви умствени и сърдечни нужди иматъ, а ще ги направишъ щастливи. Това е невъзможно.

Бждете вѣрни на Бога, на това, което е вложилъ Той въ васъ. Бждете благодарни за всичко, което ви е дадено. Разполагайте съ онова, когто носите въ себе си, за да се ползвате отъ него и вие, и вашитѣ ближни. Радвайте се за правата, които природата ви е дала. Радвайте се на всѣка човѣшка проява, безъ да се критикувате. И млади, и стари, свирете, пѣйте и веселете се. Младиятъ ще свири игриви пѣсни, стариятъ — класически, и двамата ще се допълватъ. Задачата на младия е да възприема, а на стария — да предава. Така тѣ могатъ да се обмѣнятъ. Обмѣна трѣбва да става между ума и сърдцето: когато умътъ възприема, сърдцето трѣбва да предава; когато сърдцето възприема, умътъ трѣбва да предава. Възприемането и предаването на ума и на сърдцето трѣбва да става правилно. За това сте дошли на земята, да се учите да възприемате и предавате правилно. Нѣкой мисли, че знае много, че нѣма какво повече да учи. Той едва е постъпилъ въ забавачницата, не е започналъ още да учи, а мисли, че знае много. Който мисли, че знае много, нека се опита да развие темата за любовта или за доброто, самъ да види, колко знае. Като знае много, нека се опита да влѣзе между лоши хора и да ги превърне въ свои приятели, безъ да се скара съ нѣкого. Ще кажете, че това е възможно. Опитайте се и вижте, колко ще издържите.

Единъ американецъ се бласиралъ, че може да се съблече голъ и така да обиколи цѣлия свѣтъ. Той се явилъ предъ много хора, хвърлилъ се голъ въ водата, но следъ това, отъ никого незабелязанъ, облѣкълъ се въ тънки книжни дрехи и така тръгналъ по свѣта. Обиколилъ цѣла Америка, дето разнасялъ фирми на различни фабрики и предприятия, за което му плащали скжпо. Така той разбогатѣлъ, купилъ си различни дрехи и съ пълни куфари обиколилъ свѣта. Наистина, той изпълнилъ обещанието си, че ще обиколи свѣта, но не голъ, а съ скжпи дрехи. Не всичко, което човѣкъ мисли, че може да направи, му се подава. Не всичко, което е право за васъ, е право и за другитѣ. Нѣкой обича червения цвѣтъ, другъ — синия, трети — жълтия. Не казвай, че червениятъ, или зелениятъ, или другъ нѣкой цвѣтъ не е хубавъ. Нека всѣки се облича, както желае. Нека всѣки се проявява свободно. Днесъ младитѣ се обличатъ въ бѣли, въ свѣтли дрехи, а старитѣ — въ черни. Отъ обикновено, човѣшко гледище това е право, но отъ окултно гледище не е право. Бѣлиятъ цвѣтъ означава предаване, а черниятъ — възприемане. Сведователно, стариятъ трѣбва да се облича въ бѣли дрехи — да дава, а младиятъ — въ черни, да взима. Всѣки цвѣтъ има известно значение. Червениятъ цвѣтъ има отношение къмъ живота, синиятъ къмъ вѣрата, жълтиятъ къмъ ума, зелениятъ къмъ материалнитѣ блага и т. н. Дали хората

върватъ или не върватъ въ значението на цвѣтоветъ, това не е важно. Цвѣтоветъ оказватъ влияние върху хората, безъ да съзнаватъ това. Просвѣтениятъ човѣкъ знае тѣзи нѣща, а обикновениятъ не знае. Той трѣбва още много да учи, до като придобие истинското знание. Съзнанието на обикновения човѣкъ, който живѣе само за земята, не е пробудено още, поради което той бърза, иска да постигне всичко изведнѣжъ. Въ това отношение той прилича на деца, които нѣматъ търпение да дочакатъ опичането на питата и постоянно безпокоятъ майка си съ въпроса: Мамо, опече ли се питата? Ако майката е разумна, трѣбва да приспи детето си и когато питата се опече, да го събуди.

Мнозина нѣматъ търпение да дочакатъ края на нѣщата и казватъ: Кога ще свърша работата си? Нетърпението е резултатъ на неестествения човѣшки животъ. Всѣки си поставя задача, какво трѣбва да спечели презъ годината. Ако не успѣе да придобие желаното, той се измжчва. За да не се измжчвате, казвамъ: Пожелайте презъ тази година да възприемете добре Божията Любовь и да я предадете добре; да възприемете добре Божията Мъдростъ и знание и да ги предадете добре; да възприемете добре Божията Истина и свобода и да ги предадете добре; да възприемете добре правилната обхода, справедливостта и доброто и да ги предадете добре.

„Блажени нищитѣ духомъ, защото е тѣх-
но Царството Божие“,

„Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще насле-
дятъ земята“.

„Блажени миротворцитѣ, защото Синове
Божии ще се нарекатъ“.

Пожелавамъ ви да бждете нищи духомъ
и да влѣзете въ Царството Божие.

Пожелавамъ ви да бждете кротки и да
наследите земята.

Пожелавамъ ви да бждете миротворци и
да станете Синове Божии.

Благодарете за миналото, което сега се
изявява.

Благодарете за настоящето, което става
всѣки моментъ.

Благодарете за бждещето, което ще стане.

20. Беседа отъ Учителя, държана на 2 яну-
арий, 1944 г. 5. ч. с. София — Изгрѣвъ.

Съдържание

	стр.
1. Вѣчното благо	3
2. Сжщественото въ живота	36
3. День на любовта	59
4. Новото въ живота	79
5. Гласътъ на душата	112
6. Жилища на човѣшката душа	133
7. Раждането	145
8. Единствената сила	163
9. Номеръ първи	183
10. Проявенъ и непроявенъ	207
11. Блаженствата	220
12. Новата присадка	237
13. Възприемане и предаване	257
14. Хармония въ живота	276
15. Пътътъ къмъ изтокъ	288
16. Изворъ на любовта	309
17. Добри плодове	326
18. Четиритѣ правила	345
19. Проявениятъ животъ	369
20. Сито и дармонъ	392